

ZE IS VERBODEN TERREIN,
MAAR HIJ KAN HAAR NIET LATEN GAAN

twisted

GAMES

ANA HUANG

ZE IS VERBODEN TERREIN,
MAAR HIJ KAN HAAR NIET LATEN GAAN

twisted
GAMES

ANA HUANG

Ze is verboden terrein.

Maar hij kan haar niet laten gaan.

De onverstoorbare en arrogante bodyguard **Rhys Larsen** heeft twee regels: 1) Zijn cliënten te allen tijde beschermen. 2) Nooit emotioneel betrokken raken. Hij is nog nooit in de verleiding gekomen van die regels af te wijken, tot hij Bridget von Ascheberg ontmoet. Langzaam maar zeker weet ze de muren om hem heen af te breken, tot hij het niet langer kan ontkennen: ze is van hem. Zijn prinses. Ze is verboden terrein, maar ze is alles wat hij ooit heeft gewild.

Prinses Bridget droomt van de vrijheid om te leven zoals zij dat wil. Maar als haar broer onverwacht aftreedt, is ze gedwongen een liefdeloos, politiek huwelijk aan te gaan en een troon te bestijgen terwijl ze dat nooit heeft gewild. Haar nieuwe rol valt haar erg zwaar. En dan moet ze ook nog haar intense verlangen naar de man die ze niet kan krijgen voor iedereen verbergen.

Ander werk van Ana Huang

Twisted love (2023)

Twisted hate (2023)

Twisted lies (2024)

ANA HUANG

twisted

GAMES

Vertaald door Nikki Greveling

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Eerste druk, 2023; tweede druk (e-book), 2023
Deze digitale editie is gemaakt naar de eerste druk, 2023.

Oorspronkelijke titel *Twisted Games*

Copyright © 2021. TWISTED GAMES by Ana Huang

Copyright © 2023 Love Books

Omslag © E. James Designs

Omslagbeeld © tomert/depositphotos; york_76/depositphotos

Omslagbewerking Margo Togni

ISBN 978 90 214 7311 6 / NUR 343

www.lovebooks.nl

Aan alle vrouwen die niks gaven om een droomprins, maar veel liever een
gehavende ridder wilden.

Trigger Warning

Dit boek bevat expliciete content en grof taalgebruik. Ook komen thema's voor die gevoelig kunnen liggen bij sommige lezers en kunnen triggeren. Voor meer informatie, scan de QR-code hieronder.

Lieve lezer,

Dit verhaal speelt zich af gedurende vier jaar en er zijn meerdere tijdsprongen, vooral in deel 1, om je naar het heden te brengen. De tijdlijn valt gedeeltelijk samen met die van het voorgaande boek, *Twisted love*.

Deel 1 vindt plaats tijdens de epiloog van *Twisted love* (het verleden) en deel 2 daarna (het heden).

Het is aan te raden, maar niet noodzakelijk, om eerst *Twisted love* te lezen om te begrijpen wat er gebeurt.

Playlist

‘Queen’ – Loren Gray
‘Castle’ – Halsey
‘Arcade’ – Duncan Laurence
‘You Should See Me in a Crown’ – Billie Eilish
‘Telepatía’ – Kali Uchis**
‘Stay’ – Rihanna
‘Uncover’ – Zara Larsson
‘Secret Love Song’ – Little Mix
‘They Don’t Know about Us’ – One Direction
‘Minefields’ – Faouzia & John Legend
‘Wildest Dreams’ – Taylor Swift
‘Princesses Don’t Cry’ – Aviva
‘Fairytale (slow version)’ – Alexander Rybak
‘I Guess I’m in Love’ – Clinton Kane

***Voor hoofdstuk 18 zijn de vibes belangrijker dan de lyrics.*

Deel 1

HOOFDSTUK 1

Bridget

‘Geef me ervan langs! Meester, straf me!’

Ik hield een lach in bij het zien van het gezicht van mijn bodyguard toen Latex de papegaai in zijn kooi krijste. De naam van de papegaai zei wel genoeg over het seksleven van zijn vorige baasje, en ook al vonden sommigen hem vermakelijk, Booth vond dat niet. Hij haatte vogels. Hij zei dat ze hem deden denken aan reusachtige vliegende ratten.

‘Op een dag vliegen hij en Latex elkaar nog in de haren.’ Emma, de manager van Wags & Whiskers klakte met haar tong. ‘Arme Booth.’

Ik hield nog een lach in, ook al voelde ik een kleine steek in mijn hart. ‘Waarschijnlijk niet. Booth vertrekt binnenkort.’

Ik probeerde er niet aan te denken. Booth was al vier jaar bij me, maar volgende week zou hij met vaderschapsverlof gaan en in Eldorra verblijven, om dichterbij zijn vrouw en pasgeborene te zijn. Ik was blij voor hem, maar ik zou hem wel missen. Hij was niet alleen mijn bodyguard, maar ook mijn vriend, en ik kon alleen maar hopen dat zijn vervanger en ik eenzelfde soort verstandhouding zouden hebben.

‘Ah, ja. Dat was ik vergeten.’ Emma’s gezicht verzachtte. Ze was begin zestig, met kort, grijs wordend haar en warme bruine ogen. ‘Veel veranderingen voor jou in een korte tijd, lieverd.’

Ze wist hoe erg ik het haatte om afscheid te moeten nemen.

Sinds mijn tweede schooljaar deed ik al vrijwilligerswerk bij Wags & Whiskers, een lokaal dierenasiel, en Emma was een goede vriendin en mentor geworden. Helaas zou zij ook weggaan. Ze zou nog wel in Hazelburg blijven, maar ze ging met pensioen, wat betekende dat ik haar niet meer elke week zou zien.

‘Een van die veranderingen hoeft niet te gebeuren,’ zei ik half grappend. ‘Je zou kunnen blijven.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik werk hier al bijna tien jaar en het is tijd voor iets nieuws. Iemand die de kooien kan schoonmaken zonder dat ze last krijgt van haar rug en heupen.’

‘Daar zijn vrijwilligers voor.’ Ik gebaarde naar mezelf. Ik bleef erover doorgaan, maar ik kon er niks aan doen. Naast Emma en Booth, en het feit

dat ik bijna was afgestudeerd aan Thayer University, waar ik internationale relaties studeerde (wat ook verwacht werd van een prinses), had ik genoeg afscheid genomen voor de komende vijf jaar.

‘Je bent een lieverd. Zeg dit niet tegen de anderen, maar...’ Ze begon geheimzinnig te fluisteren. ‘Jij bent mijn favoriete vrijwilliger. Je vindt niet snel iemand als jij, die iets voor een goed doel doet omdat ze dat wil, niet omdat ze een show moet opzetten voor de camera’s.’

Mijn wangen kleurden roze bij dat compliment. ‘Ik vind het gewoon hartstikke leuk. Ik ben gek op dieren.’ Dat had ik van mijn moeder. Een van de laatste dingen van haar die ik nog overhad.

In een ander leven zou ik dierenarts zijn geweest, maar in dit leven? Mijn leven had al vastgestaan nog voor mijn geboorte.

‘Je zou een geweldige koningin zijn.’ Emma stapte opzij zodat een werknemer met een wriemelende puppy in zijn armen erlangs kon. ‘Echt.’

Ik lachte bij die gedachte. ‘Dank je, maar ik heb geen interesse om koningin te worden. En zelfs al was dat wel zo, dan was de kans klein dat ik ooit de kroon zou dragen.’

Als de prinses van Eldorra, een klein Europees koninkrijk, was de kans dat ik zou regeren echter groter dan voor de meeste mensen. Mijn ouders waren omgekomen toen ik nog een kind was, mijn moeder tijdens mijn geboorte en mijn vader een paar jaar later door een auto-ongeluk, ik was dus tweede in de lijn van troonopvolging. Mijn broer Nikolai, die vier jaar ouder was, trainde al om onze grootvader koning Edvard op te volgen sinds hij oud genoeg was om te lopen. Zodra Nikolai kinderen zou krijgen, zouden mijn kansen op de troon nog kleiner worden, iets waar ik niet over klaagde. Ik wilde net zo graag koningin worden als ik in een bad vol zuur wilde liggen.

Emma fronste teleurgesteld. ‘Ah, nou, ik meen het wel.’

‘Emma!’ riep een van de andere werknemers. ‘We hebben een probleem met de katten.’

Ze zuchtte. ‘Het zijn altijd de katten,’ mompelde ze. ‘Maar goed, ik wilde je over mijn pensionering vertellen voordat je het van iemand anders zou horen. Ik ben er nog tot het einde van volgende week, dus ik zie je dinsdag.’

‘Dat klinkt goed.’ Ik knuffelde haar gedag en keek toe terwijl ze zich weghaastte om te helpen bij een letterlijke *catfight*. De steek in mijn borst werd erger.

Ik was blij dat Emma me pas aan het einde van mijn dienst over haar pensionering had verteld, aangezien ik er anders de hele tijd aan zou hebben

gedacht.

‘Bent u klaar, Uwe Hoogheid?’ vroeg Booth, die overduidelijk graag weg wilde bij Latex.

‘Ja. Laten we gaan.’

‘Ja, laten we gaan!’ krijste Latex opgewonden. ‘Straf me!’

Mijn lach ontsnapte eindelijk toen ik zag hoe Booths gezicht betrok. ‘Ik zal je missen, en Latex ook.’ Ik stak mijn handen in de zakken van mijn jas om ze te beschermen tegen de frisse herfstlucht. ‘Vertel me eens over de nieuwe bodyguard. Wat voor iemand is hij?’

De bladeren knisperden onder mijn laarzen terwijl we op weg gingen naar mijn huis buiten de campus, op maar een kwartiertje lopen. Ik was gek op de herfst en alles wat daarbij kwam kijken: de warme kleren, de explosie van herfstkleuren aan de bomen, de geur van kaneel en rook in de lucht.

In Athenberg zou ik niet over straat kunnen lopen zonder beroofd te worden, maar dat was het geweldige aan Thayer. Er woonden hier zoveel leden van koninklijke families en kinderen van beroemdheden dat een prinses niets speciaals was. Ik kon hier leven als een relatief normale student.

‘Ik weet niet veel van de nieuwe bodyguard af,’ gaf Booth toe. ‘Hij werkt op contractbasis.’

Mijn wenkbrauwen schoten in de lucht. ‘Echt waar?’

Zo nu en dan huurde de kroon privé-mensen in naast de koninklijke beveiliging, maar dit was zeldzaam. In mijn eenentwintig jaar had ik nog nooit een bodyguard gehad die op contractbasis werkte.

‘Hij schijnt de allerbeste te zijn,’ zei Booth, die mijn verbazing onterecht opvatte als bezorgdheid. ‘Ex-Navy SEAL, geweldige aanbevelingen en ervaring in het beschermen van prominente namen. Hij is de meest gewilde professional van het bedrijf waar hij werkt.’

‘Mmm.’ Een Amerikaanse bodyguard. Interessant. ‘Ik hoop maar dat we het goed kunnen vinden.’

Als twee mensen elk uur van de dag samen moesten doorbrengen, was het wel belangrijk dat ze niet botsten. Heel belangrijk. Ik kende mensen die het niet konden vinden met hun eigen bodyguards en die hielden het dan ook nooit lang vol.

‘Ik weet zeker van wel. U bent makkelijk in de omgang, Uwe Hoogheid.’

‘Dat zeg je alleen maar omdat ik je baas ben.’

Booth grijnsde. ‘Technisch gezien is de directeur van de koninklijke beveiliging mijn baas.’

Ik wiebelde speels met een vinger naar hem. ‘Nu al tegenspraak? Je stelt me teleur.’

Hij lachte. Hoewel hij erop stond om me zo formeel toe te spreken, hadden we de afgelopen jaren een kameraadschap ontwikkeld, iets wat ik waardeerde. Te veel formaliteit was uitputtend.

We hadden het nog wat over Booths aankomende vaderschap en zijn verhuizing terug naar Eldorra. Hij liep bijna over van trots op zijn ongeboren kind en ik kon een vlaagje jaloezie niet tegenhouden. Ik was er nog lang niet klaar voor om te trouwen en kinderen te krijgen, maar ik wilde wel wat Booth en zijn vrouw hadden.

Liefde. Passie. Een keuze. Dingen die je niet met geld kon kopen.

Een sardonisch lachje trok aan mijn lippen. Iedereen die mijn gedachten kon horen, zou vast vinden dat ik klonk als een ondankbaar kreng. Ik zou alles kunnen krijgen wat ik maar wilde en ik klaagde over de liefde.

Maar mensen bleven mensen, wat voor titel ze ook hadden, en sommige dromen waren universeel. De mogelijkheid om die uit te laten komen helaas niet.

Misschien zou ik verliefd worden op een prins die me hoteldebotel zou maken, maar ik betwijfelde dat. Waarschijnlijk zou ik in een saai, sociaal acceptabel huwelijk belanden met een saaie, sociaal acceptabele man die alleen maar seks had in de missionarishouding en elk jaar tijdens de vakantie naar dezelfde twee plekken ging.

Ik duwde die depressieve gedachte aan de kant. Ik had nog wel even voordat ik aan een huwelijk hoefde te denken, dat kwam wel als het zover was.

Mijn huis kwam in zicht en mijn blik viel meteen op de onbekende zwarte BMW op de oprit. Ik vermoedde dat die van mijn nieuwe bodyguard was.

‘Hij is vroeg.’ Booth trok verbaasd een wenkbrauw op. ‘Hij hoort er pas om vijf uur te zijn.’

‘Punctualiteit is een goed teken, neem ik aan.’ Hoewel een halfuur misschien wel een beetje overdreven was.

De autodeur ging open en een grote zwarte schoen landde op de oprit. Een tel later stapte de grootste man die ik ooit had gezien uit en mijn mond werd droog.

Holy. Hotness.

Mijn nieuwe bodyguard moest minstens één meter negentig zijn, misschien wel één meter vijftiennegentig, met stevige, dikke spieren op elke centimeter van zijn krachtige lichaam. Halflang, zwart haar raakte zijn kraag en viel voor één staalgrijs oog, en zijn benen waren zo lang dat het hem maar drie stappen kostte om bij ons te komen.

Voor iemand van zijn postuur bewoog hij erg sierlijk. Als ik niet naar hem keek, zou ik hem niet hebben zien aankomen.

Hij stopte voor me en ik zou zweren dat mijn lichaam een centimeter naar voren boog, niet in staat om zijn aantrekkingskracht te weerstaan. Ook voelde ik de vreemde drang om mijn hand door zijn dikke, donkere lokken te halen. De meeste veteranen hielden hun haar kort, zelfs als ze niet meer in dienst waren, maar hij hoorde daar overduidelijk niet bij.

‘Rhys Larsen.’ Zijn diepe en ruwe stem rolde over me heen als een fluweelzachte aanraking. Nu hij dichterbij was, zag ik een dun litteken door zijn linkerwenkbrauw lopen, waardoor zijn knappe uiterlijk iets gevaarlijks kreeg. Stoppeltjes kleurden zijn kaak donker en ik zag een glimp van een tattoo onder elke mouw van zijn shirt uit komen.

Hij was het tegenovergestelde van de nette, geschoren types waar ik normaal gesproken voor ging, maar dat hield de vlinders in mijn buik niet tegen.

Ik was zo van mijn stuk gebracht door die vlinders dat ik vergat antwoord te geven, waarop Booth zachtjes hoestte.

‘Ik ben Bridget. Leuk je te ontmoeten.’ Ik hoopte maar dat geen van de mannen het blosje op mijn wangen zou opmerken.

Ik vermeldde expres niet mijn titel als prinses, dat leek me te opschepperig voor een een-op-eensetting.

Het viel me echter wel op dat Rhys me niet aansprak met Uwe Hoogheid, zoals Booth altijd deed. Dat vond ik niet erg; ik probeerde Booth al jaren zover te krijgen me bij mijn voornaam aan te spreken, maar het was wel nóg een teken dat mijn nieuwe bodyguard anders was dan mijn oude.

‘Je moet verhuizen.’

Ik knipperde. ‘Pardon?’

‘Je huis.’ Rhys knikte naar mijn ruime maar gezellige onderkomen van twee verdiepingen. ‘Dat is een beveiligingsnachtmerrie. Ik weet niet wie de locatie heeft goedgekeurd, maar je zult moeten verhuizen.’

De vlinders kwamen piepend tot stilstand.

Twee minuten geleden hadden we elkaar pas ontmoet en hij commandeerde me nu al alsof hij de baas was. Wie dacht hij wel niet dat hij was? ‘Ik woon hier al twee jaar. Er is nog nooit een probleem geweest.’

‘Er is maar één probleem voor nodig.’

‘Ik verhuis niet.’ Ik zei die woorden nadrukkelijk, iets wat ik bijna nooit deed, maar Rhys’ neerbuigende toon werkte op mijn zenuwen.

Wat voor aantrekkingskracht ik ook had gevoeld, die verging nu tot stof, iets wat nog nooit zo snel in de nabijheid van het andere geslacht was gebeurd.

Niet dat die aantrekkingskracht tot iets geleid zou hebben. Hij was namelijk wel mijn bodyguard, maar het zou aardig zijn geweest om iets leuks te hebben om naar te kijken zonder hem een klap te willen verkopen.

Mannen. Ze verpestten het altijd door hun mond open te doen.

‘Jij bent de beveiligingsexpert,’ voegde ik er koeltjes aan toe. ‘Verzin er maar iets op.’

Rhys keek boos onder zijn dikke, donkere wenkbrauwen. Ik kon me niet herinneren wanneer de laatste keer was dat iemand boos naar me had gekeken.

‘Ja, Uwe Hoogheid.’ Hij sprak de titel op spottende toon uit en ik voelde het vuurtje van mijn verontwaardiging branden.

Ik opende mijn mond om te antwoorden, wat wist ik niet, want hij was niet ronduit vijandig geweest, maar Booth bemoeide zich ermee voordat ik iets kon zeggen waar ik spijt van zou krijgen.

‘Waarom gaan we niet naar binnen? Het lijkt alsof het gaat regenen,’ zei hij vlug.

Rhys en ik keken op. De heldere blauwe lucht straalde naar ons.

Booth schraapte zijn keel. ‘Je weet maar nooit. Regenbuien kunnen uit het niets komen,’ mompelde hij. ‘Gaat u voor, Uwe Hoogheid.’

We liepen in stilte het huis in.

Ik trok mijn jas uit en hing die aan de koperen kapstok bij de deur voordat ik nog een poging deed beleefd te zijn. ‘Wil je iets drinken?’

Ik was nog steeds geïrriteerd, maar ik haatte confrontaties en ik wilde niet dat de relatie met mijn nieuwe bodyguard slecht begon.

‘Nee.’ Rhys keek de woonkamer rond, die ik had ingericht in bleekgroene en crèmekleuren. Een huishoudster kwam twee keer per maand langs om schoon te maken, maar ik hield het huis zelf redelijk netjes.

‘Waarom leren we elkaar niet wat beter kennen?’ vroeg Booth met een vrolijke, te luide stem. ‘Eh, ik bedoel u en Rhys, Uwe Hoogheid. We kunnen het dan hebben over behoeften, verwachtingen, schema’s...’

‘Geweldig idee.’ Ik dwong een lach op mijn gezicht en gebaarde Rhys op de bank plaats te nemen. ‘Ga zitten.’

De volgende vijfenveertig minuten bespraken we de logistiek van de overname. Booth zou tot maandag mijn bodyguard blijven, maar Rhys zou tot die tijd met hem meelopen, zodat hij kon zien hoe alles in zijn werk ging.

‘Dit is allemaal prima.’ Rhys sloot de map waarin een gedetailleerd schema van mijn lessen en wekelijkse activiteiten stond, aankomende evenementen en verwachte reizen. ‘Om eerlijk te zijn, prinses Bridget, ben je niet de eerste, maar ook niet de laatste koninklijke persoon die ik heb moeten beschermen. Vijf jaar lang heb ik samengewerkt met Harper Security en er is nog nooit een cliënt onder mijn bescherming iets overkomen. Wil je weten waarom?’

‘Laat me raden. Door je charme vielen alle aanvallers voor je voeten neer,’ zei ik.

Booth verslikte zich in een lach, waar hij zich snel met een hoest van herstelde.

Rhys’ mond vertrok geen millimeter. Natuurlijk niet. Mijn grap was Comedy Central-waardig, maar het zou vast nog makkelijker zijn om een waterval in de Sahara te vinden dan een sprankje humor in dat grote, woest gebeeldhouwde lichaam van hem.

‘Er zijn twee redenen,’ zei Rhys kalm, alsof ik helemaal niks had gezegd. ‘Eén, ik raak niet betrokken bij het persoonlijk leven van mijn cliënten. Ik ben hier om ervoor te zorgen dat je fysiek niks overkomt. Meer niet. Ik ben niet je vriend, vertrouweling of iets anders. Dit zorgt ervoor dat ik objectief kan blijven. Twee, mijn cliënten begrijpen wat er moet gebeuren als ze veilig willen blijven.’

‘En wat moet er dan gebeuren?’ Er zat een waarschuwing in mijn beleefde lach die hij óf niet zag, óf negeerde.

‘Ze doen wat ik zeg, wanneer ik dat zeg, vanwege veiligheidsredenen.’ Rhys keek me aan met zijn grijze ogen. Het was net alsof ik naar een onverzettelijke stalen muur keek. ‘Begrepen, Uwe Hoogheid?’

Niks liefde en passie. Wat ik het meest wilde was die arrogante uitdrukking van zijn gezicht slaan en hem een knietje in zijn kroonjuwelen

geven als ik toch bezig was.

Ik drukte mijn vingertoppen in mijn benen en dwong mezelf tot drie te tellen voordat ik antwoord gaf.

Toen ik weer sprak, was mijn stem ijzig genoeg om Antarctica op een strandparadijs te doen lijken. 'Ja.' Mijn glimlach was scherp. 'Gelukkig, meneer Larsen, ben ik er niet in geïnteresseerd om jouw vriend, vertrouweling of iets anders te zijn.'

Ik deed geen moeite om zijn tweede reden met een antwoord te verwaardigen, over dat ik moest doen wat hij zei, wanneer hij het zei. Ik was geen idioot. Ik hield me altijd aan Booths advies, maar ik was niet van plan om Rhys een nog groter ego te bezorgen.

'Mooi.' Rhys stond op. Ik haatte het hoe lang hij was. Zijn aanwezigheid wiste alles in de omgeving uit totdat hij het enige was waar ik op kon focussen. 'Ik loop nu het huis door voordat we de volgende stappen bespreken, inclusief een upgrade van je beveiligingssysteem. Elke tiener kan nu met behulp van YouTube-tutorials inbreken.' Hij wierp me een afkeurende blik toe voordat hij de keuken in verdween.

Mijn mond viel open. 'Hij... Jij...' sputterde ik sprakeloos. 'Echt niet!' Ik draaide me naar Booth om, die zijn best deed om niet te verdwijnen in de enorme plant bij de voordeur. 'Je gaat niet weg. Ik verbied het je.'

Rhys kon mijn bodyguard níét zijn. Ik zou hem vermoorden en mijn huishoudster zou me vermoorden als ik het tapijt met bloed vies zou maken.

'Hij is waarschijnlijk gewoon zenuwachtig.' Booth keek net zo onzeker als hij klonk. 'Als hij eenmaal gewend is aan alles, kunnen jullie het vast, eh, beter met elkaar vinden, Uwe Hoogheid.'

Misschien... Als we het tot die tijd levend wisten te redden.

'Je hebt gelijk.' Ik drukte mijn vingers tegen mijn slaap en haalde diep adem. Ik kon dit. Ik had al eerder met lastige mensen te maken gehad. Mijn neef Andreas was een letterlijke duivel, en een Britse lord had me ooit onder de tafel proberen te betasten tijdens het Rozenbal van Monaco. Hij stopte pas toen ik 'per ongeluk' mijn vork in zijn hand had gestoken.

Wat was één humeurige bodyguard nou vergeleken met verwende aristocraten, bemoeizuchtige journalisten en kwaadaardige familieleden?

Rhys kwam terug, en wat een verrassing: die frons zat er nog steeds.

'Ik heb zes veiligheidsproblemen gevonden die we zo snel mogelijk moeten oplossen,' zei hij. 'Laten we beginnen met het eerste: de ramen.'

'Welke?' Blijf kalm. Blijf redelijk.

‘Allemaal.’

Booth bedekte zijn gezicht met zijn handen terwijl ik overwoog om mijn haarspeld in een wapen te veranderen.

Rhys en ik zouden het zeker niet levend redden.

HOOFDSTUK 2

Phys

Prinses Bridget von Ascheberg van Eldorra zou nog mijn dood worden. Zo niet, dan wel de dood van mijn geduld en mentale gezondheid. Daar was ik zeker van, en we hadden nog maar twee weken samengewerkt.

Ik had nog nooit een cliënt gehad die zo erg het bloed onder mijn nagels vandaan haalde als zij. Oké, ze was mooi (niet handig in mijn positie) en charmant (tegen iedereen behalve mij), maar ze was ook onuitstaanbaar. Als ik zei 'rechts', ging ze links. Als ik zei 'we gaan', bleef ze. Ze stond erop om spontaan drukke evenementen te bezoeken voordat ik van tevoren onderzoek ernaar kon doen, en ze zag mijn beveiligingszorgen als een bijzaak in plaats van een hoofdzaak.

Bridget zei dat die manier had gewerkt met Booth en dat haar niks was overkomen. Ik zei dat ik Booth niet was en dat het me dus geen reet kon schelen wat ze wel of niet deed toen ze met hem was. Ik had nu de leiding.

Dat vatte ze niet goed op, maar dat kon me niets schelen. Ik was hier niet om vriendjes te worden, ik was hier om haar in leven te houden.

Vanavond betekende 'hier': in de drukste bar van Hazelburg. De helft van Thayer was komen opdagen in de Crypt, waar op vrijdag de drank voor de helft van de prijs was, en ik wist zeker dat het toegestane aantal personen was overschreden.

Luide muziek, luide mensen. Mijn minst favoriete plek en blijkbaar Bridgets méést favoriete plek, aangezien ze hier zo graag heen wilde.

'Dus.' Haar roodharige vriendin Jules staarde naar me over de rand van haar glas. 'Jij was een Navy SEAL?'

'Ja.' Haar flirtende toon en haar partygirl-uitstraling deden me niets. Toen ik de baan had aangenomen, had ik onderzoek gedaan naar alle vriendinnen van Bridget en ik wist zeker dat Jules Ambrose gevaarlijker was dan ze eruitzag. Maar ze vormde geen gevaar voor Bridget, dus ik zei niet hardop wat ze in Ohio had gedaan. Dat was niet aan mij.

'Ik hou van soldaten.'

'Ex-soldaat, J.' Bridget keek niet naar me terwijl ze haar glas leegdrank. 'Bovendien is hij te oud voor je.'

Dat was een van de dingen waarover ik het met haar eens was. Ik was pas eenendertig, dus zeker niet bejaard, maar ik had genoeg shit in mijn leven meegemaakt om me bejaard te voelen, vooral vergeleken met frisse studenten die nog niet eens hun eerste echte baan hadden gehad.

Ik was nooit op die manier fris geweest, zelfs niet toen ik jonger was. Ik was opgegroeid in de modder.

Ondertussen zat Bridget tegenover me en zag ze er precies uit als de prinses die ze was. Grote blauwe ogen en volle roze lippen in een hartvormig gezicht, met een perfecte marmeren huid, goudkleurig haar dat in losse golven over haar rug viel. Onder haar zwarte topje waren haar gladde schouders te zien, en kleine diamanten hingen in haar oren.

Jong, rijk en koninklijk. Het tegenovergestelde van mij, op elk gebied.

‘Absoluut niet. Ik hou van oudere mannen.’ Jules verbreedde haar lach terwijl ze me nog een keer van top tot teen bekeek. ‘En jij bent knap.’

Ik lachte niet terug. Ik was niet zo dom om aan te pappen met de vriendin van een cliënt. Ik had mijn handen al vol aan Bridget.

Figuurlijk dan.

‘Laat die man met rust.’ Stella lachte. *Studeert fashion design en communicatie. Dochter van een advocaat in het milieurecht en een hoge regeringsfunctionaris. Socialmedia-ster.* In mijn hoofd ging ik alle dingen langs die ik over haar wist terwijl ze een foto van haar cocktail maakte voordat ze een slok nam. ‘Zoek iemand van je eigen leeftijd.’

‘Mannen van mijn leeftijd zijn saai. Dat zou ik moeten weten. Ik heb er met genoeg gedatet.’ Jules gaf Ava een duwtje, het laatste lid van Bridgets hechte vriendinnengroep. Op Jules’ ongepaste flirtpogingen na waren ze oké. Zeker beter dan de vrienden van de Hollywoodster die ik drie ellendige maanden lang had beveiligd. In die tijd zag ik ‘per ongeluk’ meer genitaliën dan ik had gedacht ooit in mijn leven te zien. ‘Nu we het toch over oudere mannen hebben, waar is jouw minnaar?’

Ava bloosde. ‘Hij kan niet komen. Hij heeft een telefonische vergadering met een of andere zakenpartner in Japan.’

‘O, hij komt heus wel,’ zei Jules. ‘Jij in een bar, omringd door dronken, geile studenten? Het verbaast me dat hij er nog niet is... Ah, daar zul je hem hebben.’

Ik volgde haar blik naar een lange, donkerharige man die door de menigte van dronken, geile studenten liep.

Groene ogen, op maat gemaakte merkkleding en een ijzige uitdrukking waardoor de toendra van Groenland op een tropisch eiland leek.

Alex Volkov.

Ik kende zijn naam en reputatie, ook al kende ik hem niet persoonlijk. Hij was een legende in sommige kringen.

De feitelijke algemeen directeur van het grootste projectontwikkelingsbedrijf in het land. Alex had genoeg connecties en chantagemiddelen om de helft van het Congres en de Fortune 500 neer te halen.

Ik vertrouwde hem niet, maar hij datete een van Bridgets beste vriendinnen, wat betekende dat zijn aanwezigheid onvermijdelijk was.

Ava's gezicht straalde toen ze hem zag. 'Alex! Ik dacht dat je een vergadering had.'

'Die was vroeg klaar, dus ik besloot om langs te komen.' Hij drukte zijn lippen op de hare.

'Ik hou ervan als ik gelijk heb, wat bijna altijd zo is.' Jules wierp Alex een speelse blik toe. 'Alex Volkov in een studentenbar? Nooit gedacht dat ik dat zou zien.'

Hij negeerde haar.

De muziek veranderde van r&b naar een remix van de laatste radiohit en iedereen werd wild. Jules en Stella schoten overeind om naar de dansvloer te rennen, gevolgd door Bridget, maar Ava bleef zitten.

'Gaan jullie maar. Ik blijf hier.' Ze gaapte. 'Ik ben een beetje moe.'

Jules keek verschrikt. 'Het is nog maar elf uur!' Ze draaide zich naar mij om. 'Rhys, dans met ons. Je moet deze... godslastering goed maken.' Ze gebaarde naar Ava, die tegen Alex aan gekruld lag terwijl hij een beschermende arm om haar heen had geslagen. Ava's gezicht betrok en Alex keek nog steeds uitdrukkeloos. Ik had blokken ijs met meer emotie gezien.

Ik bleef zitten. 'Ik dans niet.'

'Je danst niet. Alex zingt niet. Jullie zijn echt twee bundeltjes geluk,' gromde Jules. 'Bridge, doe er iets aan.'

Bridget wierp een blik op mij voordat ze wegkeek. 'Hij is aan het werk. Kom op,' zei ze plagend. 'Zijn Stella en ik niet genoeg?'

Jules zuchtte geërgerd. 'Ik denk het wel. Waarom moet je me nou een schuldgevoel aanpraten?'

‘Die kunst heb ik geleerd op de prinsessenschool.’ Bridget trok haar vriendinnen de dansvloer op. ‘Kom mee.’

Tot niemands verbazing gingen Ava en Alex er kort daarna vandoor en zat ik alleen aan tafel, met een half oog op de meiden en verder mijn aandacht op de rest van de bar. Dat probeerde ik tenminste. Mijn blik gleed vaker naar Bridget dan ik zou willen, en niet alleen omdat ze mijn cliënt was.

Ik wist al dat ze voor problemen zou zorgen zodra Christian me mijn nieuwe taak had toegewezen. Toegewezen, niet gevraagd, want Christian Harper deed alleen maar bevelen uit, geen verzoeken. Maar we hadden genoeg samen meegemaakt om nee te kunnen zeggen als ik dat had gewild, en dat wilde ik heel erg graag, verdomme. De prinses van Eldorra beveiligen terwijl ik liever niks met Eldorra te maken wilde hebben? Het slechtste idee in de geschiedenis van slechte ideeën.

Toen zag ik een foto van Bridget en ik bespeurde iets in haar ogen wat me aantrok. Misschien de glimp van eenzaamheid of kwetsbaarheid die ze probeerde te verbergen. Wat het ook was, het was voor mij genoeg om ja te zeggen, ook al deed ik dat met tegenzin.

En nu zat ik hier, vast aan iemand die me bijna niet kon verdragen en andersom ook.

Je bent een verdomde idioot, Larsen.

Maar hoe gek ik ook van Bridget werd, ik moest toegeven dat ik het leuk vond haar vanavond zo te zien. Een brede lach, stralend gezicht en ogen die fonkelden van plezier en ondeugd. Niets van de eenzaamheid op de foto die ik van Christian had gekregen.

Ze wierp haar handen in de lucht en zwaaide met haar heupen op de maat van de muziek. Mijn blik bleef hangen op de blote huid van haar lange, gladde benen voordat ik wegkeek en mijn kaken op elkaar klemde.

Ik had genoeg mooie vrouwen mogen beschermen, maar toen ik Bridget voor het eerst zag, reageerde ik op een manier als nooit tevoren. Mijn bloed werd warm, mijn lul werd hard en mijn handen jeukten om erachter te komen hoe haar gouden haren in mijn vuist zouden voelen. Dat gevoel was onverwachts gekomen en het was bijna genoeg om de brui te geven aan deze klus nog voordat ik eraan begonnen was, want verlangen naar een cliënt kon alleen maar slecht aflopen.

Maar mijn trots had uiteindelijk gewonnen en ik was gebleven. Ik hoopte alleen dat ik daar geen spijt van zou krijgen.

Jules en Stella zeiden iets tegen Bridget, die knikte voordat ze vermoedelijk naar de wc gingen. Ze waren nog maar twee minuten weg toen een student die eruitzag alsof hij in een corps zat, met een roze poloshirt, vastberaden op Bridget afliep.

Mijn schouders verstrakten.

Ik kwam overeind net toen Corpsjongen Bridget had bereikt en iets in haar oor fluisterde. Ze schudde haar hoofd, maar hij ging niet weg.

Iets duisters kwam opzetten in mijn buik. Als er iets was wat ik haatte, dan waren het wel mannen die de hint niet snapten.

Corpsjongen stak een hand uit naar Bridget. Ze trok haar arm terug voordat hij haar kon aanraken en zei iets anders, deze keer met een scherpere uitdrukking. Zijn gezicht betrok in een lelijke frons. Hij probeerde haar weer vast te pakken, maar nog voordat hij haar kon aanraken, stapte ik tussen hen in.

‘Is er een probleem?’ Ik staarde naar hem.

Corpsjongen keek alsof hij recht had op alles in de wereld, iemand die het niet gewend was om nee te horen dankzij zijn papa’s geld, en hij was óf te dom óf te arrogant om zich te realiseren dat ik op het punt stond zijn gezicht zo erg te verbouwen dat zelfs een plastisch chirurg er niks aan kon veranderen.

‘Geen probleem. Ik vroeg alleen of ze wilde dansen.’ Corpsjongen keek naar me alsof hij overwoog mij aan te vallen.

Dom. Absoluut.

‘Ik wil niet dansen.’ Bridget stapte om me heen en staarde Corpsjongen zelf kwaad aan. ‘Dat heb ik al twee keer gezegd. Laat me het geen derde keer zeggen, daar ga je niet blij van worden.’

Er waren momenten waarop ik vergat dat Bridget een prinses was, zoals wanneer ze vals stond te zingen onder de douche (ze dacht dat ik haar niet kon horen, maar dat kon ik wel) of als ze een hele nacht doorstudeerde aan de keukentafel.

Nu was niet zo’n moment. Er straalde een ijzige koninklijkheid uit elke porie en een kleine grijns trok aan mijn mond voordat ik die onderdrukte.

Die lelijke frons op het gezicht van Corpsjongen bleef, maar hij was in de minderheid en hij wist het. Hij liep weg en terwijl hij dat deed, mompelde hij: ‘Stomme slet.’

Gezien de manier waarop Bridgets wangen roze kleurden, wist ik dat ze hem had gehoord. Maar helaas voor hem had ik dat ook.

Hij had net twee stappen gezet, toen ik hem zo hard vastgreep dat hij een kreet slaakte. Eén strategische draai van mijn pols en ik kon zijn arm breken, maar ik wilde niet voor ophef zorgen, dus hij had geluk.

Voor nu.

‘Wat zei je?’ Mijn stem kreeg een gevaarlijk randje.

Bridget en ik waren niet elkaars favoriete mensen, maar dat betekende niet dat het oké was dat mensen haar uitscholden. Niet waar ik bij was.

Dat was een kwestie van principe en gewoon fatsoen, verdomme.

‘N-niets.’ Het brein van Corpsjongen werkte eindelijk mee met de situatie en zijn gezicht werd rood van paniek.

‘Volgens mij was het niet niets.’ Ik verstevigde mijn greep en hij kromp ineem van de pijn. ‘Ik geloof dat je een lelijk woord gebruikte om deze dame hier te beledigen.’ Nog steviger, nog een kreun. ‘En ik geloof dat je je maar beter kunt verontschuldigen voordat de situatie erger wordt, denk je niet?’

Ik hoefde niet uit te leggen wat ik daarmee bedoelde.

‘Het spijt me,’ mompelde Corpsjongen tegen Bridget, die met een ijzige uitdrukking terugkeek. Ze gaf geen antwoord.

‘Ik hoorde je niet,’ zei ik.

Corpsjongens ogen fonkelden van haat, maar hij was niet zo dom om ertegenin te gaan. ‘Het spijt me,’ zei hij luider.

‘Wat spijt je?’

‘Dat ik je een...’ Hij wierp een angstige blik mijn richting op. ‘Dat ik je een lelijk woord noemde.’

‘En?’ drong ik aan.

Hij fronste verward.

Mijn glimlach bevatte meer dreiging dan humor. ‘Zeg: “Het spijt me dat ik me gedroeg als een idioot met een slappe lul die niet weet hoe hij vrouwen moet respecteren.”’

Ik dacht dat ik Bridget een lach hoorde onderdrukken met een hoest, maar ik was te gefocust op de reactie van Corpsjongen. Hij keek alsof hij me met zijn andere hand wilde slaan en ik wilde bijna dat hij dat deed ook. Het zou grappig zijn om hem naar mijn gezicht te zien graaien. Ik torende zo’n twintig centimeter boven hem uit en hij had korte armpjes.

‘Het spijt me dat ik me gedroeg als een idioot met een slappe lul die niet weet hoe hij vrouwen moet respecteren.’ Hij straalde een en al haat uit.

‘Accepteer je zijn excuses?’ vroeg ik aan Bridget. ‘Zo niet, dan kan ik hem mee naar buiten nemen.’

Corpsjongen werd bleek.

Bridget hield haar hoofd schuin, haar gezicht peinzend, en nog een lachje trok aan mijn mond. *Ze is goed.*

‘Ik denk,’ zei ze uiteindelijk op een toon alsof ze iemand anders een groot plezier deed, ‘dat het geen zin meer heeft om je tijd te verspillen aan iemand die zo onbelangrijk is.’

Mijn geamuseerdheid verjoeg wat van de woede die nog door mijn aderen stroomde vanwege de eerdere opmerking van Corpsjongen. ‘Je hebt geluk.’ Ik liet hem los. ‘Als ik je ooit nog haar of een andere vrouw zie lastigvallen...’ Mijn stem werd lager. ‘Dan kun je net zo goed leren alles met links te doen, aangezien je rechterhand dan niet meer functioneert. Voorgoed. En nu wegwezen.’

Ik hoefde hem dat geen tweede keer te vertellen. Corpsjongen sloeg op de vlucht, zijn roze poloshirt verdwijnend in de menigte naar de uitgang.

Opgeruimd staat netjes.

‘Dank je,’ zei Bridget. ‘Ik waardeer het dat je dat deed, ook al is het frustrerend dat iemand anders zich ermee moest bemoeien voordat hij de hint snapte. Is het niet genoeg als ik het zeg?’ Ze fronste geïrriteerd.

‘Sommige mensen zijn idioten en sommige mensen zijn klootzakken.’ Ik stapte opzij zodat een groep giechelende feestgangers erlangs kon. ‘Helaas was hij allebei.’

Dat leverde me een flauw lachje op. ‘Meneer Larsen, ik geloof dat we een beleefd gesprek voeren.’

‘O ja? Iemand kan maar beter checken of de zon nog wel aan de goede kant opkomt,’ zei ik ernstig.

Bridgets lach werd breder. Ze knikte naar de bar. ‘Ik trakteer.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik ben aan het werk en ik drink geen alcohol.’

Een verraste blik verscheen in haar ogen. ‘Nooit?’

‘Nooit.’ Geen drugs, geen alcohol, geen sigaretten. Ik had gezien wat dat kon veroorzaken en ik had geen zin om onderdeel van de statistieken te worden. ‘Niet mijn ding.’

Bridgets uitdrukking vertelde me dat ze vermoedde dat er veel meer achter zat dan ik liet merken, maar ze drong niet aan, wat ik waardeerde. Sommige mensen waren te nieuwsgierig.

‘Sorry dat het zo lang duurde!’ Jules keerde terug met Stella. ‘De rij voor de wc was belachelijk.’ Haar blik ging van mij naar Bridget. ‘Is alles oké?’

‘Ja. Meneer Larsen hield me gezelschap terwijl jullie weg waren,’ zei Bridget meteen.

‘Echt waar?’ Jules trok een wenkbrauw op. ‘Wat aardig van hem.’

Bridget en ik gingen er niet op in.

‘Rustig aan, J,’ hoorde ik Stella zeggen toen ik terug bij de tafel was nu ik de situatie met Corpsjongen had afgehandeld en haar vriendinnen er weer waren. ‘Het is zijn baan om op haar te letten.’

Precies. Dat was mijn baan en Bridget was mijn cliënt. Niets meer, niets minder.

Bridget wierp een blik op me en heel even keken we elkaar aan voordat ze wegkeek.

Mijn hand klemde zich om mijn been.

Oké, ik voelde me tot haar aangetrokken. Ze was mooi, slim en had ruggengraat. Natuurlijk voelde ik me tot haar aangetrokken. Maar dat betekende niet dat ik er iets mee zou doen.

In de afgelopen vijf jaar dat ik als bodyguard had gewerkt, had ik nog nooit professionele grenzen overschreden.

En dat was ik nu ook niet van plan.

HOOFDSTUK 3

Bridget

Een van de ergste dingen aan het hebben van een bodyguard die altijd bij je is, is om ermee samen te wonen. Het was geen probleem geweest met Booth, aangezien we het zo goed met elkaar hadden kunnen vinden, maar het samenwonen met Rhys maakte me zenuwachtig.

Plotseling leek mijn huis te klein, en overal waar ik keek, was Rhys.

Ik zag hem koffiedrinken in de keuken, net uit de douche stappen, trainen in de achtertuin, waarbij hij zijn spieren aanspande en zijn huid glinsterde van het zweet.

Het voelde allemaal vreemd genoeg huiselijk, terwijl dat niet het geval was geweest bij Booth, en ik vond het helemaal niks.

‘Heb je het niet warm in die kleren?’ vroeg ik een keer op een ongewoon warme dag voor de tijd van het jaar terwijl Rhys push-ups deed.

Ook al was het herfst, de temperatuur lag rond de twintig graden, en een druppel zweet gleed langs mijn nek, hoewel ik een lichte katoenen jurk aanhad en een glas ijskoude limonade vasthield.

Rhys moest het wel snikheet hebben in zijn zwarte T-shirt en korte trainingsbroek.

‘Probeer je me ervan te overtuigen mijn shirt uit te doen?’ Hij ging verder met zijn push-ups en klonk helemaal niet buiten adem.

Een warmte die niks te maken had met het weer trok over mijn wangen. ‘Mocht je willen.’ Dat was niet bepaald een erg gevatte reactie, maar wel de enige die ik kon verzinnen.

Om eerlijk te zijn was ik er wél nieuwsgierig naar hoe Rhys eruitzag zonder shirt. Niet omdat ik zo graag zijn buikspieren wilde zien, waarvan ik met tegenzin moest toegeven dat die wel fantastisch zouden zijn gezien de rest van zijn lichaam, maar omdat hij zo vastberaden was om niet zonder shirt rond te lopen. Zelfs als hij na een douche de badkamer verliet, was hij volledig aangekleed.

Misschien voelde hij zich halfnaakt niet op zijn gemak in het bijzijn van een cliënt, maar ik had het gevoel dat Rhys Larsen zich niet vaak ongemakkelijk voelde. Het moest om iets anders gaan. Misschien een

beschamende tattoo, of een gekke huidaandoening die alleen op zijn bovenlichaam te zien was.

Rhys was klaar met zijn push-ups en liep naar de rekstok toe. 'Blijf je me zo bekijken of kan ik je ergens mee helpen, Prinses?'

De warmte nam toe. 'Ik bekeek je niet. Ik hoopte stiekem dat je een zonnesteek zou krijgen. Als dat zo is, dan hoef je niet op mijn hulp te rekenen. Ik moet... een boek lezen.'

Lieve hemel, wat kwam er uit mijn mond? Zelfs in mijn eigen oren klonk ik niet logisch.

Na ons moment van eensgezindheid in de Crypt twee weken geleden waren Rhys en ik weer teruggegaan naar ons vertrouwde gesnauw en sarcasme, wat ik haatte, want ik was over het algemeen geen snauwerige of sarcastische persoon.

Een lichte grijns trok aan Rhys' mondhoeken, maar die verdween voordat hij echt vorm kon krijgen. 'Goed om te weten.'

Ik wist zeker dat ik nu dieprood was, maar toch stak ik mijn kin in de lucht en liep ik met alle waardigheid die ik kon opbrengen terug het huis in.

Rhys kon lekker bakken in de zon. Ik hoopte echt dat hij een zonnesteek zou krijgen. Misschien zou hij dan niet zoveel energie hebben om een lul te zijn.

Helaas kreeg hij die niet en had hij nog genoeg energie om een lul te zijn.

'Hoe is het boek?' vroeg hij even later toen hij klaar was met zijn work-out en ik het dichtstbijzijnde boek had gepakt dat ik kon vinden voordat hij de woonkamer in kwam.

'Interessant.' Ik probeerde te focussen op de pagina in plaats van op Rhys' met zweet doordrenkte shirt, dat aan zijn borst zat vastgeplakt.

'Daar lijkt het wel op, ja.' Rhys hield zijn gezicht uitdrukkeloos, maar ik kon de plagende toon in zijn stem horen. Hij liep naar de badkamer en zonder om te kijken voegde hij eraan toe: 'Trouwens, Prinses, je hebt het boek ondersteboven vast.'

Ik sloeg de hardcover dicht, mijn huid brandend van schaamte.

God, wat was hij onuitstaanbaar. Een echte heer zou je daar niet op wijzen, maar Rhys Larsen was geen heer. Hij was een nagel aan mijn doodskist.

Helaas was ik de enige die daar zo over dacht. Iedereen vond zijn chagrijnige humeur charmant, inclusief mijn vrienden en de mensen van het dierenasiel, dus van hen hoefde ik ook geen medelijden te verwachten met mijn situatie.

‘Hoe zit het met jou en je nieuwe bodyguard?’ fluisterde Wendy, een van de andere vrijwilligers bij Wags & Whiskers die er al een lange tijd zat. Ze wierp een blik op Rhys, die als een standbeeld in de hoek zat, een en al spieren en tattoos. ‘Hij is zo stil en sterk. Dat is hot.’

‘Je hebt makkelijk praten; jij bent niet degene die met hem moet samenwonen.’

Er waren twee dagen voorbijgegaan sinds het boekdebacle en Rhys en ik hadden geen woord meer gewisseld, op ‘goedemorgen’ en ‘welterusten’ na.

Ik vond dat niet erg. Het was voor mij zo makkelijker om te doen alsof hij niet bestond.

Wendy lachte. ‘Ik zou zó van plek met je ruilen. Mijn huisgenoot blijft maar vis opwarmen in de magnetron, waardoor de hele keuken stinkt, en ze lijkt in de verste verte niet op jouw bodyguard.’ Ze trok haar paardenstaart recht en ging staan. ‘Over van plek ruilen gesproken. Ik moet gaan, ik heb een afspraak met mijn studiegroep. Heb je alles wat je nodig hebt?’

Ik knikte. Ik had Wendy’s dienst al zo vaak overgenomen dat ik de routine uit mijn hoofd kende.

Nadat ze was vertrokken, werd het stil, een stilte zo dik dat die als een deken om me heen lag.

Rhys verroerde zich niet op zijn plek in de hoek. We waren alleen, maar zijn blik bleef de speelruimte rondgaan alsof hij verwachtte dat er elk moment een moordenaar van achter het kattenklimrek kon springen.

‘Vind je het niet vermoeiend?’ Ik krabde Meadow, de nieuwste kat in het asiel, achter haar oren.

‘Wat?’

‘Om de hele tijd aan te staan.’ Constant alert, op zoek naar gevaar. Dat was zijn baan, maar ik had Rhys zich sowieso nog nooit zien ontspannen, zelfs niet als we met zijn tweeën thuis waren.

‘Nee.’

‘Je weet toch dat je best antwoorden kunt geven die langer dan één woord zijn?’

‘Ja.’

Hij was onmogelijk.

‘Gelukkig heb ik jou, lieverd,’ zei ik tegen Meadow. ‘Jij kunt tenminste een fatsoenlijk gesprek voeren.’

Ze miauwde instemmend en ik glimlachte. Ik zou zweren dat katten soms slimmer waren dan mensen.

Het was nog even stil voordat Rhys me van mijn stuk bracht door te vragen: ‘Waarom doe je vrijwilligerswerk in een dierenasiel?’

Ik was zo geschokt door het feit dat hij een vraag stelde die niks met mijn bescherming te maken had, dat ik halverwege het aaien stopte. Meadow miauwde nog een keer, deze keer uit protest.

Ik ging door met aaien en dacht na over hoeveel ik Rhys moest vertellen, voordat ik simpelweg zei: ‘Ik hou van dieren. Daarom een dierenasiel.’

‘Mmm.’

Mijn rug verstrakte door zijn sceptische toon. ‘Waarom vraag je dat?’

Rhys haalde zijn schouders op. ‘Het leek me gewoon niet iets wat jij graag in je vrije tijd doet.’

Ik hoefde niet te vragen wat hij dan wel meer mijn ding vond om in mijn vrije tijd te doen. De meeste mensen die ook maar een blik op me wierpen, deden aannames op basis van mijn uiterlijk en achtergrond. En ja, sommige van die aannames waren waar. Ik hield er inderdaad van om te winkelen en te feesten, net zo erg als elke andere vrouw, maar dat betekende niet dat ik niet ook om andere dingen gaf.

‘Het is geweldig hoeveel je van mijn persoonlijkheid lijkt te weten nu je me nog maar een maand kent,’ zei ik koeltjes.

‘Ik doe zo mijn onderzoek, Prinses.’ Dat was de enige manier waarop Rhys me aansprak. Hij weigerde me bij mijn voornaam te noemen of ‘Uwe Hoogheid’ te zeggen. In ruil daarvoor weigerde ik hem op een andere manier aan te spreken dan ‘meneer Larsen’. Ik wist niet zeker of ik daar iets mee opschoot, want hij had er geen blijk van gegeven dat irritant te vinden, maar toch vond het zielige deel van mij dat leuk om te doen. ‘Ik weet meer van je dan je denkt.’

‘Maar niet waarom ik vrijwilligerswerk in een dierenasiel doe. Het is dus wel duidelijk dat je voortaan beter onderzoek moet doen.’

Hij richtte zijn staalgrijze ogen mijn kant op en heel even dacht ik een glimp van geamuseerdheid te zien, voordat die muur weer op zijn plaats viel. ‘Touché.’ Hij twijfelde, maar voegde er toen met tegenzin aan toe: ‘Je bent niet zoals ik had verwacht.’

‘Hoezo? Omdat ik geen oppervlakkig leeghoofd ben?’ Mijn stem koelde nog een graad af terwijl ik probeerde te verbergen hoeveel pijn zijn woorden eigenlijk deden.

‘Ik heb nooit gezegd dat je een oppervlakkig leeghoofd bent.’

‘Dat impliceerde je wel.’

Rhys' gezicht betrok. 'Je bent niet het eerste lid van een koninklijke familie dat ik moet beschermen,' zei hij. 'Je bent niet eens het derde of vierde lid. Ze gedroegen zich allemaal hetzelfde en ik had verwacht dat jij dat ook zou doen. Maar je bent geen...'

Ik trok een wenkbrauw op. 'Wat ben ik niet?'

Een flauw lachje trok zo snel over zijn gezicht dat ik het bijna miste. 'Een oppervlakkig leeghoofd.'

Ik kon er niks aan doen. Ik lachte.

Ik lachte om iets wat Rhys Larsen had gezegd. Het moest wel sneeuwen in de hel.

'Mijn moeder hield veel van dieren,' zei ik, waarmee ik mezelf verbaasde. Ik was niet van plan om het met Rhys over mijn moeder te hebben, maar ik voelde de drang om gebruik te maken van de korte pauze in onze vijandige relatie. 'Ik heb dat van haar, maar er waren geen huisdieren toegestaan in het paleis en de enige manier waarop ik met dieren om kon gaan, was door vrijwilligerswerk in asielen te doen.' Ik stak mijn hand uit en glimlachte toen Meadow er een poot op legde, alsof ze me een lage high five gaf. 'Ik geniet daarvan, maar ik doe het ook omdat...' Ik zocht naar de juiste woorden. 'Omdat ik me zo meer verbonden voel met mijn moeder. De liefde voor dieren is iets wat alleen wij deelden. De rest van mijn familie heeft er niks tegen, maar ze voelen niet hetzelfde als wat wij voelen. Of voelden.'

Ik wist niet waarom ik dat allemaal bekende. Kwam het doordat ik wilde bewijzen dat ik hier niet werkte voor een of andere pr-stunt? Wat kon het me eigenlijk schelen wat Rhys van me vond?

Of kwam het doordat ik graag eens over mijn moeder wilde praten tegen iemand die haar niet had gekend? In Athenberg kon ik het niet over haar hebben zonder dat ik blikken vol medelijden kreeg toegeworpen, maar Rhys gedroeg zich net zo kalm als altijd.

'Ik begrijp het,' zei hij.

Drie simpele woorden, en toch kropen ze in me en troostten ze een deel van me waarvan ik niet wist dat het getroost moest worden.

We keken elkaar aan en de sfeer werd nog meer beladen.

Duister, mysterieus en doordringend. Rhys had het soort ogen die recht in je ziel konden kijken, om daar de lagen van leugens weg te halen en zo de lelijke waarheid eronder te ontdekken.

Hoeveel van de waarheid kon hij zien? Zag hij het meisje onder het masker, dat een last van tientallen jaren bij zich droeg die ze niet durfde te delen, het meisje dat verantwoordelijk was voor de dood van...

‘Meester! Straf me, meester!’ Latex besloot op dat moment om een van zijn ongepaste uitbarstingen te hebben. ‘Straf me, alsjeblieft!’

De betovering werd net zo snel verbroken als die was gekomen.

Rhys wierp een blik mijn kant op en ik keek omlaag, mijn zucht tegelijkertijd opgelucht en teleurgesteld.

‘Mees...’ Latex viel stil toen Rhys hem boos aankeek. De vogel schudde met zijn veren en sprong door zijn kooi voordat hij zenuwachtig stil werd.

‘Gefeliciteerd,’ zei ik terwijl ik het ongemakkelijke gevoel van de geladen sfeer van een paar tellen geleden probeerde los te laten. ‘Je bent misschien wel de eerste persoon die Latex zijn snavel heeft kunnen laten houden. Waarom adopteer je hem niet?’

‘Echt niet. Ik doe niet aan dieren die grof in de mond zijn.’

We staarden elkaar even aan voordat een zachte giechel mijn mond verliet en het ijzeren gordijn voor zijn ogen ver genoeg werd opgetrokken om een glimp van humor te laten zien.

De rest van mijn dienst zeiden we niks meer, maar de sfeer tussen ons was zozeer verbeterd dat ik mezelf ervan had overtuigd dat Rhys en ik wel in staat waren om een goede werkrelatie te hebben.

Ik wist niet zeker of dat optimistisch of een waanidee was, maar mijn brein hield zich altijd vast aan het kleinste bewijs dat iets niet zo erg was als het leek.

De wind streek over de blote huid van mijn gezicht en nek terwijl we na mijn dienst naar huis liepen. Rhys en ik hadden ruzie gehad over of we moesten lopen of rijden, maar uiteindelijk moest zelfs hij toegeven dat het geen nut had om naar een plek te rijden die zo dichtbij lag.

‘Kijk je ernaar uit om Eldorra te bezoeken?’ vroeg ik. We zouden over een paar dagen naar Athenberg vertrekken voor de kerstvakantie en Rhys had laten vallen dat het zijn eerste keer in het land zou zijn.

Ik had gehoopt dat ons eerdere moment van kameraadschap genoeg zou zijn om die verder uit te bouwen, maar dat had ik verkeerd ingeschat, want Rhys sloot zich sneller voor me af dan een huisfeest door de politie kon worden stilgelegd.

‘Ik ga er niet heen om vakantie te hebben, Prinses.’ Hij zei dat alsof ik hem dwong naar een gevangenenkamp te gaan, niet een plek die het tijdschrift

Travel + Leisure op de negende plaats van leukste steden in de wereld had gezet.

‘Ik weet dat je er niet heen gaat als vakantie.’ Ik deed mijn best om de geïrriteerde toon uit mijn stem te houden, maar slaagde daar niet in. ‘Maar je hebt wel vrije tijd...’

Het hoge geluid van piepende banden sneed door de lucht. Mijn hersens hadden geen tijd om het geluid te verwerken voordat Rhys me in het dichtstbijzijnde steegje duwde en me tegen de muur drukte met zijn pistool in zijn hand en zijn lichaam voor het mijne.

Mijn hart begon sneller te kloppen, door de plotselinge vloed van adrenaline en door zijn nabijheid. Er straalde warmte en spanning uit elke porie van zijn grote, gespierde lichaam, die me omringden als een cocon terwijl een auto langs ons heen scheurde, met luide muziek uit de speakers en gelach uit de halfopen ramen.

Rhys’ hart bonsde tegen mijn schouderbladen en we bleven verstijfd in het steegje staan, lang nadat de muziek was weggestorven en het enige geluid dat van onze ademhaling was.

‘Meneer Larsen,’ zei ik stilletjes. ‘Ik geloof dat alles in orde is.’

Hij verroerde zich niet. Ik zat tussen hem en de stenen in, twee onbeweeglijke muren die me afsloten van de wereld. Hij had een hand beschermend naast mijn hoofd tegen de muur gelegd en hij stond zo dichtbij dat ik elke harde lijn van zijn lichaam tegen het mijne kon voelen.

Er ging nog een tel voorbij voordat Rhys zijn pistool wegstopte en zijn hoofd naar mij omdraaide.

‘Weet je zeker dat het gaat?’ Zijn stem klonk diep en ruw terwijl zijn blik over me heen gleed, op zoek naar verwondingen, ook al was er niets met me gebeurd.

‘Ja. De auto reed te snel de hoek om. Dat is alles.’ Ik lachte zenuwachtig, mijn huid te warm onder zijn intense blik. ‘Ik schrok meer toen je me in het steegje gooide.’

‘Dat is waarom we hadden moeten rijden.’ Hij zette een stap achteruit en nam de warmte met zich mee, waarna de frisse lucht de leegte vulde. Ik rilde en wilde dat ik een dikkere trui had aangetrokken. Plotseling was het te koud. ‘Op deze manier ben je te kwetsbaar. Het had wel een drive-by kunnen zijn.’

Ik lachte bijna bij dat idee. ‘Ik denk het niet. Katten vliegen nog eerder dan dat er een drive-by in Hazelburg plaatsvindt.’ Dit was een van de veiligste

steden van het land en de meeste studenten hadden niet eens een eigen auto.

Rhys leek niet onder de indruk van mijn woorden. ‘Hoe vaak moet ik het je nog vertellen? Het hoeft maar één keer te gebeuren. Vanaf nu lopen we niet meer naar het asiel.’

‘Het was echt niets. Je overdrijft,’ zei ik en mijn irritatie was terug.

Zijn blik werd hard. ‘Het is mijn baan om aan alles te denken wat er mis zou kunnen gaan. Als dat je niet bevalt, ontsla me dan maar. Tot die tijd moet je doen wat ik zeg, wanneer ik het zeg, net zoals ik je de eerste dag al heb verteld.’

Elk teken van onze kameraadschap van net was verdwenen. Ik wilde dat ik hem kon ontslaan, maar ik had niks te zeggen over zulke beslissingen en ik had geen goede reden om Rhys te ontslaan, behalve dan dat we niet met elkaar overweg konden.

Ik was er zeker van geweest dat ons moment in het asiel het begin zou zijn van een nieuwe fase in onze relatie, maar Rhys en ik hadden één stap vooruit gezet en twee stappen terug.

Ik stelde me voor hoe onze vlucht naar Athenberg zou zijn, met alleen maar onze ijzige stilte om ons urenlang gezelschap te houden. Mijn gezicht betrok.

Het zou een lange kerstvakantie worden.

HOOFDSTUK 4

Rhys / Bridget

Rhys

Vier dagen nadat mijn loopverbod voor een tweede front in onze koude oorlog had gezorgd, kwamen Bridget en ik aan in Athenberg, de hoofdstad van Eldorra. De vlucht was nog frisser geweest dan een winterduik in een Russische rivier, maar dat kon me niets schelen.

Ze hoefde me niet leuk te vinden. Ik deed alleen maar mijn werk.

Ik keek de bijna lege Nationale Begraafplaats van de stad rond, luisterend naar het onheilspellende gehuil van de wind door de kale bomen. Een koude rilling trok over de begraafplaats, langs mijn lagen kleding, diep in mijn botten.

Vandaag was de eerste halve vrije dag van Bridgets schema sinds we waren geland en het verbaasde me dat ze erop had gestaan om die hier op de begraafplaats door te brengen.

Maar toen ik zag waarom, begreep ik het.

Ik hield respectvol afstand terwijl ze neerknielde voor twee grafstenen, maar ik was dichtbij genoeg om de namen erop te kunnen zien.

JOSEFINE VON ASCHEBERG. FREDERIK VON ASCHEBERG.

Haar ouders.

Ik was tien toen kroonprinses Josefine tijdens de bevalling overleed. Ik herinnerde me nog de foto's van de prinses die wekenlang in tijdschriften stonden en op tv voorbijkwamen. Prins Frederik was een paar jaar later bij een auto-ongeluk omgekomen.

Bridget en ik waren geen vrienden. Shit, we waren meestal niet eens vriendelijk tegen elkaar. Maar toch hield dat de vreemde steek in mijn hart niet tegen toen ik het verdriet op haar gezicht zag terwijl ze iets naar de graven van haar ouders mompelde.

Bridget streek een lok haar uit haar gezicht en haar verdrietige uitdrukking veranderde in een flauw lachje toen ze iets anders zei. Het kon me meestal niets schelen wat mensen deden en zeiden in hun persoonlijk leven, maar ik wilde bijna dat ik dichtbij genoeg was om te horen waardoor ze moest glimlachen.

Mijn telefoon maakte een geluid en ik verwelkomde de afleiding van mijn verontrustende gedachten, tot ik het bericht zag.

Christian: In minder dan tien minuten kan ik je de naam geven.

Ik: Nee. Laat het los.

Nog een bericht verscheen, maar ik stak mijn telefoon in mijn zak zonder het te lezen.

Irritatie trok door me heen.

Christian was een volhardende klootzak die ervan genoot om in andermans verleden te duiken. Hij viel me al lastig sinds hij wist dat ik de kerstvakantie in Eldorra zou doorbrengen (hij kende mijn ongemak ten aanzien van het land), en als hij niet mijn baas was en iets wat nog het meest leek op een vriend, dan had zijn gezicht mijn vuist al ontmoet.

Ik had hem verteld dat ik de naam niet wilde weten en dat meende ik. Ik had al eenendertig jaar overleefd zonder die naam te kennen. Ik kon nog wel eenendertig jaar overleven, of hoelang het ook zou duren voordat ik het zou afleggen.

Ik keerde me weer om naar Bridget, net toen een tak dichtbij brak, gevolgd door het zachte geklik van een camera.

Mijn hoofd schoot omhoog en een lage grom trok door mijn keel toen ik een stukje blond haar boven een grafsteen uit zag steken.

Verdomde paparazzi.

Die klootzak slaakte een zachte kreet en probeerde te vluchten toen hij zich realiseerde dat hij was betrapt, maar ik stormde naar hem toe en pakte de achterkant van zijn jasje vast voordat hij een stap kon zetten.

Vanuit mijn ooghoek zag ik Bridget opstaan, haar uitdrukking bezorgd.

‘Geef me je camera,’ zei ik, waarbij mijn kalme stem mijn woede verdoezelde. Paparazzi waren een onvermijdelijk kwaad als het ging om het beschermen van belangrijke mensen, maar er was een verschil tussen het maken van foto’s van iemand die aan het eten was en het maken van foto’s van privémomenten.

Bridget bezocht verdomme de graven van haar ouders, en deze lul had het lef om zich daarbij op te dringen.

‘Echt niet,’ bulderde de paparazzo. ‘Dit is een vrij land en prinses Bridget is een publieke persoon. Ik kan...’

Ik wachtte niet totdat hij zijn zin had afgemaakt voordat ik de camera uit zijn hand trok, op de grond liet vallen en met mijn laars aan diggelen trapte.

Ik hield er niet van als ik iets twee keer moest vragen.

Hij brulde uit protest. 'Die camera kostte vijfduizend dollar!'

'Wees blij dat dat alles is wat gebroken is.' Ik liet zijn jasje los en trok het voor hem recht, eerder als bedreiging dan uit beleefdheid. 'Je hebt vijf tellen om te maken dat je wegkomt voordat dat verandert.'

De paparazzo was verontwaardigd, maar niet dom. Twee seconden later was hij tussen de bomen door verdwenen en hij liet de stukken van zijn nu nutteloze camera achter. Een minuut daarna hoorde ik een motor starten en zag ik een auto van de parkeerplaats weggrijden.

'Ik herken hem. Hij is van *National Express*.' Bridget kwam naast me staan en leek niet geschokt te zijn door wat er was gebeurd. 'Het ergste roddelblad dat er is. Waarschijnlijk plaatsen ze nu een verhaal dat ik bij een satanische club ben gegaan, na wat je met zijn camera hebt gedaan.'

Ik snoof. 'Hij verdiende het. Ik kan niet tegen mensen die de privacy van anderen niet respecteren.'

Een flauw lachje verscheen op haar gezicht, het eerste lachje dat ze me in dagen had geschonken, en de eerdere kille uitstraling verdween. 'Hij is een paparazzo. Het is zijn baan om de privacy van anderen te schenden.'

'Niet als mensen op een begraafplaats staan, verdomme.'

'Ik ben het gewend. Tenzij ik in het paleis ben, bestaat er altijd de kans dat er foto's van me worden gemaakt.' Bridget klonk verslagen. 'Bedankt dat je hem hebt weggestuurd, zelfs al was je methode... agressiever dan ik zou hebben voorgesteld.' Een glimp van verdriet bleef in haar ogen achter en ik voelde weer die vreemde steek in mijn borst. Misschien kwam het omdat ik me herkende in haar verdriet, het gevoel dat ik alleen op de wereld was, zonder de twee mensen die het meest van me hoorden te houden aan mijn zijde.

Ik had die ouderlijke liefde nog nooit gekend, dus ondanks het gat in mijn borst begreep ik niet precies wát ik miste. Bridget had die wel ervaren, van haar vader tenminste, dus ik kon me voorstellen dat het verlies voor haar veel erger was.

Je bent hier niet om medelijden te hebben, klootzak. Je bent hier om haar te beschermen. Meer niet. Hoe mooi of verdrietig ze er ook uitzag of hoe graag ik haar ook wilde opbeuren.

Het was niet mijn baan om haar een beter gevoel te geven.

Ik zette een stap achteruit. 'Ben je klaar? We kunnen nog langer blijven als je wilt, maar over een uur heb je een afspraak.'

‘Nee, ik ben klaar. Ik wilde mijn ouders alleen maar een fijne kerst wensen en ze bijpraten.’ Bridget duwde een lok haar achter haar oor en zag er verlegen uit. ‘Het klinkt gek, maar dat is traditie en het voelt alsof ze luisteren...’ Ze onderbrak zichzelf. ‘Zoals ik al zei is het gek.’

‘Het is niet gek.’ Een knoop trok zich strak in mijn borst en werd groter totdat ik stikte van de herinneringen die beter vergeten konden worden. ‘Ik doe hetzelfde met mijn oude legermaatjes.’ Die in DC lagen begraven tenminste, hoewel ik mijn best deed om ook de graven te bezoeken die op andere plekken lagen.

Ik was de reden dat ze dood waren. Het minste wat ik kon doen was ze die eer bewijzen.

‘Heb je nog veel contact met je mariniersvrienden?’ vroeg Bridget terwijl we naar de uitgang liepen.

Ik hield de omgeving in de gaten voor nog meer paparazzi of nietsnutten, maar er was niemand, op ons en de geesten uit het verleden na.

‘Een paar. Niet zo vaak als ik zou willen.’

Mijn unit was mijn familie geweest, maar na wat er was gebeurd, werd het te lastig voor de overlevenden om in contact te blijven. We herinnerden elkaar te veel aan wat we hadden verloren.

De enige persoon met wie ik regelmatig contact had, was mijn oude bevelhebber van mijn begintijd bij de marine.

‘Waarom ben je weggegaan?’ Bridget duwde haar handen dieper in de zakken van haar jas en ik weerstond de drang om haar dichterbij te trekken zodat ik wat van mijn lichaamswarmte kon delen. Het was verschrikkelijk koud en haar jas leek me niet dik genoeg om haar tegen de wind te beschermen.

‘Het werd me te veel. De uitzendingen, de onzekerheid, de begrafenissen. De mannen met wie ik diende recht voor mijn ogen te zien sterven.’ De knoop trok zich strakker en ik dwong mezelf erdoorheen te ademen voordat ik verderging. ‘Het deed iets met me, en als ik niet op dat punt was weggegaan...’ *Dan zou ik hebben verloren wat er nog van mezelf over was.* Ik schudde mijn hoofd. ‘Hetzelfde geldt voor een heleboel veteranen. Ik ben geen uitzondering.’

We waren bij de auto aangekomen, maar toen ik de deur voor Bridget opende, legde ze haar hand op mijn arm in plaats van dat ze instapte.

Ik verstijfde, haar aanraking brandde nog harder door mijn kleren heen dan een vlam zou kunnen.

‘Het spijt me,’ zei ze. ‘Voor wat er is gebeurd, en dat ik het vroeg.’

‘Ik ben jaren geleden weggegaan. Als ik er niet over zou willen praten, dan had ik dat niet gedaan. Het is niet erg.’ Ik trok mijn arm weg en opende de deur verder, maar het warme gevoel van haar aanraking bleef hangen. ‘Ik heb geen spijt van mijn tijd bij de marine. Maar de gasten in mijn unit waren net broers voor me, zo goed als familie, en dát zou ik nooit willen opgeven. Maar alles wat aan de frontlinie gebeurde? Ja, met die shit was ik klaar.’

Ik had dat nog nooit met iemand gedeeld. Maar goed, op mijn oude therapeut na had ik ook nog nooit iemand gehad om dat mee te delen, en ik had al genoeg met haar te stellen zonder dat we mijn reden om het leger te verlaten gingen uitkauwen.

‘Maar toch heb je er daarna voor gekozen om bodyguard te worden,’ merkte Bridget op. ‘Niet bepaald een risicovrij beroep.’

‘Ik heb de kwaliteiten om een goede bodyguard te zijn.’ Een heleboel voormalige SEAL’s kozen ervoor om bodyguard te worden en Christian was dan misschien wel een klootzak, maar wel een overtuigende klootzak. Een dag nadat ik was teruggekeerd naar de Verenigde Staten had hij me overgehaald om mijn handtekening te zetten. ‘Denk maar niet dat ik ooit zoveel gevaar heb gelopen als toen jij mijn cliënt werd.’

Ze fronste verward en ik glimlachte bijna.

‘Het risico op een gescheurde slagader is vertienvoudigd.’

Bridgets verwarring verdween en daarvoor in de plaats kwam een vreemde combinatie van geamuseerdheid en ergernis. ‘Goed om te zien dat je je gevoel voor humor hebt gevonden, meneer Larsen. Dat is een kerstwonder.’

Een lach ontsnapte aan mijn mond, het geluid zo vreemd dat ik het bijna niet herkende, en iets in mijn ziel vertrok, werd wakker gemaakt door de herinnering dat er andere dingen bestonden naast de duisternis die al zo lang bij me was.

Een verraste blik flitste in Bridgets ogen op voordat ze voorzichtig teruglachte, en dat ‘iets’ in mijn ziel werd nog wat wakkerder.

Ik duwde het naar beneden.

Een lach was niet erg. Andere dingen wel.

‘Laten we gaan.’ Ik veegde de lach van mijn gezicht. ‘Of we komen te laat.’

Bridget

Als ik mijn relatie met Rhys met een liedje kon beschrijven, dan zou het 'Hot N Cold' van Katy Perry zijn. Het ene moment maakten we ruzie en negeerden we elkaar. Het volgende moment lachten we en kregen we een band terwijl we grapjes maakten.

Oké, een band was misschien een overdreven beschrijving van wat er op de parkeerplaats van de begraafplaats was gebeurd. We gedroegen ons eerder als twee normale mensen. En Rhys had niet bepaald gelachen, maar meer zacht gegniffeld, maar misschien kon je dat in zijn wereld wel classificeren als lach. Ik kon me net zomin voorstellen dat hij zijn hoofd naar achteren zou gooien en in lachen zou uitbarsten als ik me kon voorstellen dat The Rock zou gaan balletdansen.

Maar als er iets was wat ik de afgelopen maand had geleerd, dan was het wel dat ik gebruik moest maken van de pieken in onze relatie. Dus na mijn geplande 'verrassingsbezoek' aan een lokale middelbare school, waar ik een speech gaf over het belang van aardig zijn en je geestelijke gezondheid, sneed ik een onderwerp aan dat ik de hele afgelopen week al had vermeden.

'Normaal gesproken blijf ik tijdens de feestdagen langer in Eldorra, maar ik ben blij dat we dit jaar vroeger terugkeren naar de campus,' zei ik zo normaal mogelijk terwijl we in een restaurant bij de school plaatsnamen.

Geen antwoord.

Net toen ik dacht dat Rhys dat lokaas zou negeren, zei hij: 'Voor de dag ermee, Prinses. Wat wil je?'

Daar is de brompot weer.

Een kleine frons trok over mijn gezicht. Ik voelde me net een kind dat toestemming aan een ouder vroeg als ik met hem praatte, wat absurd was, maar hij straalde zoveel autoriteit uit dat ik soms vergat dat hij mijn werknemer was en niet andersom.

Nou, technisch gezien werkte hij op contractbasis, maar dat maakte niets uit.

'In januari speelt mijn favoriete band in DC. Ava en ik hebben al kaartjes om ze te gaan zien,' zei ik.

'Bandnaam en locatie.'

Die vertelde ik hem.

'Ik zal ernaar kijken en laat het je weten.' Rhys sloot zijn menu toen onze ober eraan kwam. 'Een burger, medium rare, alsjeblieft. Bedankt.'

Ik gaf mijn bestelling door en wachtte toen totdat de ober weg was voordat ik met een gespannen stem herhaalde: 'Ik heb de kaartjes al gekocht.'

Vertaling: *Ik ga, of je dat nu wilt of niet.*

‘Ik mag hopen dat je het geld nog kunt terugkrijgen.’ Zijn scherpe blik gleed door het restaurant en miste geen enkel detail van de klanten of de indeling.

En daar gingen we weer, een dal in.

‘Het is niet jouw baan om mijn leven te besturen. Gedraag je niet als een overbezorgde ouder.’ Mijn frustratie nam toe. Ik haatte hem liever altijd dan dat ik zo heen en weer schommelde. Dat was vermoeiend. ‘Hoe kan het dat je nog een baan hebt? Het verbaast me dat je vorige cliënten nooit bij het bedrijf waarvoor je werkt hebben geklaagd over je... je...’

Rhys trok een wenkbrauw op terwijl ik zocht naar de juiste woorden.

‘Je dominante trekjes,’ zei ik nogal zwakjes. *Verdomme*. Ik moest meer beledigingen leren.

‘Omdat ik de beste ben. Dat weten ze, en jij weet dat ook,’ zei hij arrogant. Met een duistere blik in zijn ogen leunde hij naar voren. ‘Denk je dat ik me als een ouder wil gedragen? Dat wil ik niet. Als ik kinderen wilde, dan had ik wel een kantoorbaan gezocht en was ik in een of ander huis in een woonwijk met een hek eromheen en een hond gaan wonen. Ik doe dit werk om mensenlevens te redden, Prinses. Ik heb er al genoeg beëindigd en nu...’ Hij stopte abrupt, maar zijn woorden hingen in de lucht.

Ik dacht terug aan zijn woorden op de parkeerplaats. *Het werd me te veel. De uitzendingen, de onzekerheid, de begrafenissen. De mannen met wie ik diende recht voor mijn ogen te zien sterven.*

Rhys had geen details verteld van wat er in zijn tijd in het leger was gebeurd, maar dat hoefde ook niet. Ik kon het me wel voorstellen.

Een combinatie van schuldgevoel en sympathie trok door mijn buik en sloot zich om mijn hart.

Dát was de reden waarom mijn gevoelens voor hem zo heen en weer schoten. Zijn gedrag en acties stonden me tegen, maar hijzelf niet, omdat ik begreep waarom hij deed wat hij deed.

Het was een lastige kwestie en helaas zag ik er geen oplossing voor.

‘Er hoeft maar één keer iets fout te gaan,’ eindigde Rhys. ‘Eén tel afgeleid en je zou zo een mijnenveld in kunnen lopen en aan stukjes geblazen worden. Eén verkeerde inschatting en je eindigt met een kogel in je hoofd.’ Hij leunde naar achteren en zijn staalgrijze ogen vielen halfdicht. ‘Dus nee, het kan me geen fuck schelen dat je de kaartjes al hebt gekocht. Ik ga nog

steeds onderzoek naar de plek doen en als iets niet in orde lijkt, dan ga je niet. Punt uit.'

Er gingen honderd verschillende reacties door mijn hoofd, maar de woorden die eruit kwamen, waren niet de woorden die ik wilde zeggen.

'We zijn niet in een oorlogsgebied,' zei ik zachtjes. 'We hoeven niet dag en nacht op onze hoede te zijn.'

Rhys klemde zijn kaken op elkaar en ook al had hij jaren geleden het leger verlaten, ik vroeg me af hoelang hij zijn innerlijke strijd al aan het vechten was.

'Het leven is een oorlogsgebied, Prinses. Hoe eerder je dat begrijpt, hoe veiliger je bent.'

Ook al was mijn leven niet perfect, het was beter dan dat van de meeste mensen. Dat wist ik wel. Ik was opgegroeid in een bubbel, beschermd tegen de donkerste kant van de mensheid, en daarom was ik bevoorrecht. Maar het idee om te leven alsof het elke dag oorlog was, maakte me erg verdrietig.

'Er is meer in het leven dan alleen maar overleven.' Ik hield mijn blik op Rhys gericht terwijl onze ober het eten kwam brengen. 'Het is maar een concert. Ik beloof je dat er niks zal gebeuren.'

HOOFDSTUK 5

Rhys

Er zal niks gebeuren. Ja hoor.

Bridget zou haar woorden, ook al waren ze een maand geleden nog zo zelfverzekerd uitgesproken, moeten terugnemen, en daar was ik ook de dupe van. Nadat ik de locatie van het concert had onderzocht, had ik haar nadrukkelijk verboden om erheen te gaan, aangezien het concert zou plaatsvinden in een of ander pakhuis dat al dicht had moeten gaan nadat er honderd veiligheidsvoorschriften waren overschreden. Eén sterke windvlaag en het gebouw zou omvallen.

Toch had Bridget mijn bevel genegeerd en was ze midden in de nacht het huis uit geglipt om naar het concert te gaan, alleen maar om achteraf ontvoerd te worden.

Inderdaad. Ontvoerd door een of andere verdomde huurling die haar en Ava van straat had geplukt.

Het was niet eens het concert waar ik pissig om was. Als Bridget erop had gestaan om te gaan, zou ik haar begeleid hebben, want ze was mijn cliënt. Ik kon haar niet fysiek tegenhouden.

Nee, ik was pissig om het feit dat ze het achter mijn rug om had gedaan en dat de ontvoering voorkomen had kunnen worden als ze eerlijk tegen me was geweest.

Ik wierp een blik in de achteruitkijkspiegel om er zeker van te zijn dat Bridget er nog was. Ook al was ik woedend, toen ik haar met wat blauwe plekken, maar wel veilig, op de achterbank zag zitten, zorgde dat ervoor dat iets van de angst die me had gegrepen toen ik wakker was geworden en me had gerealiseerd dat ze weg was, afzwakte.

Gelukkig had ik een paar weken geleden een geheime chip in haar telefoon gestopt waarmee ik haar kon traceren, waardoor ik haar kon opsporen in Philadelphia, waar zij en Ava vastgebonden zaten bij een gewapende huurling. De hele situatie was het gevolg van een verachtelijk verhaal rondom Alex Volkov, zijn psychopaat van een oom die Ava had ontvoerd om tegen zijn neefje te gebruiken, en jarenlange geheimen en wraak.

Om eerlijk te zijn kon het drama me niks schelen. Het enige waar ik me op kon concentreren was om Bridget daar veilig weg te krijgen en dat was me

ook gelukt, alleen maar zodat ik haar met mijn eigen handen uit elkaar kon trekken.

‘Ava blijft vanavond bij ons.’ Bridget streek over het haar van haar vriendin, een frons op haar gezicht. ‘Ik wil niet dat ze alleen is.’

Ava lag op haar schoot opgekruld, haar gesnik zachter dan eerst, maar nog steeds hard genoeg om me ineen te doen krimpen. Ik had geen idee wat ik met huilende mensen aan moest, vooral niet met een huilend meisje van wie het ex-vriendje had bekend hun hele relatie gelogen te hebben, alleen maar om wraak te kunnen nemen op de man van wie hij dacht dat hij zijn hele familie had vermoord. En dat was nog maar de verkorte versie van wat er was gebeurd.

Het was gestoord, maar Alex Volkov had altijd al een vibe uitgestraald die zei: ‘Als ik een slecht humeur heb dan vermoord ik je misschien wel.’ Iedereen leefde tenminste nog... behalve zijn oom en de huurling.

‘Oké.’ Dat woord schoot door de auto als een kogel.

Bridget kromp ineen en een vaag schuldgevoel trok door mijn buik. Niet genoeg om mijn woede af te zwakken, maar ik voelde me wel een klootzak toen ik voor haar huis tot stilstand kwam. Ze had genoeg meegemaakt en het was het beste als ze ging slapen om de afgelopen vierentwintig uur uit haar hoofd te zetten voordat ik haar een preek zou geven.

Dat was het beste, maar wat het beste was, boeide me meestal niet. Wat me wel boeide, was wat er móést gebeuren en Bridget moest begrijpen waarom het nodig was mijn regels serieus te nemen. Ze waren er om haar te beschermen, verdomme, en als haar iets overkwam...

Een nieuwe vlaag angst overspoelde me.

We liepen het huis in en ik wachtte totdat Ava in Bridgets kamer was voordat ik met mijn hoofd naar rechts gebaarde. ‘Keuken. Nu.’

Bridget sloeg haar armen om haar borst. Ik voelde nog een vlaag woede toen ik de ruwe, rode plekken zag waar het touw in de huid van haar polsen had gesneden.

Als de huurling nog niet dood was, dan had ik hem zelf in stukken gesneden en daar had ik veel langer over gedaan dan Alex.

Ze liep de keuken in en begon toen een kop thee voor zichzelf te zetten, waarbij ze de hele tijd mijn blik vermeed.

‘Alles is goed gekomen,’ zei ze zachtjes. ‘Ik mankeer niks.’

Een ader klopte in mijn slaap. ‘Je mankeert niks,’ herhaalde ik. Dat kwam er snauwend uit.

We stonden een paar meter bij elkaar vandaan, ik in de deuropening, mijn vuisten langs mijn zij, en Bridget bij de spoelbak, met haar handen om haar mok geslagen en haar ogen groot in haar bleke gezicht. Haar normaal gesproken kalme en rustige uitstraling was verdwenen, weggetrokken door wat er de afgelopen vierentwintig uur was gebeurd, en ik zag een lichte trilling in haar schouders.

‘Ik heb een fout gemaakt, maar...’

‘Een fout?’ Vuur brandde door mijn aderen. ‘Je maakt een fout als je bij de verkeerde les komt opdagen. Een fout is als je de deur vergeet op slot te doen als je weggaat, niet als je wordt ontvoerd en bijna wordt vermoord door een psychopaat omdat je als een tiener na bedtijd het huis uit bent geglipt. Dat is veel meer dan een fout.’

Bij elk woord verhief ik mijn stem totdat ik aan het schreeuwen was. Ik had nooit eerder zo mijn geduld bij een cliënt verloren, maar Bridget had de vreemde kracht om elke emotie uit me te trekken, goed en slecht.

‘Het is niet dat ik ontvoerd wilde worden.’ Er keerde wat van het vuur terug in haar ogen. ‘Het concert was veilig, in tegenstelling tot wat je zei. Pas daarna...’ Ze haalde diep adem. ‘Ik was niet het doelwit. Ava was het doelwit en ik was toevallig bij haar. Dat had elk moment kunnen gebeuren.’

De ader in mijn slaap begon harder te bonzen. ‘Nee. Het had niet elk moment kunnen gebeuren.’ Ik liep op haar af, mijn lippen op elkaar geperst toen ik zag dat haar ogen groot werden van angst. *Mooi*. Ze zou ook bang voor me móéten zijn, want ik stond op het punt om haar naïeve feestje goed te bederven. ‘Wil je weten waarom?’

Bridget was zo verstandig om geen antwoord te geven. Bij elke stap die ik zette, zette zij een stap achteruit, totdat haar rug tegen de muur stond gedrukt en haar knokkels wit waren om haar mok.

‘Want ik zou erbij zijn geweest,’ siste ik. ‘Het kan me geen fuck schelen of jij, Ava, of dat Pino het doelwit was. Als ik erbij was geweest, dan had ik die klootzak kunnen tegenhouden nog voordat hij je had kunnen aanraken.’ Dat was geen arrogantie, het was de waarheid. Er was een reden waarom ik de meest gewilde agent van Harper Security was en dat had niks met mijn persoonlijkheid te maken. ‘Wat heb ik tegen je gezegd toen we elkaar voor het eerst ontmoetten?’

Bridget gaf geen antwoord.

‘Wat. Heb. Ik. Gezegd?’ Ik drukte mijn arm tegen de muur boven haar hoofd en mijn andere hand naast haar gezicht, waardoor ze geen kant op

kon. We stonden zo dicht bij elkaar dat ik haar parfum kon ruiken – iets subtiels en bedwelmends, als verse bloemen op een zomerdag – en de donkere ring om haar pupillen kon zien. Ik had haar ogen nog nooit zo gezien, zo donker en blauw dat het voelde alsof ik in de diepte van de oceaan staarde. Ze had het soort ogen die je lokten en je onder water zogen nog voordat je doorhad wat er gebeurde.

Het feit dat ik zoiets doms op de ergste dag van mijn carrière opmerkte, maakte me alleen maar woedender.

‘Dat ik moet doen wat je zegt, wanneer je dat zegt.’ In haar fluistering klonk een lichte ondertoon van opstandigheid.

‘Precies. Dat heb je niet gedaan en dat werd bijna je dood.’ Als ik niet op tijd was geweest... Mijn bloed werd koud. Alex was er geweest, maar ik zag die klootzak er net zo goed voor aan om Bridget neer te schieten als haar te redden. ‘Weet je wat er had kunnen...’ Ik stopte halverwege mijn zin. Ik schreeuwde weer. Ik klemde mijn kaken op elkaar en dwong mezelf om diep adem te halen. ‘Ik weet dat je denkt dat ik bazig en paranoïde ben, maar ik zeg geen nee omdat ik je wil pesten, Prinses. Ik wil je beschermen, en als je elke keer zo tegen me in blijft gaan, dan bekopen jij en de mensen om je heen dat nog een keer met de dood. Is dat wat je wilt?’

‘Nee.’ De opstandigheid was er nog steeds, maar de glinstering in Bridgets ogen ontging me niet, net zomin als de lichte trilling in haar kin.

Een strenge aanpak werkte, en die had zij echt nodig.

Toch verzachtte ik mijn toon toen ik verderging.

‘Je moet me vertrouwen. Vecht niet met me om alles, en in godsnaam, ga niet meer achter mijn rug om. Praat eerst met me.’

‘Elke keer als ik met je probeer te praten, eindigt dat in ruzie en gaat het gesprek nergens heen.’ Bridget staarde naar me en daagde me uit om ertegenin te gaan. Dat deed ik niet. Ik was het gewend om alles op mijn manier te doen en meestal was dat de goede manier. ‘Vertrouwen komt van twee kanten. Jij hebt een chip in mijn telefoon gezet...’

‘Dat is maar goed ook, anders zou je nu waarschijnlijk dood zijn,’ gromde ik.

Ze perste haar lippen op elkaar, waardoor ik onbewust mijn blik op haar mond liet vallen. Vol, roze en in staat tot veel meer sarcasme dan je zou verwachten van een nette, fatsoenlijke prinses. Behalve dan dat er niks fatsoenlijks was aan wat er onder het oppervlak lag... of aan de gedachten die nu door mijn hoofd gingen.

Het was het ergste moment ooit om ook maar aan iets wat met seks te maken had te denken. Ze was minder dan achtenveertig uur geleden ontvoerd, godsamme. Maar adrenaline en opwindning hadden voor mij altijd al dicht bij elkaar gelegen en om eerlijk te zijn waren er maar weinig momenten waarop ze me niet opwond. Zelfs als ik boos op haar was, wilde ik haar.

Mijn lul werd dik en ik kneep nogmaals in mijn vuisten. Ik had de prachtigste vrouwen op aarde beschermd, filmsterren, supermodellen, erfgenamen, waarvan er veel duidelijk hadden gemaakt dat ze meer dan bereid waren om mijn bevelen op te volgen, binnen en buiten de slaapkamer, maar ik had nog nooit iets met ze gedaan. Nog nooit iets met ze gewild.

Het was ironisch dat de enige vrouw die me liever zag branden in de hel, juist degene was naar wie ik verlangde.

‘Je zei dat ik je moet vertrouwen. Maar hoe kan ik dat doen als jij mij niet vertrouwt?’ Bridget was weer aan het onderhandelen, waarbij ze een stem opzette die ik herkende van alle publieke bijeenkomsten waar ik haar naartoe had gebracht.

Die stem irriteerde me mateloos. Ik had veel liever dat ze naar me snauwde dan dat ze me behandelde als een vreemde die ze probeerde kwijt te raken.

‘Ik stel een compromis voor. Haal de chip eruit en dan doe ik wat je zegt, wanneer je het zegt, zolang het met mijn veiligheid te maken heeft.’ Bridgets blik brandde in de mijne. ‘Dat beloof ik.’

Niet te geloven. Zij had een fout gemaakt en nu onderhandelde ze met mij. En ik overwoog om ja te zeggen.

‘Waarom zou ik je geloven?’ Mijn adem kwam er hard uit en een kleine rilling trok door haar lichaam. Ik kon haar tepels duidelijk zien door de dunne, zwarte zijden stof van haar jurk. Hard en smekend om aangeraakt te worden. Misschien kwam het door de frisse tocht, die de dikke muur en het dubbele glas van de ramen niet buiten konden houden, maar gezien het blosje op haar wangen was ik niet de enige die zich bewust was van de geladen sfeer tussen ons.

Mijn neusvleugels trilden. Ik was nog steeds zo hard als steen en dat haatte ik. Ik haatte haar omdat ze me zo verleidde. Ik haatte mezelf omdat ik niet meer zelfbeheersing had als het om haar ging.

‘Ik breek geen beloftes, meneer Larsen.’ Bridget stond erop om me bij mijn achternaam te noemen, net zoals ik haar continu Prinses noemde. Dat zat ons allebei dwars, maar we wilden geen van beiden als eerste opgeven. *Dat is zo ’n beetje de kern van onze relatie.* ‘Hebben we een deal?’

Mijn kaak klopte op het ritme van mijn hartslag. *Eén. Twee. Drie.*

Mijn eerste instinct was om nee te zeggen. Die chip was de enige reden dat ze nu nog leefde. Maar we waren nog nooit zo dicht bij een wapenstilstand gekomen en ook al had ik er geen problemen mee om streng tegen haar te zijn, ik had veel liever dat Bridget meewerkte dan dat ik haar elke dag op haar nek moest zitten.

‘Oké,’ zei ik. ‘We beginnen met een proefperiode. Vier maanden. Jij houdt je aan de deal en ik laat je met rust. Als je dat niet doet, bind ik je aan me vast zodat je zelfs niet rustig alleen kunt pissen. Begrepen?’

Ze perste haar lippen strakker op elkaar, maar ging er niet tegenin. ‘Een proefperiode van vier maanden. Oké.’ Ze twijfelde en voegde er toen aan toe: ‘Nog één ding...’

Ongeloof stroomde door mijn aderen. ‘Je maakt een grapje.’

Haar wangen kleurden rood. ‘Je mag niemand vertellen wat er is gebeurd. Vooral niet het paleis.’

‘Je vraagt me om te liegen.’ Ik moest elk incident met een cliënt opschrijven en naar Christian sturen. De laatste gast die dat niet had gedaan... Laten we het erop houden dat hij spijt had gehad van zijn beslissing. Heel erg.

‘Niet liegen, maar weglaten,’ corrigeerde Bridget me. ‘Denk maar na. Als mijn grootvader erachter komt wat er is gebeurd, dan word je ontslagen en is je reputatie naar de maan.’

Ze streelde mijn ego. *Leuk geprobeerd, Prinses.*

‘Mijn reputatie kan dat wel aan.’ Ik trok een wenkbrauw op. ‘Ik dacht dat je graag van me af wilde.’

Haar wangen kleurden dieper rood. ‘Je weet wat ze zeggen. Beter de duivel die je kent.’

‘Mmm.’ Op hier en daar een beleefd gesprek na konden we elkaar niet uitstaan, ondanks mijn harde lul en haar harde tepels. Lust was één ding, maar als we zo doorgingen, dan zouden we elkaar vermoorden. En laten we niet vergeten dat ik allerlei regels zou verbreken als ik geheimhield wat er in Philadelphia was gebeurd. Ik zou het incident aan Christian moeten

melden en hem ermee laten dealen in het paleis. Hij was toch beter in al die diplomatieke shit.

Maar het idee om van Bridget weg te lopen en haar nooit meer te zien, zorgde voor een vreemd gevoel van ongemak. Ook al maakte ze me gek, ze was een van de interessantste cliënten die ik had gehad. Slimmer, liever en minder verwend.

‘En je verzoek heeft niks te maken met het feit dat je nooit meer in vrijheid zult leven als de koning te horen krijgt wat er is gebeurd?’ Mijn ademhaling kietelde haar oor en er trok nog een rilling door haar heen. ‘Mmm, Prinses?’

Voor iemand die tweede in de lijn van troonopvolging was, werd ze nogal vrijgelaten in wat ze deed. Maar als koning Edvard erachter kwam dat iemand zijn lieve kleindochter had ontvoerd, zou hij haar achter slot en grendel stoppen.

Bridget slikte hard. ‘Maakt dat wat uit? We willen uiteindelijk hetzelfde. Zo doorgaan. Jij behoudt je reputatie en ik mijn vrijheid.’

Zo doorgaan? Echt niet.

Het zou erg makkelijk zijn om toe te geven aan het verlangen in mijn bloed, om haar haren vast te pakken in mijn vuist en om erachter te komen hoeveel warmte ze precies verborg achter die kille uitstraling. Ze wilde dat net zo graag als ik. Dat kon ik horen in haar ademhaling, zien in de manier waarop ze naar me keek en voelen in de kromming van haar lichaam naar mij toe.

Blijkbaar was ik niet de enige die opgewonden raakte van woede en adrenaline.

Denk na met je grote hoofd, Larsen. Niet met je kleine.

Ik sloot mijn ogen en dwong mezelf om stilletjes tot vijf te tellen. Toen ik ze weer opende, staarde ik recht in de ogen van Bridget.

Een grijze storm in een blauwe hemel.

‘Deal. Maar als je die verbreekt en weer achter mijn rug om gaat...’ Ik fluisterde, mijn stem duister en vol dreiging. ‘Dan kom je er op de harde manier achter wat er gebeurt als je een deal met de duivel sluit.’

HOOFDSTUK 6

Bridget

De eerste maand van de proefperiode

‘Je maakt een grapje.’ Ik trok het zwarte vest uit het pakket en liet het aan mijn vingers hangen alsof het een vies kledingstuk was.

Rhys nam een slok van zijn koffie en keek niet op van zijn krant. ‘Ik maak geen grappen wat betreft je veiligheid.’

‘Dit is een kogelvrij vest.’

‘Dat weet ik. Ik heb het zelf gekocht.’

Inademen. Uitademen. ‘Meneer Larsen, vertel me alsjeblieft waarom ik een kogelvrij vest nodig heb? Wanneer moet ik dat aandoen? Naar de les? Mijn volgende dienst in het dierenasiel?’

‘Om je te beschermen tegen kogels, en tuurlijk, als je dat wilt.’

Een spier vertrok onder mijn oog. Er was een maand voorbijgegaan sinds we de deal hadden gesloten en ik begreep het wel. Ik had een fout gemaakt. Ik had nooit met Ava het huis uit moet glippen, maar zij was zo verdrietig geweest over haar relatieproblemen met Alex en ik wilde haar opbeuren.

Dat was overduidelijk misgegaan. Heel erg mis.

De ontvoering was net een emmer koud water geweest over mijn rooskleurige kijk op mijn persoonlijke veiligheid en ik wilde me ook verantwoordelijker gedragen. Ik haatte het om toe te geven dat Rhys gelijk had gehad omdat hij meestal zo’n arrogante lul was, maar hij zette wel elke dag zijn leven voor me op het spel. Hij leek echter ook vastberaden te zijn om me zover te krijgen dat ik terug zou komen op onze deal door de meest absurde suggesties mijn kant op te gooien.

Zoals een kogelvrij vest, in hemelsnaam.

‘Ik heb het vest gekocht voor het geval dat,’ zei Rhys nonchalant. ‘Maar nu we het er toch over hebben: het is wel een goed idee om het vest te gebruiken de volgende keer dat je naar buiten gaat.’

Haal de chip eruit en dan doe ik wat je zegt, wanneer je het zegt, zolang het met mijn veiligheid te maken heeft. Dat beloof ik.

Ik klemde mijn kaken op elkaar. Rhys had de chip eruit gehaald en ik had me aan mijn belofte gehouden.

‘Prima.’ Ik kreeg ineens een ingeving en langzaam verscheen er een lach op mijn gezicht. ‘Ik trek hem nu wel aan.’

Eindelijk tilde hij zijn hoofd op, zijn uitdrukking achterdochtig door hoe makkelijk ik had toegezegd. ‘Waar gaan we heen?’

‘Winkelen.’

Als er één ding was wat Rhys haatte, dan was het wel om mee te gaan winkelen. Dat was zo’n stereotypische zwakte van mannen en ik was van plan om er gebruik van te maken ook.

Mijn glimlach werd breder toen zijn uitdrukking nog duisterder werd.

Dit wordt leuk.

Een uur later kwamen we bij het winkelcentrum van Hazelburg aan, vier verdiepingen aan winkels waar ik Rhys mee kon martelen. Gelukkig was het winter, wat betekende dat ik het vest onder een dikke trui en jas kon verbergen.

Volgens Rhys had hij een lichtere versie voor me gekocht, maar toch was het vest warm en ongemakkelijk. Ik had bijna spijt van mijn wraakplan, maar de diepe frons van Rhys maakte mijn ongemak het allemaal waard... totdat de ramp plaatsvond.

Ik was wat kleren aan het passen in onze honderdste winkel van de dag toen ik vast kwam te zitten in een jurk. Ik had per ongeluk de verkeerde maat gepakt en de strakke stof omklemde mijn ribben terwijl mijn armen boven mijn hoofd vastzaten. Ik zag niks en kon me bijna niet bewegen.

‘Shit.’ Ik vloekte zelden, maar de situatie vroeg erom. Een van mijn levenslange onzinnige angsten was om in een winkel vast te komen zitten in een kledingstuk.

‘Wat is er?’ vroeg Rhys buiten de paskamer. ‘Is alles oké?’

‘Ja.’ Ik kneep in de zijkant van de jurk en probeerde die omhoog te trekken, maar zonder succes. ‘Alles gaat goed.’

Tien minuten later zweette ik en hijgde ik van vermoeidheid en een gebrek aan frisse lucht. Mijn armen deden pijn door zo lang boven mijn hoofd te hangen.

Shit, shit, shit.

‘Wat gebeurt daar, verdomme?’ Rhys’ irritatie weerklonk door de deur, luid en duidelijk. ‘Je doet er te lang over.’

Ik had geen keuze. Ik moest om hulp vragen. ‘Kun je even een medewerker roepen? Ik heb hulp nodig met een eh... kledingprobleem.’

Het was even stil. ‘Je zit vast.’

De schaamte brandde door mijn huid. ‘Haal gewoon iemand. Alsjeblieft.’

‘Dat kan niet. Er is één medewerker lunchen en de ander helpt een rij van zes mensen bij de kassa.’ Het verbaasde me niets dat Rhys iedereen in de gaten hield terwijl hij op mij aan het wachten was. ‘Ik help je wel.’

Als ik mijn reflectie had kunnen zien, wist ik zeker dat ik verschrikt keek. ‘Nee. Je mag niet binnenkomen!’

‘Waarom niet?’

‘Omdat ik...’ Halfnaakt ben. ‘Bloot ben.’

‘Ik heb weleens eerder halfnaakte vrouwen gezien, Prinses. Of je laat me binnen zodat ik je kan helpen, of je blijft nog een uur zo zitten want zo lang gaat het duren voordat de kassière de weekenddrukke heeft verholpen. Ze werkt nog langzamer dan een schildpad met morfine in zijn lijf.’

Het universum haatte me. Dat wist ik zeker.

‘Best.’ Ik dwong dat woord eruit terwijl de vlammen van mijn schaamte nog harder brandden. ‘Kom maar binnen.’

De deurtjes van de pashokjes hadden geen slot en een tel later vulde Rhys’ aanwezigheid de kleine ruimte. Zelfs als ik hem niet binnen had horen komen, zou ik hem wel gevoeld hebben. Hij straalde een intense energie uit die elke molecuul in de lucht liet vibreren.

Ruw. Mannelijk. Krachtig.

Ik hield mijn adem in terwijl hij naast me stapte, zijn laarzen zacht op het linoleum van de vloer. Voor iemand die zo groot was, bewoog hij zo gracieus als een panter.

De jurk bedekte mijn borst, maar mijn kanten slipje was wel zichtbaar en ik deed mijn best om niet te denken aan hoeveel huid ik aan Rhys liet zien terwijl hij voor me stopte. Hij was zo dichtbij dat ik de warmte van zijn lichaam kon voelen en zijn schone, zeepachtige geur kon ruiken.

Spanning en stilte hingen in de lucht terwijl hij de stof boven mijn hoofd vastpakte en trok. De jurk schoof een centimeter omhoog en stopte toen. Ik kromp ineen door de manier waarop de stof in mijn huid duwde.

‘Ik ga het van onderen proberen,’ zei Rhys, zijn stem beheerst.

Van onderen. Dat betekende dat hij mijn blote huid zou moeten aanraken.

‘Oké.’ Mijn stem klonk hoger dan ik had gewild.

Elke spier in mijn lichaam spande zich aan toen hij zijn handen boven op mijn ribben legde. Zijn duimen wreven over de pijnlijke plek waar de jurk in mijn huid had gedrukt en toen haakte hij zijn vingers onder de stof, zo ver als hij kon.

Ik kon mijn adem niet meer inhouden.

Ik liet die los en mijn borst bewoog op en neer alsof die mijn lichaam verder in Rhys' ruwe, warme aanraking wilde duwen. Mijn ademhaling klonk beschamend luid in de stilte.

Rhys stopte. De jurk zat nu halverwege mijn schouders, ver genoeg om mijn beha te laten zien.

'Haal rustig adem, Prinses, anders gaat dit niet werken,' zei hij, iets gespannener dan net.

Mijn huid brandde, maar ik deed mijn best om mijn ademhaling onder controle te krijgen en hij ging verder.

Nog een centimeter... Nog een... en ik was vrij.

Frisse lucht raakte mijn neus en ik knipperde om te wennen aan het licht nadat ik twintig minuten vast had gezeten in de jurk.

Ik hield de stof voor me vast, mijn gezicht warm van schaamte en opluchting.

'Bedankt.' Ik wist niet wat ik anders moest zeggen.

Rhys zette een stap achteruit, zijn kaken strak. In plaats van dat hij antwoord gaf, pakte hij alleen maar het kogelvrije vest en het T-shirt op dat ik eronder had gedragen en wenkte me met zijn vinger. 'Kom hier.'

'Dat kan ik zelf wel aantrekken.'

Weer geen antwoord.

Ik zuchtte en liep naar hem toe. Ik was te moe om te protesteren en sribbelde niet tegen toen hij het T-shirt over mijn hoofd trok, gevolgd door het vest. Ik keek naar hem in de spiegel terwijl hij dat deed en de riempjes van het vest vastmaakte totdat het comfortabel over mijn borst zat. Ik hield de jurk nog voor me, op zo'n manier dat mijn slipje bedekt was.

Ik wist niet waarom ik dat deed. Rhys had ongeveer net zoveel interesse in mijn halfnaakte lichaam getoond als hij in een etalagepop zou tonen.

Er ging een vreemde steek van irritatie door me heen.

Rhys was klaar met het vest, maar voordat ik weg kon stappen, pakte hij mijn armen stevig vast. Zijn handen waren zo groot dat ze zich met gemak om mijn hele arm sloten.

Hij keek me aan in de spiegel en liet toen zijn hoofd zakken totdat zijn mond bij mijn oor was.

Mijn hart sloeg een slag over en ik hield de jurk nog strakker voor me vast.

'Denk maar niet dat ik niet doorheb wat je de hele dag doet.' Rhys' ademhaling raakte mijn huid als een gevaarlijke waarschuwing. 'Ik heb

deze keer meegespeeld, Prinses, maar ik hou niet van spelletjes. Gelukkig voor jou ben je geslaagd voor de test.' Hij gleed met zijn handen over mijn armen totdat ze op het vest rondom mijn schouders lagen, waarbij ze een brandend vuur achterlieten. 'Je moet leren hoe je instructies kunt opvolgen zonder ertegenin te gaan. Het kan me niets schelen als je me belachelijk vindt. Eén seconde kan het verschil maken tussen leven en dood. Als ik zeg 'duiken', dan duik je. Als ik zeg dat je verdomme een kogelvrij vest naar het strand aan moet, dan draag je dat vest. Begrepen?'

Ik kneep de jurk fijn in mijn handen. 'Dat vest was een test om te zien of ik hem zou dragen? Dat is zo... achterbaks.' Een hele dag verspild aan een stomme test. Verontwaardiging trok door mijn buik. 'Ik haat het als je zulke dingen doet.'

Een flauw lachje trok aan Rhys' lippen. 'Ik heb liever dat je me levend haat dan dat je dood van me houdt.' Hij liet mijn schouders los. 'Kleed je aan. We gaan weg.'

De deur viel achter hem dicht.

Ik kreeg eindelijk weer adem, maar zijn woorden bleven door mijn hoofd gaan.

Ik heb liever dat je me levend haat dan dat je dood van me houdt.

Het probleem was alleen dat ik hem niet haatte. Ik haatte zijn regels en belemmeringen, maar ik haatte hem niet.

Deed ik dat maar.

Dan zou mijn leven een stuk simpeler zijn.

De derde maand van de proefperiode

'Ik kan niet gaan.'

'Hoe bedoel je: je kunt niet gaan?' Jules' ongeloof weerklonk over de telefoon. 'We hebben het al sinds het tweede schooljaar over het festival. We hebben matchende outfits. Stella heeft een auto gehuurd! Misschien krijgen we dan wel een auto-ongeluk omdat ze zo slecht kan rijden...'

'Dat hoorde ik!' riep Stella op de achtergrond.

'...maar zij is de enige met een rijbewijs.'

'Ik weet het.' Ik keek boos naar Rhys, die op de bank als een psychopaat zijn mes zat te poetsen. 'Een zekere bodyguard vindt het festival onveilig.'

Mijn vriendinnen en ik hadden het Rokbury-muziekfestival al jaren geleden gepland, en nu moest ik thuisblijven.

'Dus? Kom gewoon. Hij werkt voor jou, niet andersom.'

Kon ik dat maar, maar we zaten nog steeds in de proefperiode van onze deal en Rhys had niet helemaal ongelijk met zijn zorgen. Rokbury vond plaats op een kampeerterrein op anderhalf uur van New York City, en ook al zag het er geweldig uit, elk jaar ging er wel iets mis. Zoals een tent van een festivalganger die in de fik vloog, een groepje dronken lui die aan het vechten waren en waarvan een aantal naar het ziekenhuis moesten, een stormloop van mensen die in paniek waren geraakt. Het weekend van het festival van dit jaar zou het bovendien gaan stormen, wat betekende dat het kampeerterrein waarschijnlijk één grote modderpoel zou worden, maar mijn vriendinnen wilden het risico toch nemen.

‘Sorry, J. Volgende keer.’

Jules zuchtte. ‘Zeg maar tegen je man dat hij verschrikkelijk hot is, maar wel een partypooper.’

‘Hij is mijn man niet. Hij is mijn bodyguard.’ Ik fluisterde nu, maar ik dacht dat ik Rhys heel even zag pauzeren voordat hij doorging met het poetsen van zijn mes.

‘Nog erger. Hij heeft de controle over jouw leven en jij krijgt zijn lul niet eens te zien.’

‘Jules.’

‘Je weet dat ik gelijk heb.’ Nog een zucht. ‘Oké. Ik snap het wel. We zullen je missen, maar we kletsen wel bij als we terug zijn.’

‘Klinkt goed.’

Ik hing op en zakte achterover in de leunstoel terwijl de FOMO (*fear of missing out*) toesloeg. Maanden geleden had ik het kaartje voor het festival al gekocht, nog voordat Rhys voor me was begonnen te werken, en ik had ze aan een willekeurige eerstejaarsstudent in mijn lessen politieke theorie moeten verkopen.

‘Ik hoop dat je blij bent,’ zei ik bits.

Hij gaf geen antwoord.

De afgelopen drie maanden hadden Rhys en ik een beter manier gevonden om met elkaar om te gaan, maar er waren nog steeds momenten waarop ik een schoolboek naar zijn hoofd wilde gooien. Zoals nu.

Toen het weekend daarna het festival begon, kreeg ik echter de schok van mijn leven.

Met slaperige ogen liep ik de woonkamer in, die plotseling getransformeerd was. Alle meubels waren naar één kant geschoven, met daarvoor in de plaats een aantal boho-achtige kussens op de vloer. De

salontafel stond vol met verschillende snacks en drankjes en het Rokbury-festival was live te zien op de tv. Het pièce de résistance was echter de tent die versierd was met lichtjes, precies zoals de tenten op festivals.

Rhys zat op de bank, die nu tegen de muur onder het raam stond, en fronste naar zijn telefoon.

‘Wat...’ Ik wreef in mijn ogen. Nee, ik droomde niet. De tent, de snacks, ze waren er echt. ‘Wat is dit?’

‘Een indoorfestival,’ gromde hij.

‘Jij hebt hiervoor gezorgd?’ Dat was eerder een ongelovige vaststelling dan een vraag.

‘Met tegenzin en met hulp.’ Rhys keek op. ‘Je roodharige vriendin is een lastige.’

Natuurlijk. Dat was veel logischer. Mijn vriendinnen voelden zich vast schuldig dat ik niet op het festival kon zijn en dus hadden ze een soort van troostfeestje georganiseerd. Maar iets klopte er niet.

‘Ze zijn gisteravond vertrokken.’

‘Ze hebben alles afgeleverd terwijl jij onder de douche stond.’

Mmm, dat klonk plausibel. Ik douchte vaak lang.

Tevreden pakte ik een schaal chips, snoep en frisdrank en kroop in de tent, die vol met kussens lag, waar ik mijn favoriete bands zag optreden op tv. Het geluid en het beeld waren zo goed dat het bijna voelde alsof ik er echt was.

Ik moest toegeven dat ik er nu wel een stuk comfortabeler bij zat dan op het festival het geval zou zijn geweest, maar ik miste wel mensen om samen mee te genieten.

Een uur later stak ik mijn hoofd twijfelachtig uit de tent. ‘Meneer Larsen. Waarom kom je er niet bij? Er is genoeg eten.’

Hij zat nog steeds op de bank, te fronsen als een beer die aan de verkeerde kant van de grot wakker was geworden.

‘Nee, bedankt.’

‘Kom op.’ Ik zwaaide met mijn hand in het rond. ‘Laat me niet in mijn eentje feesten. Dat is gewoon zielig.’

Rhys’ mondhoeken trokken op in een flauwe grijns voordat hij overeind kwam. ‘Alleen omdat je naar me hebt geluisterd wat betreft het festival.’

Deze keer was ik degene die fronste. ‘Dat zeg je alsof je een hond traint.’

‘De meeste dingen in het leven gaan alsof je een hond traint.’

‘Dat is niet waar.’

‘Naar je werk gaan, betaald krijgen. Een vrouw het hof maken, seks hebben. Studeren, goede cijfers halen. Je doet iets en wordt beloond. Daar draait de hele maatschappij om.’

Ik opende mijn mond om ertegenin te gaan, maar hij had wel een punt.

‘Niemand zegt nog “een vrouw het hof maken”,’ mompelde ik. Ik haatte het dat hij gelijk had.

Zijn grijns werd een centimeter breder.

Hij was te groot om samen met mij in de tent te zitten en dus koos hij ervoor om ernaast te gaan zitten. Hoewel ik aandrong, raakte hij het eten niet aan, waardoor ik de snacks in mijn eentje moest verorberen.

Een uur later had ik zoveel suiker en calorieën op dat ik een beetje misselijk was, en Rhys keek alsof hij elk moment in slaap kon vallen.

‘Ik neem aan dat je geen fan van EDM bent.’ Ik strekte me uit en kromp toen ineem. Die laatste zak salt & vinegarchips was geen goed idee geweest.

‘Het klinkt als een frisdrankreclame die op hol is geslagen.’

Ik verslikte me bijna in mijn water. ‘Ik snap je punt.’ Ik veegde mijn mond af met een servet en kon mijn lach niet verbergen. Rhys was altijd zo serieus dat ik het geweldig vond als zijn stenen masker brak. ‘Dus, vertel eens. Als je niet van EDM houdt, waar hou je dan wel van?’

‘Ik luister niet veel naar muziek.’

‘Een hobby?’ drong ik aan. ‘Je moet wel een hobby hebben.’

Hij gaf geen antwoord, maar de korte glimp van de behoedzame blik in zijn ogen vertelde me alles wat ik moest weten.

‘Je hebt wel een hobby!’ Ik wist zo weinig van Rhys af buiten zijn werk om dat ik me als een hongerig dier vasthield aan het beetje informatie.

‘Wat? Laat me raden, breien. Nee, vogels kijken. Nee, cosplay.’

Ik koos hobby’s uit die ik Rhys nooit zou zien doen.

‘Nee.’

‘Postzegels verzamelen? Yoga? Pokémon...’

‘Als ik het je vertel, hou je dan je mond?’ vroeg hij humeurig.

Ik glimlachte breed. ‘Misschien.’

Rhys twijfelde even voordat hij zei: ‘Ik teken soms.’

Van alle dingen die ik had verwacht hem te horen zeggen, zat dat niet eens in de top honderd.

‘Wat teken je?’ Mijn stem klonk plagend. ‘Vast een heleboel pantserwagens en alarmsystemen. Misschien een Duitse herder als je in een lieve bui bent.’

Hij snoof. ‘Op de Duitse herder na doe je net alsof ik oersaai ben.’
Ik opende mijn mond, maar hij stak zijn hand op. ‘Als je het maar laat.’
Ik sloot mijn mond, maar de lach bleef op mijn gezicht. ‘Hoe ben je gaan tekenen?’

‘Mijn therapeut stelde dat voor. Zei dat dat kon helpen met mijn aandoening. Toen bleek dat ik het leuk vond.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘De therapeut heb ik niet meer, maar ik teken nog wel.’

Nog een schok van verbazing trok door me heen, door het feit dat hij een therapeut had gehad, maar ook dat hij er zo open over was. De meeste mensen zouden dat niet zo snel toegeven.

Toch begreep ik het wel. Hij had tien jaar in het leger gezeten. Ik kon me voorstellen dat hij genoeg traumatiserende ervaringen had gehad.

‘PTSS?’ vroeg ik zachtjes.

Rhys knikte kort. ‘Complexe PTSS.’ Meer zei hij er niet over en ik drong niet aan. Dat was te persoonlijk om naar te vragen.

‘Je stelt me teleur,’ zei ik om van onderwerp te veranderen, want ik had door dat hij die muur weer optrok. ‘Ik hoopte echt heel erg dat je aan cosplay deed. Je zou een goede Thor zijn, alleen dan met donker haar.’

‘Dat is de tweede keer dat je me zover probeert te krijgen dat ik mijn shirt uitdoe, Prinses. Pas maar op of ik denk nog dat je me probeert te verleiden.’

Mijn gezicht werd gloeiend heet. ‘Ik wil niet dat je je shirt uitdoet. Thor heeft niet eens...’ Ik stopte toen Rhys zachtjes lachte. ‘Je zit me te pesten.’

‘Als iemand je op stang jaagt, ziet je gezicht eruit als een aardbei.’

Door het indoorfestivalgebeuren en het feit dat Rhys zei dat ik eruitzag als een aardbei, begon ik haast te denken dat ik me in een andere dimensie bevond.

‘Ik zie er niet uit als een aardbei,’ zei ik met zoveel waardigheid als ik kon. ‘Ik ben tenminste niet degene die plastische chirurgie weigert.’

Rhys’ donkere wenkbrauwen kwamen nog lager te hangen.

‘Voor die permanente frons op je gezicht,’ legde ik uit. ‘Een goede chirurg kan je daarmee helpen.’

Mijn woorden hingen even in de lucht voordat Rhys iets deed wat me van mijn stuk bracht. Hij lachte.

Een echte lach, geen half lachje dat hij in Eldorra eruit had laten glippen. Er verschenen rimpeltjes rond zijn ogen waardoor de sexy lijntjes nog dieper werden, en zijn tanden glansden wit in contrast met zijn gebruinde huid.

Het geluid spoelde over me heen, zo ruw als ik me zijn aanraking voorstelde.

Niet dat ik me ooit had voorgesteld hoe zijn aanraking zou aanvoelen.

‘Touché.’ Het overblijfsel van zijn lach bleef rond zijn lippen hangen, waardoor hij er niet meer knap uitzag, maar oogverblindend.

En toen gebeurde er nog iets rampzaligs, iets wat rampzaliger was dan vastzitten in een te strakke jurk in een paskamer.

Iets lichts en fluweelzachts raakte mijn hart... en fladderde. Eén keer, maar dat was genoeg om te weten wat het was.

Een vlinder.

Nee, nee, nee.

Ik was gek op dieren, echt waar, maar ik kón geen vlinders voelen in mijn buik. Niet voor Rhys Larsen. Die vlinder moest onmiddellijk dood.

‘Gaat het wel?’ Hij keek me vreemd aan. ‘Je ziet eruit alsof je gaat overgeven.’

‘Het gaat prima.’ Ik richtte mijn blik op het scherm en deed mijn best om hem niet aan te kijken. ‘Ik heb te veel gegeten, te snel. Dat is alles.’

Maar ik was zo zenuwachtig geworden dat ik de rest van de middag niet meer kon focussen. En toen het eindelijk tijd was om te gaan slapen, deed ik geen oog dicht.

Ik kon me niet aangetrokken voelen tot mijn bodyguard. Niet op een manier waardoor ik vlinders in mijn buik voelde.

Ze hadden alleen maar gefladderd toen we elkaar voor het eerst ontmoetten, maar ze stierven al snel toen Rhys zijn mond had opengetrokken. Waarom keerden ze nu terug, nu ik zeker wist hoe onuitstaanbaar hij was?

Hou je in, Bridget.

Mijn telefoon trilde toen ik werd gebeld en ik nam op, dankbaar voor de afleiding.

‘Bridge!’ riep Jules, overduidelijk aangeschoten. ‘Hoe gaat het, schat?’

‘Ik lig in bed.’ Ik lachte. ‘Hebben jullie het leuk op het festival?’

‘Ja, maar was jij er maar! Het is lang niet zo leuk zonder jou.’

‘Ik wilde ook dat ik erbij was.’ Ik streek een lok haar uit mijn ogen. ‘Ik had tenminste wel het indoorfestival. Dat was een briljant idee trouwens. Dank je wel.’

‘Indoorfestival?’ Jules klonk verward. ‘Waar heb je het over?’

‘Wat jij met Rhys had gepland,’ zei ik. ‘De tent, de kussens, het eten?’

‘Misschien ben ik dronkener dan ik dacht, maar ik snap niks van wat je zegt. Ik heb niks met Rhys gepland.’

Ze klonk oprecht en ze had geen reden om te liegen. Maar als Rhys dit niet met mijn vriendinnen had gepland, dan...

Mijn hart begon sneller te kloppen.

Jules bleef doorpraten, maar ik luisterde al niet meer.

Het enige waar ik aan kon denken, was de niet één, maar honderd vlinders die mijn buik binnendrongen.

HOOFDSTUK 7

Bridget

De vierde maand van de proefperiode

Tegen de tijd dat ik een maand later afstudeerde had ik de vlinders in een kooi gevangen, maar af en toe ontsnapte er eentje. Een keer toen ik Rhys Meadow zag aaien, die hem had overgehaald met haar schattigheid. Een andere keer toen ik hem zijn armspieren zag aanspannen toen hij boodschappen het huis in droeg.

Er was niet veel voor nodig om de vlinders aan de gang te krijgen. *Boeffjes*.

Ondanks het feit dat de irritante schepsels zonder huur te betalen in mijn buik leefden, probeerde ik me bij Rhys zo normaal mogelijk te gedragen. Ik had geen andere keuze.

‘Krijg ik nog een medaille of een eerbetoon voor mijn ongelooflijke zelfbeheersing de afgelopen vier maanden?’ De laatste dag van mijn proefperiode viel gelijk met mijn afstudeerceremonie, en ik kon het niet laten om Rhys te plagen terwijl we wachtten totdat Ava haar camera had klaargezet. Ze was onze onofficiële fotograaf voor groepsfoto’s vandaag.

‘Nee. Je krijgt een telefoon zonder chip.’ Rhys keek de groep rond, waarbij zijn blik langs burgerlijke vaders met bierbuikjes gleed en typisch Amerikaanse vrouwen van top tot teen gekleed in Tory Burch.

‘Daar zat de hele tijd al geen chip meer in.’

‘Nu blijft dat ook zo.’

Blijkbaar wist Rhys niet hoe je je eigen energie moest matchen met die van een ander. Ik probeerde de sfeer luchtig te houden, maar hij was nog serieuzer dan een hartaanval.

Echt waar, Bridget? Is dit de gast voor wie je wilt fladderen?

Voordat ik met een gevat antwoord kon komen, wenkte Ava ons voor de foto’s en Rhys bleef achter terwijl ik erbij ging staan, met Jules, Stella, Ava’s broer Josh en Ava zelf, die de camera bestuurde met een app op haar telefoon.

Ik zou later wel iets aan mijn ongepaste gefladder doen. Dit was de laatste keer op de campus met mijn vrienden, als een student, een soort van dan, en ik wilde ervan genieten.

‘Je stond op mijn voet,’ snauwde Jules naar Josh.

‘Jouw voet stond in de weg,’ kaatste Josh terug.

‘Alsof ik expres een deel van mijn lichaam in jouw buurt zou leggen.’

‘Ik moet Dettol over me heen gooien om jouw bacteriën af te...’

‘Hou op!’ Stella sloeg met haar hand door de lucht en liet iedereen schrikken met haar scherpe toon. Ze was meestal de rustigste van de groep. ‘Of ik zet de erg onflatterende foto’s die ik van jullie allebei heb online.’

Josh en Jules hapten naar adem. ‘Dat zou je nooit doen,’ zeiden ze tegelijk voordat ze elkaar boos aankeken.

Ik hield een lach in terwijl Ava, die normaal gesproken de onwillige bemiddelaar was tussen haar vriendin en broer, glimlachte.

Uiteindelijk lukte het ons om een respectabel shot te krijgen van de groep, toen nog een en nog een, totdat we genoeg foto’s hadden om vijf fotoalbums te vullen en het tijd was om afscheid te nemen.

Ik knuffelde mijn vrienden en deed mijn best om de brok emotie in mijn keel door te slikken. ‘Ik ga jullie missen.’

Jules en Stella bleven in DC om rechten te studeren en als assistent te werken bij het tijdschrift DC Style, maar Ava vertrok voor een fotografieopleiding naar Londen en ik verhuisde naar New York.

Ik had het paleis ervan overtuigd om me in de VS te laten blijven als de koninklijke ambassadeur van Eldorra. Mocht een evenement de aanwezigheid van een koninklijke inwoner van Eldorra vereisen, dan zou ik daar de aangewezen persoon voor zijn. Ook al was ik liever in DC gebleven, de meeste evenementen vonden plaats in New York, dus daar zou ik heen moeten.

Ik knuffelde Ava het hardst en het langst. Na al het familiedrama en haar relatiebreuk met Alex was ze de afgelopen paar maanden door een hel gegaan en ze verdiende wat extra liefde.

‘Je gaat Londen te gek vinden,’ zei ik. ‘Een nieuwe start, en vergeet niet het boekje met tips van plekken die je moet bezoeken dat ik je heb gegeven.’

Ava glimlachte flauwtjes. ‘Dat ga ik doen. Dank je.’ Ze keek om zich heen en ik vroeg me af of ze op zoek was naar Alex. Wat ze ook zei, ze was nog niet over hem heen en dat zou waarschijnlijk nog een tijdje duren ook.

Ik zag hem niet in de menigte, maar dat verbaasde me niets. Voor een zogenaamd genie was hij nogal een idioot. Hij had wat kwetsende dingen gezegd en gedaan, maar hij gaf wel om Ava. Hij was gewoon te koppig of te dom om daar iets mee te doen.

Ik bedacht dat ik hem een bezoekje zou brengen voordat ik naar New York zou vertrekken. Ik was het zat om te wachten totdat hij een keer actie zou ondernemen.

Na nog een laatste keer iedereen geknuffeld te hebben, liepen mijn vrienden weg naar hun eigen families, totdat Rhys en ik alleen waren.

Mijn grootvader en Nikolai hadden willen komen, maar op het laatste moment hadden ze hun reis afgezegd vanwege een diplomatieke crisis met Italië. Ze waren allebei van slag dat ze mijn afstudeerceremonie zouden missen, maar ik had ze ervan verzekerd dat het niet erg was.

En dat was het ook niet. Ik begreep de verantwoordelijkheden die bij de kroon en de positie van erfgenaam kwamen kijken. Maar dat betekende niet dat ik geen zelfmedelijden had.

‘Ben je klaar?’ vroeg Rhys, zijn toon iets zachtaardiger dan normaal.

Ik knikte en onderdrukte de vlaag eenzaamheid in mijn buik terwijl we naar onze auto liepen. Afstuderen, naar een andere stad verhuizen en afscheid nemen van alles waar ik de afgelopen vier jaar van had gehouden... Dat waren te veel veranderingen in zo’n korte tijd.

Ik was zo in gedachten verzonken dat ik niet doorhad dat we naar de stad gingen in plaats van naar huis, totdat ik het Washington Monument in de verte zag glinsteren.

‘Waar gaan we heen?’ Ik rechte mijn rug in de auto. ‘Je sleept me niet mee naar een of ander pakhuis om me te vermoorden, toch?’

Ik kon Rhys’ gezicht niet zien, maar ik kon hem wel met zijn ogen horen rollen. ‘Als ik dat wilde doen, dan had ik dat de dag na onze ontmoeting al gedaan.’

Ik fronste, meer beledigd dan gerustgesteld, maar mijn gevatte reactie stierf weg op mijn tong toen hij eraan toevoegde: ‘Ik dacht dat je vandaag, op de dag van je afstudeerceremonie, liever niet naar huis wilde om eten te bestellen.’

Ik wilde inderdaad niet thuisblijven vanavond. Dat leek me zo zielig, maar het leek me nog zieliger om in mijn eentje in een of ander chic restaurant te gaan eten.

Ik had Rhys natuurlijk, maar hij werd betaald om er te zijn en hij was niet bepaald goed in het voeren van gesprekken. En toch wist hij precies wat ik nodig had zonder dat ik iets had gezegd.

Nog een vlinder ontsnapte in mijn buik voordat ik hem terug in zijn kooi duwde.

‘Waar gaan we dan heen?’ Ik herhaalde mijn vraag en voelde hoe mijn nieuwsgierigheid mijn sombere humeur verjoeg.

Hij parkeerde de auto voor een kleine winkelpromenade. Daar waren er niet veel van in DC, maar hier zat alles wat je maar zou verwachten in een buitenwijk, inclusief een Subway, een nagelsalon en een restaurant genaamd Walia.

‘Het beste Ethiopische restaurant van de stad.’ Rhys zette de motor uit.

Mijn hart sloeg een slag over. Ethiopisch eten was mijn favoriet. Natuurlijk kon het zo zijn dat Rhys dit restaurant per toeval had uitgekozen, zonder zich te herinneren dat ik dat feitje een keer tijdens een rit naar huis had laten ontglippen.

‘Ik geloof je niet,’ zei ik. ‘Het beste Ethiopische restaurant ligt aan U Street.’

Dat was niet zo. Eén hap van Walia’s *injera*, platbrood, en *tibs wot*-rundvlees een halfuur later en ik wist dat Rhys gelijk had. Dit was het beste Ethiopische restaurant in de stad.

‘Hoe weet je van deze plek af?’ vroeg ik terwijl ik nog een stukje injera afbrak en daarmee het vlees opschepte. In de Ethiopische cultuur was brood net zo goed bestek als eten.

‘Niet veel mensen kennen deze tent. Ik heb een paar maanden lang een hooggeplaatste Ethiopiër beschermd. Dat is de enige reden dat ik deze tent heb ontdekt.’

‘Je zit vol verrassingen.’ Ik kauwde nadenkend op mijn eten. Toen ik het had doorgeslikt, zei ik: ‘Laten we een spelletje spelen aangezien ik vandaag ben afgestudeerd. Het heet “Rhys Larsen Leren Kennen”.’

‘Dat klinkt saai.’ Rhys keek het restaurant rond. ‘Ik ken Rhys Larsen al.’

‘Ik niet.’

Hij zuchtte lang en diep en ik vocht tegen de drang om te juichen, want die zucht betekende dat hij op het punt stond om toe te geven. Dat gebeurde niet vaak, maar wanneer het wel gebeurde, genoot ik ervan als een kind in een snoepwinkel.

‘Oké.’ Rhys leunde achterover en vouwde mopperig zijn handen samen boven op zijn buik.

Ik glimlachte.

Bridget: één. Rhys: nul.

Voor de rest van het etentje vuurde ik allemaal vragen op hem af die ik hem altijd al had willen stellen, te beginnen met kleine dingen.

Favoriete eten? Gebakken zoete aardappels.

Favoriete kleur? Zwart. (Wat een verrassing.)

Favoriete film? *Reservoir Dogs*.

Toen ik klaar was met de simpele zaken, ging ik over op persoonlijker terrein. Tot mijn verbazing gaf hij zonder te klagen antwoord op de meeste van mijn vragen. De enige vragen die hij vermeed gingen over zijn familie.

Grootste angst? Om te falen.

Grootste droom? Vrede.

Meeste spijt van? Niks doen.

Rhys wilde zijn vage antwoorden niet verder verklaren en ik drong niet aan. Hij had al meer gegeven dan ik had verwacht en als ik te hard pushte, dan zou hij zich afsluiten.

Uiteindelijk vond ik de moed om het over iets te hebben wat me al een paar weken dwarszat.

De honingwijn hielp daar ook bij. Ik voelde me er warm en aangeschoten door, waardoor bij elke slok mijn terughoudendheid afnam.

‘Over het indoorfestival dat je hebt opgezet voor Rokbury...’

Rhys stak zijn vork in een stukje vlees en negeerde de tafel met vrouwen in de hoek die hem bekeken. ‘Wat is daarmee?’

‘Mijn vriendinnen hadden geen idee waar ik het over had toen ik ze erover vertelde.’ Ik had het er ook met Ava en Stella over gehad, voor het geval dat, en ze hadden me allebei aangestaard alsof ik ineens twee hoofden had.

‘Dus?’

Ik dronk mijn wijn op terwijl de zenuwen door mijn lichaam gierden. ‘Je zei dat mijn vriendinnen je daarmee hadden geholpen.’

Rhys kauwde zachtjes en gaf geen antwoord.

‘Ben je...’ Een vreemde brok vormde zich in mijn keel en ik gaf het vele eten de schuld. ‘Ben je in je eentje op dat idee gekomen? En heb je dat alleen geregeld?’

‘Het stelt niks voor.’ Hij at verder zonder op te kijken.

Sinds mijn telefoontje met Jules wist ik al dat hij er alleen verantwoordelijk voor was, maar het was iets heel anders om hem het nu te horen bevestigen.

De vlinders in mijn buik ontsnapten allemaal tegelijkertijd en de brok in mijn keel werd groter. ‘Het stelt wél wat voor. Dat was erg... lief van je. Dit vanavond ook. Dank je wel.’ Ik draaide mijn zilveren ring om mijn vinger rond. ‘Maar ik begrijp niet waarom je niet gewoon zei dat het jouw idee

was of waarom je überhaupt iets voor me hebt gedaan. Je mag me niet eens.'

Rhys fronste. 'Wie zei dat ik je niet mocht?'

'Jij.'

'Ik heb dat nooit gezegd.'

'Wel naar gehint. Je bent altijd zo chagrijnig en boos op me.'

'Alleen als je niet naar me luistert.'

Ik hield een opmerking in. De avond verliep zo goed en ik wilde die niet verpesten, al gaf hij me soms het gevoel dat ik een ondeugend kind was.

'Ik heb het je niet verteld omdat het niet gepast was,' voegde hij er brommend aan toe. 'Je bent mijn cliënt. Ik zou... zulke dingen niet moeten doen.'

Mijn hart bonsde tegen mijn ribbenkast. 'Maar toch heb je het wel gedaan.'

Rhys perste zijn lippen ontevreden op elkaar, alsof hij boos was op zijn eigen acties. 'Ja.'

'Waarom?'

Eindelijk keek hij naar me op. 'Omdat ik begrijp hoe het is om alleen te zijn.'

Alleen.

Dat woord raakte me harder dan zou moeten. Ik was niet fysiek alleen. Ik werd elke dag omringd door mensen. Maar hoe erg ik ook mijn best deed om te doen alsof ik een normale student was, ik was dat niet. Ik was de prinses van Eldorra, dat betekende schijnwerpers en beroemd zijn, maar ook bodyguards en continue bescherming, kogelvrije vesten en een leven dat werd gepland, niet geleefd.

De andere koninklijke mensen die ik kende, inclusief mijn broer, vonden het prima om zo beschermd te leven. Ik was de enige wier binnenste jeukte, wanhopig om te ontsnappen aan mijn eigen huid.

Alleen.

Op de een of andere manier had Rhys die waarheid over mij herkend voordat ik dat zelf had gedaan.

'Attent en opmerkzaam.' Hij was wat betreft de omgeving altijd erg opmerkzaam, maar ik had niet verwacht dat hij ook delen van mij zag die ik voor mezelf verborgen had. 'Je zit echt vol verrassingen.'

'Zeg dat maar tegen niemand. Of ik moet ze vermoorden.'

De spanning verdween en een oprechte lach trok aan mijn lippen. ‘En grappig. Ik weet zeker dat aliens je lichaam hebben gehackt.’

Rhys snoof. ‘Dat wil ik ze weleens zien proberen.’

Daarna stelde ik geen vragen meer en Rhys gaf geen antwoorden meer. We aten ons eten op in een fijne stilte en nadat hij had betaald (hij weigerde om het idee van het delen van de rekening te aanvaarden), liepen we het eten eraf in een park dichtbij.

‘Laat je me hier echt rondlopen zonder mijn vest?’ vroeg ik plagend. Het kogelvrije vest hing achter in mijn kast, ongebruikt sinds ons bezoek aan het winkelcentrum.

Ik dacht terug aan het moment waarop Rhys in de paskamer zijn handen op mijn huid had gelegd, en mijn gezicht werd warm.

Goddank was het donker.

‘Pas maar op, straks krijg ik nog spijt.’ Rhys was even stil voordat hij eraan toevoegde: ‘Je hebt bewezen dat je op jezelf kunt letten zonder dat ik je continu aanwijzingen moet geven.’ Hij zei dat bijna met tegenzin.

De afgelopen maanden was ik ook een stuk voorzichtiger geweest, zelfs zonder Rhys’ instructies, maar ik had niet verwacht dat hem dat was opgevallen. Tot nu had hij daar nooit iets van gezegd.

Een fijne warmte trok door mijn buik. ‘Meneer Larsen, ik geloof dat we elkaar misschien toch niet gaan vermoorden.’

Zijn mondhoeken trilden.

We bleven door het park lopen, waar we meerdere stelletjes tegenkwamen op bankjes, tieners bij de fontein en een straatmuzikant die tekeerging op een gitaar.

Ik wilde voor eeuwig in dat vredige moment blijven, maar het eten, de alcohol en een lange dag hadden ervoor gezorgd dat ik de vermoeidheid in mijn botten voelde en ik kon een gaap niet tegenhouden.

Rhys zag het meteen. ‘Tijd om te gaan, Prinses. Laten we je naar bed brengen.’

Misschien kwam het omdat ik door mijn vermoeidheid of door alle emoties van de dag niet meer helder kon nadenken, maar plotseling zag ik een beeld voor me van hoe hij me naar bed zou brengen, en mijn hele lichaam werd warm.

Want in mijn verbeelding deden we allesbehalve slapen.

Ik dacht aan een naakte Rhys, boven op me, onder me, achter me... Totdat ik mijn benen tegen elkaar moest drukken en mijn kleren tegen mijn huid

aan wreven. Mijn tong voelde plotseling te dik en het leek net alsof er te weinig zuurstof in de lucht zat.

Mijn eerste seksuele fantasie over hem en hij stond nog geen twee meter bij me vandaan, waar hij me recht aanstaarde.

Ik was een prinses. Hij was mijn bodyguard.

Ik was tweeëntwintig. Hij was tweeëndertig.

Het was verkeerd, maar ik kon niet stoppen.

Rhys kreeg een donkere blik in zijn ogen. Gedachten lezen was onmogelijk, maar ik had het vreemde gevoel dat hij op de een of andere manier in mijn brein kon kijken en elke vanzige, verboden gedachte die ik over hem had gehad kon zien.

Ik opende mijn mond, ik wist niet wat ik wilde zeggen, maar ik moest wel iets zeggen om de gevaarlijk geladen stilte te verbreken.

Voordat er echter een woord uit mijn mond kon komen, weerklonk er een pistoolschot door het donker en werd het chaos.

HOOFDSTUK 8

Bridget Rhys

Bridget

Het ene moment stond ik en het volgende lag ik op de grond, met mijn wang tegen het gras gedrukt terwijl Rhys mijn lichaam met het zijne bedekte en geschreeuw door het park klonk.

Het gebeurde allemaal zo snel dat het een paar tellen duurde voordat mijn hersens doorhadden wat er aan de hand was.

Eten. Park. Pistoolschoten. Geschreeuw.

Individuele woorden die los van elkaar wel logisch waren, maar allemaal bij elkaar snapte ik er niks van.

Er klonk nog een schot, gevolgd door nog meer geschreeuw.

Boven me vloekte Rhys zo zacht en ruw dat ik het geluid meer voelde dan hoorde.

‘Ik tel tot drie en dan rennen we naar de bomen.’ Zijn vaste stem bracht me iets tot rust. ‘Begrepen?’

Ik knikte. Mijn eten dreigde naar boven te komen, maar ik dwong mezelf om te focussen. Ik mocht niet flippen, niet terwijl we ons vol in het zicht van de schutter bevonden.

Ik zag hem nu. Het was zo donker dat ik geen details kon zien, behalve zijn haar – lang en krullerig – en zijn kleren. Sweatshirt, jeans en sneakers. Hij had een willekeurige gast uit een van mijn lessen op Thayer kunnen zijn en dat maakte de hele situatie nog angstaanjagender.

Hij had zijn rug naar ons toegekeerd en keek omlaag naar iets, iemand, een slachtoffer, maar hij kon zich elk moment omdraaien.

Rhys verschoof zodat ik op handen en knieën kon gaan zitten, waarbij ik mezelf zo laag mogelijk hield. Hij had zijn pistool getrokken en de chagrijnige maar attente man van tijdens het eten was verdwenen, vervangen door een stoïcijnse soldaat.

Gefocust. Vastberaden. Dodelijk.

Voor het eerst kreeg ik een glimp te zien van de man die hij in het leger was geweest en er ging een rilling over mijn rug. Ik had medelijden met elke kerel die hem op het slagveld was tegengekomen.

Met dezelfde kalme stem telde Rhys af. ‘Eén, twee... drie.’

Ik dacht niet na. Ik rende.

Nog een schot klonk achter ons en ik kromp ineem, struikelde over een losse steen. Rhys pakte mijn armen stevig vast, zijn lichaam nog steeds achter me, en hij duwde me naar het groepje bomen aan de rand van het park. We konden de uitgang niet bereiken zonder direct langs de schutter te lopen, waar er helemaal niks was om je achter te verschuilen, dus we zouden moeten wachten tot de politie kwam.

Ze moesten wel snel komen, toch? Iemand in het park had ze waarschijnlijk al gebeld.

Rhys duwde me omlaag achter een grote boom.

‘Wacht hier en verroer je niet totdat ik het zeg,’ beval hij. ‘En zorg dat niemand je ziet.’

Mijn hart begon sneller te kloppen. ‘Waar ga je heen?’

‘Iemand moet hem tegenhouden.’

Het angstzweet brak me uit. Hij meende toch niet wat hij zei?

‘Dat hoeft jij niet te doen. De politie...’

‘Tegen de tijd dat ze hier zijn, is het al te laat.’ Ik had Rhys nog nooit zo serieus gezien. ‘Verroer je niet.’

En hij was weg.

Ik keek geschrokken toe terwijl Rhys open en bloot over het grasveld liep, naar de schutter, die zijn pistool op iemand op de grond had gericht. Een bankje blokkeerde mijn zicht op het slachtoffer, maar als ik dieper knielde, kon ik eronderdoor kijken. Toen ik dat deed, schrok ik nog erger.

Het was niet één iemand, maar twee. Een man en, gezien de grootte van degene naast hem, een kind.

Ik wist nu waarom Rhys zo had gekeken voordat hij weg was gegaan.

Wie richtte er nou een wapen op een kind?

Ik drukte mijn vuist tegen mijn mond om zo te vechten tegen de drang om over te geven. Minder dan een uur geleden had ik Rhys nog zitten plagen met brood en wijn voor me, en gedacht aan alle dingen die ik nog moest inpakken voordat we naar New York gingen. Nu verstopte ik me achter een boom in een willekeurig park, toekijkend terwijl mijn bodyguard mogelijk op zijn dood afliep.

Rhys was een ervaren soldaat en bodyguard, maar hij was nog steeds een mens en mensen stierven. Het ene moment waren ze er. Het volgende waren ze weg en lieten ze alleen maar een levenloos omhulsel achter van de persoon die ze waren geweest.

‘Lieverd, ik heb slecht nieuws.’ Mijn grootvaders ogen zagen er bloeddoorlopen uit en ik hield mijn knuffelgiraffe tegen mijn borst gedrukt, terwijl ik overspoeld werd door angst. Mijn grootvader huilde nooit. ‘Het is je vader. Er is een ongeluk gebeurd.’

Ik knipperde de herinnering op tijd weg om de man op de grond zijn hoofd een centimeter te zien draaien. Hij zag Rhys achter de schutter aan komen lopen.

Helaas was die beweging genoeg om de schutter te waarschuwen, die zich omdraaide en een derde keer schoot, op hetzelfde moment dat Rhys zijn pistool wegsloeg.

Een kreet verliet mijn mond.

Rhys. Neergeschoten. Rhys. Neergeschoten.

Die woorden bleven door mijn hoofd gaan als een angstaanjagende mantra.

De schutter zakte op de grond. Rhys wankelde, maar bleef staan.

In de verte klonken politiesirenes.

Deze hele gebeurtenis, van het eerste schot tot nu, had minder dan tien minuten geduurd, maar angst wist tijd uit te rekken tot een eeuwigheid.

Het etentje voelde jaren geleden. Het afstuderen had net zo goed in een ander leven gebeurd kunnen zijn.

Instinct zorgde ervoor dat ik overeind schoot en op Rhys afrende, met mijn hart in mijn keel. *Mankeer alsjeblieft niks.*

Toen ik bij hem was, had hij de schutter ontwapend, die nu bloedend en kreunend op de grond lag. Een paar meter bij hem vandaan lag de man op wie de schutter het gemunt had bloedend op de grond, zijn gezicht bleek onder het maanlicht. Het kind, een jongen van ongeveer zeven of acht jaar oud, knielde naast hem neer, zijn ogen groot en bang terwijl hij naar mij en Rhys staarde.

‘Waar denk je verdomme dat je mee bezig bent?’ snauwde Rhys toen hij mij zag.

Ik controleerde hem vlug op verwondingen, maar hij stond nog steeds en praatte net zo chagrijnig als altijd, dus zo ernstig gewond kon hij niet zijn.

De jongen moest daarentegen gerustgesteld worden.

Ik negeerde Rhys’ vraag en knielde neer tot ik op ooghoogte van de jongen zat.

‘Het is al goed,’ zei ik zachtjes. Ik kwam niet dichterbij, want ik wilde hem niet nog meer laten schrikken. ‘We doen je niks.’

Hij hield de arm van wat vermoedelijk zijn vader was nog steviger vast. ‘Gaat mijn vader dood?’ vroeg hij zachtjes.

Een brok aan emotie zat vast in mijn keel. Hij had dezelfde leeftijd als ik toen mijn vader was overleden en...

Stop. Dit draait niet om jou. Focus op het moment.

‘De dokters zullen er snel zijn en dan helpen ze hem.’ Dat hoopte ik tenminste. De man verloor steeds het bewustzijn en overal om hem heen lag bloed, ook op de sneakers van de jongen.

Technisch gezien kwamen er ambulancebroeders aan, geen dokters, maar ik wilde dat niet aan het getraumatiseerde kind uitleggen. ‘Dokters’ klonk veel geruststellender.

Rhys knielde naast me neer. ‘Ze heeft gelijk. De dokters weten wat ze moeten doen.’ Hij sprak op een toon zo zacht als ik nog nooit uit zijn mond had gehoord en iets kneep samen in mijn borst. Hard. ‘We blijven bij je tot ze er zijn. Hoe klinkt dat?’

De onderlip van de jongen trilde, maar hij knikte. ‘Oké.’

Voordat we nog iets konden zeggen, scheen er een fel licht op ons en weerklonk er een stem door het park.

‘Politie! Handen in de lucht!’

Rhys

Vragen. Medische controles. Nog meer vragen, plus een paar schouderklopjes omdat ik een ‘held’ was.

Het uur daarna werd mijn geduld op de proef gesteld zoals nog nooit tevoren... op de vrouw voor me na.

‘Ik had gezegd dat je daar moest blijven. Dat was een simpel bevel, Prinses,’ gromde ik. Het feit dat ze op me afrende terwijl de schutter er nog was, had voor meer paniek in mijn lichaam gezorgd dan wanneer er een pistool op mijn gezicht was gericht.

Het maakte niet uit dat ik de schutter ontwapend had. Stel dat hij een tweede wapen had, dat ik had gemist?

Angst trok aan mijn rug.

Ik kon het wel aan om neergeschoten te worden. Ik kon het niet aan als Bridget gewond zou raken.

‘Je was geraakt, meneer Larsen.’ Ze sloeg haar armen over elkaar. Ik zat achter in een open ambulance terwijl zij voor me stond, zo koppig als altijd. ‘Je had de schutter al ontwapend en ik dacht dat je doodging.’

Haar stem beefde op het einde en mijn woede verdween.

Op mijn maatjes uit het leger na kon ik me de laatste keer niet herinneren dat iemand er echt om had gegeven of ik leefde of niet. Maar Bridget deed dat wel, om de een of andere reden, en niet alleen omdat ik haar bodyguard was. Dat zag ik in haar ogen en ik hoorde het aan de zachte beving in haar normaal gesproken beheerste, heldere stem.

En dat besef raakte me harder dan een kogel in mijn borst.

‘Het gaat prima met me. De kogel heeft me alleen geschampt.’ De ambulancebroeders hadden me zo goed mogelijk verbonden en over een week of twee zou ik weer helemaal de oude zijn.

Ik had de schutter weten te verrassen en uit instinct had hij geschoten, niet gericht. Een vlugge duik en ik was ontsnapt aan wat een veel ergere wond in mijn schouder zou zijn geweest.

De politie had hem naar het bureau gebracht. Ze waren nog steeds aan het onderzoeken wat er was gebeurd, maar van wat ik had gehoord, had de schutter het gericht op de vader van het kind gemunt. Iets over een zakendeal die verkeerd was afgelopen en iemand die failliet was gegaan. De schutter had drugs gebruikt, zoveel zelfs dat het hem niks kon schelen dat hij zijn wraakactie in een park vol mensen uitvoerde.

Gelukkig had hij zoveel drugs gebruikt dat hij ook maar was blijven doorgaan over hoe de vader van het joch hem onrecht had aangedaan, in plaats van dat hij hem gewoon had neergeschoten.

De ambulancebroeders hadden het kind en zijn vader al een tijdje geleden meegenomen. De vader had veel bloed verloren, maar zou het wel redden. Met het kind ging het ook goed. Getraumatiseerd, maar hij leefde. Ik was bij hem wezen kijken voordat ze waren weggegaan.

Goddank.

‘Je bloedde.’ Bridget haalde haar vingers over de verbonden wond. Haar aanraking brandde door de stof heen, recht in mijn botten.

Ik verstijfde en zij deed hetzelfde. ‘Deed dat pijn?’

‘Nee.’ Niet zoals zij bedoelde in ieder geval.

Maar hoe ze nu naar me keek, alsof ze bang was dat ik misschien zou verdwijnen als ze met haar ogen knipperde? Dat zorgde ervoor dat mijn hart pijn deed, alsof ze een stukje ervanaf had getrokken en voor zichzelf hield.

‘Dit was vast niet hoe je je vandaag had voorgesteld.’ Ik wreef met een hand over mijn kaak terwijl mijn mond vertrok. ‘We hadden na het eten meteen naar huis moeten gaan.’

Ik had het excuus om ons eten eraf te lopen gebruikt om door het park te wandelen, maar om eerlijk te zijn had ik gewoon de avond willen verlengen, want als we morgen wakker zouden worden, zouden we teruggaan naar wat we waren. De prinses en haar bodyguard, een cliënt en haar contractant.

Dat was alles wat we konden zijn, maar toch hield dat de absurde gedachten in mijn hoofd tijdens het eten niet tegen. Gedachten die gingen over dat ik daar de hele avond met haar kon blijven, ook al haatte ik het normaal gesproken om vragen over mijn leven te beantwoorden. Gedachten die gingen over of Bridget net zo heerlijk smaakte als ze eruitzag en over hoe graag ik wel niet haar koele houding wilde wegtrekken totdat ik het vuur eronder had bereikt, om van de warmte te genieten, die de rest van de wereld kon wegbranden totdat alleen wij nog over waren.

Zoals ik al zei: absurde gedachten. Ik duwde ze aan de kant zodra ze in me opkwamen, maar ze bleven achter in mijn hoofd hangen, als de tekst van een pakkend nummer.

Mijn mondhoeken draaiden verder omlaag.

Bridget schudde haar hoofd. 'Nee. Het was een goede avond, totdat... Nou, dit.' Ze gebaarde met haar hand naar het park. 'Als we naar huis waren gegaan, dan hadden dat kind en zijn vader het misschien niet overleefd.'

'Misschien, maar ik heb wel een fout gemaakt.' Dat gebeurde niet vaak, maar als het gebeurde, kon ik dat wel toegeven. 'Mijn hoogste prioriteit als bodyguard zou moeten zijn om jou te beschermen. Ik had je daar moeten weghalen en het daarbij moeten laten, maar...' Een spier vertrok in mijn kaak.

Bridget wachtte geduldig af totdat ik klaar was. Zelfs met haar haren door de war en modder op haar jurk van toen ik haar op de grond had geduwd, had ze kunnen doorgaan voor een engel in de hel van mijn leven. Blond haar, oceaankleurige ogen en een gloed die niks te maken had met haar uiterlijke schoonheid, maar alles met haar innerlijke schoonheid.

Ze was te mooi om aangetast te worden door mijn lelijke verleden, maar iets in me spoorde me aan om door te gaan.

'Toen ik op de middelbare school zat, kende ik een kind.' De herinneringen ontvouwdens zich als een met bloed bevlakte film en een vertrouwd schuldgevoel stak in mijn buik. 'Niet echt een vriend, maar wel het dichtste bij wat in de buurt kwam van een vriend. We woonden een paar

straten bij elkaar vandaan en in het weekend spraken we bij hem thuis af.’ Ik had Travis nog nooit bij mij thuis uitgenodigd. Ik had namelijk niet gewild dat hij zag hoe ik woonde.

‘Op een dag ging ik naar hem toe en zag ik dat hij onder bedreiging van een wapen werd beroofd, recht voor zijn tuin. Zijn moeder was aan het werk en het was een slechte buurt, dus dat soort dingen gebeurden wel vaker. Maar Travis weigerde zijn horloge te geven. Dat was een cadeau van zijn vader geweest, die was overleden toen hij nog jong was. De man vatte dat niet goed op en schoot hem neer, op klaarlichte dag. Niemand, inclusief ik, deed daar iets aan. Er waren twee regels in de wijk als je wilde blijven leven. Je moest je mond dichthouden en je niet met andermans zaken bemoeien.’

Een zure smaak vulde mijn mond. Ik dacht terug aan de aanblik en het geluid van Travis’ lichaam dat de grond raakte. Het bloed dat uit zijn borst stroomde, de verbazing in zijn ogen... en het verraad toen hij mij daar zag staan, toekijkend terwijl hij stierf. ‘Ik ging naar huis, gaf over en beloofde mezelf dat ik nooit meer zo’n lafaard zou zijn.’

Waar heb je de meeste spijt van? Niks doen.

Ik was bij het leger gegaan om een doel in het leven te krijgen, en een familie die ik nooit had gehad. Ik werd bodyguard om mezelf te ontheffen van alle zonden die ik nooit goed zou kunnen maken.

Levens redden in ruil voor levens die ik had genomen, direct of indirect.

Wat is je grootste angst? Om te falen.

‘Dat was niet jouw schuld,’ zei Bridget. ‘Jij was ook nog maar een kind. Er was niets wat je gedaan zou kunnen hebben tegen een bewapende overvaller. Als je iets had geprobeerd, was je waarschijnlijk ook doodgegaan.’

Daar was het. Nog een beving in haar stem bij het woord ‘doodgegaan’.

Bridget keek weg, maar niet voordat ik een glimp had opgevangen van de glinstering in haar ogen.

Ik balde mijn vuisten en ontspande ze weer.

Niet doen. Maar ik had vanavond al meerdere fouten gemaakt. Wat maakte nóg een fout uit?

‘Kom hier, Prinses.’ Ik spreidde een arm. Ze stapte erin en begroef haar gezicht tegen mijn goede schouder. Sinds we elkaar hadden ontmoet, waren we nog nooit zo kwetsbaar bij elkaar geweest, en iets in me zakte weg. ‘Het is al goed.’ Ik klopte haar ongemakkelijk op haar arm. Ik was slecht in het

troosten van mensen. ‘Het is voorbij. Iedereen is oké, op de lul met het wapen na. Hoewel het vanavond wel een slechte avond was om het kogelvrije vest thuis te laten.’

Haar lach en snik in één trilde door mijn lichaam. ‘Is dat een grap, meneer Larsen?’

‘Een observatie. Ik maak geen...’

‘Grappen,’ eindigde ze mijn zin. ‘Dat weet ik.’

We zaten nog wat langer achter in de ambulance, toekijkend terwijl de politie de plaats delict afzette en terwijl ik het krachtige beschermende gevoel in me probeerde te onderdrukken. Ik was beschermend naar al mijn cliënten, maar dit was anders. Dieper.

Ergens wilde ik haar van me wegduwen en ergens wilde ik haar ook in mijn armen trekken en haar als de mijne houden.

Maar dat kon niet.

Bridget was te jong, te onschuldig, en verboden terrein. Dat kon ik maar beter niet vergeten.

HOOFDSTUK 9

Bridget

Er was iets veranderd op de dag van mijn afstudeerceremonie. Misschien kwam het door het gedeelde trauma of door het feit dat Rhys me vrijwillig over zijn verleden had verteld, maar onze onderlinge strijd was getransformeerd tot iets anders, iets wat me 's avonds tot laat wakker hield en de vlinders in mijn buik wild maakte.

Het was niet bepaald een crush, eerder een soort aantrekking gepaard met... nieuwsgierigheid? Fascinatie? Wat het ook was, ik voelde me gespannen, want op de lijst van ergste ideeën die ik maar kon hebben, stond wegglijpen en ontvoerd worden op de tweede plaats. Meer-dan-platonische gevoelens krijgen voor mijn bodyguard stond op de eerste plaats.

Gelukkig hield mijn schema in New York me zo bezig dat ik bijna geen tijd had om te ademen, laat staan om toe te geven aan zulke ongepaste fantasieën.

Drie dagen nadat ik was afgestudeerd, waren Rhys en ik naar Manhattan verhuisd en die zomer was één wervelwind geweest van vergaderingen voor het goede doel, sociale bezigheden en huisbezoeken.

Tegen de tijd dat het augustus was, had ik mijn handtekening gezet op het koopcontract van een prachtig herenhuis in Greenwich Village, twee paar hakken versleten door het wandelen door de stad en iedereen van het sociale kringetje hier ontmoet, waarvan ik sommigen liever niet had ontmoet.

‘Hij zakt weg.’ Rhys scande onze omgeving.

We waren bij de opening van een tentoonstelling in de Upper East Side van Eldorraanse kunstenaars, iets wat normaal gesproken niet zo belangrijk zou zijn, maar op de gastenlijst stond ook de filmster Nate Reynolds, en daarom waren er veel paparazzi.

‘Wat?’ zei ik door mijn lach heen terwijl ik poseerde voor de camera's. Na een tijdje werd het vermoeiend om zo te poseren. Na zo lang te moeten lachen, zwaaien en kletsen zou elk meisje van verveling omvallen, maar dat was allemaal onderdeel van mijn werk en dus grijnsde ik en hield ik me groot.

‘Je glimlach. Die zakt weg.’

Hij had gelijk. Dat was me niet eens opgevallen.

Ik glimlachte weer breder en deed mijn best om niet te gapen. *God, ik kan niet wachten tot ik thuis ben.* Ik had nog wel een lunchafspraak, twee interviews, een vergadering voor het New York Dierenfonds en wat boodschappen te doen, maar daarna... was het tijd voor mijn pyjama en slaap.

Ik haatte mijn werk niet, maar ik had liever wel iets betekenisvollers willen doen dan een wandelende pratende pop zijn.

En zo ging het door. Dag na dag, maand na maand hetzelfde. De herfst liep over in de winter, waarna de lente kwam, de zomer en weer de herfst.

Rhys was al die tijd bij me, even streng en chagrijnig als anders, maar hij was niet meer zo bazig. Voor zijn doen tenminste niet. Vergeleken met een normaal mens was hij nog steeds erg beschermend, bijna neurotisch.

Die verandering vond ik fijn en haatte ik tegelijkertijd. Ik vond het fijn omdat ik zo meer vrijheid had, maar ik haatte het omdat ik mijn irritatie niet meer als schild kon gebruiken tegen wat er tussen ons gaande was.

En er wás iets gaande. Ik wist alleen niet zeker of ik de enige was die dat zag, of dat hij het ook doorhad.

Ik vroeg het niet. Dat was veiliger.

‘Denk je er weleens aan om iets anders te doen dan bodyguarden?’ vroeg ik een keer op een zeldzame avond thuis. Voor het eerst had ik geen plannen, op een date met de tv en ijs na, en dat vond ik geweldig.

Het was september, bijna twee jaar nadat Rhys en ik elkaar hadden ontmoet en een jaar nadat ik naar New York was vertrokken. Ik was losgegaan met de versieringen in het huis. Er hing een herfstkrans boven de open haard, er lagen kussens en dekens in aardse kleuren en er stond een minipompoenstukje op de salontafel.

Rhys en ik keken naar een oude comedy die in mijn Netflix-aanbevelingen stond. Zijn rug was kaarsrecht en hij had zijn werkoutfit aan, terwijl ik met mijn voeten onder me op de bank zat, met een bak ijs in mijn hand.

‘Bodyguarden?’

‘Dat is een woord,’ zei ik. ‘En zo niet, dan roep ik het als prinses uit tot een woord.’

Hij grijnsde. ‘Dat zie ik je nog wel doen. En om antwoord te geven op je vraag: nee, dat doe ik niet. De dag waarop ik daar wel aan denk, is de dag waarop ik stop met “bodyguarden”.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Het is vast fijn om alles zo zwart-wit te zien.’

Rhys' blik bleef een tel op me hangen voordat hij wegkeek. 'Geloof me,' zei hij. 'Niet alles is zo zwart-wit.'

Ik begreep niet waarom mijn hart op dat moment een slag oversloeg, maar ik dwong mezelf hem niet te vragen wat hij daarmee bedoelde.

Waarschijnlijk niks. Het was gewoon zo'n zinnetje.

In plaats daarvan focuste ik op de film en niet op de man die naast me zat.

Dat werkte. Een soort van.

Ik moest lachen om iets wat een personage zei en het viel me op dat Rhys vanuit zijn ooghoeken naar me keek.

'Mooi,' zei hij.

'Wat?'

'Je echte lach.'

Oké, mijn hart sloeg niet een slag over. Mijn hart sloeg een heel nummer over.

Deze keer hield ik dat echter verborgen door met mijn lepel naar hem te wijzen. 'Dat was een compliment.'

'Als jij het zegt.'

'Probeer het maar niet te verdoezelen.' Ik was trots op hoe normaal ik klonk terwijl mijn binnenste dingen deed die allesbehalve normaal waren. Fladderen, draaien, springen. Mijn dokter zou zijn ogen niet geloven. 'Dat is een nieuwe mijlpaal. Rhys Larsens eerste compliment aan Bridget von Ascheberg, en dat heeft maar twee jaar geduurd. Schrijf het op.'

Rhys snoof, maar ik zag de humor in zijn ogen. 'Een jaar en tien maanden,' zei hij. 'Als we toch tellen.'

Wat hij deed.

Als mijn hart nog meer nummers zou overslaan, zou ik geen afspeellijst meer overhebben.

Niet goed. Helemaal niet goed.

Wat ik ook voor Rhys voelde, het kon zich niet tot méér ontwikkelen dan wat het nu was. Dus in een poging om mezelf te ontdoen van de steeds verontrustendere reacties op mijn bodyguard, zei ik ja op een date met Louis, de zoon van de Franse ambassadeur van de Verenigde Naties. Dat was gebeurd toen ik hem tegenkwam op een bijeenkomst een maand na mijn filmavond met Rhys.

Louis kwam om zeven uur opdagen voor onze date met een boeket rode bloemen en een charmante lach, die verdween toen hij de fronsende

bodyguard zag die zo dicht achter me stond dat ik de warmte van zijn lichaam kon voelen.

‘Deze zijn voor jou.’ Louis gaf me de bloemen terwijl hij één oog op Rhys hield. ‘Je ziet er prachtig uit.’

Een lage grom rommelde achter me en Louis slikte.

‘Dank je, ze zijn mooi,’ zei ik met een beleefde lach. ‘Ik zet ze even in water en ben zo terug.’

Mijn glimlach verdween toen ik mijn rug naar Louis keerde en Rhys aankeek. ‘Meneer Larsen, volg mij alsjeblieft.’ Zodra we in de keuken stonden, siste ik: ‘Stop met het bedreigen van mijn dates met je pistool.’

Ik hoefde het niet te zien om te weten dat hij waarschijnlijk zijn jasje opzij had geduwd om zijn wapen te tonen.

Louis was niet de eerste jongen met wie ik in New York had gedatet, hoewel de laatste keer dat ik op een date was gegaan wel al maanden geleden was geweest. Rhys bleef maar mijn romantische kandidaten afschrikken, en de helft van de mannen in de stad was te bang om me uit te vragen, uit angst dat hij ze zou neerschieten.

Dat had me niet dwarsgezet, tot nu. Mijn vorige dates hadden me niet veel kunnen schelen, maar het was wel irritant nu ik de grip die Rhys op me leek te hebben probeerde los te schudden.

De woede in Rhys’ blik nam toe. ‘Hij draagt zooltjes in zijn schoenen. Hij verdient het om bedreigd te worden.’

Ik perste mijn lippen op elkaar, maar na door de deuropening van de keuken een vlugge blik op Louis’ voeten geworpen te hebben, wist ik dat Rhys gelijk had. Ik dacht al dat hij langer leek. Ik had niet per se iets tegen zooltjes, maar zeven centimeter leek me nogal overdreven.

Die zooltjes kon ik nog wel negeren, wat helaas niet gold voor de ontbrekende klik tussen ons.

Louis en ik aten in een mooi Frans restaurant, waar ik mijn best deed om niet in slaap te vallen terwijl hij doorratelde over zijn zomers in Saint-Tropez. Rhys zat aan het tafeltje naast ons, met een zo duistere blik in zijn ogen dat de gasten aan het tafeltje aan zijn andere kant hadden gevraagd of ze ergens anders mochten zitten.

Tegen de tijd dat we klaar waren met eten, was Louis zo zenuwachtig door de dreigende aanwezigheid naast ons dat hij zijn wijnglas had omgestoten en ervoor had gezorgd dat een ober bijna zijn dienblad met eten liet vallen.

‘Het is al goed,’ zei ik terwijl ik een geschrokken Louis hielp met opruimen en de ober zich ontfermde over de vlekken in het tafelkleed. ‘Het was een ongeluk.’

Ik keek boos naar Rhys, die zonder spijt op zijn gezicht terugkeek.

‘Natuurlijk.’ Louis glimlachte, maar de schrik in zijn ogen verdween niet.

Toen we klaar waren, gaf hij de ober een grote fooi en namen we afscheid. Hij vroeg me niet op een tweede date.

Ik was daar niet rouwig om, maar ik was wel woedend op een zekere rotzak met grijze ogen.

‘Je hebt Louis doodsbang gemaakt,’ zei ik toen Rhys en ik thuis waren. Ik kon de woede niet uit mijn stem houden. ‘Probeer de volgende keer mijn date niet zo af te schrikken dat hij zijn drankje over zichzelf heen morst.’

‘Als hij zo makkelijk bang te krijgen is, dan is hij het niet waard om je date te zijn.’ Rhys had zich netjes aangekleed om zich aan de dresscode van het restaurant te houden, maar zijn stropdas en jasje hielden de pure, ongetemde mannelijkheid die in golven van hem af kwam niet tegen.

‘Je was gewapend en keek naar hem alsof hij je hond had vermoord. Het is nogal lastig om dan níét zenuwachtig te zijn.’ Ik gooide mijn sleutels op de bijzettafel en trok mijn hakken uit.

‘Ik heb geen hond.’

‘Dat was een metafoor.’ Ik trok de speldjes uit mijn haar en haalde mijn hand door de golven. ‘Als je zo door blijft gaan word ik nog een oude vrijster uit een van die historische romans. Je hebt elke date afgeschrikt die ik het afgelopen jaar heb gehad.’

Eén ding dat al die tijd niet was veranderd? Het feit dat ik weigerde om hem met iets anders aan te spreken dan ‘meneer Larsen’ en dat hij weigerde mij met iets anders aan te spreken dan ‘Prinses’.

Rhys’ frons werd dieper. ‘Ik schrik ze niet meer af als jij een betere smaak in mannen krijgt. Geen wonder dat het zo slecht gesteld is met je liefdesleven als je met zulke sulletjes blijft uitgaan.’

Ik blies verontwaardigd. Het was níét slecht gesteld met mijn liefdesleven. Wel bijna, maar nog niet helemaal. ‘Dat moet jij nodig zeggen.’

Hij sloeg zijn armen over elkaar voor zijn borst. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Ik bedoel dat ik je niemand heb zien daten sinds je voor mij bent begonnen te werken.’ Ik schudde mijn jasje uit en heel even ging zijn blik naar mijn blote schouders voordat hij weer naar mijn gezicht keek. ‘Je bent niet bepaald gekwalificeerd om mij datingadvies te geven.’

‘Ik date niet. Dat betekent niet dat ik geen nutteloze idioot herken als ik er een zie.’

Ik was even stil, verbaasd door zijn woorden. Ook al was Rhys overdag altijd bij me, als ik ging slapen, was hij vrij. Soms bleef hij thuis en soms niet. Ik dacht altijd dat hij... het druk had op de avonden dat hij weg was.

Een vreemde combinatie van opluchting en ongeloof trok door me heen. Ongeloof omdat, ook al was Rhys niet de charmantste man op aarde, hij voor de meeste vrouwen wel prachtig genoeg was om zijn gedrag te negeren. Opluchting omdat... nou, daar wilde ik liever niet te veel over nadenken.

‘Ben je al twee jaar celibatair?’ Die vraag glipte eruit voordat ik erover na kon denken en ik had er onmiddellijk spijt van.

Rhys trok een wenkbrauw op en zijn frons maakte plaats voor een grijns. ‘Vraag je me nou naar mijn seksleven, Prinses?’

Mijn wangen brandden van schaamte, door mijn ongepaste vraag en door het woord ‘seks’ uit zijn mond. ‘Nee.’

‘Ik ben dan misschien wel niet naar zo’n dure school als jij geweest, maar ik kan wel tussen de regels door lezen.’ Zijn staalgrijze ogen fonkelden van plezier. ‘Even dat je het weet: daten en seks zijn niet hetzelfde.’

Juist. Natuurlijk.

Iets naars verving mijn eerdere opluchting. Het idee dat hij ‘met iemand niet datete’ zat me meer dwars dan zou moeten.

‘Dat weet ik,’ zei ik. ‘Ik date ook niet iedereen met wie ik seks heb gehad.’

Wat zei ik nou? Ik had al zo lang geen seks gehad dat het me verbaasde dat mijn vagina me niet had aangeklaagd voor verwaarlozing, maar ik wilde ook nog eens... wat, aan Rhys bewijzen dat hij niet de enige was die vrijblijvende seks kon hebben? Om hem zo uit te dagen?

Zo ja, dan werkte het wel, want zijn grijns verdween en zijn stem kreeg een harde toon. ‘En wanneer was de laatste keer dat je seks had zonder te daten?’

Ik stak mijn kin in de lucht en weigerde om me te laten afschrikken door zijn harde, staalachtige blik. ‘Dat is een erg ongepaste vraag.’

‘Jij vroeg het eerst,’ gromde hij. ‘Geef antwoord, Prinses.’

Haal adem. Ik hoorde de stem van Elin, de communicatiesecretaresse van het paleis, in mijn hoofd, die me leerde hoe ik met de pers moest omgaan. *Je hebt geen controle over wat ze zeggen, maar wel over wat jij zegt. Laat ze je niet zien zweten. Ontwijk een vraag indien nodig, pak je macht terug*

en leid het gesprek zoals jij wilt dat het gaat. Jij bent de prinses. Je buigt voor niemand. Elin was angstaanjagend, maar ze was wel goed en ik luisterde naar haar advies terwijl ik mijn best deed om niet aan Rhys toe te geven.

Eén... Twee... Drie...

Ik ademde uit en rechte mijn schouders terwijl ik op hem neerkeek, ook al was hij een kop groter dan ik.

‘Nee. Ik maak nu een einde aan dit gesprek,’ zei ik, mijn stem kil. *Voordat het nog meer uit de hand loopt.* ‘Welterusten, meneer Larsen.’

Zijn blik noemde me een lafaard. De mijne zei dat hij zich met zijn eigen zaken moest bemoeien.

Een zware stilte pulseerde in de lucht tijdens onze staarwedstrijd. Het was laat en ik was moe, maar ik was niet van plan om als eerste op te geven.

Gezien Rhys’ strakke houding dacht hij er net zo over.

We hadden daar wel een eeuwigheid kunnen staan, starend naar elkaar, als we niet werden onderbroken door het snijdende geluid van een telefoontje. En zelfs toen wachtte ik totdat mijn mobiel drie keer was overgegaan voordat ik mijn blik van hem losrukte en checkte wie het was.

Mijn irritatie maakte vlug plaats voor verwarring en toen bezorgdheid toen ik zag wie me belde. *Nikolai.* Mijn broer en ik spraken elkaar zelden aan de telefoon en het was vijf uur ’s ochtends in Eldorra. Hij was een ochtendmens, maar ook weer niet zo erg.

Ik nam op en was me bewust van Rhys’ brandende blik.

‘Nik, is alles oké?’

Nikolai zou me niet zomaar op dit tijdstip bellen, tenzij het een noodgeval was.

‘Ik ben bang van niet.’ Vermoeidheid klonk door in zijn woorden. ‘Het is grootvader.’

Paniek explodeerde in mijn buik en ik moest het bijzettafeltje vasthouden om te blijven staan terwijl Nikolai de situatie aan me uitlegde. *Nee. Niet grootvader.* Hij was de enige levende ouder die ik nog had en als ik hem verloor...

Rhys kwam op me af, zijn gezicht nu donker van bezorgdheid, maar hij stopte toen ik met mijn hoofd schudde. Hoe meer Nikolai zei, hoe meer ik wilde overgeven.

Een kwartier later beëindigde ik het gesprek, verdoofd van de schok.

‘Wat is er gebeurd?’ Rhys bleef iets bij me vandaan staan, maar zijn houding was strak, alsof hij klaar was om de persoon aan de andere kant van de lijn die me zo van slag had gemaakt te vermoorden.

Alle gedachten aan onze stomme ruzie verdwenen en ik werd overvallen door de plotselinge drang om mezelf in zijn armen te gooien, me te laten meevoeren door zijn kracht.

Maar natuurlijk deed ik dat niet.

‘Ik... Het is mijn grootvader.’ Ik slikte de tranen weg die dreigden te vallen. Huilen hoorde niet bij de etiquette. Koninklijke families huilden niet in het bijzijn van andere mensen. Maar op dat moment was ik geen prinses meer. Ik was gewoon een kleindochter, bang om de man te verliezen die haar had opgevoed. ‘Hij is in elkaar gezakt en naar het ziekenhuis gebracht en ik...’ Ik keek op naar Rhys, mijn borst zo strak dat ik geen adem kreeg. ‘Ik weet niet of hij het gaat redden.’

HOOFDSTUK 10

Phys

Bridget wilde meteen naar Eldorra vertrekken, maar ik dwong haar eerst wat te gaan slapen. We hadden een lange dag gehad en ook al redde ik me prima met maar een paar uurtjes slaap, Bridget werd dan... chagrijnig.

Ze hield vol dat dat niet zo was, maar dat werd ze wel. Ik kon het weten. Ik was vaak degene die haar chagrijnigheid moest verduren. Bovendien was er om elf uur 's avonds niet veel wat we aan de situatie konden doen.

Terwijl zij sliep, of probeerde te slapen, pakte ik alle benodigdheden, boekte vliegtickets met het speciale vipnummer waar zij gebruik van mocht maken en sliep een paar uur voordat ik wakker werd om voor ons koffie en ontbijt te halen van het dichtstbijzijnde cafeetje.

We verlieten het huis toen de zon net boven de horizon uit kwam en reden in stilte naar Teterboro Airport. Tegen de tijd dat we in het privévliegtuig zaten, beefde Bridget praktisch van rusteloze energie.

‘Bedankt dat je alles hebt geregeld.’ Ze friemelde met haar ketting en schudde haar hoofd toen de stewardess haar een glas sinaasappelsap aanbood. ‘Dat had je niet hoeven doen.’

‘Het is niet erg. Het was maar een telefoontje.’ Niets gaf me een ongemakkelijker gevoel dan iemand die je zo dankbaar was. In een ideale wereld zouden mensen een vriendelijk gebaar accepteren en het er nooit meer over hebben. Zo zou alles een stuk minder ongemakkelijk zijn.

‘Het was niet alleen een telefoontje. Je hebt ook ingepakt en voor het ontbijt gezorgd en... je bent er gewoon.’

‘Het is mijn baan om hier te zijn, Prinses.’

Pijn flitste over haar gezicht en onmiddellijk voelde ik me 's werelds grootste klootzak. *Top, Larsen, om iemand die al op de grond ligt een trap te verkopen.*

Als we allebei andere mensen waren, dan zou ik mijn best hebben gedaan om me te verontschuldigen, maar waarschijnlijk zou ik zo alles alleen maar erger maken. Ik was niet goed met woorden, vooral niet bij Bridget. Alles kwam er verkeerd uit als ik met haar praatte.

Ik veranderde van onderwerp. ‘Je ziet eruit alsof je nog wel wat slaap kunt gebruiken.’

Ze kromp ineen. ‘Zo slecht, dus?’

En dat is waarom ik mijn mond moet dichthouden. Ik wreef met een hand over mijn gezicht, beschaamd en geïrriteerd door mezelf. ‘Dat is niet wat ik bedoelde.’

‘Het is oké. Ik weet dat ik er niet uitzie,’ zei Bridget. ‘Elin, onze communicatiesecretaresse, zou gek worden als ze me zo zag.’

Ik snoof. ‘Prinses, jij zou er niet eens slecht uit kunnen zien als je je best zou doen.’

Ook al zag ze er vermoeider uit dan normaal, met paarse kringen onder haar ogen en zonder de gebruikelijke gloed op haar gezicht, ze zou het nog steeds winnen van elke andere vrouw.

Bridgets wenkbrauwen schoten in de lucht. ‘Was dat nog een compliment, meneer Larsen? Twee in twee jaar tijd. Pas maar op of ik denk nog dat je me begint te mogen.’

‘Vat het maar op hoe je wilt,’ zei ik. ‘De dag waarop ik je begin te mogen is de dag waarop jij mij begint te mogen.’

Bridget glimlachte oprecht en ik glimlachte bijna terug. Ondanks mijn woorden konden we het tegenwoordig prima met elkaar vinden, op een discussie zo nu en dan na. Onze eerste tijd samen was moeizaam verlopen, maar we hadden geleerd om ons aan te passen en om compromissen te sluiten... behalve dan wat betreft haar dates.

Geen enkele van die lullen waren haar tijd waard en ze hadden geluk gehad dat ik hun ogen niet uit had gestoken vanwege de manier waarop ze naar haar hadden gekeken.

Als ik niet bij haar dates was geweest, dan hadden ze zeker iets geprobeerd en dat idee liet mijn bloed koken.

Het viel me op dat Bridgets blik zo nu en dan naar de telefoon ging waarmee ze in het vliegtuig mocht bellen, totdat ik eindelijk zei: ‘Het is beter als die niet overgaat.’

Prins Nikolai had beloofd om haar te bellen met updates. Die waren er tot nu toe niet geweest, maar in deze situatie was dat een goed teken.

Ze zuchtte. ‘Ik weet het. Ik kan er gewoon niet tegen dat ik niet weet wat er aan de hand is. Ik had er moeten zijn. Ik had terug moeten verhuizen nadat ik was afgestudeerd in plaats van in de VS te blijven.’ Ze kreeg een schuldige blik in haar ogen. ‘Wat nou als ik hem nooit meer zie? Wat als hij...’

‘Je moet niet zo denken. We zullen er snel zijn.’

Het was zeven uur vliegen naar Athenberg. Er kon veel gebeuren in zeven uur, maar dat hield ik voor mezelf.

‘Hij heeft ons opgevoed.’ Bridget staarde uit het raam met een afwezige blik in haar ogen. ‘Nadat mijn vader was overleden, deed mijn grootvader zijn best om een ouder voor Nik en mij te zijn. Ook al is hij de koning en heeft hij veel verantwoordelijkheden, hij maakte tijd voor ons wanneer dat kon. Elke ochtend waarop hij niet weg was, ontbeet hij met ons en hij was bij al onze schoolactiviteiten, zelfs de kleine, stomme die niet echt belangrijk waren.’ Een lachje trok aan haar lippen. ‘Hij heeft zelfs een keer een afspraak met de Japanse minister-president afgezegd zodat hij mij Zonnebloem Nummer Drie kon zien spelen in een schooltoneelstuk. Ik was een verschrikkelijke actrice en zelfs mijn koninklijke status was niet genoeg om me een betere rol op te leveren.’

Mijn mondhoeken draaiden omhoog toen ik een kleine Bridget voor me zag, verkleed als zonnebloem. ‘Op je tiende al een internationaal incident veroorzaakt? Waarom verbaast dat me niets?’

Ze deed net alsof ze verontwaardigd was. ‘Even dat je het weet, ik was elf en de minister-president had er begrip voor. Hij heeft zelf ook kleinkinderen.’ Haar glimlach verdween. ‘Ik weet niet wat ik moet doen als hem iets overkomt,’ fluisterde ze.

We hadden het niet meer over de minister-president.

‘Uiteindelijk lost alles zich vanzelf op.’ Niet helemaal waar, maar ik wist niet wat ik anders moest zeggen.

Ik was echt slecht in troosten. Daarom was ik een bodyguard, geen verpleger.

‘Je hebt gelijk. Natuurlijk.’ Bridget haalde diep adem. ‘Het spijt me. Ik weet niet wat er met me aan de hand is. Normaal ben ik niet zo.’ Ze draaide haar ring om haar vinger. ‘Genoeg over mij. Vertel me iets over jezelf wat ik niet weet.’

Vertaling? *Leid me af van het feit dat mijn grootvader misschien wel stervende is.*

‘Zoals wat?’

‘Zoals...’ Ze dacht erover na. ‘Je favoriete topping op een pizza.’

Dat was een vraag die ze niet tijdens ons onverwachte interview op de dag dat ze was afgestudeerd had gesteld.

‘Ik eet geen pizza.’ Een grijns brak bij me door toen ik de schok op haar gezicht zag. ‘Grapje. Niet zo goedgelovig zijn, Prinses.’

‘In twee jaar tijd heb ik je er nog nooit een zien eten. Het had gekund,’ zei ze defensief.

Mijn grijns werd iets breder. ‘Het is niet mijn favoriete eten, maar ik hou van pepperoni. Simpel is beter.’

‘Dat geloof ik wel.’ Bridget liet haar blik over mijn simpele zwarte T-shirt, broek en laarzen glijden. Sommige cliënten hadden liever dat hun bodyguards netjes gekleed waren. In een pak, met een oortje in, alles erop en eraan, maar Bridget wilde dat ik in de menigte opging, vandaar de simpele kleren.

Haar blik was niet seksueel, maar dat weerhield mijn kruis er niet van om te verstrakken toen ze van mijn schouders naar mijn buik en benen keek. Het aantal erecties dat ik in haar bijzijn had gehad was beschamend, gezien het feit dat ik een volwassen man was, geen schooljongen vol hormonen.

Maar Bridget was prachtig op een manier zoals je maar één keer in je leven zag, en haar persoonlijkheid maakte alles erger, want die had ze ook nog. En een goede ook, als ze me tenminste niet gek maakte met haar koppigheid.

Ik had dit baantje aangenomen met het idee dat ze net zo verwend zou zijn als alle andere prinsessen die ik had beschermd, maar ze bleek slim te zijn, aardig en nuchter, en er brandde net genoeg vuur door haar koele buitenkant dat ik elke laag van haar wilde weghalen totdat ze zich blootgaf aan mij, en mij alleen.

Bridgets blik bleef hangen op het gebied onder mijn riem. Mijn lul zwol verder op en ik hield de armleuningen vast totdat mijn knokkels wit werden. Dit was zo gestoord. Ze maakte zich zorgen om haar grootvader en ik was aan het fantaseren hoe ik haar op tien verschillende manieren midden in een vliegtuig kon nemen.

Ik had serieuze problemen. Waarvan het minste probleem wel mijn blauwe ballen waren.

‘Ik raad je aan om te stoppen met zo naar me te kijken, Prinses,’ zei ik, mijn stem dodelijk zacht. ‘Tenzij je van plan bent er iets mee te doen.’

Misschien was dat wel het meest ongepaste wat ik ooit tegen haar had gezegd en ging ik te ver, maar ik bevond me op het randje van waanzin.

Ondanks wat ik gisteren misschien suggereerde, had ik geen vrouw meer aangeraakt sinds ik dit baantje had genomen. Het was niet zo dat ik dat niet wilde. Ik ging wel naar bars, ik flirtte en kreeg genoeg kansen, maar elke keer voelde ik niks. Geen vonk, geen lust, geen verlangen. Ik zou me

zorgen hebben gemaakt om mijn jongen daarbeneden als ik niet zo heftig op Bridget reageerde.

De enige persoon die tegenwoordig mijn lul hard maakte was mijn cliënt.

Ik heb het ergste geluk van de planeet.

Bridgets hoofd schoot met een ruk omhoog, haar ogen groot. 'Ik kijk niet... Ik deed niet...'

'Vraag me nog iets.'

'Wat?'

'Je zei dat je meer over mij wilde weten. Vraag me nog iets,' zei ik met mijn kaken op elkaar geklemd. *Wat dan ook om me af te leiden van hoe graag ik die rok van je omhoog wil duwen en erachter wil komen hoe nat je precies voor me bent.*

Want dat was ze wel. Vergeet mijn droogstaan, ik had genoeg ervaring met het andere geslacht om te zien wanneer een vrouw opgewonden was.

Grote pupillen, blosjes op haar wangen, een onregelmatige ademhaling.

Bingo, verdomme.

'O, eh.' Bridget schraapte haar keel en zag er nog roder uit dan ik haar ooit had gezien. 'Vertel me... Vertel me over je familie.'

Dát was nog eens een emmer koud water over mijn libido.

Ik verstijfde en mijn verlangen trok weg terwijl ik bedacht wat ik moest zeggen.

Natuurlijk wil ze het enige weten waar ik het niet over wil hebben.

'Er valt niks te zeggen,' zei ik uiteindelijk. 'Geen broers of zussen. Mijn moeder is overleden toen ik jong was. Ik heb mijn vader nooit gekend. Ook geen opa's en oma's.'

Misschien had ik dat laatste niet moeten zeggen, gezien de situatie met haar eigen opa, maar Bridget leek er niet door van slag te zijn. In plaats daarvan zag ik medeleven in haar ogen. 'Wat is er gebeurd?'

Ik hoefde niet uit te leggen over wie ze het had. *Mijn lieve moeder.* 'Een overdosis drugs,' zei ik kortaf. 'Cocaïne. Ik was elf en vond haar toen ik thuiskwam van school. Ze zat voor de tv, met haar favoriete praatprogramma aan. Er stond een half opgegeten bord pasta op tafel. Ik dacht dat ze in slaap was gevallen, dat deed ze weleens vaker als ze tv-keek, maar toen ik naar haar toe liep...' Ik slikte hard. 'Haar ogen stonden wijd open, maar zagen niks. En ik wist dat ze weg was.'

Bridget hapte naar adem. Mijn verhaal zorgde altijd voor medelijden bij de mensen die het hoorden, wat de reden was waarom ik het er niet graag over

had. Ik wilde niemands medelijden hebben.

‘Weet je wat het grappige is? Ik pakte het bord pasta op en maakte dat schoon, alsof ze elk moment wakker kon worden en naar me kon schreeuwen als ik dat niet zou doen. Toen deed ik de rest van de vaat, zette de tv uit en veegde de tafel schoon. Pas toen belde ik het alarmnummer.’ Ik lachte humorloos terwijl Bridget me met een ondraaglijk zachte uitdrukking aankeek. ‘Ze was al dood, maar in mijn hoofd zou ze nog niet echt dood zijn totdat de ambulance er was en het officieel maakte. Kinderlogica.’

In twintig jaar tijd had ik nog nooit zoveel woorden gezegd over mijn moeder.

‘Het spijt me zo,’ zei Bridget zachtjes. ‘Het is nooit makkelijk om een ouder te verliezen.’

Dat wist zij beter dan wie dan ook. Ze had beide ouders verloren, van wie ze er een nooit had ontmoet. Net zoals ik, alleen was er bij mij nog de mogelijkheid dat de ouder die ik nog nooit had ontmoet wel leefde, terwijl die van haar bij haar geboorte was overleden.

‘Je hoeft geen medelijden met me te hebben, Prinses.’ Ik rolde mijn waterglas tussen mijn vingers, wensend dat er iets sterkers in zat. Ik dronk geen alcohol, maar soms wilde ik van wel. ‘Mijn moeder was een bitch.’

Bridgets ogen werden groot van de schok. Niet veel mensen hadden het over de dood van hun moeder, om haar vervolgens vlak daarna een bitch te noemen.

Als iemand die titel verdiende, dan was het Deirdre Larsen wel.

‘Maar ze was wel mijn moeder,’ ging ik verder. ‘De enige familie die ik had. Ik had geen idee wie mijn vader was en al wist ik dat wel, het was wel duidelijk dat hij niks met mij te maken wilde hebben. Dus ja, ik was verdrietig om haar dood, maar ik was er niet kapot van.’

Shit, ik was zelfs opgelucht. Het was gestoord, maar het was een nachtmerrie geweest om met mijn moeder samen te wonen. Ik had er voor haar overdosis meerdere keren over nagedacht om weg te lopen, maar een vreemd gevoel van loyaliteit had ervoor gezorgd dat ik dat nooit had gedaan.

Deirdre was dan misschien wel geen goede moeder geweest, en verslaafd aan alcohol en drugs, ik was het enige wat ze had in de wereld en zij was alles wat ik had gehad. Dat moest wel iets betekenen, dacht ik.

Bridget boog naar voren en kneep in mijn hand. Ik verstijfde toen ik een schok door mijn arm voelde trekken, maar ik hield mijn gezicht

uitdrukkingsloos.

‘Je vader heeft geen idee wat hij mist.’ Haar stem klonk oprecht en mijn borst verkrampde.

Ik staarde naar het contrast van haar zachte, warme hand op mijn ruwe.

Schoon versus bloederig. Onschuld versus duisternis.

Twee werelden die elkaar nooit hoorden aan te raken.

Ik trok mijn hand terug en stond abrupt op. ‘Ik moet wat documenten doornemen,’ zei ik.

Dat was een leugen. Ik had gisteravond alles afgerond voordat we naar Eldorra zouden vertrekken, en ik voelde me schuldig dat ik Bridget nu alleen liet, maar ik moest weg van haar zien te komen en mezelf bijeenrapen.

‘Oké.’ Ze leek geschrokken door de plotselinge verandering in mijn humeur, maar ze kreeg de kans niet om iets anders te zeggen voordat ik wegliep en op de stoel achter haar plofte. Zo hoefde ik haar niet aan te kijken.

Mijn gedachten gingen van de hak op de tak, mijn lul was weer hard en van mijn professionaliteit viel niets meer te bekennen.

Ik wreef met een hand over mijn gezicht en zachtjes vervloekte ik mezelf, Christian, haar oude bodyguard omdat hij zo nodig een baby had moeten krijgen en alles en iedereen die had bijgedragen aan de rotzooi waar ik nu in zat. Een rotzooi waarin ik naar iemand verlangde die ik nooit kon hebben.

Toen ik dit baantje had aangenomen, dacht ik dat ik maar één doel had, maar nu was het wel duidelijk dat ik er twee had.

Het eerste was om Bridget te beschermen.

Het tweede was om haar te weerstaan.

HOOFDSTUK 11

Bridget

Rhys en ik praatten niet meer in het vliegtuig, maar hij had me wel zodanig afgeleid van mijn opa dat ik kon slapen toen hij weg was. Ik had afgelopen nacht geen oog dichtgedaan en voor de rest van de vlucht was ik vertrokken.

Toen we landden, kwamen al mijn zenuwen echter meteen terug en ik moest me inhouden om niet naar de chauffeur te snauwen dat hij sneller moest gaan terwijl we door de stad naar het ziekenhuis reden. Elke seconde bij een rood stoplicht voelde aan als een seconde die ik niet bij mijn opa kon doorbrengen.

Stel dat ik twee, drie minuten te laat zou zijn?

Mijn hoofd voelde licht aan en ik moest mijn ogen sluiten en mezelf dwingen om diep adem te halen, zodat ik niet zou verdrinken in mijn eigen angst.

Toen we eindelijk bij het ziekenhuis waren, troffen we Markus, de privésecretaris en rechterhand van mijn grootvader, wachtend bij de geheime ingang aan. Een ingang die werd gebruikt voor prominente patiënten.

‘Zijne Majesteit maakt het goed,’ zei Markus toen hij me zag. Hij zag er onverzorgd uit dan normaal, wat in zijn wereld betekende dat zijn haren overeind stonden en er een kleine, onopvallende kreukel in zijn overhemd zat. ‘Hij werd net wakker voordat ik naar beneden ging.’

‘O, goddank.’ Ik zuchtte opgelucht. Als mijn grootvader wakker was, dan kon de situatie niet al te erg zijn, toch?

We namen de lift naar de privésuite van mijn opa, waar ik Nikolai fronsend door de gang zag ijsberen.

‘Hij heeft me eruit geschopt,’ zei hij als verklaring. ‘Hij zei dat ik hem te veel bemoederde.’

Ik glimlachte. ‘Typisch.’ Als er één ding was wat Edvard von Ascheberg III haatte, dan was het wel om bemoederd te worden.

‘Ja.’ Nikolai zuchtte half verslagen en half opgelucht voordat hij me knuffelde. ‘Goed om je te zien, Bridge.’

We zagen en spraken elkaar niet veel. We leefden verschillende levens. Nikolai als de kroonprins in Eldorra en ik als prinses die haar best deed om te doen alsof ze er geen was in de Verenigde Staten. Maar niets bracht twee mensen zo dicht bij elkaar als een tragedie.

Maar goed, als dat waar was, dan hadden we twee handen op één buik moeten zijn na de dood van onze ouders. Maar zo was het niet gelopen.

‘Het is ook goed om jou te zien.’ Ik drukte hem stevig tegen me aan voordat ik zijn vriendin begroette. ‘Hé, Sabrina.’

‘Hé.’ Ze knuffelde me kort, haar gezicht warm van medelijden.

Sabrina was een Amerikaanse stewardess die Nikolai tijdens een vlucht naar de VS had ontmoet. Ze waren al twee jaar aan het daten en hun relatie had voor een hele mediacontroverse gezorgd toen die aan het licht was gekomen. Een prins die met een normale burger datete? Dat was pas roddelvoer. Sindsdien waren ze niet meer zoveel in het nieuws als eerst, met name omdat Nikolai en Sabrina hun relatie goed geheimhielden, maar in Athenberg waren ze nog steeds vaak het onderwerp van roddels.

Misschien was dat de reden waarom ik zoveel druk voelde om iemand te daten die ‘passend’ was. Ik wilde mijn opa ook niet teleurstellen. Hij mocht Sabrina nu wel meer, maar hij had een woedeaanval gehad toen hij net over haar had gehoord.

‘Hij wacht binnen op je.’ Nikolai grijnsde schreef. ‘Maak je alleen niet te druk, anders schopt hij jou er ook uit.’

Ik lachte zachtjes. ‘Dat zal ik in gedachten houden.’

‘Ik wacht hier,’ zei Rhys. Normaal gesproken stond hij erop om me overal naartoe te volgen, maar hij leek door te hebben dat ik even alleen moest zijn met mijn grootvader.

Ik glimlachte dankbaar naar hem voordat ik de kamer in liep.

Edvard was, zoals beloofd, wakker en zat rechtop in bed. Toch bracht de aanblik van hem in een ziekenhuisgewaad en vastgekoppeld aan allerlei machines herinneringen bij me terug.

‘Papa, word wakker! Word alsjeblieft wakker!’ snikte ik terwijl ik me los probeerde te trekken van Elin om naar hem toe te rennen. ‘Papa!’

Maar hoe hard ik ook schreeuwde of huilde, hij bleef er bleek uitzien en verroerde zich niet. De machine naast zijn bed piepte lang en eentonig en iedereen in de kamer was dingen aan het roepen en aan het rondrennen, behalve mijn opa, die daar met hangend hoofd en trillende schouders zat.

Ze hadden Nikolai eerder al gedwongen om de kamer te verlaten en nu probeerden ze mij ook weg te trekken, maar ik wilde niet weggaan.

Niet voordat papa wakker zou worden.

‘Papa, alsjeblieft,’ schreeuwde ik, mijn stem hees en mijn laatste woorden als een fluistering.

Ik begreep het niet. Een paar uur geleden ging het nog goed met hem. Hij was wat popcorn en snoep gaan kopen omdat er in de keuken van het paleis niets meer was, en hij zei dat het stom was om aan iemand te vragen dat te gaan halen, want hij kon zoiets met gemak zelf doen. Hij zei dat we popcorn zouden eten als hij terug was en samen Belle en het Beest zouden kijken.

Maar hij was nooit teruggekomen.

Eerder had ik de dokters en verpleegsters met elkaar horen praten. Iets over zijn auto en een botsing. Ik wist niet wat het allemaal betekende, maar wel dat het niet goed was.

En ik wist dat papa nooit meer terug zou komen.

Ik voelde tranen achter mijn ogen prikken en iets in mijn borst samentrekken, maar ik dwong een lach op mijn gezicht en deed mijn best om niet bezorgd over te komen.

‘Opa.’ Ik haastte me naar Edvard toe. Sinds ik een kind was, noemde ik hem al opa en dat had ik nooit losgelaten, maar nu mocht ik dat uitsluitend zeggen als we alleen waren, want de benaming was daarbuiten te ‘informeel’ voor een koning.

‘Bridget.’ Hij zag er bleek en moe uit, maar het lukte hem toch om te glimlachen. ‘Je had niet helemaal hiernaartoe hoeven vliegen. Ik mankeer niks.’

‘Ik geloof dat pas als de dokter het zegt.’ Ik kneep in zijn hand, een gebaar dat net zo geruststellend voor hem was als voor mij.

‘Ik ben de koning,’ riep hij. ‘Wat ik zeg is wat telt.’

‘Niet als het gaat om medische kwesties.’

Edvard zuchtte en gromde, maar hij ging er niet tegenin. In plaats daarvan vroeg hij me naar New York en praatte ik hem bij over alles wat ik had gedaan sinds ik hem met kerst had gezien, totdat hij moe was en in slaap viel tijdens het verhaal van Louis die wijn had gemorst.

Hij weigerde me te vertellen hoe hij in het ziekenhuis terecht was gekomen, maar Nikolai en de dokters stelden me op de hoogte. Blijkbaar had mijn grootvader een zeldzame hartaandoening die ze nu pas hadden gediagnosticeerd, iets wat zich meestal pas laat bij patiënten openbaarde

zodra die extreme stress of angst ervoeren. In zulke gevallen kon de aanhouding leiden tot een hartstilstand en de dood.

Ik had zelf bijna een hartstilstand gehad toen ik dat hoorde, maar de dokters stelden me gerust dat het bij mijn grootvader niet zo ernstig was geweest. Hij was flauwgevalen en een tijdje buiten bewustzijn geweest, maar hoefde niet geopereerd te worden, wat positief was. Er bestond echter geen geneesmiddel voor de aanhouding en hij zou behoorlijk wat aanpassingen aan zijn leven moeten doen om zijn stressniveau laag te houden als hij dergelijke incidenten in de toekomst wilde voorkomen.

Ik kon me de reactie van Edvard – een echte workaholic – daarop wel voorstellen.

De dokters hielden hem nog drie dagen in het ziekenhuis. Ze wilden hem een week laten blijven, maar dat weigerde hij. Hij zei dat dat slecht zou overkomen naar het publiek toe en dat hij weer aan het werk moest. En als de koning iets wilde, dan kon niemand hem dat weigeren.

Toen hij weer terug was, deden Nikolai en ik ons best om hem te overtuigen wat verantwoordelijkheden over te dragen aan zijn adviseurs, maar hij bleef ons maar wegwuiven.

Drie weken later waren we nog steeds niet veel verder en wist ik niet meer wat ik moest doen.

‘Hij is koppig.’ Ik kon de frustratie niet uit mijn stem houden terwijl ik mijn paard naar het paleis terug wendde. Edvard, die het zat was dat Nikolai en ik hem de hele tijd herinnerden aan de waarschuwingen van de dokter, had ons voor de middag zowat het paleis uit geschopt. *Ga maar even de zon in*, had hij gezegd. *En laat mij in alle rust stressen*. Nikolai en ik hadden dat niet grappig gevonden. ‘Hij zou op zijn minst al die avondtelefoontjes niet meer moeten doen.’

‘Je weet hoe grootvader is.’ Nikolai kwam naast me rijden op zijn eigen paard, zijn haren door de war van de wind. ‘Hij is nog koppiger dan jij.’

‘Jij durft mij koppig te noemen?’ vroeg ik verontwaardigd. ‘Als ik het me goed herinner, ben jij degene die drie dagen in hongerstaking ging omdat grootvader je niet liet skydiven met je vrienden.’

Nikolai grijnsde. ‘Het werkte wel, hè? Voor het einde van de derde dag gaf hij zich gewonnen.’ Mijn broer was het evenbeeld van mijn vader: goudblond haar, blauwe ogen en een rechte kaak, en soms was die gelijkenis zo sterk dat mijn hart pijn deed. ‘Trouwens, dat was niets

vergeleken met die keer toen jij aandrang om in Amerika te gaan wonen. Is ons vaderland echt zo weerzinwekkend?’

Daar was het dan. Er ging niets boven een prachtige herfstdag met wat schuldgevoel. ‘Je weet dat dat niet de reden is.’

‘Bridget, ik kan op één hand tellen hoe vaak je de afgelopen vijf jaar thuis bent geweest. Ik zie er geen andere verklaring voor.’

‘Je weet dat ik jou en grootvader mis. Het is gewoon... elke keer als ik thuis ben...’ Ik probeerde een manier te verzinnen om dit het beste te verwoorden. ‘Dan is het net alsof ik onder de loep word genomen. Alles wat ik doe, draag en zeg wordt bestudeerd. Maar in de VS geeft niemand daar iets om, zolang ik maar niks roekeloos doe. Ik kan daar normaal zijn. Zo normaal mogelijk voor iemand zoals ik.’

Ik krijg hier geen lucht, Nik.

‘Ik weet dat het veel is,’ zei Nikolai, en zijn gezicht werd zachter. ‘Maar we zijn hiervoor geboren en jij bent hier opgegroeid. Vroeger had je nooit problemen met al die aandacht.’

Jawel. Ik heb dat alleen nooit laten zien.

‘Ik was nog jong.’ We hielden onze paarden in en ik aaide over de manen van het mijne, waarbij ik mezelf liet troosten door het vertrouwde gevoel van de zijdezachte haren onder mijn hand. ‘Mensen waren toen nog niet zo wreed en dat was voordat ik ging studeren en meemaakte hoe het is om een normaal meisje te zijn. Dat voelt... goed.’

Nikolai keek me met een vreemde uitdrukking aan. Als ik niet beter wist, zou ik zeggen dat hij schuldig keek, maar dat was niet logisch. Waarom zou hij zich schuldig moeten voelen?

‘Bridge...’

‘Wat?’ Mijn hart begon sneller te bonzen. Zijn toon, uitdrukking en zijn strakke schouders. Wat hij ook te zeggen had, ik zou het niet leuk vinden.

Hij keek omlaag. ‘Je gaat me hierom haten.’

Ik greep de teugels steviger beet. ‘Zeg het maar gewoon.’

‘Voordat ik dat doe, wil ik dat je weet dat ik dit niet heb gepland,’ zei Nikolai. ‘Ik had nooit verwacht dat ik Sabrina zou ontmoeten en dat ik verliefd op haar zou worden, en ook niet dat we na twee jaar nog steeds samen zouden zijn.’

Verwarring mengde zich met behoedzaamheid. *Wat had Sabrina hiermee te maken?*

‘Ik wilde je het al eerder vertellen,’ voegde hij eraan toe. ‘Maar toen kwam grootvader in het ziekenhuis terecht en...’ Zijn adamsappel bewoog op en neer toen hij hard slikte. ‘Bridge, ik heb Sabrina gevraagd om met me te trouwen. En ze zei ja.’

Van alles wat ik had verwacht te horen, was het niet dat.

Ik kende Sabrina niet goed, maar ik mocht haar wel. Ze was aardig, grappig en ze maakte mijn broer gelukkig. Dat was genoeg voor mij. Ik begreep niet waarom hij zenuwachtig zou zijn om me dat te vertellen. ‘Nik, dat is geweldig. Gefeliciteerd! Heb je het grootvader al verteld?’

‘Ja.’ Nikolai keek nog steeds met een schuldige blik naar me.

Mijn lach verdween. ‘Vond hij het erg? Ik weet dat hij niet blij was toen jullie begonnen te daten, omdat...’ Ik stopte en voelde iets ijzigs door mijn rug trekken toen alle puzzelstukjes eindelijk op hun plaats vielen. ‘Wacht,’ zei ik langzaam. ‘Je kunt niet met Sabrina trouwen. Ze is niet van adel.’

Dat was de wet. Eldorra’s wet voor koninklijke huwelijken stelde vast dat de vorst of vorstin met iemand van adel moest trouwen. Dat was een archaïsche maar waterdichte regel, en als de toekomstige koning moest Nikolai zich houden aan die wet.

‘Nee,’ zei Nikolai. ‘Dat klopt.’

Ik staarde naar hem. Het was zo stil dat ik de bladeren kon horen ritselen terwijl ze op de grond vielen. ‘Wat wil je daarmee zeggen?’

Wanhoop trok door mijn buik, groeiend en groeiend, totdat alle lucht uit mijn longen werd geknepen.

‘Bridget, ik doe afstand van de troon.’

De ballon in mij knapte en liet stukjes wanhoop in mijn hele lichaam achter. Mijn hart, mijn keel, mijn ogen, vingers en tenen. Ik werd er zo door overspoeld dat ik een minuut niks kon zeggen.

‘Nee.’ Ik knipperde, in de hoop dat ik dan wakker zou worden uit mijn nachtmerrie. Dat gebeurde niet. ‘Niet waar. Je wordt koning. Daar train je al je hele leven voor. Dat kun je niet zomaar weggooien.’

‘Bridget...’

‘Niet doen.’ Alles om me heen werd wazig, de kleuren van de bladeren, de kleur van de hemel en het gras, alles werd wazig. ‘Nik, hoe kon je?’

Normaal gesproken zou ik voor alles wel een logische reden kunnen verzinnen, maar nu niet. Ik ervaarde alleen maar pure emotie en een misselijk gevoel in mijn buik.

Ik kan geen koningin worden. Dat kan ik niet, dat kan ik niet, dat kan ik niet.

‘Denk je dat ik dit wil doen?’ Nikolais gezicht verstrakte. ‘Ik weet hoe belangrijk dit is. Ik denk er al maanden over na, op zoek naar mazen in de wet en redenen waarom ik Sabrina moet verlaten. Maar je weet hoe het parlement is. Hoe traditioneel. Ze zouden de wet nooit negeren en ik...’ Hij zuchtte en zag er plotseling veel ouder uit dan zijn zevenentwintig jaar. ‘Ik kan haar niet verlaten, Bridge. Ik hou van haar.’

Ik sloot mijn ogen. Van alle redenen waarom Nikolai afstand zou kunnen doen van de troon, had hij er een gekozen die ik hem niet kwalijk kon nemen.

Ik was nog nooit verliefd geweest, maar ik had er wel mijn hele leven van gedroomd. Om een intense liefde te vinden, die het waard is om het koninkrijk voor op te geven.

Nikolai had zijn liefde gevonden. Hoe kon ik hem dat kwalijk nemen terwijl het iets was waar ik zelf mijn ziel voor zou geven?

Toen ik mijn ogen weer opende, was hij er nog, trots op zijn paard. Hij zag eruit als de koning die hij nooit zou zijn.

‘Wanneer?’ vroeg ik op verslagen toon.

Iets van opluchting verzachtte zijn uitdrukking. Waarschijnlijk had hij verwacht dat ik er meer tegenin zou gaan, maar de stress van de afgelopen maand had al mijn kracht weggenomen. Het zou me toch niks opleveren.

Koppigheid zat in onze hele familie.

‘We wachten totdat alle ophef rond grootvaders ziekenhuisopname is weggezaakt. Misschien nog een maand of twee. Je weet hoe het tegenwoordig gaat. Tegen die tijd is het alweer oud nieuws. Tot die tijd houden we de verloving ook geheim. Elin werkt al aan een persverklaring en een plan en...’

‘Wacht.’ Ik stak een hand in de lucht. ‘Elin weet er al van?’

Een roze bloesje verscheen op Nikolais wangen toen hij zich bewust werd van zijn fout. ‘Ik moest...’

‘Wie weet er nog meer van?’ *Bons. Bons. Bons.* Mijn hart klonk abnormaal luid in mijn oren. Ik vroeg me af of ik ook een hartaandoening had, net als mijn grootvader. Ik vroeg me ook af wat er zou gebeuren als Nikolai afstand van de troon zou doen en ik in dit zadel zou sterven. ‘Wie heb je er nog meer over verteld?’

Ik beet hem die woorden toe en elk woord liet een bittere smaak achter, met een ondertoon van verraad.

‘Alleen Elin, grootvader en Markus. Ik moest het ze vertellen.’ Nikolai hield mijn blik vast. ‘Elin en Markus moeten hiermee aan de slag, politiek gezien en voor de pers. Ze hebben daar tijd voor nodig.’

Een wilde lach ontsnapte aan mijn keel. Ik had nog nooit zo’n geluid gemaakt en mijn broer kromp ineen.

‘Zij hebben tijd nodig? Ik heb tijd nodig, Nik!’ *Vrijheid. Liefde. Keuzes.* Dingen waar ik al zo weinig van had, voorgoed weg. Dat zouden ze tenminste wel zijn nadat Nik officieel had verklaard dat hij afstand van de troon zou doen. ‘Ik heb de twintig jaar nodig die jij al hebt gehad om je voor te bereiden op de troon. Ik wil me niet voelen als een bijzaak in een beslissing die mijn hele leven zal veranderen. Ik moet...’ *Ik moest hier weg.*

Anders zou ik nog iets doen waar ik spijt van zou krijgen, zoals mijn broer in het gezicht slaan.

Ik had nog nooit iemand geslagen, maar ik had genoeg films gezien om te begrijpen hoe dat moest.

In plaats van mijn zin af te maken spoorde ik mijn paard aan tot galop.

Haal adem. Haal gewoon adem.

‘Bridge, wacht!’

Ik negeerde Nikolais geroep en spoorde het paard aan nog sneller te gaan, totdat de bomen in een waas voorbijtrokken.

Bridget, ik doe afstand van de troon.

Zijn woorden echoden in mijn hoofd, plagend.

Ik had nog nooit in mijn leven nagedacht over de mogelijkheid dat Nikolai afstand zou doen van de troon. Hij wilde koning zijn. Iedereen wilde dat hij koning werd. Hij was er klaar voor.

Ik? Ik geloofde niet dat ik daar ooit klaar voor zou zijn.

Wanneer heeft Nikolai Sabrina ten huwelijk gevraagd? Hoelang wist iedereen daar al van? Was zijn troonafstand deels de reden dat grootvader was ingestort?

Ik kon me niet herinneren in het ziekenhuis een verlovingsring om Sabrina’s vinger te hebben gezien, maar als ze het nog geheimhielden tot de aankondiging, dan zou ze die ook niet dragen.

Ik was onwetend gehouden over iets wat meer invloed had op mijn leven dan op wiens leven dan ook, op dat van Nikolai na, en ik werd zo in beslag

genomen door mijn gedachten dat ik de laaghangende tak waar ik in volle vaart op afreed niet zag tot het te laat was.

Pijn explodeerde in mijn voorhoofd. Ik viel van mijn paard en landde met een harde klap op de grond. Het laatste wat ik me herinnerde, was dat ik de donkere wolken in de lucht zag komen aanrollen voordat de duisternis me opslokte.

HOOFDSTUK 12

Phys

Nog voordat ik de banketzaal van het paleis had betreden, wist ik al dat er iets mis was. Ik hoorde prins Nikolai zachtjes praten. De haren van mijn nek gingen recht overeind staan en ook al kon ik niet verstaan wat Bridgets broer zei, de gestreste toon van zijn stem zorgde ervoor dat er alarmbellen in mijn hoofd afgingen.

Mijn laarzen piepten op de gepolijste marmeren vloer van de banketzaal en Nikolai viel stil. Hij stond in het midden van de grote ruimte van twee verdiepingen, naast Elin en Viggo, het plaatsvervangend hoofd van de koninklijke beveiliging. Ik had gezicht en naam van elk personeelslid onthouden, zodat ik zou weten wanneer iemand vermomd als werknemer het paleis in zou proberen te glippen.

Ik knikte kort naar de groep. ‘Uwe Hoogheid.’

‘Meneer Larsen.’ Nikolai knikte ook. ‘Geniet je van je vrije tijd?’

Aangezien het paleis zo goed beschermd was, hoefde ik niet te werken als Bridget thuis verbleef, wat bijna elke dag was sinds haar grootvaders ziekenhuisopname. Dat voelde vreemd. Ik was het zo gewend om elk uur van de dag bij haar te zijn dat ik...

Je mist haar niet. Ik schoof dat absurde idee aan de kant voordat het in mijn hoofd kon blijven zitten.

‘Jawel.’ Ik had weer geprobeerd te tekenen, maar ik was niet veel verder gekomen dan een paar lijntjes op papier. Maanden geleden had ik al geen creativiteit meer, of inspiratie, hoe je het ook wilde noemen. Vandaag was de eerste keer sinds die tijd dat ik weer een tekenblok had opgepakt.

Ik had iets nodig om mijn hoofd en handen bezig te houden.

Iets wat niet één meter vijfenzeventig was met het gezicht van een engel en rondingen die perfect in mijn handen zouden liggen.

O, verdomme.

Ik klemde mijn kaken op elkaar, vastberaden om niet te fantaseren over mijn cliënt in het bijzijn van haar broer. Of wanneer dan ook.

‘Waar is prinses Bridget?’ Volgens haar agenda zou ze nu moeten paardrijden met Nikolai, maar er was slecht weer op komst, dus ik vermoedde dat ze eerder gestopt waren.

Nikolai wisselde een blik met Elin en Viggo, en de naald in mijn problemenradar bewoog dichterbij de rode zone toe.

‘Ik weet zeker dat Hare Koninklijke Hoogheid ergens in het paleis is,’ zei Viggo. Hij was een kleine, gezette man met een rood gezicht en hij leek net een Scandinavische Danny DeVito. ‘We zijn nu naar haar op zoek.’

De naald drong de rode zone binnen, recht in het noodgevallen gebied. ‘Hoe bedoel je, jullie zijn naar haar op zoek?’ Mijn stem klonk kalm, maar paniek en woede borrelden in mijn buik. ‘Ik dacht dat ze bij u was, Uwe Hoogheid.’

Elin keek kwaad naar Viggo. Ze hoefde het niet te zeggen. Ik hoorde haar het praktisch schreeuwen. *Viggo, jij idioot.*

Wat er ook gebeurde, ik hoorde het niet te weten.

Nikolai schoof heen en weer, met ongemak op zijn gezicht. ‘Dat was ze ook. Maar we kregen ruzie en ze eh, is ervandoor gegaan tijdens het rijden.’

‘Hoelang geleden?’ Het kon me niets schelen of ik oneerbiedig overkwam. Dit ging om iemands persoonlijke veiligheid en ik was Bridgets bodyguard. Ik moest weten wat er was gebeurd.

Nikolais ongemak nam toe. ‘Een uur geleden.’

De woede in mij ontplofte. ‘Een uur geleden? En niemand dacht eraan om mij dat te vertellen?’

‘Let op je toon, meneer Larsen,’ zei Elin waarschuwend. ‘Je hebt het tegen de kroonprins.’

‘Daar ben ik me van bewust.’ Elin kon haar boze blikken in haar reet stoppen, samen met de stok die daar permanent zat. ‘Heeft niemand de prinses sindsdien gezien?’

‘Een terreinbeheerder heeft haar paard gevonden,’ zei Viggo. ‘Dat hebben we teruggebracht naar...’

‘Haar paard gevonden.’ Een ader klopte in mijn voorhoofd. ‘Wat betekent dat ze er niet op reed en dat ze niet zelf naar de stallen is teruggekeerd.’ Hoe boos ze ook was, Bridget zou nooit een dier achterlaten. Er moest iets zijn gebeurd. Paniek sneed door me heen terwijl ik zei: ‘Oké. Heb je het terrein afgezocht of alleen het paleis?’

‘Hare Koninklijke Hoogheid zou daar niet zijn,’ bulderde Viggo. ‘Het stormt! Ze is binnen...’

‘Tenzij ze van het paard is gevallen en nu ergens bewusteloos ligt.’ Jezus, hoe was hij verdomme het plaatsvervangend hoofd van de beveiliging geworden? Er bestonden hamsters met meer hersens dan hij.

‘Bridget is een geweldige ruiter en er zijn een paar mensen buiten aan het zoeken. Ze zou weg kunnen zijn gerend naar een van haar verstopplaatsen. Dat deed ze vroeger ook.’ Nikolai keek naar Viggo. ‘Maar meneer Larsen heeft gelijk. Het kan geen kwaad om extra grondig te zijn. Zullen we extra mannen eropuit sturen om het terrein te doorzoeken?’

‘Als u dat wenst, Uwe Hoogheid. Ik zal een schets van het terrein maken...’

Ongelooflijk.

Ik was de deur al uit voordat Viggo zijn idiote zin had afgemaakt. Jammer dat het hoofd van de beveiliging, dat wel competent was, op vakantie was, want zijn plaatsvervanger was een verdomde idioot. Tegen de tijd dat hij klaar zou zijn met zijn schets, zou Bridget al ernstig gewond kunnen zijn.

‘Waar ga je heen?’ riep Elin me na.

‘Mijn werk doen.’

Ik begon sneller te lopen en vervloekte de grootte van het paleis terwijl ik naar de dichtstbijzijnde deur sprintte die naar buiten leidde. Tegen de tijd dat ik op het terrein stond, was mijn paniek getransformeerd tot angst. Het donderde zo hard dat de deur trilde toen ik die achter me dichtdeed en de regen kwam met bakken uit de hemel, waardoor mijn zicht op de tuinen en fonteinen werd belemmerd.

Het terrein was te groot om het alleen te doorzoeken, dus ik moest strategisch zijn. Ik kon het beste beginnen bij het officiële ruiterpad in het zuidoosten en vanaf daar verder kijken, hoewel de regen nu wel de hoefafdrukken moest hebben weggespoeld.

Gelukkig waren er genoeg golfkarren beschikbaar om gasten rond te rijden en binnen tien minuten was ik bij het ruiterpad, in plaats van het halfuur dat het me lopend zou hebben gekost.

‘Kom op, Prinses, waar ben je?’ mompelde ik terwijl ik mijn best deed om door de regen heen te kijken die door de lucht heen sneed.

Beelden van Bridget op de grond, haar lichaam verdraaid en gebroken, flitsten door mijn hoofd. Mijn huid was ijskoud en het stuur glipte weg onder mijn zweterige handen.

Als haar iets zou overkomen, dan zou ik Viggo vermoorden. Langzaam.

Ik zocht het pad af, maar twintig minuten later had ik haar nog steeds niet gevonden en werd ik wanhopig. Ze zou binnen kunnen zijn, maar iets in me zei dat ze daar niet was en ik zat er nooit naast.

Misschien bevond ze zich op een plek waar het golfkarretje niet kon komen. Het kon geen kwaad om te kijken.

Ik zette de motor af en sprong eruit, waarbij ik de harde steken van de regendruppels op mijn huid negeerde.

‘Bridget!’ De regen slikte haar naam in en ik vloekte zacht. ‘Bridget!’ probeerde ik nog een keer. Mijn laarzen zakten in de modder weg terwijl ik het gebied langs het pad doorzocht. De regen zorgde ervoor dat mijn shirt en broek aan mijn huid bleven plakken, waardoor het lastig was om te bewegen, maar als een SEAL had ik wel erger meegemaakt dan een onweersbui.

Ik zou niet opgeven totdat ik haar had gevonden.

Ik wilde net een ander deel van het terrein doorzoeken, toen ik vanuit mijn ooghoeken een glimp blond haar zag. Mijn hart sloeg een slag over en ik verstijfde even voordat ik op haar afsprintte.

Laat het alsjeblieft haar zijn.

En ze was het ook.

Ik zakte op mijn knieën naast haar neer en mijn borst verkrampte toen ik zag hoe bleek Bridgets gezicht was en mijn blik op de grote paarse plek op haar voorhoofd viel. Langs haar gezicht liep een druppel bloed, dat roze werd toen er regen op viel. Ze was bewusteloos en volledig doorweekt.

Een grommend en beschermend beest kwam met zoveel kracht op in mijn borst dat het me van mijn stuk bracht.

Viggo was zo goed als dood. Als hij niet zo lang had gewacht, als iemand me had gebeld en had gezegd dat Bridget was vermist...

Ik dwong mezelf om voor nu de woede opzij te zetten. Ik had belangrijkere dingen om op te focussen.

Ik checkte haar hartslag, die was zwak, maar hij was er wel. *Goddank*. Ik scande vlug de rest van haar lichaam op verwondingen. Een normale ademhaling, geen gebroken ledematen en geen bloed, op de snee op haar voorhoofd na. Haar cap zat scheef en modder kleefde aan haar wangen en kleren.

Het beest in mij gromde weer, klaar om niet alleen Viggo aan stukken te scheuren, maar ook Nikolai, omdat hij haar niet had beschermd of er op zijn minst voor haar was geweest.

Waarschijnlijk had hij niets kunnen doen om te voorkomen dat Bridget van haar paard was gevallen – gezien haar cap en de positie waarin ze op de grond lag, moest dat wel zijn wat er was gebeurd – maar dat boeide het

beest niet. Het enige wat het beest wist, was dat ze gewond was en daar moest iemand voor boeten.

Later:

Ik moest haar eerst naar de dokter zien te krijgen.

Ik vloekte nog een keer toen ik me realiseerde dat ik geen verbinding had. De storm had daar waarschijnlijk voor gezorgd.

Het standaard medisch advies was om een gewonde persoon niet te verplaatsen zonder een deskundige erbij, maar ik had geen keuze.

Ik tilde Bridget op in mijn armen en droeg haar naar het golfkarretje, waarbij ik haar nek met één hand ondersteunde. Ik was halverwege toen ik haar zachtjes hoorde kreunen.

Mijn hart sloeg nog een slag over. ‘Prinses, ben je wakker?’ Ik hield mijn stem kalm, want ik wilde haar geen paniek of angst bezorgen.

Bridget kreunde nog een keer en opende haar ogen. ‘Meneer Larsen? Wat doe je? Wat is er gebeurd?’ Ze probeerde haar hoofd te draaien, maar ik hield haar tegen met een kneepje in haar been.

‘Je bent gewond. Verroer je niet tenzij het moet.’ We waren bij het golfkarretje en ik zette haar voorzichtig aan de bijrijderskant neer voordat ik achter het stuur ging zitten en de motor aanzette. Opluchting trok door mijn lichaam, zo hevig dat ik er bijna door werd verstikt.

Ze was oké. Ze had misschien wel een hersenschudding, gezien de plek op haar hoofd, maar ze was bij bewustzijn, ze praatte en ze leefde nog.

‘Weet je nog wat er is gebeurd?’ Ik wilde me terughasten naar het paleis, waar ze een eigen dokter hadden, maar ik dwong mezelf om zo rustig mogelijk te rijden, om Bridget zo stil mogelijk te houden.

Bridget raakte haar hoofd aan en kromp ineen. ‘Ik was aan het paardrijden en... er was een tak. Ik zag die pas toen het te laat was.’ Ze kneep haar ogen dicht. ‘Mijn hoofd doet pijn en alles is wazig.’

Verdomme. Dat is zeker weten een hersenschudding.

Mijn handen grepen het stuur stevig vast en ik stelde me voor dat het Viggo’s nek was. ‘We zijn zo bij het paleis. Probeer je voor nu te ontspannen en dwing jezelf om niet te praten.’

Natuurlijk luisterde ze niet.

‘Hoe heb je me gevonden?’ Bridget sprak langzamer dan normaal en de lichte ondertoon van pijn in haar stem liet mijn maag omkeren.

‘Ik ben gaan zoeken.’ Ik parkeerde het karretje bij de achteringang. ‘Je zou het plaatsvervangend hoofd van de beveiliging moeten ontslaan. Hij is een

idiot. Als ik je niet had gevonden, dan zouden zijn mensen nog steeds in het paleis aan het zoeken zijn, alsof... Wat?’

‘Hoelang heb je naar me gezocht?’ Bridget wierp me een vreemde blik toe, een blik die mijn hart op een rare manier verdraaide.

‘Dat weet ik niet meer,’ gromde ik. ‘Laten we naar binnen gaan. Je bent doorweekt.’

‘Jij ook.’ Ze bleef in het karretje zitten. ‘Heb je... Heb je helemaal alleen in de regen naar me gezocht?’

‘Zoals ik al zei is Viggo een idioot. Naar binnen, Prinses. Je moet iemand naar je hoofd laten kijken. Waarschijnlijk heb je een hersenschudding.’

‘Het gaat wel.’ Maar Bridget ging er niet tegenin toen ik mijn arm om haar middel sloeg en haar arm om mijn nek, zodat ze mij als steun kon gebruiken terwijl we naar binnen liepen.

Gelukkig was het kantoor van de dokter niet al te ver en toen ze zag hoe Bridget eruitzag, kwam ze meteen in actie.

Terwijl ze Bridgets voorhoofd verbond en haar goed onderzocht, droogde ik mezelf af in de badkamer en ik wachtte in de gang. Ik vertrouwde er niet op dat ik naar Bridgets wond kon kijken zonder te flippen.

Het geluid van harde voetstappen klonk in de gang en ik vertrok mijn lippen toen ik Nikolai op me af zag rennen, gevolgd door Viggo en Elin. Iemand van het personeel had ze waarschijnlijk op de hoogte gesteld zodra ik en Bridget waren gespot.

Perfect. Ik moest wat stoom afblazen.

‘Gaat alles goed met Bridget?’ vroeg de prins, zijn gezicht bezorgd.

‘Grotendeels. De dokter onderzoekt haar nu.’ Ik wachtte totdat Nikolai in het kantoor stond voordat ik mijn aandacht op Viggo richtte. ‘Jij.’ Ik pakte zijn kraag vast en tilde hem op totdat zijn voeten boven de grond bungelden. ‘Ik zei toch dat ze buiten was. Elk mens met een beetje verstand zou weten dat ze buiten was, toch heb je een uur verspild aan het doorzoeken van het paleis terwijl Bridget buiten bewusteloos in de regen lag.’

‘Meneer Larsen!’ riep Elin gechoqueerd. ‘Dit is het koninklijk paleis, geen bar waar je kunt knokken met andere mensen. Zet Viggo neer.’

Ik negeerde haar en fluisterde zodat alleen Viggo me kon horen. ‘Je kunt maar beter bidden dat de prinses niet ernstig gewond is.’

‘Bedreig je me nou?’ sputterde hij.

‘Ja.’

‘Ik kan je laten ontslaan.’

Ik ontblootte mijn tanden, iets wat leek op een lach maar het niet was.

‘Probeer dat maar.’

Het hoofd van de beveiliging ging over mijn contract, maar Viggo kon de weg uit zijn reet nog niet vinden als iemand neonlichten had geplaatst om de route te markeren, laat staan mij ontslaan zonder de goedkeuring van zijn baas.

Ik liet Viggo’s kraag los en zette hem op de grond net toen de deur openging.

‘Meneer Larsen, Viggo, Elin.’ Als ze al had vermoed dat er buiten haar kantoor iets gebeurde, dan liet ze dat tenminste niet merken. ‘Ik ben klaar met de controle. Kom maar binnen.’

Mijn woede op Viggo ging op een laag pitje toen mijn bezorgdheid om Bridget toenam terwijl we de minikliniek binnenstapten, waar Bridget op het ziekenhuisbed zat. Ze leek niet blij te zijn om Nikolai te zien, die met een strak gezicht naast haar stond.

De dokter informeerde ons dat Bridget inderdaad een hersenschudding had, maar dat ze in tien tot veertien dagen daarvan zou herstellen. Ze had ook haar pols licht verstuikt en het begin van een vervelende verkoudheid. Niets levensbedreigends, maar de komende paar weken zou ze er wel last van hebben.

Ik keek woedend naar Viggo, die zich als een lafaard achter Nikolai schuilhield.

Ik bleef nadat iedereen weg was gegaan, en de dokter wierp één blik op mijn gezicht voordat ze iets mompelde en de deur uit glipte, waardoor ik en Bridget alleen achterbleven.

‘Het gaat prima met me,’ zei Bridget voordat ik mijn mond kon opendoen. ‘Een paar weken rust en dan ben ik weer zo goed als nieuw.’

Niet bepaald overtuigd sloeg ik mijn armen over elkaar. ‘Wat is er in godsnaam gebeurd? Nikolai zei dat je ervandoor was gegaan nadat jullie ruzie hadden gekregen.’

Haar gezicht verried niks. ‘Gewoon iets tussen broers en zussen. Het stelde niets voor.’

‘Bullshit. Je gaat er niet zomaar uit woede vandoor.’

Bovendien had Bridget niets tegen hem gezegd toen hij in de kamer stond, wat al genoeg zei. Ze zou haar broer nooit negeren, tenzij hij haar goed kwaad had gemaakt.

‘Eens moet de eerste keer zijn,’ zei ze.

Een gefrustreerde grom klonk op in mijn keel. ‘Verdomme, Prinses, je moet voorzichtiger zijn. Als jou iets overkomt, dan...’ Ik brak mijn zin abrupt af en slikte de rest van mijn woorden in. *Dan weet ik niet wat ik moet doen.*

Bridgets gezicht verzachtte. ‘Het gaat prima met me,’ herhaalde ze. ‘Maak je geen zorgen.’

‘Te laat, verdomme.’

Ze twijfelde, leek ergens over na te denken voordat ze zei: ‘Omdat dat je baan is.’

De vraag hing in de lucht met een diepere betekenis.

Ik klemde mijn kaken op elkaar. ‘Ja,’ zei ik uiteindelijk terwijl mijn hart weer een gek sprongetje maakte. ‘Omdat het mijn baan is.’

HOOFDSTUK 13

Bridget

De weken daarna waren ellendig, niet omdat ik ziek was en aan het genezen van mijn verwondingen, maar omdat het schrappen van de activiteiten op mijn planning ervoor had gezorgd dat ik nu genoeg tijd had om te flippen over Nikolais troonafstand.

Ik zou koningin worden. Misschien niet morgen of over een maand, maar op een dag, en op een dag was veel te snel.

Ik zette mijn wijnglas aan mijn lippen en staarde naar de avondlucht. Er waren drie weken voorbijgegaan sinds mijn gesprek met Nikolai.

Het herstel van mijn hersenschudding was goed verlopen en mijn verkoudheid was allang over. Toch moest ik nog voorzichtig zijn met mijn pols, maar verder kon ik weer alles doen, wat betekende dat ik de ene vergadering na de andere moest bijwonen over hoe en wanneer we de troonafstand gingen aankondigen, wat we daarna moesten doen en welke plannen moesten worden gemaakt voor mijn permanente verhuizing terug naar Eldorra. Bovendien waren er nog een miljoen andere dingen die mijn hoofd lieten tollen.

Die ochtend waren mijn familie, Markus en ik tot een officiële aankondiging gekomen, die over een maand zou plaatsvinden. Of tenminste, iedereen was het over die aankondiging eens en ik ging er maar in mee, aangezien ik geen keuze had.

Eén maand. Nog een maand vrijheid, meer niet.

Ik wilde net nog een slok nemen, toen de deur naar het dak openging. Ik rechte mijn rug en mijn mond viel open toen ik Rhys naar buiten zag stappen. Gezien de manier waarop zijn wenkbrauwen omhoogschoten was hij net zo verbaasd om mij te zien als ik hem.

‘Wat doe jij hier?’ vroegen we tegelijkertijd.

Ik lachte kort. ‘Meneer Larsen, dit is mijn huis. Ik ben degene die die vraag zou moeten stellen.’

‘Ik dacht niet dat hier ooit iemand kwam.’ Hij ging naast me zitten en ik probeerde te negeren hoe lekker hij rook, naar zeep en iets wat gewoon helemaal Rhys was. Schoon, simpel en mannelijk.

We zaten op het dak van een van de noordelijke torens van het paleis, waar je alleen kon komen via de diensthal dicht bij de keuken. Vergeleken met het daadwerkelijke dakterras met tuin van het paleis was dit niets, nauwelijks groot genoeg voor de stoelen die een personeelslid met mij hiernaartoe had gesleept nadat ik hem had omgekocht. Maar dat was waarom ik het hier zo fijn vond. Het was mijn geheime toevluchtsoord, de plek waar ik naartoe ontsnapte als ik moest nadenken en dat alleen wilde doen.

Ik dronk de rest van mijn glas leeg en stak een hand uit naar de fles, waarna ik me pas realiseerde dat die leeg was. Ik dronk zelden zoveel, maar ik had iets nodig om de angst af te zwakken die me de laatste tijd als een donkere wolk achtervolgde.

‘Alleen ik. De meeste mensen weten niet van deze plek af,’ zei ik. ‘Hoe heb jij hem gevonden?’

‘Ik vind alles.’ Rhys grijnsde toen ik mijn neus optrok vanwege zijn arrogantie. ‘Ik heb de blauwdrukken van het paleis, Prinses. Ik ken elke hoek en spleet in dit paleis. Dat is mijn...’

‘Werk,’ eindigde ik zijn zin. ‘Dat weet ik. Dat hoeft je niet steeds te zeggen.’

Hij had hetzelfde gezegd in het kantoor van dokter Hausen. Ik wist niet zeker waarom dat me zo dwarszat. Misschien omdat ik heel even had kunnen zweren dat zijn bezorgdheid veel verder ging dan zijn professionele verplichtingen. En misschien had ik heel even kunnen zweren dat ik dat ook wilde. Ik wilde dat hij om me gaf vanwege *mij*, niet alleen maar omdat ik zijn cliënt was.

Rhys’ mond vertrok voordat zijn blik naar mijn voorhoofd ging. ‘Hoe gaat het met je hoofd?’

‘Beter, goddank.’ Er zat nog steeds een kleine bult op mijn hoofd op de plek waar ik de tak had geraakt, maar dit was beter dan een grote paarse plek op mijn gezicht. ‘En het doet geen pijn meer.’

‘Mooi.’ Hij raakte de plek zachtjes aan met zijn vingers en mijn adem stakte in mijn keel. Rhys raakte me nooit aan tenzij dat moest, en op dit moment hoefde hij me niet aan te raken, wat betekende dat hij het wilde. ‘Je moet voorzichtiger zijn, Prinses.’

‘Dat heb je al gezegd.’

‘Ik blijf het zeggen, totdat het tot je doordringt.’

‘Geloof me. Het is tot me doorgedrongen. Hoe kan het ook anders als jij me ermee blijft lastigvallen?’

Ondanks mijn geklaag vond ik zijn bezorgdheid wel fijn. In een wereld waar alles veranderde, bleef Rhys helemaal onverbiddelijk zichzelf en dat wilde ik nooit veranderen.

Zijn hand bleef nog een tel op mijn voorhoofd liggen voordat hij hem liet vallen en zich terugtrok, waarna ik weer zuurstof in mijn longen kreeg.

‘Dus.’ Rhys leunde naar achteren en vouwde zijn handen samen achter zijn hoofd. Hij keek niet naar me toen hij vroeg: ‘Wie neem je normaal gesproken mee hiernaartoe?’

‘Wat?’ Verward hield ik mijn hoofd schuin. Ik had nog nooit iemand hiernaartoe meegenomen.

‘Twee stoelen.’ Hij knikte naar de mijne en toen naar die waar hij op zat. ‘Voor wie is de tweede stoel?’ Zijn stem klonk casual, maar had een strakke ondertoon.

‘Niemand. Er zijn twee stoelen omdat...’ Ik brak mijn zin af. ‘Ik weet het niet. Misschien hoopte ik dat ik iemand zou ontmoeten die ik op een dag hiernaartoe mee kon nemen.’ Ik had gekke, romantische ideeën van een mysterieuze gast met wie ik hiernaartoe zou glippen om de hele avond te zoenen, lachen en praten, maar de kans dat dat zou gebeuren werd steeds kleiner en kleiner.

‘Mmm.’ Rhys was een tijdje stil voordat hij zei: ‘Wil je dat ik wegga?’

‘Wat?’ Ik klonk net als een kapotte langspeelplaat.

Misschien had die klap op mijn hoofd wel iets met mijn brein gedaan, want normaal was ik nooit zo sprakeloos.

‘Het lijkt erop dat dit jouw geheime plek is. Ik had niet door dat ik stoorde voordat ik hierheen kwam,’ zei hij kortaf.

Iets warmes trok door mijn buik. ‘Je stoort niet,’ zei ik. ‘Blijf. Alsjeblieft. Ik kan het gezelschap wel gebruiken.’

‘Oké.’

En dat was dat.

Ik kon een lach niet inhouden. Ik had niet gedacht dat ik ervan zou genieten om deze plek met iemand anders te delen, maar ik vond het fijn om Rhys hier bij me te hebben. Hij voelde de drang niet om de stilte te vullen met onnodig gepraat en zijn aanwezigheid stelde me gerust, zelfs al irriteerde hij me ook. Als hij dicht bij me was, was ik veilig.

Ik strekte mijn benen uit en stootte toen per ongeluk de lege wijnfles om, die over de grond naar Rhys rolde. Ik boog voorover om hem op te rapen op het moment dat hij hetzelfde deed, en heel even raakten onze vingers elkaar.

Niet eens een seconde. Een milliseconde. Maar dat was genoeg om een schok door mijn arm en rug te laten gaan.

Ik trok mijn hand terug, mijn huid warm, net toen hij de fles oppakte en aan de andere kant van zijn stoel zette, weg van onze benen.

Onze aanraking voelde ongepast, alsof we iets deden wat we niet mochten doen. Wat absurd was. We hadden het niet gepland. Het was per ongeluk gegaan.

Je denkt er te veel over na.

De wolken verschoven zodat een stuk van de maan vrijkwam en het licht viel op de toren, op een deel van Rhys' gezicht. Hij keek een stuk grimmiger dan net.

Toch was hij prachtig. Niet perfect, zoals een standbeeld van een Griekse god, maar wel puur en mannelijk. De donkere stoppeltjes, het kleine litteken door zijn wenkbrauw, de staalgrijze ogen...

Mijn buik maakte langzaam een koprol terwijl ik mijn best deed om niet te focussen op het feit dat we hier alleen waren. We konden alles doen en niemand zou het weten.

Niemand behalve wij.

'Ik hoorde dat we volgende week weggaan,' zei Rhys. Misschien verbeelde ik het me, maar ik dacht dat zijn stem gespannen klonk, alsof hij ook tegen iets vocht waar hij geen controle over had.

'Ja.' Ik hoopte dat mijn stem niet zo beverig overkwam als die in mijn eigen oren klonk. 'Mijn opa's toestand is voor nu stabiel en ik moet in New York alles afhandelen voordat ik terug hiernaartoe verhuis.'

Ik realiseerde me mijn fout voordat de woorden mijn mond helemaal hadden verlaten.

Ik had Rhys nog niet over Nikolais troonafstand verteld, wat betekende dat hij nog niet van mijn plannen wist om terug te verhuizen naar Athenberg. Permanent.

Rhys verstijfde. 'Terugverhuis?' Hij klonk kalm, maar de storm in zijn ogen was allesbehalve kalm. 'Hiernaartoe?'

Ik slikte hard. 'Ja.'

'Dat heb je niet gezegd, Prinses.' Nog steeds kalm, nog steeds gevaarlijk, als het oog van een orkaan. 'Het lijkt me wel belangrijk om te weten.'

‘Het is nog niet helemaal rond, maar dat is wel het plan. Ik... wil dichterbij mijn grootvader zijn.’ Dat was deels waar. Hij was goed hersteld na zijn ziekenhuisopname en mensen hielden hem constant in de gaten, maar toch maakte ik me zorgen om hem en wilde ik dicht bij hem zijn voor het geval er iets gebeurde. Maar goed, als kroonprinses moest ik ook terugverhuizen naar Athenberg voor mijn training als koningin. Ik liep al jaren achter.

Rhys’ neusvleugels trilden. ‘Wanneer was je van plan mij dit te vertellen?’ ‘Snel,’ fluisterde ik.

Het paleis hield Nikolais troonafstand nog goed geheim en ik mocht er niet over praten tot vlak voor de officiële aankondiging. Ik had al eerder tegen Rhys kunnen zeggen dat ik naar Eldorra zou terugverhuizen met de reden die ik hem net had gegeven, maar ik wilde graag nog iets langer doen alsof alles normaal was.

Dat was dom, maar de laatste tijd waren mijn gedachten één warboel en snapte ik mijn eigen gedrag niet.

Iets flikkerde in Rhys’ ogen. Als ik niet beter wist, zou ik denken dat hij zich gekwetst voelde. ‘Nou, dan ben je eindelijk van mij af,’ zei hij nonchalant, maar zijn gezicht had net zo goed uit steen gebeiteld kunnen zijn. ‘Ik praat maandag wel met mijn baas om al het papierwerk voor mijn overstap in gang te zetten.’

Overstap.

Mijn ademhaling, mijn hart. Alles stopte. ‘Neem je ontslag?’

‘Je hebt me hier niet nodig. Je hebt de koninklijke beveiliging hier. Ik neem ontslag of het paleis laat me gaan. Het komt op hetzelfde neer.’

Dat idee was nog niet in mijn hoofd opgekomen, maar het klonk logisch. Het paleis had Rhys ingehuurd omdat ze geen koninklijke beveiligers wilden weghalen bij hun families terwijl ik in de VS zat. Nu ik terug zou verhuizen, hadden ze geen contractant nodig.

‘Maar ik...’ *Ik heb je wel nodig.*

In het begin hadden Rhys en ik misschien niet goed met elkaar overweg gekund, maar ik kon me nu niet voorstellen om hem niet bij me te hebben.

De ontvoering, het afstuderen, mijn grootvaders ziekenhuisopname. Tientallen reizen, honderden evenementen, duizenden kleine momenten waarop hij de kippensoep voor me bestelde toen ik ziek was of waarop hij me zijn jasje leende toen ik het mijne had thuisgelaten.

Al die tijd was hij al bij me.

‘Dus, dat is het dan.’ Ik knipperde de pijn achter mijn ogen weg. ‘Nog één maand en dan... ga je weg.’

Rhys’ ogen kleurden zo donker dat ze bijna zwart werden en een spier vertrok in zijn kaak. ‘Maak je geen zorgen, Prinses. Misschien krijg je Booth weer als je bodyguard. Dan is het voor jullie net zoals vroeger.’

Plotseling was ik onredelijk boos. Op hem, op zijn afwijzende toon, de hele situatie.

‘Misschien wel, ja,’ snauwde ik. ‘Ik kan niet wachten. Hij was de beste bodyguard die ik ooit heb gehad.’

Dat was een steek onder de gordel en gezien de manier waarop Rhys verstijfde, was die raak ook.

‘Mooi. Dan is iedereen blij,’ zei hij met een kille, beheerste stem. Zonder om te kijken stond hij op en liep hij naar de uitgang.

De deur sloeg achter hem dicht, waardoor ik schrok.

De pijn achter mijn ogen nam toe, totdat een traan over mijn wang gleed. Ik veegde die boos weg.

Ik had geen reden om te huilen. Ik was al heel wat keren van bodyguard gewisseld en ik was het gewend dat mensen weggingen. Rhys was niet eens zo lang bij me geweest. Ik had Booth vier jaar gehad en ik had niet gehuild toen hij wegging.

Nog een traan viel. Ik veegde die ook weg.

Prinsessen huilen niet. Ik hoorde Elins afkeurende stem in mijn hoofd.

Ze had gelijk.

Ik weigerde om me in de laatste maand waarin ik vrij was druk te maken om Rhys Larsen. We zouden terugkeren naar New York, ik zou alles afhandelen en genieten van elke minuut die ik nog als prinses doorbracht, niet als toekomstige koningin.

Niks fatsoen en protocol. Als er ooit een tijd zou zijn om te leven hoe ik dat wilde, dan was het nu wel.

En als Rhys daar een probleem mee had? Jammer dan.

HOOFDSTUK 14

Rhys

Drie weken later

Sommige mensen hebben een slechte dag of een slechte week. Ik had een slechte maand. De sfeer tussen Bridget en mij was al ijzig sinds ze me had verteld dat ze naar Eldorra zou terugverhuizen en ik haatte het dat we onze laatste dagen samen zo doorbrachten.

Onze laatste dagen samen.

Bij die gedachte trok iets mijn borst zich samen, maar ik dwong mezelf om dat gevoel te negeren en te focussen. Ik was nog steeds aan het werk. We hadden nog een week over in New York, waarna ik haar terug zou vergezellen naar Athenberg, waar ik nog een week zou blijven voordat haar nieuwe bodyguard mijn rol zou overnemen.

We wisten nog niet wie de nieuwe gast zou zijn, maar ik haatte hem nu al... alleen niet zoveel als ik de man haatte met wie Bridget nu aan het dansen was.

We bevonden ons in de vipruimte van Borgia, een moderne nachtclub in het centrum van Manhattan, en Bridget had haar armen om de knappe sukkel geslagen die al de hele avond zijn ogen niet van haar af kon houden. Ik herkende hem. Vincent Hauz, erfgenaam van elektronicabedrijf en een befaamde vrouwenverslinder, die de meeste tijd drinkend en feestend doorbracht en de drugdealers van de stad van geld voorzag. Hij en Bridget waren in het verleden een aantal keer naar hetzelfde evenement geweest.

Ik had nog nooit zijn armen van zijn lijf willen scheuren, tot nu.

Je hoefde maar naar zijn gezicht te kijken om te weten wat voor gedachten er door zijn hoofd gingen, en die hadden niks met dansen te maken. Tenminste, niet het dansen dat je verticaal deed.

Mijn bloed kookte toen Bridget om iets lachte wat Vincent zei. Ik was er zeker van dat hij niet in staat was om iets grappigs te zeggen, al zou iemand dreigen zijn erfenis van hem af te pakken, maar Bridget was dronken. Ze had al twee cocktails achter de kiezen en vijf shotjes (die had ik geteld) en ik kon de blosjes van de alcohol op haar wangen vanaf de andere kant van de ruimte zien.

Ze droeg een glinsterende, zilverkleurige jurk die nauwelijks haar billen bedekte en een paar dodelijk uitziende hakken die haar transformeerden van lang tot maatje amazone. Warrige, gouden haren, lange benen, een glanzende huid door een dun laagje zweet. Ze was onweerstaanbaar. En niet zichzelf.

De normale Bridget zou nooit zo'n jurk hebben aangetrokken, niet omdat ze dat niet kon maar omdat het niet haar stijl was. Sinds die avond op het dak gedroeg ze zich echter anders. Wilder, uitbundiger en meer geneigd tot het nemen van dubieuze beslissingen.

En dus: Vincent Hauz. Ze mocht hem niet. Dat had ze zelfs een keer gezegd en hier was ze dan, met hem aan het dansen.

Hij trok haar dichterbij en gleed met zijn hand over haar rug om haar billen vast te pakken.

Voordat ik doorhad wat ik deed, was ik al ellebogend over de dansvloer gelopen en had ik Vincents schouder zo stevig vastgepakt dat hij ineenkromp en zich terugtrok van Bridget om te zien wie ik was.

‘Kan ik je helpen?’ Zijn toon klonk vol minachting terwijl hij me bekeek, overduidelijk niet onder de indruk door mijn gebrek aan merkkleren en dure accessoires.

Jammer dan. Misschien zou hij meer onder de indruk zijn van mijn vuist in zijn gezicht.

‘Ja.’ Ik ontblootte mijn tanden alsof ik lachte. ‘Haal je handen van haar af voordat ik dat voor je doe.’

‘En wie de fuck ben jij om mij te vertellen wat ik moet doen?’ snauwde Vincent.

De man die op het punt staat jouw gezicht tot moes te slaan.

Voordat ik kon antwoorden, bemoeide Bridget zich ermee. ‘Niemand.’ Ze keek boos naar me. ‘Maak je niet druk. Ga terug naar je plaats.’

Echt niet, verdomme.

Als Bridget iemand anders dan mijn cliënt was, dan had ik haar mee naar de wc's getrokken, haar daar voorovergebogen en haar billen zo hard geslagen voor die brutale toon.

In plaats daarvan keek ik boos terug en ik deed mijn best om mijn woede onder controle te houden.

Wilde ze feesten? Prima. Wilde ze me koeltjes behandelen? Ook prima. Maar ze zou echt niet iets met Vincent Hauz beginnen, verdomme. Die man moest wel onder de soa's zitten.

Vincent's blik ging van mij naar Bridget en weer terug, totdat de waarheid tot hem doordrong. 'Jij bent de bodyguard!' Hij knipte met zijn vingers. 'Gast, dat had je moeten zeggen. Maak je geen zorgen.' Hij sloeg een arm om Bridget's middel en trok haar met een smerig lachje dichterbij. 'Ik zorg goed voor haar.'

Niks zijn gezicht tot moes slaan. Ik wilde al zijn tanden eruit meppen.

Helaas zou ik dan iedereen's aandacht trekken, en de regel één van een bodyguard, zoals Bridget dat noemde, was om onopvallend te zijn. Ik deed dus wat ik kon. Ik verstevigde mijn greep op zijn schouder totdat ik boven de muziek uit iets hoorde kraken.

Vincent slaakte een gilletje en liet Bridget los, zijn gezicht vertrokken van de pijn. 'Wat de fuck, man?'

'Wat zei ik nou over dat je je handen van haar af moest halen?' vroeg ik kalm.

'Bridget, wie is deze gast?' sputterde hij. 'Ontsla hem.'

Ik negeerde hem en richtte me tot Bridget. 'Het is tijd om te gaan, Uwe Hoogheid.' We trokken iedereen's aandacht, wat wel het laatste was wat ik wilde, maar ik zou die engerd echt geen misbruik van haar laten maken. 'Je moet morgen vroeg op.'

Dat was niet zo. Ik bood haar een uitweg, een die ze niet aannam.

'Goed idee.' Bridget wuifde mijn waarschuwende blik weg en legde een hand op Vincent's borst. Mijn hartslag klopte woedend onder mijn kraag. 'Ik vertrek wel met Vincent. Dan kun jij de rest van de avond vrij nemen.'

'Je hoorde wat ze zei.' Vincent trok zich van me los en stapte achter Bridget. *Lafaard*. 'Wegwezen. Ik breng haar morgenochtend wel thuis.' Hij liet zijn blik over Bridget's borst en blote benen glijden, zijn ogen hongerig.

Die man had geen hersens in zijn kop zitten. Als dat wel zo was, dan was hij nu weggerend als zijn leven hem lief was.

'Nee. Dit is wat je gaat doen.' Ik hield mijn stem vriendelijk, beleefd, maar met een vlijmscherpe ondertoon. 'Je draait je om, loopt weg en spreekt en raakt haar nooit meer aan, laat staan dat je een blik in haar richting werpt. Zie dit maar als je laatste waarschuwing, meneer Hauz.'

Ik kende zijn naam. Hij wist dat ik zijn naam kende. En als hij zo dom was om mijn waarschuwing te negeren, dan zou ik hem achternagaan, zijn ballen eraf snijden en die aan hem voeren.

Vincent's gezicht kleurde paars. 'Bedreig je me nou?'

Ik torende boven hem uit en genoot van de angst die in zijn blik flitste.
'Ja.'

'Luister niet naar hem,' zei Bridget, met haar kaken op elkaar geklemd.
'Hij heeft geen idee waar hij het over heeft.'

Vincent zette nog een stap achteruit, een en al haat, maar de angst bleef in zijn ogen. 'Het zal wel. Ik ben er klaar mee.' Hij stormde weg en verdween tussen de feestgangers.

Bridget draaide zich naar mij om. 'Wat is jouw probleem?'

'Mijn probleem is dat jij je gedraagt als een dronken, verwend nest,' snauwde ik. 'Je bent zo zat dat je geen idee hebt wat je doet.'

'Ik weet precies wat ik doe.' Ze staarde naar me, vol vuur en opstandigheid, en ik voelde een vlaag warmte in me. Ik wist niet waarom haar woede me zo opwond. Misschien omdat het een van de zeldzame momenten was dat ik haar echt zag en niet het masker dat ze de wereld liet zien. 'Ik heb het naar mijn zin en aan het einde van de avond vertrek ik met een man. Je kunt me niet tegenhouden.'

Ik glimlachte kil. 'Je hebt gelijk. Je gaat inderdaad weg met een man. Mij.'

'Nee, niet waar.' Bridget sloeg haar armen over elkaar.

'Je hebt twee opties.' Ik boog naar haar toe totdat ik haar parfum rook. 'Of je loopt hier met mij weg als een volwassen vrouw, of ik gooi je over mijn schouder en draag je hier weg als een kind. Wat wordt het, Prinses?'

Ze was niet de enige die vanavond pissig was.

Ik was pissig dat ze het afgelopen halfuur een of andere gluiperd haar had laten aanraken. Ik was pissig dat we ruziemaakten terwijl we nog maar twee weken samen hadden. En met name was ik pissig om hoe graag ik haar wilde terwijl ik haar niet kon hebben.

Als er één ding was wat haar verhuizing terug naar Eldorra duidelijk had gemaakt, dan was het wel dat onze relatie tijdelijk was. Dat was altijd al zo geweest, maar het was me nog nooit zo duidelijk geworden als nu.

Uiteindelijk was zij een prinses en ik de gast die ze hadden ingehuurd totdat ze me niet meer nodig hadden.

Bridgets hoge jukbeenderen kleurden rood. 'Dat zou je niet durven.'

'Daag me niet uit.'

'Je vergeet dat jij hier niet de baas bent, meneer Larsen.'

De temperatuur van mijn glimlach zakte nog tien graden. 'Wil je die theorie uittesten?'

Ze perste haar lippen op elkaar en heel even dacht ik dat ze zou blijven, alleen maar om mij te pesten, maar toen duwde ze zich zonder nog iets te zeggen of naar mij te kijken langs me heen en liep ze naar de uitgang, haar schouders stijf. Ik volgde haar, mijn frons zo duister dat iedereen voor me aan de kant ging.

We namen de eerste taxi die we konden krijgen terug naar Bridgets herenhuis. De taxi was nog maar net tot stilstand gekomen of ze sprong er al uit en liep snel op de deur af. Ik betaalde de chauffeur en was in vier stappen bij haar.

We liepen het huis binnen, onze voetstappen echoënd op de houten vloer. Toen we op de tweede verdieping waren, opende Bridget haar slaapkamerdeur en probeerde die in mijn gezicht dicht te slaan, maar ik had een arm ertussen geduwd voordat ze dat kon doen.

‘We moeten praten,’ zei ik.

‘Ik wil niet praten. Je hebt mijn avond al verpest. Laat me nu met rust.’

‘Niet totdat je me vertelt wat er verdomme aan de hand is.’ Mijn blik brandde in de hare, op zoek naar een hint die me vertelde wat er in dat prachtige hoofd van haar omging. ‘Wekenlang gedraag je je al vreemd. Er is iets aan de hand.’

‘Er is niets aan de hand.’ Bridget gaf haar poging om me buiten te sluiten op en liet de deur los. Ik duwde die helemaal open, maar bleef in de deuropening staan kijken. Wachten. ‘Ik ben drieëntwintig, meneer Larsen. Drieëntwintigjarigen gaan uit, worden dronken en gaan met mannen naar bed.’

Een spier vertrok in mijn kaak. ‘Niet zoals jij dat doet sinds we terug in New York zijn.’

Gelukkig gold dat niet voor het naar bed gaan met mannen, maar wel voor het uitgaan en het dronken worden.

‘Misschien ben ik het zat om het leven te leiden dat ik hóór te leiden en wil ik het leven leiden dat ik kán leiden.’ Bridget deed haar sieraden af en legde die op haar kast. ‘Mijn grootvader was bijna dood. Het ene moment was alles oké en het volgende stortte hij in. Wat als dat mij een keer overkomt?’

Haar woorden klonken oprecht, maar niet helemaal. Ik kende elke nuance van haar stem, elke betekenis achter elke beweging. Er was iets wat ze me niet vertelde.

‘Dus je besluit om elk mogelijk laatste moment van je leven met Vincent Hauz in bed door te brengen, verdomme?’ Ik snoof.

‘Je kent hem niet eens.’

‘Ik weet genoeg.’

‘Alsjeblieft.’ Bridget draaide zich naar me om, met woede en iets verdrietigs in haar ogen. ‘Elke keer als ik maar glimlach naar een man, dan kom jij ertussen als een territoriale beer. Waarom, meneer Larsen?’

Aangezien je me toen ik je net had ontmoet al duidelijk hebt gemaakt dat je niet betrokken raakt bij het persoonlijk leven van cliënten.’

Ik gaf geen antwoord, maar mijn kaak klopte op hetzelfde ritme als mijn hartslag. *Tik. Tik. Tik.* Een bom in ons leven die elk moment kon ontploffen.

‘Misschien...’ Bridget keek bedachtzaam terwijl ze een stap naar me toe zette. *De eerste fout.* ‘Misschien wil je hun plaats wel innemen.’ Ze glimlachte, maar die angstige blik bleef in haar ogen. ‘Wil je me, meneer Larsen? De prinses en de bodyguard. Dat zou een mooi verhaal zijn voor je vrienden.’

De tweede fout.

‘Ik zou maar stoppen met praten als ik jou was, Uwe Hoogheid,’ zei ik zachtjes. ‘En eens goed nadenken over wat je aan het doen bent.’

‘Waarom?’ Bridget zette nog een stap naar me toe, toen nog een, totdat ze recht voor me stond. ‘Ik ben niet bang voor je. Iedereen is dat, maar ik niet.’ Ze legde haar hand op mijn borst.

De derde fout.

Ze hapte nog naar adem toen ik haar al had omgedraaid en over de dichtstbijzijnde ladekast had gebogen, met één hand op haar kin, waarmee ik haar hoofd naar achteren hield, terwijl mijn andere hand om haar keel lag. Mijn lul drukte tegen haar billen, hard en woedend.

De hele avond was ik al gespannen. Shit, al twee jaar eigenlijk. Zodra Bridget von Ascheberg mijn leven was binnengestapt, werd er al afgeteld naar mijn ondergang, en vanavond moest wel de avond zijn waarop alles zou instorten.

‘Dat zou je wel moeten zijn, Prinses. Wil je weten waarom?’ gromde ik. ‘Omdat je gelijk hebt. Ik wil je ook. Maar ik wil je niet zoenen of de liefde met je bedrijven. Ik wil je neuken. Ik wil je straffen voor je grote mond en het feit dat je een andere man je liet aanraken. Ik wil dat kleine, verdomde jurkje van je omhoogtrekken en zo hard in je stoten dat je dagen niet kunt lopen. Ik wil al die dingen, ook al kan het niet. Maar als je niet ophoudt met

zo naar me te kijken...' Ik greep haar kin en keel steviger vast. Ze staarde naar me in de spiegel, haar mond open en haar ogen donker van lust. 'Dan doe ik het misschien toch wel.'

Dat waren harde, bittere woorden, vol lust en woede. Ik wilde haar ermee afschrikken, maar Bridget leek allesbehalve bang. Ze keek opgewonden.

'Doe dat dan,' zei ze. Ik verstijfde, mijn hand om haar keel terwijl mijn lul een gat in mijn broek dreigde te maken. 'Neuk me zoals je net beloofde.'

HOOFDSTUK 15

Phys

Toen ik het woord ‘neuken’ uit Bridgets mond hoorde komen, met die hooghartige stem van haar...

Het kostte me elk greintje zelfbeheersing om niet te doen wat ik had gezegd. Wat ze me vroeg.

Maar ook al wilde ik niets liever dan de controle verliezen en haar precies geven waar we allebei naar snakten, ik deed het niet. Bridget was nog steeds dronken. Misschien niet zo dronken als een halfuur geleden, maar wel dronken genoeg om niet helder na te kunnen denken.

Ik had geen idee of ze dit echt wilde of dat de drank voor haar praatte. Shit, ze had op het punt gestaan om naar huis te gaan met Vincent Hauz en ze haatte hem.

‘Dat was geen belofte, Prinses.’ Mijn vingers duwden in haar huid.

‘Zo klonk het wel.’

Jezus. De verleiding was zo groot dat ik die bijna op mijn tong proefde. Het enige wat ik behoefde te doen, was een hand uitsteken...

Wat haal je je in godsnaam in je kop, Larsen? snauwde het stemmetje in mijn hoofd. *Ze is je cliënt, een prinses zelfs, verdomme. Maak dat je wekomt voordat je iets doet waar je nog meer spijt van krijgt dan je nu al hebt.*

Het maakte niet uit dat ze nog maar twee weken mijn cliënt zou zijn, ze was nog steeds mijn cliënt en we hadden vanavond al bijna elke persoonlijke grens overschreden.

‘Dit is wat ik bedoelde,’ beet ik haar toe, onzeker op wie ik bozer was, op haar of op mezelf. ‘Je gedraagt je als een ander mens. De Bridget die ik ken zou haar bodyguard niet vragen om haar te neuken. Wat is er verdomme aan de hand met je?’

Haar gezicht werd hard. ‘Ik heb je niet gevraagd om een openhartig gesprek, meneer Larsen. Neuk me of ik vind wel iemand anders die dat wil doen.’

Ze slaakte een zacht gilletje toen ik haar volledig over de kast boog, zodat haar wang tegen het hout werd gedrukt.

Ik leunde naar voren totdat ik zo dichtbij was dat ik haar ademhaling hoorde. ‘Als je dat doet,’ zei ik, ‘dan ben je verantwoordelijk voor de langzame en bloederige dood van een man. Is dat wat je wilt, Prinses?’

Bridget balde haar handen tot vuisten. ‘Je weigert me aan te raken en je wilt ook niet dat iemand anders me aanraakt. Dus zeg eens, wat wil je verdomme wel, meneer Larsen?’

Jou.

Mijn frustratie in combinatie met alles, mijn hele verdomde leven, zorgde ervoor dat ik mijn zelfbeheersing verloor. ‘Ik wil weten waarom je je gedraagt als een impulsieve tiener in plaats van een volwassen vrouw!’

Bridget was de evenwichtigste persoon die ik kende. Tenminste, totdat ze een nieuwe persoonlijkheid had gekregen.

‘Omdat dit de laatste kans is die ik heb!’ riep ze. Ik had haar nog nooit, niet één keer in de twee jaar dat ik met haar samen had gewerkt, haar stem horen verheffen en dat bracht me zodanig van mijn stuk dat ik haar losliet en een stap terugzette. Bridget draaide zich om en rechtte haar rug terwijl haar borst snel op en neer ging. ‘Ik heb nog maar één week. Eén week voordat...’

Plotseling werd ik gegrepen door een kille angst. ‘Voordat wat?’ eiste ik terwijl gal in mijn keel omhoogkwam. ‘Ben je ziek?’

‘Nee.’ Bridget keek weg. ‘Ik ben niet ziek. Ik krijg alleen maar het enige waar de meeste mensen van dromen.’

Verwarring joeg mijn korte vlaag opluchting weg.

‘De titel van kroonprinses,’ legde ze uit. Ze liet zich tegen de kast aan zakken, met een behoedzame uitdrukking op haar gezicht. ‘Voordat je het zegt, ik weet het. Er zijn ergere dingen in de wereld en zo. Mensen gaan dood van de honger en ik klaag over het erven van een troon.’

Mijn verwarring nam nog meer toe. ‘Maar prins Nikolai...’

‘Doet afstand van de troon. Voor de liefde.’ Bridget glimlachte humorloos. ‘Hij had het lef om verliefd te worden op een gewone burger en daarvoor moet hij zijn geboorterecht opgeven. De wet verbiedt namelijk dat de vorst of vorstin van Eldorra trouwt met iemand die niet van adel is.’

O, wat de fuck. Was dit de zeventiende eeuw of zo? ‘Dat is bullshit.’

‘Ja, maar het is wel bullshit waar we ons aan moeten houden. Ik ook, nu ik de eerste in de lijn van troonopvolging ben.’

Mijn mondhoeken draaiden omlaag bij het idee dat ze met een andere man zou trouwen. Dat was absurd, maar mijn reactie was nooit normaal als het

om haar ging. Bridget kon elk beetje logica en fatsoen zo uit mijn hoofd verbannen.

Ze ging verder, zich niet bewust van mijn gedachtegang. ‘Het paleis doet volgende week de officiële aankondiging. Tot die tijd mag ik niemand erover vertellen, wat de reden is waarom ik niks heb gezegd.’ Ze slikte hard. ‘Na de aankondiging ben ik officieel de kroonprinses. En zal mijn leven niet meer van mij zijn. Alles wat ik zeg en doe zal invloed hebben op de kroon en ik kan mijn familie of land niet teleurstellen.’ Ze haalde diep adem. ‘Daarom gedraag ik me een beetje... wild de laatste tijd. Ik wil genieten van de tijd die ik nog heb om normaal te zijn. Relatief gezien dan.’

Ik was stil terwijl ik dit nieuws verwerkte.

Bridget, de toekomstige koningin van Eldorra. Holy shit.

Ze had gelijk dat de meeste vrouwen een moord zouden plegen om met haar van plaats te ruilen. Maar Bridget was de vrouw die ooit midden in een onweersbui naar buiten rende en in de regen begon te dansen. Ze was iemand die liever haar tijd doorbracht in een dierenasiel en liever thuis tv-keek en ijs at dan dat ze naar een groot feest ging.

Het was geen droom voor haar om koningin te worden; het was haar ergste nachtmerrie.

‘Het was nooit de bedoeling dat ik koningin werd. Ik was de reserve.’ Bridget knipperde en haar ogen glinsterden van tranen. Mijn borst trok samen toen ik dat zag. ‘Het was nooit de bedoeling,’ herhaalde ze.

Ik pakte haar kin vast en duwde die omhoog totdat ze me aankeek. ‘Je bent een heleboel dingen, Prinses. Koppig, om gek van te worden, en de helft van de tijd haal je het bloed onder mijn nagels vandaan. Maar je bent in niets een reserve.’

Ze lachte zwakjes. ‘Dat is misschien wel het aardigste wat je ooit tegen me hebt gezegd.’

‘Wen er maar niet aan.’

Nog een zwak lachje, een lachje dat net zo snel verdween als het was gekomen. ‘Wat moet ik doen?’ fluisterde Bridget. ‘Ik ben er niet klaar voor. Ik geloof niet dat ik er ooit klaar voor zal zijn.’

‘Jij bent Bridget von Ascheberg,’ zei ik. ‘Je zult er wel klaar voor zijn.’

Bridget was goed in alles wat ze deed en koningin zijn zou geen uitzondering worden.

‘Ondertussen...’ Ik hoopte maar dat ik geen spijt zou krijgen van wat ik ging zeggen. ‘Ondertussen leef je je leven zoals je dat wilt. Zolang je maar

niet nog een keer afspreekt met Vincent Hauz, verdomme.'

Als ik die klootzak ooit nog zag, dan brak ik elk bot in zijn lichaam, alleen maar omdat hij haar had aangeraakt en zij aan hem had gedacht. Hij verdiende geen centimeter van haar.

Bridget klaarde daar een beetje van op. 'Betekent dat dat je me gaat neuken?'

Absoluut nog dronken.

Ik kreunde en was me uiterst bewust van de erectie die de hele tijd niet was afgezwakt. 'Nee, Prinses. Dat is geen goed idee.'

Ze fronste. 'Maar het staat op mijn bucketlist.'

O, jesus. Ik durfde het bijna niet te vragen, maar... 'Heb je een bucketlist?'

Bridget knikte. 'Een bucketlist met dingen die ik wil doen voordat ik naar Eldorra terugga.' Ze begon op haar vingers af te tellen. 'Eén, naar een plek gaan waar niemand weet wie ik ben of dat iets kan schelen. Twee, een hele dag eten, lezen en zonnebaden zonder dat ik naar een bijeenkomst moet of de volgende dag vroeg op moet staan. Drie, iets doen waar je veel adrenaline van krijgt en waardoor mijn grootvader boos op me zou worden, zoals bungeejumpen. En vier, een orgasme krijgen dat ik mezelf niet heb gegeven.' Haar schouders zakten. 'Dat is al een tijdje geleden.'

Fuck. Nu zou ik nooit meer het beeld uit mijn hoofd krijgen van Bridget die zichzelf een orgasme geeft.

Ik wreef met een hand over mijn gezicht. Hoe was ik in godsnaam in deze situatie terechtgekomen? De avond was zo erg ontspoord dat ik het spoor niet eens meer zag.

'Eén ding kan ik wel vergeten,' zei Bridget. 'Maar je kunt me wel met nummer vier helpen.'

Ze zou iets bereiken wat zelfs mijn moeder of het leger niet was gelukt. Ze zou mijn dood worden.

'Ga naar bed,' zei ik met een gespannen stem. 'Alleen. Je bent dronken en het is laat.'

Bridget staarde naar mijn kruis, waar mijn overduidelijke opwindingslijn mijn broek straktrok. 'Maar...'

'Nee.' Ik moest hier weg. En snel ook. 'Geen maar. Morgenochtend ben je me dankbaar.'

Voordat ze nog verder kon protesteren, ging ik weg en ik liep regelrecht naar mijn badkamer, waar ik de langste en koudste douche ooit nam. Dat

hielp niets om mijn stijve onder controle te krijgen. Wat ook niet werkte, was mezelf aftrekken totdat ik een volkomen onbevredigend orgasme kreeg.

Ondertussen ging het verschrikkelijke idee dat in mijn achterhoofd kolkte sinds Bridget me over haar bucketlist had verteld maar niet weg. In plaats daarvan begon het steeds meer als een góéd idee te klinken.

Het was absurd en mogelijk gevaarlijk. Ik had geen tijd om me voor te bereiden en het hele idee ging tegen al mijn training en beschermende instincten in.

Maar ik kon Bridgets verdrietige blik of woorden maar niet uit mijn hoofd zetten.

Ik wil genieten van de tijd die ik nog heb om normaal te zijn.

‘Ik ga hier spijt van krijgen,’ mompelde ik terwijl ik de badkamer verliet en mijn laptop openklapte.

Het maakte niet uit.

Want hoe graag ik Bridget ook veilig wilde houden, ik wilde haar veel liever gelukkig maken.

HOOFDSTUK 16

Bridget

Was het mogelijk om te sterven van schaamte?

Achtenveertig uur geleden zou ik gezegd hebben van niet, maar terwijl ik tegenover Rhys aan tafel ontbeet, was ik daar wel sterk van overtuigd. Ik zou óf exploderen door hoe rood mijn gezicht was, óf in een plasje schaamte smelten, wat er dan ook eerst kwam.

‘Meer bacon?’ Hij schoof het bord mijn kant op.

Ik schudde mijn hoofd en kon hem niet aankijken.

Die ochtend werd ik met een knallende koppijn wakker, een bonzende warmte tussen mijn benen, en ik kon me alles herinneren van wat ik gisteravond had gedaan en gezegd.

Neuk me zoals je me net beloofde.

Vier, een orgasme krijgen dat ik mezelf niet heb gegeven. Dat is al een tijdje geleden.

Ik verslikte me in mijn toast en begon te hoesten.

Rhys trok zijn wenkbrauwen op. ‘Gaat het wel?’ De hele ochtend gedroeg hij zich al kalm, alsof er niets was gebeurd, en ik wist niet zeker of ik opgelucht was of me beledigd voelde.

‘Ja,’ zei ik, happend naar adem. Ik pakte mijn glas water en dronk de helft ervan op totdat ik stopte met hoesten.

‘Je moet meer koolhydraten eten,’ zei hij zachtjes. ‘Dat helpt misschien tegen je kater.’

‘Hoe weet je dat ik een kater heb?’

‘Je hebt gisteravond vijf shots op, met allemaal een ander soort drank. Dat lijkt me simpel.’

Het feit dat hij erkende wat er gisteravond was gebeurd, zorgde er alleen maar voor dat mijn schaamte toenam. Kon ik maar alles wat er ná Borgia was gebeurd uit onze hoofden wissen.

Aangezien ik dat niet kon, werd ik in de verleiding gebracht om te doen alsof ik me niet kon herinneren wat er was gebeurd, maar ik herinnerde het me wel en als ik het er niet over zou hebben, dan zou dat me voorgoed dwarszitten.

‘Luister. Over gisteravond...’ Ik dwong mezelf om Rhys aan te kijken. ‘Ik was dronken en dacht niet helder na. Ik zei wat dingen die ik niet had moeten zeggen. Het spijt me als je je daardoor ongemakkelijk voelde.’

Iets wat leek op teleurstelling flitste over Rhys’ gezicht, maar verdween toen. ‘Ik ook,’ zei hij. ‘We staan quitte.’

Ik wil je niet zoenen of de liefde met je bedrijven. Ik wil je neuken. Ik wil je straffen voor je grote mond en het feit dat je een andere man je liet aanraken. Ik wil dat kleine, verdomde jurkje van je omhoogtrekken en zo hard in je stoten dat je dagen niet kunt lopen.

Een druppel zweet verscheen op mijn voorhoofd. Ik verschoof op mijn stoel, in een poging om het bonzen in mijn klit te negeren, maar dat maakte alles alleen maar erger.

Ik had niet moeten zeggen wat ik zei, maar dat betekende niet dat ik de woorden niet meende. Toen Rhys me over die kast had gebogen, met zijn lul tegen me aangedrukt...

Ik dronk de rest van mijn water op om de warmte in mijn huid tegen te gaan.

‘In dat geval kunnen we maar beter doen alsof er gisteravond niks is gebeurd en het er nooit meer over hebben.’

Ik had echt meer water nodig. En airconditioning. En mogelijk een ijsbad.

‘Prima.’ Rhys leunde tegen het aanrecht met één hand erop terwijl hij koffiedronk uit de mok in zijn andere hand. Een nonchalante houding, maar toch had hij het recht niet om er zo hot uit te zien. ‘Op één ding na.’

O god. ‘Wat dan?’

‘Je bucketlist.’ Die staalgrijze ogen staarden me indringend aan. ‘Wil je echt al die dingen doen voordat je teruggaat naar Eldorra?’

Niet wat ik had verwacht te horen.

Ik zuchtte opgelucht, totdat ik me het vierde ding op die bucketlist herinnerde en weer begon te blozen. ‘Ja, maar de meeste dingen zijn niet mogelijk.’

Het was meer een fantasielijst dan een bucketlist. Dat had ik al geweten toen ik hem maakte, maar een meisje mocht best hoop koesteren.

‘En wat nou als ik zei van wel?’ Rhys zette zijn mok in de spoelbak voordat hij zich weer naar me omdraaide.

‘Dan zou ik zeggen dat dat bullshit is.’

Zijn mondhoeken draaiden omhoog in een grijns en ik voelde mijn huid tintelen. Rhys lachte niet vaak, maar als hij het deed, zag hij er

onweerstaanbaar uit.

‘Altijd fijn om je te horen vloeken, Prinses.’

Neuk me zoals je me net beloofde.

Die herinnering ging waarschijnlijk tegelijkertijd door mijn hoofd als door het zijne, want zijn lach verdween en zijn blik werd warm terwijl ik iets verder wegzakte op mijn stoel.

‘Nee. Het is geen bullshit,’ zei hij, zijn stem ruwer dan een tel geleden. ‘Ik kan je helpen met je bucketlist als je me die kans geeft.’

Ik was niet dapper genoeg om hem te vragen of hij ook nummer vier van de lijst bedoelde.

‘Waarom zou je dat doen?’

‘Dat is mijn goede daad voor dit jaar.’

Een typisch nietszeggend antwoord van Rhys, maar toch was mijn nieuwsgierigheid groter dan mijn irritatie.

‘Oké, ik luister,’ zei ik. ‘Wat heb je in gedachten?’

‘Niet wat, maar waar.’ Rhys glimlachte om mijn verbazing. ‘We gaan naar Costa Rica.’

HOOFDSTUK 17

Bridget

Twee dagen later landden we in Costa Rica zoals Rhys had beloofd en reden we twee uur van het vliegveld naar een klein stadje aan de kust van de Grote Oceaan.

Ik staarde uit het raam naar het weelderige landschap en mijn hoofd tolde van hoe snel alles was gegaan. Ik kon niet geloven dat Rhys, meneer Veiligheid en Bescherming, degene was die deze lastminutereis had voorgesteld, maar ik klaagde niet.

Die ochtend hadden we alles in mijn herenhuis ingepakt en had ik de sleutels ingeleverd. Alles wat ik nog moest doen, kon online. Ik was, in alle opzichten, vrij totdat we terug waren in New York.

‘Dit is het.’ Rhys zette de auto stil voor een uitgestrekte villa van twee verdiepingen. ‘Nummer één op de bucketlist.’

Naar een plek gaan waar niemand weet wie ik ben of dat iets kan schelen.

Dat was zeker het geval hier. Het huis lag hoog in de heuvels en was het enige hier in de wijde omgeving. Hoe had Rhys deze plek überhaupt gevonden?

Mijn borst verkrampde van emotie toen we onze koffers uit de huurauto tilden en naar de ingang liepen. ‘Hoe heb je alles zo snel geregeld?’

Rhys liet me nooit ergens heen gaan zonder eerst al het papierwerk te doen, maar ik had hem nog maar achtenveertig uur geleden over mijn lijst verteld. Het feit dat hij in zo’n korte tijd de stad had onderzocht, het privévliegtuig had geboekt en de villa en de honderd andere zaken had geregeld die kwamen kijken bij het zijn van een lid van een koninklijke familie...

‘Ik heb een beetje valsgespeeld,’ gaf hij toe terwijl hij de voordeur opende. ‘Een oud legermaatje van me is een paar jaar geleden hiernaartoe verhuisd en is de eigenaar van deze plek. Hij is nu op vakantie en ik mag het huis voor een paar dagen gebruiken. Ik kom hier elk jaar, dus ik ken de stad en de mensen. Het is veilig. Rustig. Onder de radar.’

‘Precies wat ik nodig heb,’ mompelde ik. Mijn borst verkrampde nog meer.

Rhys liet me de villa zien. De muren waren helemaal van glas gemaakt, waardoor je driehonderdzestig graden in het rond een prachtig uitzicht had

op de omringende heuvels en de Grote Oceaan in de verte. Alles was open, luchtig en gemaakt van natuursteen en hout, en het ontwerp van het huis deed het lijken alsof het vloeiend in de omgeving opging in plaats van die domineerde. Mijn favoriete ding aan de villa was echter de *infinity pool* op het terras van de tweede verdieping. Vanuit een bepaalde hoek leek het alsof het water recht in de zee overliep.

Rhys liet me – uiteraard – ook het beveiligingssysteem van het huis zien. Overal getint en kogelvrij glas, ultramoderne bewegingssensoren, een ondergrondse *panic room*, waar een voorraad aan eten voor een heel jaar lag. Dat was alles wat ik hoorde voordat ik niet meer luisterde.

Ik waardeerde alle veiligheidsmaatregelen, maar ik hoefde de details van het specifieke model van alle beveiligingscamera's niet te weten. Ik wilde gewoon eten en zwemmen.

‘Help me herinneren dat ik je vriend bedank,’ zei ik. ‘Deze plek is geweldig.’

‘Hij schept er graag mee op, meestal door mensen hier te laten verblijven,’ zei Rhys droogjes. ‘Maar ik zal het doorgeven.’

Het was al bijna twee uur en dus was het eerste wat we deden na de rondleiding ons omkleden en het stadje in gaan om te lunchen. Het lag op twintig minuten rijden van de villa en volgens Rhys woonden er minder dan duizend mensen. Niemand leek te weten wie ik was of dat iets te kunnen schelen.

Nummer één op de bucketlist.

We aten in een klein restaurant dat werd gerund door een familie, waarvan de eigenaar, een oudere vrouw met een rond gezicht genaamd Luciana, begon te stralen toen ze Rhys zag. Ze overstelpte hem met zoenen voordat ze ook mij omhelsde.

‘¡Ay, que bonita!’ riep ze terwijl ze me bekeek. ‘¿Rhys, es tu novia?’ Zo mooi! Rhys, is dat je vriendin?

‘No,’ zeiden Rhys en ik tegelijkertijd. We wierpen elkaar een blik toe voordat hij zei: ‘*Sólo somos amigos.*’ We zijn gewoon vrienden.

‘O.’ Luciana keek teleurgesteld. ‘Misschien breng je op een dag wel een vriendin mee,’ zei ze in het Engels. ‘Misschien ben jij dat dan wel.’ Ze knipoogde naar me voordat ze ons naar een tafeltje bracht.

Ik gaf de warmte de schuld van het blosje op mijn wangen.

In plaats van dat we iets van het menu bestelden, zei Rhys dat ik Luciana moest vertrouwen, en ik was blij dat ik dat had gedaan toen twintig minuten

later het eten al kwam. *Olla de carne, arroz con pollo, plátanos maduros...* allemaal zo heerlijk dat ik Luciana om de recepten zou smeken als ik in de keuken meer had kunnen maken dan roerei en koffie.

‘Dit is geweldig,’ zei ik nadat ik een mondvul kip en rijst had doorgeslikt.

‘Luci maakt het beste eten van de stad.’

‘Ja, maar dat is niet wat ik bedoelde. Ik bedoelde dít.’ Ik gebaarde om ons heen. ‘De reis, alles. Je had dit niet hoeven doen.’

Vooraf omdat Rhys alles uit zijn eigen zak betaalde. Ik ging ervan uit dat zijn vriend hem de villa gratis ter beschikking stelde, maar de vlucht, de huurauto... dat kostte allemaal veel geld. Ik had aangeboden om hem terug te betalen, maar toen had hij me zo duister aangekeken dat ik het onderwerp had laten rusten.

‘Zie het maar als mijn afscheidscadeau,’ zei Rhys, die niet opkeek van zijn bord. ‘Twee jaar. Dat was wel een reisje waard, dacht ik zo.’

De kip die een tel eerder nog zo heerlijk was, lag nu als as in mijn mond.

O ja. Dat was ik bijna vergeten. Rhys was nog maar twee weken mijn bodyguard.

Ik prikte met mijn vork in mijn eten, maar mijn eetlust was verdwenen.

‘Heb je al een nieuwe cliënt?’ vroeg ik nonchalant.

Wie het ook was, ik haatte diegene al vanwege het feit dat die met Rhys mocht beginnen in plaats van met hem te stoppen.

Rhys wreef over zijn nek. ‘Ik neem een korte pauze. Misschien reis ik wel terug naar Costa Rica of ga ik een tijdje naar Zuid-Afrika.’

‘O.’ Ik prikte nog harder in mijn kip. ‘Dat klinkt leuk.’

Geweldig. Hij zou de wereld rond reizen terwijl ik lessen moest volgen in het paleis voor mijn training tot koningin. Misschien zou hij een prachtige vrouw in Costa Rica of Zuid-Afrika ontmoeten en dan zouden ze hun dagen surfend doorbrengen en de hele tijd seks hebben...

Stop.

‘En jij?’ vroeg Rhys, zijn toon ook nonchalant. ‘Weet je al wie je nieuwe bodyguard wordt?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik heb om Booth gevraagd, maar hij heeft al iemand anders toegewezen gekregen.’

‘Gek. Ik had gedacht dat ze wel wat meer naar de wensen van een kroonprinses zouden luisteren.’ Rhys sneed iets harder in zijn kip dan nodig was.

‘Ik ben nog geen kroonprinses. Maar goed, laten we het ergens anders over hebben.’ Ons gesprek deprimeerde me. ‘Wat voor leuk valt er hier allemaal te doen?’

Het antwoord was: niet veel. Na de lunch liepen Rhys en ik door het stadje, waar ik wat souvenirs uitzocht voor mijn vrienden. We bekeken een kunstgalerie met het werk van een aantal lokale kunstenaars en rustten toen uit in een café, waar ik de beste koffie ooit dronk. Vervolgens deden we op de markt boodschappen.

Het was een simpele, doodnormale dag, gevuld met normale activiteiten en niets opwindends.

Het was perfect.

Tegen de tijd dat we terug waren bij de villa, was ik doodop, maar Rhys hield me tegen voordat ik kon gaan slapen. ‘Als je nog even iets langer opblijft... er is iets wat je moet zien.’

Mijn nieuwsgierigheid won het van de vermoeidheid.

‘Dit kan maar beter de moeite waard zijn.’ Ik volgde hem naar het terras en liet mezelf op een van de rieten stoelen bij het zwembad zakken, waar ik een gaap tegenhield. ‘Ik word chagrijnig als ik niet genoeg slaap krijg.’

‘Geloof me, dat weet ik.’ Rhys grijnsde. ‘Maar goed dat je dat zelf toegeeft.’

Ik keek toe terwijl hij alle lichten uitdeed, inclusief de schijnwerpers buiten.

‘Wat doe je?’ Hij deed altijd pas alle lichten uit vlak voordat hij naar bed ging.

‘Kijk omhoog, Prinses.’

Dat deed ik. En ik hapte naar adem.

Duizenden en duizenden sterren lagen in de hemel verspreid, zoveel en zo dicht op elkaar dat het hele tafereel eerder een schilderij leek dan echt.

De Melkweg, recht boven ons, in al zijn glinsterende glorie.

Ik had er niet aan gedacht dat we die hier zo helder konden zien, maar het was wel logisch. We bevonden ons hoog in de heuvels, ver uit de buurt van de dichtstbijzijnde grote stad. Er was niemand en niets om ons heen, behalve de hemel en de nacht.

‘Ik dacht al dat je dit mooi zou vinden,’ zei Rhys. ‘Het is niet iets wat je in New York of Athenberg kunt zien.’

‘Nee, inderdaad.’ Emotie greep naar mijn keel. ‘En je hebt gelijk. Ik vind het prachtig. Het is het zeker waard om slaap te missen en chagrijnig te

worden.'

Zijn zachte lach drong diep door in mijn buik en verwarmde me vanbinnen.

We bleven nog een uur buiten, starend naar de lucht terwijl we de schoonheid ervan in ons opnamen.

Ik vond het fijn om te denken dat mijn ouders daarboven waren en op me neerkeken.

Ik vroeg me af of ik was geworden zoals ze hadden gehoopt en of ze trots waren. Ik vroeg me af wat ze zouden zeggen over Nikolais troonafstand en of mijn moeder wist dat ik degene had moeten zijn die op die dag in het ziekenhuis stierf, niet zij.

Zij had koningin moeten worden. Niet ik.

Zij en mijn vader waren tenminste samen. Ze waren een van de gelukkigen die waren begonnen in een gearrangeerd huwelijk en uiteindelijk verliefd werden. Mijn vader was nooit meer dezelfde geweest na de dood van mijn moeder. Tenminste, dat had iedereen me verteld. Ik was te jong geweest om het verschil te weten.

Soms vroeg ik me af of hij de controle over de auto expres was verloren, zodat hij sneller bij haar kon zijn.

Ik draaide mijn hoofd om naar Rhys. Mijn ogen waren voldoende aan het donker gewend om de kleine ronding van zijn neus en de strakke lijnen van zijn lippen te zien.

'Ben jij ooit verliefd geweest?' vroeg ik, deels omdat ik het echt wilde weten en deels omdat ik mezelf wilde afleiden van de duistere kant die mijn gedachten op waren gegaan.

'Nee.'

'Echt? Nog nooit?'

'Nee,' zei Rhys weer. Hij trok een wenkbrauw op. 'Verbaast dat je?'

'Een beetje. Je bent oud. Je had nu op zijn minst al drie keer verliefd moeten zijn geweest.' Hij was tien jaar ouder dan ik, wat niet zo oud was, maar ik plaagde hem graag als ik de kans kreeg.

Een diep, warm geluid vulde de lucht en ik realiseerde me met een schok dat Rhys aan het lachen was. De diepste, luidste en echtste lach die ik tot nu toe uit hem had getrokken.

Het was een prachtig geluid.

'Eén liefde voor elke tien jaar,' zei Rhys toen hij gestopt was met lachen. 'Dan had jij al twee keer verliefd moeten zijn geweest.' De intensiteit van

zijn blik sneed door het duister. ‘Dus, zeg eens, Prinses. Ben jij ooit verliefd geweest?’

‘Nee.’ Ik richtte mijn aandacht weer op de sterren. ‘Maar ik hoop dat op een dag wel te zijn.’

HOOFDSTUK 18

Bridget

We brachten vier heerlijke, perfecte dagen door in Costa Rica.

Ik werd laat wakker, ging laat naar bed en besteedde mijn dagen etend, zonnebadend en lezend. Een roman die ik op het vliegveld had gekocht.

Nummer twee op de bucketlist.

Op onze derde dag reed ik met Rhys twee uur naar Monteverde om te gaan tokkelen. Hij zei dat het de beste tokkelbaan in de omgeving was en dat hij daar al meerdere keren zelf was geweest.

Toch stond zijn gezicht strak van de spanning terwijl ik me voorbereidde op de lange tokkelbaan. Tot nu toe hadden we alleen nog maar de kleinere uitgeprobeerd, en die waren best leuk, maar ik was klaar voor meer.

De tokkelbaan die ik nu ging doen, hing hoog boven het nevelwoud en was zo lang dat ik het uiteinde niet kon zien. Een mix van opwinding en zenuwen kolkte in mijn buik.

‘Check haar nog een keer,’ zei Rhys nadat onze gids zijn duimen naar me op had gestoken.

Niemand sputterde tegen. Rhys liet de gids mijn harnas voor elke baan drie keer checken en het had geen zin om te protesteren.

‘Als je vast komt te zitten, raak dan niet in paniek,’ zei Rhys, nadat de gids weer zijn duimen naar me had opgestoken. ‘Dan komen we je halen.’

‘Met “we” bedoelt hij mij,’ grapte de gids. ‘Maar ja, dan komen we je halen. Maak u geen zorgen, mevrouw.’

‘Het was tot nu toe niet in me opgekomen dat ik vast kon komen te zitten, dus dank je wel,’ zei ik droogjes.

Rhys’ strakke gezicht ontspande niet, maar toen ik goed ging staan, dacht ik niet meer aan zijn humeur. De gids gaf me een duwtje en eindelijk racete ik over de lijn heen. De wind blies door mijn haar en ik kon een enorme grijns niet tegenhouden.

Tokkelen leek eng vanaf de grond, maar zodra ik in de lucht was? Dan was het fantastisch.

Ik sloot mijn ogen en genoot van het gevoel van de wind en om weg te zijn van alles. Geen zorgen, geen verantwoordelijkheden, alleen ik en de natuur.

Toen ik op het volgende platform in een boom was geland, lachte ik nog steeds en ik kon het niet nalaten om Rhys te plagen toen hij na mij was geland.

‘Zie je? Niks aan de hand,’ zei ik. ‘Je hoeft me niet van de grond op te rapen.’

Dat vond hij helemaal niet grappig, maar dat kon me niets schelen.

Nummer drie van de bucketlist, check.

Ondanks zijn beschermende karakter was Rhys hier een stuk ontspannener. Niet helemaal, niet echt, maar hij had zijn zwarte outfits wel omgeruild voor korte broeken en ja, echt waar, witte T-shirts. Bovendien was hij akkoord gegaan met de meeste activiteiten die ik wilde doen, zonder tegen te strubbelen, inclusief parasailen en een rit op een quad.

Het enige wat hij echter weigerde, was om met mij in het zwembad te springen, en op onze laatste avond deed ik nog een poging om hem over te halen.

‘Ik heb nog nooit gehoord van een Navy SEAL die niet zwemt.’ Ik stapte het terras op, waar Rhys in zijn tekenblok aan het schetsen was. Hij had me zijn tekeningen nog niet laten zien en ik had hem daar ook niet om gevraagd. Kunst was iets persoonlijks en ik wilde hem niet dwingen me iets te laten zien als hij dat niet wilde. ‘Kom op. Het is onze laatste dag en je hebt hier nog niet één keer gebruik van gemaakt.’ Ik gebaarde naar het glinsterende zwembad.

‘Het is maar een zwembad, Prinses.’ Rhys keek niet op van zijn boek. ‘Ik heb al eerder in zwembaden gelegen.’

‘Laat zien dan.’

Geen antwoord.

‘Oké. Dan ga ik wel in mijn eentje zwemmen. Alweer.’ Ik trok mijn tuniek uit en liet de dunne witte stof op de grond vallen voordat ik langs Rhys liep.

Misschien liep ik iets langzamer dan normaal en zwaaide ik meer met mijn heupen.

Misschien had ik ook wel een van de kleinste bikini's ooit aan. Ik had namelijk nog wel één ding op mijn bucketlist staan.

Ik was dronken toen ik Rhys over mijn bucketlist had verteld, maar nu was ik nuchter en ik wilde nog steeds dat hij me met nummer vier hielp.

Ik voelde me aangetrokken tot hem en hij voelde zich aangetrokken tot mij. Dat was wel duidelijk na wat er na Borgia in mijn kamer was gebeurd.

Hij zou niet lang meer mijn bodyguard zijn en niemand zou ervan weten tenzij we het vertelden.

Eén wilde, gepassioneerde avond met mijn sexy bodyguard voordat ik de plicht van de rest van mijn leven zou oppakken. Was dat nou te veel gevraagd?

Ik liep het zwembad in en onderdrukte een lach toen ik de warmte van Rhys' blik op mijn huid voelde, maar ik draaide me pas om toen ik de andere kant van het bad had bereikt. Toen ik dat deed, had Rhys weer zijn hoofd over zijn tekenboek gebogen, maar zat er een spanning in zijn schouders die er eerst niet had gezeten.

‘Weet je zeker dat je er niet in wilt?’ riep ik. ‘Het water is heerlijk.’

‘Ik pas,’ zei hij kortaf.

Ik zuchtte en liet het gaan... voor nu.

Terwijl hij tekende, zwom ik rondjes in het zwembad, waarbij ik genoot van het water en de zon op mijn rug.

Toen ik eindelijk voor een pauze boven water kwam, ging de zon bijna onder en zorgde het warme, gouden licht voor een wazige, droomachtige gloed over onze omgeving.

‘Laatste kans, meneer Larsen.’ Ik streek mijn haren naar achteren en knipperde het water uit mijn ogen. ‘Wie het zwembad niet eert, is het grote niet waard.’

Dat was dom, maar toch zag ik Rhys' mondhoeken omhoogtrekken voordat hij zijn lippen weer op elkaar perste. ‘Hou je op met me lastig te vallen als ik nee zeg?’

Ik grijnsde. ‘Waarschijnlijk niet.’

Mijn hart maakte een sprongetje toen hij zijn boek dichtsloeg, dat op tafel legde en opstond.

Ik had niet verwacht dat hij zou toegeven.

Rhys liep naar het zwembad toe, trok zijn shirt ondertussen over zijn hoofd en ik verloor het vermogen om te ademen.

Brede schouders, perfecte spieren, een buik waar je kaas aan kon schaven. Absolute mannelijke perfectie.

De plek tussen mijn benen pulseerde terwijl ik hem in me opnam. Tatoeages versierden zijn borst, beide armen en één kant van zijn ribbenkast, en diepe lijnen liepen in een V-vorm naar, voor zover ik had gevoeld toen hij me over mijn kast had gebogen, een erg indrukwekkend pakketje.

Rhys liep het bad in en zwom naar me toe, waarbij zijn grote, krachtige lichaam zo gracieus als een dolfijn door het blauwe water sneed. Naast me kwam hij weer boven water en een lok donker haar viel voor zijn oog. Ik weerstond de drang om die uit zijn gezicht te duwen. ‘Kijk. Ik ben in het water, nou blij?’

‘Ja. Je zou vaker geen shirt moeten dragen.’ Rhys’ wenkbrauwen schoten omhoog en mijn wangen vatten vlam voordat ik er vlug aan toevoegde: ‘Je ziet er zo een stuk ontspannener uit. Minder intimiderend.’

‘Prinses, het is mijn baan om intimiderend te zijn.’

Ik zou de woorden ‘het is mijn baan’ veel te snel nooit meer horen.

‘Je weet best wat ik bedoel,’ gromde ik. ‘In de stad ben je altijd zo gespannen.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat gebeurt er als je PTSS hebt.’

Complexe PTSS. Ik had het opgezocht nadat hij me dat had verteld. Een van de symptomen was hypervigilantie constant alert zijn op dreigingen. In tegenstelling tot normale PTSS, die werd veroorzaakt door één traumatische ervaring, was complexe PTSS het gevolg van een langdurig trauma, dat misschien wel maanden of jaren door is gegaan.

Mijn hart kneep samen toen ik bedacht wat hij wel niet meegemaakt moest hebben om zo’n diagnose te krijgen. ‘Helpt het tekenen?’

‘Soort van.’ Rhys’ gezicht was onleesbaar. ‘Maar ik heb al maanden niks kunnen tekenen.’ Hij knikte naar de tafel. ‘Ik was maar wat aan het krabbelen, om te kijken wat eruit zou komen.’

‘Als je iets hebt, dan wil ik het zien. Ik hou wel van een goede tekening van een beveiligingssysteem,’ grapte ik, maar toen herinnerde ik me dat we nog maar één week samen hadden.

Mijn glimlach vervaagde.

Rhys hield me nauwlettend in de gaten. ‘Als je dat wilt.’

Ik wilde een heleboel dingen, maar geen van die dingen hadden met kunst te maken. ‘Mag ik je iets vertellen, meneer Larsen?’

Hij knikte.

‘Ik ga je missen.’

Hij verroerde zich niet en was zo stil dat ik even dacht dat hij me niet had gehoord. Toen zei hij met een vreemd zachte stem: ‘Ik ga jou ook missen, Prinses.’

Ga dan niet. Er móést een manier zijn waarop hij kon blijven. Hij was geen onderdeel van de koninklijke beveiliging, maar hij was wel al twee

jaar bij me. Ik snapte niet waarom ik een andere bodyguard moest krijgen, alleen maar omdat ik naar Eldorra zou terugverhuizen.

Behalve dat Rhys dan mee zou moeten verhuizen. Hij woonde dan misschien al die tijd wel bij me, maar er was een verschil tussen dat soort bescherming in de VS en daadwerkelijk voor onbepaalde tijd meeverhuizen naar een ander land. Bovendien was hij degene die ontslag had genomen.

Zelfs als ik het paleis kon overtuigen om zijn contract te verlengen, zou hij dat dan willen?

Ik was te bang om het te vragen in het geval hij nee zou zeggen, maar de tijd drong.

Een luide knal weerklonk in de verte voordat ik het onderwerp kon aansnijden en Rhys draaide zich met een ruk om naar het vuurwerk in de lucht.

Hij ontspande zich. Ik niet, want ik begreep eindelijk waarom hij zijn shirt in mijn bijzijn nog nooit had uitgetrokken.

Zijn rug, sterk en prachtig, zat onder de littekens. In woedende, bijna witte strepen die over elkaar heen liepen, met hier en daar een paar ronde plekken waarvan ik bijna zeker wist dat ze door sigaretten kwamen.

Gezien de manier waarop Rhys zijn schouders aanspande, had hij zijn fout waarschijnlijk door, maar hij verborg zijn littekens niet nog een keer. Dat had geen nut. Ik had ze al gezien en dat wisten we allebei.

‘Wat is er gebeurd?’ fluisterde ik.

Hij was een lange tel stil voordat hij emotioneel zei: ‘Mijn moeder hield van haar riem.’

Ik hapte naar adem en mijn maag keerde zich om. Zijn moeder had dit gedaan?

‘Heeft niemand ooit iets gezegd of ondernomen? Leraren, burenen?’ Ik kon me niet voorstellen dat zoiets niet opviel.

Rhys haalde zijn schouders op. ‘Waar ik woonde waren er genoeg kinderen met een slechte thuissituatie. Sommigen hadden het veel erger dan ik. Niemand keek gek op van een kind dat “gestraft” werd.’

Ik wilde huilen toen ik dacht aan een jonge Rhys, zo alleen dat hij niets meer dan een statistiek was voor de mensen die voor hem hadden moeten zorgen.

Ik haatte niet veel mensen, maar plotseling haatte ik iedereen die wist of vermoedde wat er aan de hand was geweest en er niks aan had gedaan.

‘Waarom zou ze dit doen?’ Ik streek met mijn vingers over zijn rug, mijn aanraking zo zacht dat het bijna geen aanraking was. Zijn spieren trokken samen onder mijn vingers, maar hij draaide zich niet weg.

‘Laat me je een verhaal vertellen,’ zei hij. ‘Een verhaal over een prachtig jong meisje dat is opgegroeid in een klein, ellendig stadje. Het was haar grootste droom om daar weg te komen. Op een dag ontmoette ze een man die voor zaken een paar maanden in de stad was. Hij was knap. Charmant. Hij beloofde haar om haar mee te nemen als hij wegging en ze geloofde hem. Ze werd verliefd en ze hadden een gepassioneerde relatie. Maar toen werd ze zwanger. En toen ze dat deze man vertelde, die beweerde van haar te houden, werd hij boos en beschuldigde hij haar ervan dat ze hem in de val probeerde te lokken. De volgende dag was hij weg. Zomaar. Zonder een teken van waar hij heen was gegaan, en het bleek dat zelfs de naam die hij haar had gegeven nep was. Ze was alleen, zwanger en blut. Ze had geen vrienden of ouders om haar te helpen. Ze hield de baby, misschien meer uit hoop dat de man op een dag zou terugkomen, maar dat is nooit gebeurd. Ze raakte verslaafd aan drugs en alcohol om de pijn te verdoven en ze werd een ander mens. Gemener, harder. Ze gaf het kind de schuld dat hij haar kans op geluk had verpest en ze uitte haar woede en frustratie op hem. Meestal met een riem.’

Terwijl hij sprak, was zijn stem zo zacht dat ik hem bijna niet kon verstaan en de puzzelstukjes vielen een voor een op hun plaats. Waarom Rhys weigerde te drinken, waarom hij het bijna nooit over zijn familie en jeugd had, zijn complexe PTSS... Misschien kwam die net zozeer door zijn jeugd als door zijn tijd in het leger.

Ergens had ik medelijden met zijn moeder en de pijn die ze vast had meegemaakt, maar geen enkele hoeveelheid pijn rechtvaardigde de keuze om die op een kind af te reageren.

‘Het was niet de schuld van de jongen,’ zei ik. Een traan gleed over mijn wang voordat ik hem kon tegenhouden. ‘Ik hoop dat hij dat weet.’

‘Dat weet hij,’ zei Rhys. Hij veegde mijn traan weg met zijn duim. ‘Huil niet voor hem, Prinses. Het gaat goed met hem.’

Om de een of andere reden moest ik daar alleen maar harder door huilen. Het was de eerste keer dat ik in het bijzijn van iemand anders had gehuild sinds de dood van mijn vader, en ik zou me schamen als mijn hart niet zo gebroken was.

‘Sst.’ Hij veegde nog een traan weg, een diepe frons op zijn gezicht. ‘Ik had je dat niet moeten vertellen. Het is niet de beste manier om een vakantie te eindigen.’

‘Nee. Ik ben juist blij dat je me het hebt verteld.’ Ik bedekte zijn hand met de mijne voordat hij zich kon terugtrekken. ‘Dank je wel daarvoor. Het betekent veel voor me.’

Het was de eerste keer dat Rhys zichzelf zo had opengesteld sinds we elkaar kenden en dat zou ik niet vergeten.

‘Het is maar een verhaal.’ Maar ik zag een storm aan emoties in zijn ogen.

‘Er bestaat niet zoiets als “maar een verhaal”. Elk verhaal is belangrijk. Inclusief het jouwe.’ *Voor al het jouwe.*

Ik liet zijn hand los en zwom om hem heen naar zijn rug, waar ik mijn vingers over zijn huid liet glijden, voordat ik een uiterst zachte kus op een van de littekens drukte. ‘Is dit oké?’ fluisterde ik.

Zijn spieren trokken nog meer samen, zo strak dat ze onder mijn aanraking trilden, maar hij reageerde met een stijf knikje.

Ik kustte nog een litteken. Toen nog een.

Het was stil, op Rhys’ ademhaling na en het zachte geluid van de golven in de verte.

Ik was gestopt met huilen, maar mijn hart deed nog steeds zeer voor hem. Voor ons. Voor alles wat we nooit konden zijn, omdat we nou eenmaal in de wereld leefden waarin we leefden.

Maar nu bestond de rest van de wereld niet en het was nog niet morgen.

Laatste kans.

‘Kus me,’ zei ik zachtjes.

Er trok nog een rilling door hem heen. ‘Prinses...’ Die bijnaam kwam er zacht en ruw uit. Gepijnigd. ‘Dat kan niet. Je bent mijn cliënt.’

‘Niet hier.’ Ik sloeg mijn armen om hem heen en legde een hand op zijn borst, waarin zijn hart snel bonsde. ‘Hier ben ik mezelf en ben jij jezelf. Nummer vier op de bucketlist, meneer Larsen. Weet je nog?’

‘Je hebt geen idee wat je van me vraagt.’

‘Jawel. Ik ben niet dronken zoals die avond na Borgia. Ik weet precies wat ik doe.’ Ik hield mijn adem in. ‘De vraag is alleen: weet jij dat ook?’

Ik kon zijn gezicht niet zien, maar ik kon de tweestrijd in hem bijna horen.

Hij wilde me. Dat wist ik zeker. Maar ik wist niet of dat genoeg was.

Het water golfde om ons heen en nog meer vuurwerk ontplofte in de verte. En Rhys had nog steeds niks gezegd.

Net toen ik dacht dat hij nee zou zeggen en zou weglopen, vloekte hij zacht en laag, draaide zich om en trok me naar zich toe. Ik had nog net genoeg tijd om naar adem te happen voordat zijn hand mijn haar vastpakte en zijn mond op de mijne viel.

HOOFDSTUK 19

Rhys

Bridget von Ascheberg zou nog mijn dood worden. Dat wist ik al toen ik haar voor het eerst zag en mijn voorspelling kwam uit terwijl ik haar verslond.

Het was het einde van mijn zelfbeheersing, mijn professionaliteit en het weinige zelfbehoud dat ik nog had. Geen van die zaken deden ertoe toen ik haar heerlijke smaak proefde of de manier voelde waarop haar rondingen perfect in mijn handen lagen, alsof ze voor me was gemaakt.

Twee jaar lang had ik toegekeken, gewacht en verlangd. Alles had naar dit moment geleid en het was nog beter dan ik me had voorgesteld.

Bridget sloeg haar armen om mijn nek, haar lichaam smeltend tegen het mijne. Ze smaakte naar munt en suiker en op dat moment werd dat mijn favoriete smaak van de hele wereld.

Ik duwde haar tegen de zijkant van het zwembad en greep haar haren steviger beet terwijl ik mijn mond op de hare hield.

Het was geen lieve kus. Hij was hard, eisend en bezitterig, door jarenlange frustratie en spanning, maar Bridget deed net zo hard mee. Ze trok aan mijn haar terwijl ze haar tong met de mijne verstrengelde en haar gekreun trok rechtstreeks naar mijn lul.

‘Wil je dit?’ Ik kneep door haar bikinitopje heen in haar tepel. *Die verdomde bikini.* Mijn ogen vielen er bijna uit toen ze eerder in die outfit langs me was gelopen en ik was blij dat ze die bikini nooit op het strand aan had gehad. Anders had ik elke klootzak moeten vermoorden die naar haar had gekeken en er waren andere dingen die ik veel liever tijdens een vakantie deed... Zoals goed de tijd ervoor nemen om elke centimeter van haar heerlijke lichaam te ontdekken. ‘Mmm?’

‘Ja.’ Bridget duwde haar borsten naar me toe. ‘Maar meer. Alsjeblieft.’

Ik kreunde. Ze werd absoluut mijn dood.

Ik kuste haar nog een keer hard voordat ik haar benen om mijn middel haakte en haar het zwembad uit droeg, de trap op naar haar kamer. Ik had meer dan de rand van een bad nodig voor wat ik in gedachten had.

Toen ik haar op het bed had gelegd, nam ik haar schoonheid in me op. Natte haren, glanzende huid, blosjes op haar wangen van opwindning.

Ik wilde niets liever dan mezelf zo diep in haar begraven dat ze me nooit meer zou vergeten, maar zelfs in de mist van mijn lust wist ik dat dat niet mogelijk was.

Als we die grens zouden overschrijden, dan zou ik haar nooit meer laten gaan en dat zou het einde van ons allebei betekenen. Voor mij maakte dat niet uit, ik was toch al verpest.

Maar Bridget? Zij verdiende meer dan ik.

Zij verdiende de hele wereld.

‘Nummer vier op de bucketlist. Twee regels,’ zei ik, mijn stem ruw. ‘Eén, als we dit doen, dan blijft dat hier. In deze kamer, alleen vanavond. We hebben het er nooit meer over. Begrepen?’

Dat was hard, maar het moest gezegd worden, voor ons allebei. Anders zou het te makkelijk zijn om mezelf in de fantasie te verliezen van wat we konden worden, en dat was veel gevaarlijker dan een roofdier of een vijand.

Bridget knikte.

‘Twee, ik neuk je niet.’

Verwarring verscheen op haar gezicht. ‘Maar je zei...’

‘Er zijn andere manieren om iemand te laten komen, Prinses.’ Ik hield haar borst vast en wreef met mijn duim over haar tepel voordat ik een stap achteruit deed. ‘Wees nu een brave meid en trek je bikini voor me uit.’

Er trok een rilling door haar lichaam, maar ze knielde op het bed neer en deed wat ik haar vroeg door eerst haar bikinitopje los te trekken en toen de touwtjes van haar broekje, in een martelend langzaam tempo.

Jezus christus. Ik was niet religieus, maar als er ooit een tijd zou zijn om in God te geloven, dan was dat nu wel.

Aangezien ik haar niet met mijn handen kon aanraken (nog niet), deed ik het met mijn ogen. Zonder schaamte gleed mijn blik over haar volle borsten naar het heerlijke poesje, dat al glinsterde.

‘Raak jezelf aan,’ beval ik. ‘Laat me eens zien wat je al die avonden doet als je alleen in je kamer zit.’

Een diepe blos nam bezit van haar lichaam en haar ivoorkleurige huid werd roze. Ik wilde het pad van dat blosje volgen met mijn tong. Haar markeren met mijn tanden en aanraking. Aan de hele wereld laten weten van wie ze was, van wie ze hoorde te zijn.

Mij.

Ik kneep in mijn vuisten.

Ondanks haar bloesje hield Bridget haar blik op mij gericht terwijl ze haar borsten aanraakte, in haar tepels kneep, voordat ze een hand tussen haar benen liet glijden.

Al snel kreunde ze van genot terwijl haar mond openviel en haar ademhaling er hard uit kwam. Ze wreef over haar klit en vingerde haar poesje.

Ondertussen verslond mijn blik haar zoals een leeuw een gazelle zou verscheuren. Woest, hongerig en vernietigend.

Mijn lul was zo hard dat hij pijn deed, maar ik raakte hem niet aan. Nog niet.

‘Denk je aan mij, Prinses?’ vroeg ik met een fluweelzachte stem. ‘Mmm? Denk je aan hoe graag je wilt dat ik je op het bed druk en mijn tong in dat heerlijke poesje van je duw totdat je op mijn gezicht klaarkomt?’

Bridget kreunde terwijl ze haar vingers door mijn woorden sneller bewoog. Ze knielde nog steeds en haar benen trilden door haar bewegingen. ‘M-misschien.’

‘Het antwoord is ja of nee. Vertel me de waarheid,’ gromde ik. ‘Aan wie denk je als je je strakke poesje vingert?’

Bridget rilde terwijl ze haar hoofd schuin naar achteren hield en haar ogen dichtvielen. ‘Aan jou.’

‘Wat doe ik dan met je?’

Ze kreunde.

Ik liep op het bed af pakte haar kin vast met één hand, waarbij ik haar dwong me aan te kijken. ‘Wat. Doe. Ik. Met. Je?’

‘Je neukt me,’ zei ze buiten adem. Ik stond zo dichtbij dat ik haar opwindung kon ruiken en de natte geluiden horen van haar vingers die in en uit haar poesje gleden. ‘Terwijl ik over de kast heen buig en ik je in de spiegel achter me zie staan, waar je aan mijn haar trekt en me van achteren neemt. Me vult met je lul.’

Fuck. Sinds de middelbare school was ik niet meer in mijn broek gekomen, maar ik was nu heel dichtbij.

‘Je hebt nogal een vunzige mond voor een prinses.’ Met mijn andere hand pakte ik haar middel vast en dwong ik haar te stoppen. Bridget snikte uit protest, maar ik bleef haar vasthouden.

Ik merkte dat ze op het punt stond te komen, maar vanavond zouden al haar orgasmes van mij zijn.

Ik duwde haar neer op het bed, met haar polsen boven haar hoofd, waar ik ze behendig aan elkaar vastbond met de touwtjes van haar bikinitop.

‘Wat doe je?’ Een mix van verwarring en verwachting was op haar gezicht te zien.

‘Ik zorg ervoor dat ik mijn tijd met je kan nemen, Prinses. Ga nu liggen en laat me het laatste item van je bucketlist afstrepen.’

Ik ving haar mond in een kus voordat ik langs haar nek omlaagbewoog. Sleutelbeenderen, schouders. Toen ik bij haar borsten was, likte ik aan haar tepels en zoog ik erop totdat ze hijgde en haar best deed om los te komen, maar de knoop was te strak.

Een van de nuttigste dingen die ik in het leger had geleerd? Een goede knoop leggen.

Ik trok zachtjes met mijn tanden aan haar tepel terwijl ik een vinger in haar duwde, toen twee, om haar uit te rekken.

Een kreun trok door mijn keel. ‘Je bent drijfnat.’

‘Alsjeblieft.’ Bridgets huid was warm. ‘Ik moet... Ik moet...’

‘Wat moet je?’ Ik kuste haar buik totdat ik haar poesje had bereikt. Ik duwde mijn vingers dieper naar binnen voordat ik ze terugtrok en ze weer erin stootte. Genoeg om haar naar het randje te brengen, maar niet genoeg om haar eroverheen te laten gaan.

‘Ik moet komen,’ kreunde ze. ‘Rhys, alsjeblieft.’

Ik verstijfde. ‘Hoe noemde je me?’ Ik tilde mijn hoofd op en ze staarde naar me terug met lust en iets anders in haar prachtige blauwe ogen.

‘Rhys,’ herhaalde ze fluisterend.

Het geluid van mijn naam uit haar mond was misschien wel het mooiste wat ik ooit had gehoord.

Ik ademde scherp uit voordat ik verderging. ‘Je zult ook komen, Prinses, maar wel pas als ik het zeg.’

Ik boog mijn hoofd weer naar voren en haalde zachtjes mijn tanden over haar klit voordat ik erop zoog. Dat in combinatie met het vingeren maakte dat het vocht langs haar benen liep en ik likte elke druppel op alsof ik omkwam van de honger.

Zo verdomd lekker. Ik was nog nooit verslaafd aan iets geweest, maar ik was wel verslaafd aan de smaak en het gevoel van haar poesje.

Bridget duwde zichzelf tegen mijn gezicht aan, haar bewegingen wild en wanhopig, haar gesmeek en gekreun luider en luider, hoe langer ik doorging.

Eindelijk kreeg ik medelijden met haar en drukte ik mijn duim tegen haar klit en krulde ik mijn vingers in haar totdat ze dat plekje raakten waardoor ze uit elkaar zou vallen.

‘Kom,’ beval ik.

Het woord had nog maar net mijn mond verlaten, of Bridget vloog met een harde kreet omhoog van het bed. Ze kwam zo lang en hard dat het een goede vijf minuten duurde voordat ze gestopt was met trillen, en de aanblik van haar orgasme was bijna genoeg om me de eerste regel te laten vergeten.

Ik neuk je niet.

Ik maakte haar los en wreef over de lichtrode plekken waar de touwtjes in haar huid hadden gesneden.

Bridget lag slap op het bed, maar toen ik aanstalten maakte om weg te gaan, hield ze me tegen.

‘Je vergeet iets.’ Ze staarde naar de overduidelijke bobbel in mijn broek.

‘Geloof me, ik vergeet helemaal niks.’ Mijn erectie was lastig te vergeten nu die zo hard was dat ik er spijkers mee in kon slaan.

‘Laat me er dan iets aan doen.’

Ik hapte naar adem toen haar vingers me aanraakten. ‘Dat was geen onderdeel van het plan.’

‘Het plan is veranderd.’ Bridget trok mijn broek omlaag en ze sperde haar ogen open toen ze zag hoe groot ik was.

‘Bridget...’ Mijn protest eindigde in een kreun toen ze haar handen om me heen sloeg.

‘Je zei mijn naam.’ Ze liet haar tong over het topje van mijn lul glijden en likte de druppels voorvocht op voordat ze me helemaal in haar mond nam.

Ik gaf geen antwoord. Dat kon ik niet.

Alles verdween, op haar warmte om mijn lul na, en ik wist zeker dat de hemel niet beter kon worden dan dit.

Mijn bloed raasde door mijn aderen als vloeibaar vuur en mijn hart pompte een mix van lust en iets anders, wat ik liever niet wilde benoemen, door mijn lichaam terwijl ik Bridgets haar vastpakte.

Zo verdomd mooi.

Ze probeerde me tot helemaal in haar keel te nemen, maar ik was te groot of de hoek was niet goed. Een klein, gefrustreerd geluid verliet haar mond en ik lachte kort voordat ik mezelf terugtrok en haar weer op haar rug legde.

‘Zeg het als het te veel wordt.’ Ik schoof het topje van mijn lul langs haar lippen voordat ik in haar mond verdween. Om de paar centimeter stopte ik

zodat ze aan mijn lengte kon wennen, totdat ik uiteindelijk helemaal, heerlijk in haar keel begraven zat.

Fuck. Het gebeurde niet vaak dat ik terug moest vallen op mijn oude truc, waarbij ik in mijn hoofd alle honkbalwedstrijdroosters afging. De enige manier om onze avond niet nu al te beëindigen was om te denken aan de Washington Nationals.

Bridget sputterde en tranen welden op in haar ogen. Ik trok me terug totdat alleen het topje nog in haar zat.

‘Te veel?’

Ze schudde haar hoofd, haar blik duister en vol lust, en ik duwde mezelf weer kreunend naar binnen.

We vonden een ritme, eerst langzaam en toen sneller zodra ze zich meer op haar gemak voelde. Bridgets gesputter hield op en werd vervangen door gekreun, waarvan het geluid kleine vibraties door mijn lul stuurde. Ze bracht een hand omlaag om zichzelf te vingeren terwijl ik in haar tepels kneep.

‘Zo ja,’ gromde ik. ‘Neem elke centimeter in je keel als een brave meid.’

Zweet lag op mijn huid terwijl ik in haar mond stootte totdat ik er niet meer tegen kon. De fluweelzachte warmte van haar mond, hoe ze zichzelf aanraakte terwijl haar keel zich om mijn lul sloot...

Mijn orgasme raakte me als vuurwerk en explodeerde achter mijn ogen. Op het laatste moment trok ik me terug en ik ontplofte. Ik bedekte haar borst met dikke slierten sperma. Ik kwam zo verdomd hard dat ik bijna op mijn knieën zakte en dat was nog nooit gebeurd. Nog nooit.

Tegen de tijd dat ik klaar was, was Bridget ook nog een keer gekomen en mengde het geluid van ons gehijg zich met de geur van seks in de lucht.

‘Wow.’ Ze knipperde en keek een beetje geschokt.

Ik lachte en mijn hoofd én mijn lul trilden nog na van het orgasme.

‘Dat zou ik moeten zeggen.’ Ik gaf haar een vlugge kus voordat ik haar optilde van het bed en naar de badkamer droeg. ‘Laten we je schoonmaken, Prinses.’

Na onze douche, waarbij ik me de kans niet kon laten ontgaan om haar met mijn vingers nog een orgasme te geven, verschoonde ik het bed voordat ik haar er weer op neerlegde. Vermoeidheid en een tevreden blik waren op haar gezicht te zien en voor een keertje liet ze me zonder te klagen mijn gang gaan terwijl ik haar instopte en haar haren uit haar gezicht streek.

‘Nummer vier op de bucketlist. Zeg niet dat ik je nooit iets heb gegeven,’ zei ik plagend.

Het lukte Bridget om tegelijkertijd te gapen en te lachen. ‘Nummer vier op de bucketlist,’ mompelde ze slaperig. ‘Dat was perfect.’ Ze knipperde naar me en ik zag een verdrietige blik in haar ogen. ‘Ik wilde dat we hier voorgoed konden blijven.’

Mijn borst kneep samen. ‘Ik ook, Prinses.’ Ik kuste haar nog een keer, de zachtste kus van de avond, en probeerde haar smaak en het gevoel van haar lippen te onthouden.

Nadat ze in slaap was gevallen, bleef ik nog een tijdje naar haar kijken. Ik voelde me een engerd, maar ik kon niet wegstijgen. Haar borst ging langzaam op en neer en ze had een klein lachje rond haar lippen. Ze zag er gelukkiger uit dan ik haar in weken had gezien en ik wilde dat ik dit moment voorgoed kon laten duren, net zoals zij wilde.

Als we dit doen, dan blijft dat hier. In deze kamer, alleen vanavond. We hebben het er nooit meer over.

Mijn regel. Een regel die we móesten volgen, omdat Bridget niet alleen mijn cliënt was. Ze was de toekomstige koningin van Eldorra en daar zaten veel complicaties en bullshit aan vast, iets wat ik haatte, maar waar ik niks aan kon doen.

Ik liet nog een laatste keer mijn blik over haar heen glijden en nam elk detail van haar in me op. Toen verhardde mijn uitdrukking en liep ik weg.

Nummer vier op de bucketlist.

Wat mijn hart ook zei of wilde, vanavond had ik haar wens in vervulling laten gaan.

Dat was alles.

Dat was alles wat het kon zijn.

HOOFDSTUK 20

Bridget

De volgende ochtend werd ik met een pijnlijk lichaam, maar met een lach op mijn gezicht wakker. Ik was al een lange tijd niet met zo'n goed humeur wakker geworden en het duurde even voordat ik wist waarom.

Delen van gisteravond kwamen terug, eerst langzaam en toen allemaal tegelijk, en ik bloosde toen ik me de schunnige dingen herinnerde die ik had gezegd en in deze kamer had gedaan.

Maar toch kon ik de lach niet van mijn gezicht houden.

Ik moet vaker bucketlists maken.

Ik bleef nog een tijdje in bed liggen en wilde de dromerige mist om me heen niet verstoren, maar we zouden vandaag teruggaan naar New York en ik moest opstaan.

Toen ik dat deed, zag ik dat mijn reiskleren al netjes op mijn kast lagen en ik realiseerde me dat de rest van mijn kamer opgeruimd was. Geen schoenen die rondslingerden, geen bikini's die over stoelen hingen of make-up op de kaptafel.

Rhys had waarschijnlijk mijn koffer voor me ingepakt. Ik had zo diep geslapen dat ik hem niet eens had gehoord.

Mijn vermoeden werd bevestigd toen ik de woonkamer binnenliep en hem naast onze bagage zag staan wachten. Weg waren de casual T-shirts en korte broeken die hij de afgelopen dagen had gedragen. Nu was hij weer van top tot teen in het zwart gekleed.

Ik voelde een lichte steek in mijn borst. Ik miste vakantie-Rhys nu al.

‘Goedemorgen, Uwe Hoogheid,’ zei hij zonder op te kijken van zijn telefoon. ‘Het ontbijt staat klaar in de keuken. Onze vlucht vertrekt vanmiddag, dus we moeten over drie kwartier weg.’

Mijn glimlach vervaagde. *Uwe Hoogheid*. Niet eens *Prinses*.

We hadden afgesproken om het niet meer te hebben over wat er gisteravond was gebeurd, maar ik had niet verwacht dat de situatie al zo snel zou veranderen. Rhys was bijna nog afstandelijker dan toen we elkaar voor het eerst hadden ontmoet.

‘Bedankt.’ Ik was zo van mijn stuk gebracht dat ik niet wist wat ik anders moest zeggen. ‘Voor het inpakken en het ontbijt.’

‘Graag gedaan.’

Mijn goede humeur van eerder verdween, maar ik verborg mijn teleurstelling en ontbeet in mijn eentje terwijl Rhys checkte of alles in het huis oké was voordat we weggingen.

Hij had de keuken voor het laatst bewaard, misschien omdat ik daar zat.

‘Meneer Larsen.’ Het voelde niet juist om hem Rhys te noemen, gezien de afstand tussen ons.

‘Ja?’ Hij trok de nu lege koelkast open en liet zijn blik erdoorheen glijden voordat hij hem weer sloot.

‘Ik heb een voorstel voor je.’

Hij verstrakte en ik kon een flauw lachje niet tegenhouden.

‘Niet zo’n soort voorstel,’ zei ik. ‘En voordat ik iets zeg, wil ik dat je weet dat het niks te maken heeft met... gisteravond.’ Ik hoopte maar dat ik mezelf niet voor schut zette, maar als dat wel zo was, dan was dat maar zo. Als ik iets wilde, dan moest ik dat hardop zeggen. Anders kon ik alleen maar mezelf de schuld geven als ik spijt kreeg van iets wat had kunnen zijn. ‘Je bent een goede bodyguard en ik maak al genoeg veranderingen mee door Nikolais troonafstand. Tijdens de overgang wil ik iemand aan mijn zijde hebben die ik goed ken.’

Rhys stond zo stil dat hij net een standbeeld leek.

‘Als ik het vraag, denk ik dat het paleis je contract wel wil verlengen totdat ik me meer op mijn gemak voel in mijn nieuwe positie.’ Ik haalde diep adem. ‘Het zou veel voor me betekenen als je tijdelijk mee wilt verhuizen naar Eldorra en ik begrijp het als dat te veel zou zijn. Maar ik wilde je die optie geven, voor het geval je wilt blijven.’

Ik had niet gelogen toen ik zei dat dit niks te maken had met gisteravond. Het idee ging al weken door mijn hoofd en ik bleef het maar uitstellen. Maar de tijd drong en als ik niks zei, dan zou er niks gebeuren.

Eindelijk knipperde Rhys. ‘Wanneer wil je een antwoord hebben?’

Ik vocht tegen nog een golf van teleurstelling. Natuurlijk moest hij erover nadenken. Het was een grote verandering. Maar toch had ik gedacht dat...

‘Binnen een week, voordat je contract officieel afloopt.’

Hij knikte, zijn uitdrukking neutraal. ‘Ik laat je voor het einde van de week mijn antwoord weten. Bedankt voor deze kans.’ Rhys liep de keuken uit en ik staarde naar de plek waar hij net nog had gestaan.

Dat was het dan.

Geen glimlach, geen teken of hij blij of verrast was, of zich ongemakkelijk voelde. Alleen maar een: *Ik laat je voor het einde van de week mijn antwoord weten.* Alsof we behalve een werkrelatie niks hadden.

Ik probeerde nog een hap toast te nemen voordat ik het opgaf en mijn gezicht in mijn handen legde.

Bridget von Ascheberg, wat heb je gedaan?

Rhys en ik zeiden niks tijdens de lange autorit terug naar het vliegveld, of tijdens de vlucht zelf. De sfeer tussen ons was zo gespannen dat ik bijna wenste dat er gisteravond niks was gebeurd, maar ik kon er geen spijt van krijgen.

De gevolgen waren niet fijn, maar het moment zelf was prachtig geweest. *Nummer vier van de bucketlist.*

Het was zoveel meer geweest dan een item op de bucketlist, maar dat zou ik nooit hardop toegeven.

‘Het hoeft niet, maar... wil je morgen met me meegaan?’ vroeg ik toen Rhys mijn koffer in mijn suite had neergezet. Een paar uur geleden waren we in New York geland en we verbleven in het Plaza Hotel totdat ik over twee dagen naar Eldorra zou vertrekken. Nikolai zou morgen zijn troonafstand aankondigen en daarna had ik mijn eigen persconferentie. Dat idee maakte me misselijk. ‘Naar de speech.’

Voor het eerst die dag verzachtte het gezicht van Rhys. ‘Natuurlijk, Prinses.’

Het was grappig hoe erg ik die bijnaam eerst had gehaat, maar nu maakte mijn hart een sprongetje.

Later die avond deed ik mijn best om in slaap te vallen, maar er gingen honderd gedachten en zorgen door mijn hoofd. Costa Rica, Rhys, of hij mijn bodyguard zou blijven of niet, de reactie van de wereld op Nikolais troonafstand en verloving met Sabrina, de gezondheid van mijn grootvader, het feit dat ik kroonprinses zou worden, mijn verhuizing terug naar Eldorra...

Ik kneep mijn ogen dicht. *Haal adem. Haal gewoon adem.*

Uiteindelijk viel ik in een rusteloze slaap, maar ik werd geteisterd door nachtmerries waarin ik werd geplet door een enorme kroon recht voor het paleis, terwijl iedereen naar me wees en lachte.

De volgende ochtend werd ik vroeger wakker dan normaal om me klaar te maken voor de persconferentie en om de donkere kringen onder mijn ogen te camoufleren met make-up. Ik sloeg het ontbijt over, want ik durfde er

niet op te vertrouwen dat ik het eten binnen zou houden, maar toen Rhys zoals beloofd om zeven uur op kwam dagen, stond hij erop dat ik wat eieren en een smoothie als roomservice bestelde. Geen koffie. Dat zou helpen met mijn zenuwen, zei hij, en verrassend genoeg was dat ook zo.

Nikolais toespraak begon om acht uur en we keken in stilte toe terwijl mijn broer, gekleed in zijn ceremonieel militair tenue, zijn gezicht strak maar vastberaden, de woorden zei die de Eldorraanse geschiedenis voorgoed zouden veranderen.

‘Hierbij verklaar ik dat ik afstand doe van mijn titel als kroonprins van Eldorra en mezelf terugtrek uit de koninklijke lijn van troonopvolging. Dit was een lastig besluit...’

Zelfs via het scherm waren de verontwaardigde geluiden van het publiek goed te horen, maar Nikolai bleef doorgaan.

De belangrijkste beslissing van mijn leven...

Mijn liefde voor het land...

Opgevolgd door mijn zus, prinses Bridget...

De hele tijd verroerde ik me niet. Ik wist dat de troonafstand eraan zat te komen, maar toch voelde het onwerkelijk om Nikolai die woorden hardop te horen zeggen op het scherm.

Na zijn toespraak verscheen het beeld van een nieuwslezeres die sprakeloos keek, maar Rhys zette de tv uit voordat ik kon horen wat ze had te zeggen.

‘Heb je even een moment nodig?’ Hij straalde zoveel zelfverzekerdheid en autoriteit uit dat hij mijn zenuwen bijna wist te bedaren.

Bijna.

Mijn eigen persconferentie zat eraan te komen en ik kon wel overgeven.

Ja. Het liefst een miljoen momenten.

‘Nee.’ Ik schraapte mijn keel en zei toen met vastere stem: ‘Nee. Laten we gaan.’

Ik checkte mijn haar en kleren nog een laatste keer voordat we mijn suite verlieten. Alles wat iemand uit een koninklijke familie in het openbaar zei en droeg had een verborgen betekenis. Vandaag was ik voor de strijd gekleed in een strak Chanel-pak en een subtiele gouden broche met robijnen en diamanten in de kleuren van de Eldorraanse vlag.

De boodschap: beheerst en klaar om het over te nemen.

De realiteit: totale chaos.

Terwijl Rhys en ik met de lift naar de lobby gingen, raakte ik in een staat van verdoving en de wereld om me heen werd wazig.

De tiende verdieping... Negende... Achtste...

Mijn maag zakte verder bij elke verdieping die we passeerden.

Toen we bij de lobby waren, schoven de liftdeuren open en zag ik een hele menigte verslaggevers bij de ingang van het hotel staan, alleen maar tegengehouden door de beveiliging. Hun geroep klonk nog harder toen ze mij zagen en iedereen in de lobby draaide zich naar de bron van alle commotie.

Mij.

In het verleden had ik al genoeg meegemaakt met de pers, maar dit was mijn eerste contact met de paparazzi als kroonprinses. Het zou niet veel anders moeten zijn, maar toch was dat wel zo.

Alles was anders.

Mijn ademhaling ging steeds sneller. Donkere vlekjes verschenen aan de rand van mijn gezichtsveld en ik wankelde.

‘Haal adem, Prinses,’ zei Rhys zachtjes. Op de een of andere manier wist hij altijd wat er door me heen ging. ‘Jij bent de toekomstige koningin. Laat ze je niet intimideren.’

Adem in. Adem uit.

Hij had gelijk. Ik kon mijn eerste dag in mijn nieuwe rol niet bang en timide overkomen. Ook al wilde ik alleen maar terugrennen naar mijn suite en die nooit meer verlaten. Ik had verantwoordelijkheden waar ik me aan moest houden.

Ik kan dit.

Ik was de toekomstige koningin van Eldorra. Het werd tijd om me daarnaar te gedragen.

Ik haalde diep adem, rechte mijn schouders en stak mijn kin in de lucht, waarbij ik de blikken van de andere hotelgasten negeerde terwijl ik naar de uitgang liep en begon aan mijn nieuwe leven.

Deel 2

HOOFDSTUK 21

Bridget

Zes weken later

‘Zijne Majesteit is klaar voor u.’ Markus stapte mijn grootvaders kantoor uit en zijn gezicht stond zo strak dat het leek alsof hij net een hele citroen had ingeslikt.

‘Bedankt, Markus.’ Ik glimlachte. Hij glimlachte niet terug. Hij knikte alleen maar beleefd en draaide zich toen om.

Ik zuchtte. Als ik had gedacht dat ik als kroonprinses een betere relatie met de belangrijkste adviseur van Edvard zou krijgen, dan had ik het goed mis. Markus leek alleen maar nóg ontevredener dan normaal en misschien kwam dat omdat de artikelen in het nieuws over mijn broers troonafstand niet bepaald positief waren geweest.

Wat ook niet positief was? Mijn bijnaam: Parttime Prinses. Blijkbaar vonden de roddelbladen het maar niks dat hun toekomstige koningin zoveel tijd buiten Eldorra had doorgebracht en ze grepen elke kans aan die ze kregen om mijn toewijding aan het land en mijn bekwaamheid voor de troon in twijfel te trekken.

Het ergste was nog wel dat ze er niet helemaal naast zaten.

‘Ik zie je morgen tijdens het lintjesknippen,’ zei ik tegen Mikaela, die met me mee was gegaan naar Elin om de schade een beetje te beperken.

‘Lijkt me goed.’ Mikaela wierp een blik door Edwards halfopen deur. ‘Succes,’ fluisterde ze.

We wisten niet waarom mijn grootvader me wilde spreken, maar wel dat het niet goed was. Hij riep me niet naar zijn kantoor tenzij het serieus was.

‘Bedankt.’ Ik glimlachte flauwtjes.

Mikaela was mijn beste vriendin toen ik opgroeide en was nu mijn rechterhand tijdens mijn training tot koningin. Als de dochter van baron en barones Brahe wist ze alles wat er maar viel te weten over iedereen in de hogere kringen van Eldorra, en ik had haar ingehuurd om me te helpen terug te komen in de Athenbergse samenleving. Ik had hier al zo lang niet meer gewoond dat ik geen idee had wat er speelde, iets wat onacceptabel was voor de toekomstige koningin.

Ik had niet verwacht dat ze ja zou zeggen op zo'n grote taak, maar tot mijn verbazing had ze dat wel gedaan.

Mikaela kneep zachtjes in mijn arm voordat ze wegging en ik bereidde mezelf voor terwijl ik Edwards kantoor binnenliep. Het was een enorme kamer met mahoniehouten lambrisering langs de muren en een hoog plafond. De ramen boden uitzicht op de tuinen van het paleis en er stond een bureau dat groot genoeg was om er een dutje op te doen.

Er verscheen een lach op Edwards gezicht toen hij me zag. Hij zag er veel gezonder uit dan in de weken na zijn ziekenhuisopname en had sindsdien geen symptomen meer gehad, maar toch maakte ik me nog zorgen om hem. De dokters zeiden dat zijn aandoening onvoorspelbaar was, en elke dag werd ik wakker en vroeg ik me af of dat de laatste dag zou zijn waarop ik mijn grootvader zou zien.

‘Hoe gaat het trainen?’ vroeg hij toen ik op de stoel tegenover hem had plaatsgenomen.

‘Goed.’ Ik duwde mijn handen onder mijn benen om mijn zenuwen te onderdrukken. ‘Maar sommige parlementsvergaderingen zijn nogal...’ *Langdradig, slaapverwekkend, zo saai dat ik veel liever naar opdrogende verf kijk.* ‘Uitgebreid.’

Niemand hoorde zichzelf liever praten dan een minister die daar de kans voor kreeg. Het was fascinerend hoe weinig iemand met zoveel woorden kon zeggen.

Helaas was het de taak van een vorstin om minstens één keer per week zo'n parlementsvergadering bij te wonen, en mijn grootvader vond het nuttig om nu al aan dat proces te wennen.

Sinds ik terug was in Eldorra, zaten mijn dagen vol met vergaderingen, evenementen en ‘koninginlessen’, vanaf het moment waarop ik wakker werd tot het moment waarop ik ging slapen. Maar dat vond ik niet erg. Zo dacht ik tenminste niet aan Rhys.

Verdomme. Mijn borst kneep samen en ik dwong mezelf alle gedachten aan mijn oude bodyguard uit mijn hoofd te zetten.

Edwards lach bracht me terug naar het heden. ‘Een diplomatieke manier om het te omschrijven. Het parlement is iets wat je totaal niet gewend bent, maar het is wel een essentieel onderdeel van de regering, en als koningin moet je er een goede relatie mee opbouwen... Wat me bij de reden brengt waarom ik je hier heb laten komen.’ Hij was even stil en zei toen: ‘Er zijn eigenlijk drie dingen die ik wil bespreken, om te beginnen met Andreas.’

Verwarring mengde zich met mijn behoedzaamheid. ‘Mijn neef Andreas?’ ‘Ja.’ Edwards gezicht betrok. ‘Hij zal een paar maanden in het paleis verblijven en arriveert dinsdag.’

‘Wat?’ Ik herpakte mezelf vlug, maar toch fronste mijn grootvader om mijn onfatsoenlijke uitval. ‘Waarom komt hij hierheen?’ vroeg ik op een rustigere toon, hoewel ik allesbehalve kalm was. ‘Hij heeft zijn eigen huis in de stad.’

Andreas, de zoon van prins Alfred, de overleden broer van mijn grootvader, was... Hoe kon ik dit tactvol zeggen? Hij was een stuk stront. Denk aan iemand die van adel was, vrouwen haatte en over het algemeen een klootzak was, en voilà: daar had je Andreas von Ascheberg.

Gelukkig was hij naar Londen verhuisd om daar naar de universiteit te gaan en hij was daar gebleven. Ik had hem al jaren niet gezien en ik miste hem niet.

Maar nu keerde hij niet alleen terug naar Eldorra, maar zou hij ook nog eens bij ons logeren.

Vermoord me maar.

‘Hij wil graag permanent terugkeren naar Eldorra,’ zei Edvard voorzichtig, ‘meer betrokken zijn bij de politiek. Bovendien zei hij dat de reden dat hij hier wil verblijven is dat hij een betere band met jou wil opbouwen, aangezien jullie elkaar al zo lang niet hebben gezien.’

Ik geloofde daar niks van. Andreas en ik hadden nooit met elkaar overweg gekund en het idee van hem in de politiek joeg me de stuipen op het lijf.

In tegenstelling tot de meeste constitutionele monarchieën, waar de koninklijke familie zich niet bemoeide met de politiek, stimuleerde Eldorra koninklijke leden juist om tot zekere hoogte betrokken te zijn. Ik had dat liever niet gehad als dat betekende dat Andreas dan niks te zeggen zou hebben over mensenlevens.

‘Waarom nu ineens?’ vroeg ik. ‘Ik dacht dat hij los aan het gaan was in Londen.’

Andreas had altijd al praatjes gehad, door op te scheppen over zijn cijfers en te hinten naar wat voor een goede koning hij zou zijn, soms recht in Nikolais gezicht, maar dat was alles. Het waren maar praatjes. Dichterbij dan politicologie studeren kwam hij niet.

Edvard trok een dikke, grijze wenkbrauw op. ‘Na jou is hij de volgende in de lijn van troonopvolging.’

Ik staarde hem aan. Hij kon niet bedoelen wat ik dacht dat hij bedoelde.

Aangezien mijn moeder enig kind was geweest en ik geen kinderen had, was Andreas inderdaad de tweede in de lijn van troonopvolging nu Nikolai afstand had gedaan. Ik probeerde me hem als koning voor te stellen en er ging een rilling door me heen.

‘Ik zal eerlijk zijn,’ zei Edvard. ‘Andreas heeft wel een zekere... ambitie getoond wat betreft de troon en hij gelooft niet dat een vrouw dat aankan.’

O, wat had ik graag gewild dat Andreas nu hier was, zodat ik hem kon vertellen waar hij die ambitie van hem precies kon steken. ‘Misschien kan hij dat aan koningin Elizabeth vertellen, de volgende keer dat we een bezoekje brengen aan Buckingham Palace,’ zei ik koeltjes.

‘Je weet dat ik het niet met hem eens ben, maar Eldorra is niet het Verenigd Koninkrijk of Denemarken. Het land is meer... traditioneel en ik ben bang dat veel leden van het parlement er stiekem net zo over denken als Andreas.’

Ik greep de armleuningen van de stoel vast. ‘Het is maar goed dat het parlement dan niet kiest wie mag heersen.’

Ik wilde dan misschien wel niet heersen, maar ik liet niemand me vertellen dat ik niet mócht heersen simpelweg omdat ik een vrouw was. Ook al was de monarchie alleen maar symbolisch, we representeren wel het land en ik liet echt niet iemand zoals Andreas dat doen.

Edvard twijfelde. ‘Dat is de andere reden die ik met je wilde bespreken. Het parlement gaat daar misschien niet over, maar de Koninklijke Huwelijkswet bestaat wel.’

Ik kreeg een knoop in mijn maag. De Koninklijke Huwelijkswet, die in 1732 was ingegaan, was een archaïsche wet die stelde dat vorsten en vorstinnen moesten trouwen met iemand van adel. Dat was de reden dat Nikolai afstand van de troon had gedaan en ik wilde er niet aan denken, want het betekende dat mijn kans om te trouwen uit liefde vrijwel nihil was.

Het ging er niet alleen om dat ik een adellijk iemand moest vinden die ik leuk vond, maar potentiële huwelijkspartners werden uitgekozen op basis van hun geschiktheid op politiek vlak. Ik was niet naïef genoeg om te hopen op een liefdesmatch.

‘Ik hoef nog niet te trouwen.’ Ik deed mijn best om mijn stem niet te laten trillen. ‘Ik heb nog tijd.’

‘Was dat maar waar.’ Edwards gezicht betrok van schuldgevoel en zorgen. ‘Maar mijn aandoening is onvoorspelbaar. Ik zou elk moment weer kunnen instorten en de volgende keer heb ik misschien niet zoveel geluk. Nu

Nikolai afstand van de troon heeft gedaan, ligt er nog meer druk op jou om je zo snel mogelijk klaar te stomen. Daar hoort bij: het vinden van een acceptabele man.'

Het was geen eis dat een koningin of koning moest trouwen, maar er had nog nooit iemand op de troon gezeten die... nou ja, niet getrouwd was.

Gal kwam omhoog in mijn keel, door de mogelijkheid dat ik elk moment mijn grootvader kon verliezen, maar ook door het vooruitzicht dat ik misschien de rest van mijn leven moest doorbrengen met een man van wie ik niet hield.

'Het spijt me, liefje, maar dat is de waarheid,' zei Edvard zachtjes. 'Ik had je liever willen beschermen tegen de harde werkelijkheid van het leven, zoals vroeger, maar op een dag word je koningin en het wordt tijd om niks meer te verbloemen. Je bent de laatste persoon in onze directe lijn van troonopvolging, de enige die tussen Andreas en de troon staat...' We rilden allebei tegelijkertijd, 'en een huwelijk met een respectabele aristocraat, het liefst binnen een jaar, is de enige manier om zeker te stellen dat de troon en het land in de juiste handen blijft.'

Ik liet mijn hoofd zakken en voelde me verslagen. Ik kón wel afstand nemen van de troon zoals Nikolai had gedaan, maar dat zou ik niet doen. Ook al haatte ik het dat hij me in deze positie had gebracht, hij had dat uit liefde gedaan. Als ik het zou doen, zou dat puur uit egoïsme zijn.

Bovendien zou het land het niet overleven als ik zo snel na de troonafstand van mijn broer hetzelfde zou doen. We zouden het lachertje van de wereld worden en ik zou onze familienaam of de troon te schande maken door die door te geven aan Andreas.

'Hoe moet ik zo snel een man vinden? Mijn dagen zitten al zo vol gepland dat ik bijna geen tijd heb om te slapen, laat staan daten.'

Er verschenen rimpeltjes rond mijn grootvaders ogen en plotseling leek hij veel meer op een ondeugend jongetje dan op een koning die al tientallen jaren heerste. 'Laat dat maar aan mij over. Ik heb een idee, maar voordat we het daarover hebben, is er nog één ding dat we moeten bespreken. Je bodyguard.'

Het woord 'bodyguard' zorgde ervoor dat mijn hart samenknep. 'Wat is er met hem?'

Ik moest nog steeds wennen aan mijn nieuwe bodyguard Elias. Hij was prima. Aardig, geschikt, beleefd.

Maar hij was Rhys niet.

Rhys, die mijn aanbod om zijn contract te verlengen had geweigerd.
Rhys, die een maand geleden zonder om te kijken was weggelopen.
Rhys, die me een van de perfectste dagen van mijn leven had gegeven en achteraf deed alsof die voor hem niks had betekend.

Misschien was dat ook niet zo. Misschien had ik me onze connectie wel verbeeld en had hij het druk met zijn heerlijke leven in Costa Rica of Zuid-Afrika.

Nummer vier op de bucketlist.

Een vertrouwd brandend gevoel trok door mijn borst en achter mijn ogen voordat ik mijn kaken op elkaar klemde en mezelf bijeenraapte.

Prinsessen huilen niet. Vooral niet om een man.

‘We hebben een nogal ongebruikelijk verzoek gekregen van Harper Security,’ zei Edvard.

Harper Security. Het bedrijf waar Rhys voor werkte.

‘Gaat het wel goed met Rh... met meneer Larsen?’ Mijn hart begon sneller te kloppen. Was hij gewond? Dood?

Ik kon geen andere reden bedenken waarom zijn werkgever zou bellen, want hij had geen contract meer bij het paleis.

‘Het gaat prima met hem.’ Edvard keek me vreemd aan. ‘Maar ze hadden wel een wonderlijk verzoek. Normaal zouden we zoiets nooit in behandeling nemen, maar Christian Harper heeft nogal veel contacten. Hij is niet iemand tegen wie je zomaar nee zegt, zelfs al ben je de koning, en hij vroeg om een gunst namens meneer Larsen.’

Ik raakte met de minuut meer in de war. ‘Wat voor gunst?’

‘Hij wil zich weer voegen bij jouw persoonlijke beveiliging.’

Als ik niet had gezeten, dan zou ik nu van de schok zijn omgevallen en dat was nog voordat Edvard eraan toevoegde: ‘Permanent.’

HOOFDSTUK 22

Rhys

‘Nu staan we quitte.’

Ik stak mijn telefoon tussen mijn oor en schouder zodat ik mijn koffer uit het vak boven me kon halen. ‘Ik zei al dat dat zo was.’

‘Ik wil er zeker van zijn dat je dat ook goed in je oren knoopt.’ Christians stem weerklonk door de telefoon en de gladde toon verborg de dreiging onder het oppervlak. Zo was de man bij wie die stem hoorde ook. Hij was nonchalant en charmant, maar hij kon je met één hand en een lach op zijn gezicht vermoorden.

Veel mensen konden niet voorbij die lach kijken, tot het te laat was.

Dat maakte Christian zo gevaarlijk en zo geschikt als de CEO van ’s werelds beste bedrijf in privébeveiliging.

‘Ik had niet door dat je zo gehecht was geraakt aan de prinses,’ voegde hij eraan toe.

Ik klemde mijn kaken op elkaar bij die insinuatie en ik struikelde in mijn haast om het vliegtuig te verlaten bijna over een oudere man in een betreurenswaardig modderbruin jasje. ‘Ik ben niet gehecht geraakt. Ze is de minst irritante cliënt die ik heb gehad en ik ben het zat om elke maand te moeten wisselen tussen willekeurige popsterren en verwende erfgenamen. Dit is een praktische beslissing.’

Om eerlijk te zijn wist ik binnen vierentwintig uur nadat ik haar aanbod om mijn contract te verlengen had afgewezen al dat ik een fout had gemaakt. Ik zat in het vliegtuig in DC en ik zou de piloot gedwongen hebben om te keren als ik daardoor niet op de zwarte lijst terecht zou komen en door de regering zou worden opgesloten.

Maar dat hoefde Christian niet te weten.

‘Je wilt dus verhuizen naar Eldorra, het land dat je het meeste haat.’ Het was geen vraag en hij leek niet bepaald overtuigd. ‘Dat klinkt logisch.’

‘Ik haat Eldorra niet.’ Ik had nogal een geschiedenis met het land, maar ik had niks tegen de plek zelf. Het was mijn probleem, niet dat van het land... voor het grootste deel.

De vrouw die naast me liep in een T-shirt waarop stond I ♥ ELDORRA staarde naar me en ik staarde boos terug totdat ze begon te blozen en

wegliep.

‘Als jij het zegt.’ Toen kreeg Christians stem een dreigend randje. ‘Ik heb je verzoek ingewilligd omdat ik je vertrouw, maar doe niks doms, Larsen. Prinses Bridget is een cliënt, de toekomstige koningin van Eldorra nog wel.’

‘Je meent het.’ Christian was technisch gezien mijn baas, maar ik was nooit goed geweest in slijmen, zelfs niet toen ik in het leger had gezeten. Daar had ik heel wat problemen door gekregen. ‘En je hebt dit niet gedaan omdat je me vertrouwt. Je hebt dit gedaan omdat ik de afgelopen maand jouw rotzooi heb opgeruimd.’

Als ik dat niet had gedaan, dan zou ik het volgende vliegtuig terug naar Eldorra hebben genomen zodra ik in DC was geland.

Maar goed, als ik dat niet had gedaan, dan had Christian misschien niet zoveel moeite voor me willen doen. Hij deed niks puur uit de goedheid van zijn hart.

‘Vergeet gewoon niet waarom je daar bent,’ zei hij rustig. ‘Je bent daar om prinses Bridget te beschermen. Meer niet.’

‘Dat weet ik.’ Ik verliet het vliegveld en werd meteen geraakt door een ijzige windvlaag. Winter in Eldorra was verschrikkelijk koud, maar ik had in het leger wel ergere kou meegemaakt. De wind deed me niks. ‘Ik moet gaan.’

Ik hing op zonder nog iets te zeggen en ging in de rij voor de taxi’s staan.

Wat was Bridgets reactie geweest toen ze had gehoord dat ik terugkwam? Blij? Boos? Onverschillig? Ze had mijn verzoek om terug te komen als haar bodyguard niet geweigerd, wat een goed teken was, maar ik wist ook niet zeker of het paleis haar geen keuze had gegeven.

Wat het ook was, ik zou er wel mee dealen. Ik wilde haar gewoon zien.

Ik was weggegaan omdat ik had gedacht dat dat het juiste was om te doen. We hadden afgesproken om te vergeten wat er in Costa Rica was gebeurd en ik had mijn best gedaan om daarna zo veel mogelijk afstand van haar te nemen, om ons allebei de kans te geven het achter ons te laten. Want als we bij elkaar zouden blijven, zouden we in een situatie belanden die haar kapot kon maken.

Bridget was een prinses en ze verdiende een prins. Ik was dat niet. Absoluut niet.

Maar ik was nog maar een dag weg bij haar of ik realiseerde me al dat dat me niets kon schelen. Ik kon niks met mijn gevoelens doen, maar ik kon ook niet bij haar wegblijven, dus hier was ik dan. Ik zou bij haar zijn zonder

echt bij haar te zijn, een speciale vorm van marteling, maar wel beter dan om helemaal niet bij haar te zijn. De afgelopen zes weken waren daar wel het bewijs van.

‘Je hebt dit laten vallen.’

Mijn spieren spanden zich en gedurende een vlugge vijf seconden nam ik de vreemde achter me op.

Hij leek ergens in de dertig te zijn, zandblond haar, dure jas en de zachte handen – allebei in het zicht – van iemand die nooit méér fysieke arbeid had verricht dan een pen optillen.

Toch bleef ik op mijn hoede. Fysiek gezien was hij geen bedreiging, maar dat betekende niet dat hij niet op andere manieren een bedreiging vormde. Bovendien vatte ik het sowieso niet goed op als vreemde mensen me zo benaderden.

‘Dat is niet van mij.’ Mijn blik ging naar de gescheurde, zwarte leren portemonnee in zijn hand.

‘Nee?’ Hij fronste. ‘Ik dacht dat ik hem uit je zak zag vallen, maar het is erg druk. Ik heb het vast verkeerd gezien.’ Hij bestudeerde me en zijn lichtbruine ogen stonden fel. ‘Amerikaan?’

Ik knikte kort. Ik haatte het om over koetjes en kalfjes te praten, en iets aan die man stond me niet aan. Ik trok mijn muur verder op.

‘Dat dacht ik al.’ De man sprak perfect Engels, maar hij had ook een licht Eldorraans accent, net zoals Bridget. ‘Ben je hier op vakantie? Niet veel Amerikanen komen in de winter hierheen.’

‘Werk.’

‘Ah, ik ben ook teruggekomen voor mijn werk, een soort van. Ik ben Andreas.’ Hij stak zijn hand naar me uit, maar ik pakte hem niet aan.

Ik schudde vreemden niet de hand, vooral niet op vliegvelden.

Als Andreas zich al iets aantrok van mijn onbeleefdheid, liet hij dat in ieder geval niet merken. ‘Geniet van je verblijf. Misschien zie ik je nog wel.’

Sommigen zouden dat wellicht vriendelijk opvatten of als een flirtpoging, maar in mijn oren klonk het als een dreiging.

‘Misschien.’ Ik hoopte van niet. Ik kende hem niet, maar ik wist dat ik hem niet vertrouwde.

Ik bereikte het einde van de rij voor de taxi's en ik keurde Andreas geen blik meer waardig terwijl ik mijn koffer achterin gooide en de chauffeur het adres van het paleis gaf.

De rit naar het grote complex duurde bijna een uur, wat te wijten was aan de drukte op de weg, en mijn lichaam stond strak van verwachting toen ik de vertrouwde gouden poorten zag.

Eindelijk.

Er waren maar zes weken voorbijgegaan, maar ze voelden aan als zes jaar.

Het klopte wat mensen zeiden: dat je pas wist wat je had totdat je het niet meer had.

Nadat de beveiliging bij de poort me had toegelaten, meldde ik me bij Malthe, het hoofd van de koninklijke beveiliging, en toen bij Silas, het hoofd van de koninklijke hofhouding, die me informeerde dat ik in het gastenverblijf van het paleis zou verblijven. Hij liet me de stenen cottage zien, die op ongeveer een kwartiertje van het hoofdgebouw lag, en ratelde maar door over de huisregels en het protocol totdat ik hem onderbrak.

‘Is Hare Koninklijke Hoogheid er?’ Ik had elke keer dat ik in Eldorra was geweest in het gastenverblijf gelogeed en al die regeltjes hoefden me niet wéér uitgelegd te worden.

Silas zuchtte diep. ‘Ja, Hare Koninklijke Hoogheid is in het paleis met Lady Mikaela.’

‘Waar?’

‘In de salon op de tweede verdieping. Ze verwacht je pas morgen,’ zei hij veelbetekenend.

‘Dank je. Ik neem het vanaf hier wel over.’ Oftewel: Ga weg.

Hij zuchtte nog een keer diep voordat hij vertrok.

Toen hij weg was, nam ik een vlugge douche, kleepte me om en liep terug naar het paleis. Het kostte me een halfuur om de salon te bereiken en ik begon langzamer te lopen toen ik Bridgets zilverige lach door de deuren hoorde.

God, wat had ik haar lach gemist. Ik had alles aan haar gemist.

Ik duwde de deuren open en stapte naar binnen, waarna mijn blik meteen op Bridget viel.

Goud haar, romige huid, elegantie en zonneschijn, gekleed in haar favoriete gele jurk, die ze altijd droeg als ze er professioneel maar ontspannen wilde uitzien.

Ze stond voor een enorm whiteboard en het leek wel alsof er tientallen kleine hoofdjes op geplakt zaten. Haar vriendin Mikaela gebaarde met haar handen in de lucht en was enthousiast aan het praten totdat ze mij zag.

‘Rhys!’ riep ze. Ze was een kleine brunette met een krullenbol, sproetjes en een verontrustend vrolijke persoonlijkheid. ‘Bridget zei al dat je terugkwam. Het is zo goed om je weer te zien!’

Ik boog mijn hoofd ter begroeting. ‘Lady Mikaela.’

Bridget draaide zich om. Onze blikken kruisten elkaar en alle lucht verliet mijn longen. Zes weken lang moest ik het doen met de herinnering aan haar en dus was het bijna overweldigend om haar weer in het echt te zien.

‘Meneer Larsen.’ Haar stem klonk koel en professioneel, maar ik hoorde een licht trillende ondertoon.

‘Uwe Hoogheid.’

We staarden elkaar aan terwijl onze borsten tegelijkertijd op en neer gingen. Zelfs van de andere kant van de kamer zag ik haar hartslag onder in haar keel. De kleine moedervlek onder haar linkeroor. De manier waarop haar jurk strak om haar heupen zat.

Ik had niet gedacht dat ik ooit jaloers op een jurk zou zijn, maar toch was dat zo.

‘Je bent net op tijd.’ Mikaela’s stem verbrak de betovering tussen ons. ‘We hebben een extra mening nodig. Bridget en ik kunnen het maar niet eens worden.’

‘Waarover?’ Ik hield mijn blik op Bridget gericht, die verstijfd bleef staan waar ze stond.

‘Wat scoort hoger als het gaat om een romantische partner, vind je? Intelligentie of gevoel voor humor?’

Bridgets schouders verstijfden en eindelijk trok ik mijn blik van haar los om naar Mikaela te kijken. ‘Scoort?’

‘We geven een score aan de gasten van Bridgets verjaardagsbal,’ legde Mikaela uit. ‘Nou ja, ik doe dat. Zij weigert het. Maar er zullen met name mannen zijn, en ze kan niet met iedereen dansen. We moeten de lijst beperken. Er is nog plek voor één danspartner en ik kan niet kiezen tussen Lord Rafe en prins Hans.’ Ze tikte met haar pen tegen haar kin. ‘Maar goed, prins Hans is wel een prins, dus misschien heeft hij geen gevoel voor humor nodig.’

De warmte die ik had gevoeld toen ik Bridget zag verdween.

‘Waar,’ begon ik, mijn stem twee octaven lager dan normaal, ‘heb je het over?’

‘Bridgets verjaardagsbal.’ Mikaela straalde. ‘We hopen daar tegelijkertijd een man voor haar te vinden!’

HOOFDSTUK 23

Bridget

Ik wilde dood.

Als de vloer zou openscheuren en me op zou slokken, dan zou ik de gelukkigste persoon op aarde zijn. Of onder de aarde, in dat geval.

Helaas bleef ik in de salon staan, met een whiteboard voor me, vol foto's van Europese vrijgezellen, Rhys met een uitdrukkeloos gezicht en Mikaela, die niks doorhad.

‘Dat is hét evenement van het seizoen,’ ging ze verder. ‘Het is nogal kort dag, maar Elins team werkt non-stop en vanochtend zijn de uitnodigingen verstuurd. Tientallen mensen hebben al laten weten dat ze komen.’ Ze zuchtte dromerig. ‘Al die knappe mannen, allemaal opgedoft, in één kamer. Fantastisch.’

Ja, het grote idee waar mijn grootvader het in zijn kantoor over had gehad was een als gala vermomde matchmakingbijeenkomst. Ik had geprotesteerd, ontzet bij het idee om een hele avond, op mijn verjaardag nog wel, te moeten praten en dansen met te grote ego's verkleed als mensen.

Maar ik had niks te willen.

Blijkbaar was mijn vierentwintigste verjaardag een goed excuus om alle begerenswaardige vrijgezellen in Europa uit te nodigen. Bovendien was ik al over een paar weken jarig, wat dus de perfecte kans was, ook al was het nogal kort dag, zoals Mikaela had gezegd.

‘Ik realiseerde me niet dat je op zoek was naar een man, Uwe Hoogheid,’ zei Rhys zo koeltjes dat ik kippenvel op mijn armen kreeg.

De elektriciteit tussen ons leek te bevriezen.

En tegelijkertijd voelde ik me verontwaardigd. Hij had het recht niet om boos te zijn. Hij was degene die weg was gegaan en erop had gestaan om onze relatie na Costa Rica professioneel te houden. Hij dacht toch niet dat hij hier na zes weken binnen kon stormen omdat hij van gedachten was veranderd in de verwachting dat ik mijn leven voor hem op pauze had gezet?

‘Om politieke redenen en voor haar publieke imago,’ zei Mikaela voordat ik kon antwoorden. ‘Maar goed, waar hadden we het over? O ja.’ Ze knipte met haar vingers. ‘Lord Rafe en prins Hans. Laat maar zitten. Prins Hans

scoort overduidelijk hoger.' Ze verplaatste zijn hoofd naar de ja-kant van het bord.

'Ik zal jullie met rust laten, Uwe Hoogheid. Ik kwam alleen even gedag zeggen.' Rhys trok zijn muren op en ik voelde frustratie in me prikken, gemengd met de verschillende emoties in mijn lichaam. Opwindend om hem weer te zien, irritatie door zijn hypocrisie, een restje woede door zijn vertrek en een licht schuldgevoel, ook al dateten we niet en mocht ik dansen met elke man in Athenberg als ik dat wilde.

Als we dit doen, dan blijft dat hier. In deze kamer, alleen vanavond. We hebben het er nooit meer over.

Dat was zijn regel, dus waarom voelde ik me überhaupt schuldig?

'Meneer Larsen...'

'Ik zie je morgen, Uwe Hoogheid.'

Rhys liep weg.

Voordat ik wist wat ik deed, volgde ik hem naar buiten en mijn rug werd stijf van vastberadenheid.

Ik was niet van plan om me mee te laten sleuren in een eindeloze cyclus van 'wat als?'. Ik had genoeg dingen aan mijn hoofd. Als Rhys een probleem had, dan kon hij me dat recht in mijn gezicht zeggen.

'Waar ga je heen?' riep Mikaela me achterna. 'We moeten nog de volgorde van de dansen bepalen!'

'Naar de wc,' riep ik over mijn schouder. 'Ik vertrouw je wel. Bepaal jij de volgorde maar.'

Ik begon sneller te lopen en haalde Rhys bij de hoek in. 'Meneer Larsen.'

Deze keer stopte hij, maar hij draaide zich niet om.

'Dit bal was mijn grootvaders idee. Niet het mijne.' Ik was hem geen verklaring verschuldigd, maar toch voelde ik me daartoe gedwongen.

'Het is jouw verjaardag, Prinses. Je kunt doen wat je wilt.'

Ik klemde mijn kaken op elkaar, ook al voelde ik mijn maag fladderen door het woord 'prinses'. 'Dus je vindt het niet erg dat ik de hele avond ga dansen met andere mannen?'

Rhys draaide zich eindelijk om en ik zag die ondoorgroendelijke grijze ogen van hem fonkelen. 'Waarom zou ik dat erg vinden? Het klinkt als een perfecte oplossing. Zo vind je een leuke prins met wie je kunt trouwen en gelukkig kunt heersen.' Een spottende ondertoon klonk door in zijn stem.

'Het leven van een prinses, precies zoals het hoort te zijn.'

Op dat moment knapte er iets in me.

Ik was boos. Boos op Nikolai, die afstand deed van de troon en er met Sabrina vandoor was gegaan, naar Californië, zodat ze ‘wat rust konden pakken’. Boos op mezelf omdat ik geen controle had over mijn eigen leven. En met name boos op Rhys, omdat hij van onze hereniging iets lelijks had gemaakt nadat we elkaar zes weken niet hadden gezien.

‘Je hebt gelijk,’ zei ik. ‘Dat is ook de perfecte oplossing. Ik kan niet wachten. Misschien doe ik wel veel meer dan dansen. Misschien vind ik iemand om mee te zoenen, die ik mee kan nemen naar...’

Twee tellen later stond ik tegen de muur gedrukt. Rhys’ ogen fonkelden niet meer. Ze waren donker gekleurd, van grijze naar bijna zwarte donderwolken, die de stad in de lente met regen konden overspoelen. ‘Ik zou die zin niet afmaken als ik jou was, Prinses,’ zei hij zachtjes.

Ik had hem expres uitgedaagd, maar ik moest tegen een rilling vechten door het gevaar dat hij uitstraalde.

‘Haal je handen van me af, meneer Larsen. We zijn niet in de VS en je gaat te ver.’

Rhys kwam dichterbij en ik had moeite om te focussen terwijl ik zo door hem overmand werd. Door zijn geur, zijn adem op mijn huid, herinneringen aan blikken, gelach en zonsondergangen in een zwembad aan de andere kant van de wereld.

‘Wat kan mij dat verdomme schelen.’ Elk woord kwam er langzaam en doelbewust uit, alsof hij ze in mijn huid wilde graveren.

‘Wat een eerste dag om weer terug te zijn. Net als vroeger.’ Ik drukte mijn rug dicht tegen de muur aan, in een poging om te ontsnappen aan de warmte van Rhys’ lichaam. ‘Waarom ben je hier, meneer Larsen? Je leek het prima te vinden om weg te lopen toen ik je vroeg te blijven.’

‘Als je denkt dat de afgelopen zes weken ook maar een beetje prima waren,’ zei hij grimmig, ‘dan zit je er goed naast.’

‘Je vond het niet erg om zo lang weg te blijven.’ Ik deed mijn best om de pijn uit mijn stem te houden, maar slaagde daar niet in.

Rhys’ gezicht verzachtte iets. ‘Geloof me, Prinses. Als ik de kans had gehad, dan was ik al veel eerder terug geweest.’

Fluwelen vlindervleugels raakten mijn hart.

Hou op. Blijf sterk.

‘Wat me weer terugbrengt naar mijn vraag,’ zei ik. ‘Waarom ben je hier?’

Een spier vertrok in zijn kaak. Hij had zich die dag niet geschoren en de laag stoppeltjes op zijn gezicht was dikker dan ik gewend was.

Ik kneep in mijn vuisten en vocht tegen de drang om de korte zwarte haartjes op zijn wang aan te raken, en het litteken door zijn wenkbrauw. Alleen maar zodat ik mezelf ervan kon verzekeren dat hij hier echt was.

Hij was woedend, maar hij was er wel.

‘Omdat ik...’

‘Stoor ik?’

Rhys zette zo snel een stap achteruit dat het een paar tellen duurde voordat ik doorhad wat er was gebeurd. Zodra ik dat wist, zakte de moed me in de schoenen.

Want aan het einde van de gang, met een half nieuwsgierige uitdrukking en een grijns op zijn gezicht, stond mijn neef Andreas.

‘Ik was net onderweg naar mijn kamer toen ik iets hoorde, en ik ging op zoek naar het geluid,’ zei hij. ‘Het spijt me als ik... jullie heb gestoord.’

Rhys sprak voordat ik dat kon doen. ‘Wat doe jij hier, verdomme?’

‘Ik ben Bridgets neef.’ Andreas glimlachte. ‘Ik zou je inderdaad dus nog een keer zien. Wat een kleine wereld.’

Ik keek van de een naar de ander. ‘Jullie kennen elkaar? Hoe kan dat?’

‘We hebben elkaar op het vliegveld ontmoet,’ vertelde Andreas nonchalant. ‘Ik dacht dat hij zijn portemonnee had laten vallen, maar dat had ik mis. We hadden een fijn gesprek, maar je hebt me je naam niet verteld.’ Dat laatste zei hij tegen Rhys, die een paar tellen wachtte voordat hij antwoord gaf.

‘Rhys Larsen.’

‘Meneer Larsen is mijn bodyguard,’ zei ik. ‘Hij hielp me... iets uit mijn oog te halen.’

Ik kon mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik zo slordig was geweest. We bevonden ons in een gang in een rustiger deel van het paleis, maar er zaten overal ogen en oren. Ik had beter moeten weten dan om Rhys zo uit te dagen terwijl iemand zomaar langs kon lopen en ons kon horen.

Te zien aan Rhys’ uitdrukking dacht hij hetzelfde.

‘Echt? Wat aardig van hem.’ Andreas klonk niet overtuigd en ik vond de manier waarop hij naar ons keek maar niks.

Ik rechte mijn rug en staarde naar hem. Ik ging me niet door hem laten intimideren. Niet in mijn eigen huis.

‘Je zei dat je onderweg naar je kamer was,’ zei ik veelbetekenend. ‘Laat ons je niet tegenhouden.’

‘Dit is de eerste keer in jaren dat we elkaar zien en dan begroet je me zo?’ Andreas zuchtte en trok zijn handschoenen langzaam uit voordat hij ze in

zijn zak stak. 'Je bent veranderd nu je de kroonprinses bent, lieve nicht.'

'Je hebt gelijk,' zei ik. 'Ik ben ook veranderd. Ik ben je toekomstige koningin.'

Andreas' glimlach vervaagde en ik zag Rhys vanuit mijn ooghoeken grijnzen.

'Ik ben blij dat je veilig bent aangekomen.' Ik deed mijn best om vriendelijk te zijn, al was het maar omdat ik geen zin had in vijandig gedoe met mijn neef de komende maand, of hoelang hij ook wilde blijven. 'Maar ik heb een vergadering waar ik naartoe terug moet. We praten later wel.'

Met 'later' bedoelde ik 'nooit'.

'Natuurlijk.' Andreas boog zijn hoofd en wierp een laatste blik op mij en Rhys voordat hij de gang in verdween.

Ik wachtte twee minuten voordat ik mezelf toestond te ontspannen.

'Je neef komt over als een klootzak,' zei Rhys.

Ik lachte en de sfeer tussen ons werd eindelijk luchtiger.

'Zo komt hij niet alleen over. Hij is het ook. Maar hij is ook familie, dus we zitten aan hem vast.' Ik draaide mijn ring om mijn vinger en probeerde een manier te vinden om subtiel terug te komen op ons eerdere gesprek.

'Even over wat er is gebeurd voordat Andreas ons onderbrak...'

'Ik ben teruggekomen omdat ik wilde terugkomen,' zei Rhys. 'En...' Hij was even stil, alsof hij twijfelde over wat hij nu zou gaan zeggen. 'Ik wilde niet dat je alleen was terwijl je met al deze shit dealt.' Hij gebaarde naar onze omgeving.

Alleen.

Dat was de tweede keer dat hij dat zei. Eerst op de dag toen ik afstudeerde, en nu. Beide keren had hij gelijk.

Het was me niet gelukt om een naam te geven aan de leegte, het knagende gevoel dat me al dwarszat sinds Rhys weg was. Het gevoel dat me maar bleef bekruipen als ik 's avonds in bed lag en iets aan de volgende dag probeerde te vinden waar ik naar uitkeek. Het gevoel dat me op vreemde momenten overspoelde, zoals tijdens het een of andere evenement of terwijl ik deed alsof ik meelachte met de rest.

Nu had ik er een naam voor.

Eenzaamheid.

'Nou.' Ik glimlachte en probeerde niet te laten zien hoe erg zijn woorden me raakten. 'Het is fijn om je terug te hebben, meneer Larsen. Als je je tenminste niet als een klootzak gedraagt.'

Hij lachte zachtjes. ‘Het is fijn om terug te zijn, Prinses.’

Dit was de hereniging die ik wilde. Ik mocht Andreas niet, maar hij had tenminste wel het ijs tussen Rhys en mij gebroken.

‘Hoe gaan we nu dan verder?’ Wat we ook zeiden, hij was niet alleen mijn bodyguard, en diep vanbinnen wisten we dat allebei.

‘Ik ga waar jij gaat,’ zei Rhys. ‘Ik hou je veilig. Dat is alles.’

‘Je laat het zo simpel klinken.’ *Terwijl de realiteit zoveel ingewikkelder is.* Door wat er in Costa Rica was gebeurd, zijn vertrek en zijn terugkomst terwijl de noodzaak om een ‘geschikte’ man te vinden zwaar op me drukt, voelde ik me een insect dat vastzat in een spinnenweb waar ik niet uit kon ontsnappen.

‘Het is ook simpel.’ Rhys zei dat zo zelfverzekerd dat ik die zelfverzekerdheid in mijn botten voelde. ‘Ik heb een fout gemaakt toen ik wegging en die fout herstel ik nu.’

‘Dat is alles.’

‘Dat is alles.’ Zijn mondhoek draaide omhoog. ‘Hoewel ik me kan voorstellen dat je me dat zo moeilijk mogelijk gaat maken als maar kan.’

Ik lachte zachtjes. ‘Wanneer is iets voor ons ooit makkelijk geweest?’

Maar ook al was ik nog steeds van slag dat Rhys was weggegaan, ik realiseerde me wel iets. Dat lege, knagende gevoel was verdwenen.

HOOFDSTUK 24

Bridget

‘Mag ik even zeggen dat je er beeldschoon uitziet vanavond, Uwe Hoogheid,’ zei Edwin, de graaf van Falser, terwijl hij me over de dansvloer leidde.

‘Dank je. Jij ziet er anders ook knap uit.’ Met zijn zandkleurige haar en atletische bouw was Edwin een aantrekkelijke man om te zien, maar mijn compliment kwam er niet heel enthousiast uit.

Na een paar weken alles gepland te hebben, was de avond van mijn gala eindelijk aangebroken en ik kon niet teleurgestelder zijn. Al mijn danspartners waren tot nu toe sukkels geweest en sinds ik hier was had ik nog geen kans gehad om op adem te komen. Ik had met de ene man na de andere gedanst, praatjes hier en daar gemaakt. Ik had nog niks gegeten, op twee aardbeien na, die ik tussen het dansen door van de tafel met toetjes had geplukt, en mijn hakken voelden aan als scheermessen aan mijn voeten.

Edwin stak zijn borst naar voren. ‘Ik besteed ook veel energie aan mijn uiterlijk,’ zei hij terwijl hij een zwakke poging deed om bescheiden over te komen. ‘De beste kleermaker van Athenberg heeft mijn pak gemaakt en Eirik, die recentelijk door *Vogue* tot de beste haarstylist van Europa is uitgeroepen, komt om de twee weken naar mijn huis. Bovendien heb ik net een nieuwe gym in mijn huis laten bouwen. Misschien zul je die op een dag wel zien.’ Hij glimlachte arrogant naar me. ‘Ik wil niet opscheppen, maar ik ben van mening dat de gym van hetzelfde kaliber is als die in het paleis. De allerbeste cardioapparaten, DISKUS-dumbbells gemaakt van niet-reactief, roestvrij staal...’

Zijn stem viel weg. *Mijn god*. Ik luisterde nog liever naar mijn laatste danspartner, die de verkeerssituatie in Athenberg tijdens de spits analyseerde.

Gelukkig kwam er al snel een einde aan mijn dans met Edwin, voordat hij me meer kon vertellen over de apparatuur in zijn gym, en al snel bevond ik me in de armen van mijn volgende huwelijkskandidaat.

‘Dus.’ Ik glimlachte vrolijk naar Alfred, de zoon van de graaf van Tremark. Hij was een paar centimeter kleiner dan ik en ik keek recht op de kale plek op zijn hoofd. Ik probeerde daar niet op te letten. Ik wilde niet een

oppervlakkig iemand zijn die alleen maar om uiterlijk gaf, maar het zou nog makkelijker zijn om níét op zijn uiterlijk te focussen als hij me met iets anders bezighield. Hij had me nog niet aangekeken sinds we waren begonnen te dansen. ‘Ik hoorde dat je nogal een vogelkenner bent.’

Alfred had een aviarium op zijn landgoed gebouwd en volgens Mikaela had een van zijn vogels tijdens het jaarlijkse lentebal van de graaf op het hoofd van Lord Ashworth gepoept.

Alfred mompelde iets terug.

‘Sorry, ik verstond je niet,’ zei ik beleefd.

Nog meer gemompel, gevolgd door een felrode blos, die van zijn gezicht naar de kale plek op zijn hoofd liep.

Ik deed ons allebei een plezier en zei niks meer. Ik vroeg me af wie hem had gedwongen vanavond te komen en wie zich nu ellendiger voelde. Hij of ik.

Ik onderdrukte een gaap en keek de balzaal rond, op zoek naar iets interessants om mijn aandacht vast te houden. Mijn grootvader was in de hoek aan het praten met een paar ministers. Mikaela stond bij de toetjestafel, te flirten met een gast die ik niet herkende, en Andreas glipte door de menigte, waarbij hij op een slang leek.

Waren mijn vriendinnen maar hier. Eerder die dag had ik gevideobeld met Ava, Jules en Stella, en ik miste hen zo erg dat het pijn deed. Ik wilde veel liever op mijn verjaardag ijs eten en cliché-romcoms kijken dan de hele avond dansen met mensen die ik niet eens mocht.

Ik heb een pauze nodig. Al was het maar even. Alleen maar zodat ik een beetje op adem kon komen.

‘Het spijt me,’ zei ik zo abrupt dat Alfred wankelde en bijna een dienblad uit de handen van een kelner sloeg. ‘Ik... voel me niet zo goed. Vind je het erg als ik onze dans vroegtijdig beëindig? Het spijt me.’

‘Helemaal niet, Uwe Hoogheid,’ zei hij, en ik kon zijn opgeluchte stem eindelijk verstaan. ‘Ik hoop dat je je snel beter voelt.’

‘Dank je wel.’ Ik wierp een blik op Elin. Ze had haar rug naar me toegekeerd terwijl ze stond te praten met de columnist die iets over het gala zou schrijven, en ik glipte de balzaal uit voordat ze me zag.

Ik haastte me door de gang totdat ik de wc had bereikt die half verborgen lag in een kleine nis, achter een enorm bronzen beeld van koning Frederick I.

Ik deed de deur op slot, ging op de wc-bril zitten en schopte met een zucht van opluchting mijn hakken uit. Mijn jurk lag als een lichtblauwe wolk van zijde en tule om me heen. Het was een prachtige creatie, net zoals mijn zilveren hakjes met bandjes en de diamanten ketting die op mijn sleutelbeen rustte, maar het enige wat ik wilde was mijn pyjama aantrekken en in bed kruipen.

‘Nog twee uur,’ zei ik. Of misschien waren het er drie. Het kon niet meer dan drie uur zijn. Ik moest al wel gedanst hebben met elke man in de zaal en ik was nog niet dichterbij het vinden van een echtgenoot dan aan het begin van de avond.

Ik sloot mijn ogen en legde mijn hoofd in mijn handen. *Niet aan denken.*

Als ik begon te denken, aan hoe het hele land me in de gaten hield en hoe een van de mannen in de balzaal waarschijnlijk mijn toekomstige echtgenoot was, dan werd ik gek. En als ik aan één man in het bijzonder dacht, met een ruw uiterlijk, littekens en ogen die staal konden smelten en handen die mij konden smelten, dan zou ik op een pad terechtkomen dat alleen maar naar mijn ondergang zou leiden.

De hele avond al deed ik mijn best om niet naar Rhys te kijken, maar ik wist dat hij er was, gekleed in een donker pak, met een oortje en een uitstraling van pure mannelijkheid, waardoor sommige vrouwelijke gasten bij hem in de buurt rondhingen in plaats van bij de prinses die op zulke feestjes normaal gesproken zo in trek waren.

Sinds die dag buiten de salon waren we niet meer met elkaar alleen geweest, en dat was waarschijnlijk maar goed ook. Ik vertrouwde mezelf niet in zijn buurt.

Ik bleef nog een paar minuten zo zitten voordat ik mezelf dwong op te staan. Anders zou Elin me gaan zoeken en me terugslepen alsof ik een kind was.

Ik trok mijn schoenen weer aan terwijl ik lichtjes ineenkromp, opende de deur... en liep recht tegen een muur.

Een muur van één meter vijfennegentig die niet lachte.

‘Jemig!’ Mijn hand schoot naar mijn borst, waar mijn hart als een bezetene tekeerging. ‘Je liet me schrikken.’

‘Sorry.’ Het klonk niet alsof het Rhys speet.

‘Wat doe je hier?’

‘Je liep weg van het feest. Ik ben je bodyguard.’ Hij trok een wenkbrauw op. ‘Dat ligt nogal voor de hand, toch?’

Typisch Rhys. Als er een onbeleefde manier was om antwoord te geven, dan vond hij die.

‘Prima. Nou, ik ben klaar om terug te gaan naar het feest, dus...’ Ik liep langs hem heen, maar hij pakte mijn arm vast voordat ik nog een stap kon zetten.

De tijd stond stil en het enige wat er nog toe deed, was de plek waar zijn grote hand om mijn pols lag. Zijn natuurlijke bruine tint stak af tegen mijn winterbleke huid en zijn vingers voelden ruw aan, in tegenstelling tot de zachte handen van de lords en prinsen met wie ik de hele avond had gedanst. Mijn knieën knikten van het verlangen om zijn handen op mijn huid te voelen terwijl hij me de zijne maakte, me nam.

Nummer vier op de bucketlist.

Mijn ademhaling klonk oppervlakkig in de kleine, intieme nis. Het was niet goed, de macht die deze man over me had, maar ik was hulpeloos tegenover mijn eigen hart, mijn hormonen en de kracht die Rhys Larsen vertegenwoordigde.

Na wat wel als een eeuwigheid voelde, maar in werkelijkheid maar een paar seconden duurde, zei Rhys: ‘Ik heb de kans niet gekregen om dit te zeggen,’ zei hij, ‘maar... gefeliciteerd, Prinses.’

Bons, bons, bons deed mijn hart. ‘Dank je.’

Hij liet mijn pols niet los en ik vroeg hem niet dat te doen.

De sfeer tussen ons werd beladen door de woorden die we niet hardop zeiden.

Ik vroeg me af of het in een ander leven, een andere wereld tussen ons gewerkt zou hebben. Een wereld waarin ik gewoon een vrouw was en hij gewoon een man, waarbij we ons niks hoefden aan te trekken van regels en de verwachtingen van anderen.

En ik haatte mezelf dat ik me zulke dingen afvroeg, want Rhys had er nooit blijk van gegeven dat hij geïnteresseerd in me was, op het fysieke aspect en zijn professionele verplichtingen na.

Nooit, behalve op de momenten waarop hij naar me keek alsof ik zijn hele wereld was en hij nooit meer wilde knippen.

‘Geniet je van het feest?’

Misschien verbeelde ik het me, maar ik kon zweren dat ik zijn duim over de zachte huid van mijn pols voelde wrijven.

Bons. Bons. Bons.

‘Het gaat wel.’ Ik was te veel afgeleid door wat er wel of niet met mijn pols gebeurde om op een beter antwoord te komen.

‘Het gaat wel?’ *Ja*. Hij deed het nog een keer. Ik zweer het. ‘Je hebt nogal wat tijd doorgebracht met de graaf van Falser.’

‘Hoe weet je wie hij is?’

‘Prinses, ik ken elke man die er ook maar aan denkt om jou aan te raken. Laat staan de mannen met wie je hebt gedanst. Twee keer,’ voegde Rhys eraan toe, zijn stem dodelijk laag.

Dat zou me bang moeten maken, maar in plaats daarvan tintelde mijn huid en drukte ik mijn benen tegen elkaar.

Wat was er mis met me?

‘Dat is nogal een talent.’ Ik had alleen maar met Edwin twee keer gedanst, omdat hij erop had gestaan en ik te moe was om ertegenin te gaan.

Rhys’ lach bereikte zijn ogen niet. ‘Dus. De graaf van Falser. Kies je voor hem?’

‘Nee.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Niet tenzij ik de rest van mijn leven over zijn kleren en fitnessapparatuur wil horen.’

Rhys drukte zijn duim tegen de ader in mijn pols. ‘Mooi.’

De manier waarop hij dat zei wekte de indruk dat de graaf ternauwernood aan de dood was ontsnapt.

‘Ik kan maar beter teruggaan,’ zei ik, ook al was dat wel het laatste wat ik wilde. ‘Elin wordt waarschijnlijk gek.’

‘Waarschijnlijk? Zeg maar gerust zeker.’

Ik lachte mijn eerste oprechte lach van de avond. ‘Je bent te erg.’

‘Maar ik zit er niet naast.’

Dit was de Rhys die ik had gemist. Zijn droge humor, zijn verborgen zachte karakter. Dit was de echte Rhys.

‘Hoe voelt het om vierentwintig te zijn?’ vroeg hij terwijl we terugliepen naar de balzaal.

‘Net zoals drieëntwintig, maar dan hongeriger en vermoeider. Hoe voelt het om vierendertig te zijn?’ Hij was vierendertig geworden in de tijd dat we niet bij elkaar waren geweest. Ik had erover gedacht om hem op zijn verjaardag te bellen, maar op het laatste moment had ik toch niet gedurfd.

‘Net zoals drieëndertig, maar dan sterker en slimmer.’

Een grijns trok aan zijn mond toen ik half geamuseerd, half geïrriteerd snoof.

Toen we terugkwamen bij het feest, zagen we dat Elin bij de ingang op ons wachtte, met haar armen over elkaar geslagen voor haar borst.

‘Mooi. Je hebt haar gevonden,’ zei ze zonder naar Rhys te kijken. ‘Uwe Hoogheid, waar ben je geweest?’

‘Ik moest naar de wc.’ Dat was maar half gelogen.

‘Veertig minuten lang? Je hebt je dans met prins Demetrios gemist, die net is weggegaan.’ Elin zuchtte. ‘Laat maar zitten. Er zijn nog genoeg andere huwelijkskandidaten. Ga, vlug. De avond is bijna voorbij.’

Goddank.

Ik keerde terug naar mijn danspartners. Elin hield me nauwlettend in de gaten en ik was te bang om naar Rhys te kijken, voor het geval ik een gezicht zou trekken waarvan ik niet wilde dat Elin het zag.

‘Ben ik zo saai?’

‘Sorry?’ Ik sleurde mijn aandacht terug naar mijn huidige danspartner, Steffan, de zoon van de hertog van Holstein.

‘Je blijft maar over mijn schouder kijken. Of er gebeurt iets fascinerends achter me, of mijn diepgaande analyse van de architectuur van het paleis is niet zo goed als ik dacht.’

Een blos verwarmde mijn wangen. ‘Het spijt me.’ Geen van mijn vorige danspartners was het opgevallen dat ik afgeleid was, en ik was ervan uitgegaan dat hij dat ook niet zou zien. ‘Dat was erg onbeleefd van me.’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen, Uwe Hoogheid.’ Er verschenen rimpeltjes rond zijn ogen toen hij glimlachte. ‘Maar ik moet toegeven dat ik wel een beter gespreksonderwerp had mogen verzinnen dan de geschiedenis van het neoclassicisme. Dat is wat er gebeurt als ik zenuwachtig ben, dan ga ik allemaal nutteloze feitjes opnoemen.’

Ik lachte. ‘Er zijn wel ergere manieren om met zenuwen om te gaan, denk ik.’

Mijn huid brandde plotseling en ik wankelde eventjes voordat ik mezelf herpakte.

‘Gaat het wel?’ vroeg Steffan, die bezorgd keek.

Ik knikte en dwong mezelf om niet naar Rhys te kijken, maar ik kon de warmte van zijn blik op mijn rug voelen.

Focus op Steffan. Hij was de beste danspartner die ik tot nu toe had gehad en hij voldeed aan elke eis voor een geschikte prins als partner: grappig, charmant en knap, en niet te vergeten kon zijn bloed niet veel blauwer zijn.

Ik mocht hem wel. Alleen niet op een romantische manier.

‘Het lijkt erop dat er een einde aan onze tijd is gekomen,’ zei Steffan toen de muziek ophield. De avond was eindelijk voorbij. ‘Maar misschien kunnen we een keer afspreken. Alleen wij met zijn tweeën? De nieuwe schaatsbaan in Nyhausen schijnt leuk te zijn en ze serveren er de beste warme chocolademelk van de stad.’

Een date.

Ik wilde nee zeggen, aangezien ik hem niet om de tuin wilde leiden, maar het hele punt van het gala was wel om een man te vinden, en dat zou me niet lukken zonder eerst te daten.

‘Klinkt goed,’ zei ik.

Steffan grijnsde. ‘Fantastisch. Ik bel je later en dan kunnen we de details bespreken.’

‘Afgesproken.’

Ik liep weg om een laatste speech te geven en iedereen te bedanken voor zijn komst, waarna de gasten een voor een vertrokken. Ik haastte me de zaal uit om te ontsnappen voordat Elin me kon onderscheppen.

Ik was halverwege de zaal toen iemand me de weg versperde.

‘Uwe Hoogheid.’

Ik onderdrukte een kreun. ‘Lord Erhall.’

De parlamentsvoorzitter staarde minachtend naar me. Hij was een lange, dunne man met grijs haar en ogen als van een reptiel, kil en roofzuchtig. Hij was ook een van de machtigste mannen in het land, wat de reden was waarom hij was uitgenodigd, ondanks het feit dat hij dankzij zijn leeftijd niet op de lijst van huwelijkskandidaten stond.

‘Zijne Majesteit en ik hebben je gisteren tijdens de vergadering gemist,’ zei hij. ‘We hebben het over de nieuwe belastinghervormingswet gehad, waarover je ongetwijfeld genoeg te zeggen zou hebben.’

Zijn spottende ondertoon ontging me niet. Soms ging ik naar de wekelijkse vergaderingen die mijn grootvader met de voorzitter hield, en Erhall had al meerdere keren gesuggereerd dat ik daar niks te zoeken had.

Hij was een van de parlamentsleden over wie Edvard het had gehad toen hij zei dat er mensen waren die geen vrouw op de troon wilden.

‘Juist,’ zei ik koeltjes. ‘Je probeert al jaren gelijksoortige wetten erdoor te krijgen, toch, meneer de voorzitter? Het lijkt er inderdaad op dat je iets zou kunnen hebben aan mijn ideeën.’

Erhalls mond verstrakte, maar zijn stem klonk verrassend luchtig toen hij zei: ‘Ik hoop dat je van het feest hebt genoten, Uwe Hoogheid.’

Mannenjagen staat zeker bovenaan de lijst van prioriteiten voor een prinses.'

Iedereen kende het ware doel van het bal, maar niemand was zo dom om dat hardop te zeggen... behalve Erhall, die machtig genoeg was om weg te komen met het beledigen van de kroonprinses op haar eigen verjaardagsbal. Er gingen zelfs geruchten dat hij misschien de volgende minister-president zou worden als hij zich daarvoor verkiesbaar zou stellen.

Ik weerstond de drang om hem een klap te geven. Dan zou ik hem alleen maar geven wat hij wilde. Niemand zou gelukkiger zijn dan Erhall als mijn imago een deuk zou krijgen, wat zeker zou gebeuren als ik de parlamentsvoorzitter op mijn verjaardag zou aanvallen.

'Laten we wel wezen, Uwe Hoogheid.' Erhall streek zijn stropdas glad. 'Je bent een liefvallige vrouw, maar er is veel meer dan een knap gezicht voor nodig om Eldorra te leiden. Je moet de politiek en de dynamiek kennen, weten wat belangrijk is. Je broer heeft daarvoor getraind, maar jij hebt de afgelopen jaren niet eens in Eldorra gewoond. Denk je niet dat het beter zou zijn als je de verantwoordelijkheden van de kroon doorgeeft aan een geschikter iemand?'

'Wie dan?' Mijn stem was een en al zoet vergif. 'Een man, neem ik aan?'

Het was niet te geloven dat we dit gesprek voerden, maar niemand had ooit het parlement ervan beschuldigd dat het met zijn tijd meeinging.

Erhall glimlachte en was zo verstandig om geen direct antwoord te geven. 'Wie jij daar het meest geschikt voor vindt, Uwe Hoogheid.'

'Laat ik iets duidelijk maken, meneer de voorzitter.' Mijn gezicht voelde warm en rood aan door deze vernedering, maar dat negeerde ik. Ik zou hem niet het plezier doen hem te laten zien dat hij me op de kast had gekregen.

'Ik ben niet van plan om afstand te doen van de troon, om een stap opzij te doen of om mijn verantwoordelijkheden aan iemand anders te geven.' *Hoe graag ik dat ook wil.* 'Op een dag zal ik op de troon zitten en zul jij aan mij verantwoording moeten afleggen. Als je dan nog steeds zoveel macht hebt natuurlijk.' Erhalls gezicht betrok door mijn niet zo subtiële opmerking.

'Het is daarom maar beter voor iedereen dat we beschaafd met elkaar blijven omgaan.' Ik was even stil en voegde er toen aan toe: 'En wat dat betreft wil ik je eraan herinneren om op je toon te letten als je mij of een ander lid van de koninklijke familie iets te vertellen hebt. Je bent hier te gast. Meer niet.'

‘Jij...’ Erhall zette een stap naar me toe, maar verbleekte toen en stapte terug.

Rhys kwam naast me staan, zijn gezicht uitdrukkeloos, maar zijn ogen nog donkerder dan een donderwolk. ‘Valt hij je lastig, Uwe Hoogheid?’

Erhall keek woest naar hem, maar was zo verstandig om zijn mond te houden.

‘Nee. De voorzitter ging net weg.’ Ik glimlachte beleefd. ‘Nietwaar, meneer de voorzitter?’

Hij perste zijn lippen op elkaar, knikte kort en met een ‘Uwe Hoogheid’ liep hij weg.

‘Wat zei hij tegen je?’ Rhys straalde een en al gevaar uit en ik wist zeker dat hij Erhall zou gaan zoeken en zijn nek zou breken als ik hem daar toestemming voor zou geven.

‘Dat is het niet waard om te herhalen, echt niet,’ benadrukte ik toen Rhys woedend bleef staren naar de plek waar Erhall had gestaan. ‘Vergeet hem.’

‘Hij wilde je net vastpakken.’

‘Dat zou hij niet hebben gedaan.’ Ik wist niet zeker wat Erhall wel had willen doen voordat Rhys erbij was gekomen, maar hij was te slim om zo in het openbaar de controle te verliezen. ‘Laat het alsjeblieft los. Ik wil gewoon slapen. Het is een lange avond geweest.’

Ik wilde geen energie meer aan Erhall verspillen. Dat was hij niet waard.

Rhys luisterde, maar leek er niet blij om te zijn. Maar goed, hij keek niet vaak blij.

Hij begeleidde me terug naar mijn kamer en toen we bij mijn deur waren, haalde hij iets uit zijn zak.

‘Je verjaardagscadeau,’ zei hij kortaf terwijl hij me een opgerold stukje papier met een lint gaf. ‘Niks speciaals, maar ik had het en dacht dat je het misschien wel leuk zou vinden.’

Mijn adem stakte in mijn keel. ‘Je hoeft me niks te geven.’

We hadden nog nooit verjaardagscadeaus voor elkaar gekocht. Wat we hooguit voor elkaar betaalden was een maaltijd, maar zelfs dan deden we alsof dat voor iets anders dan de verjaardag van de ander was.

‘Het is iets kleins.’ Rhys keek naar me, zijn schouders gespannen terwijl ik voorzichtig het lint lostrok en het papier uitrolde.

Zodra ik zag wat het was, hapte ik naar adem.

Ik was het.

Een tekening van mij, om precies te zijn, in een zwembad, omringd door heuvels met de zee in de verte. Mijn hoofd hing schuin naar achteren, ik had een lach op mijn gezicht en ik keek gelukkiger dan ik me ooit had gevoeld. De lijnen van mijn mondhoeken, de fonkeling in mijn ogen, zelfs het kleine moedervlekje bij mijn oor...

Hij had alle details nauwgezet weten vast te leggen en terwijl ik door zijn ogen naar mezelf keek, geloofde ik dat ik de prachtigste vrouw in de wereld was.

‘Het is geen ketting of iets,’ zei Rhys. ‘Hou de tekening of gooi hem weg. Wat jij wilt.’

‘Gooi hem weg?’ Ik hield de tekening tegen mijn borst gedrukt. ‘Ben je gek? Rhys, dit is prachtig.’

Mijn woorden hingen in de lucht en we realiseerden ons toen dat ik hem weer bij zijn naam had genoemd. Dat was de eerste keer sinds Costa Rica.

Maar het voelde goed, want op dat moment was hij niet meneer Larsen. Hij was Rhys.

En Rhys had me het beste cadeau gegeven dat ik ooit had gekregen. Hij had gelijk. Het was geen dure tas of een glinsterend sieraad, maar ik had veel liever een tekening van hem dan honderd Tiffany-diamanten.

Iedereen kon een diamant kopen. Niemand behalve hij kon me tekenen zoals hij dat had gedaan, en het ontging me niet dat dit de eerste keer was dat hij zijn kunst met me deelde.

‘Hij is niet slecht.’ Hij haalde zijn schouders op.

‘Niet slecht? Hij is prachtig,’ herhaalde ik. ‘Serieus, dank je wel. Ik bewaar hem goed.’

Ik keek gefascineerd toe terwijl er rode vlekken op zijn nek en wangen verschenen, en de drang om hun pad te volgen met mijn tong overviel me.

Maar natuurlijk kon ik dat niet doen.

Ik merkte dat hij nog iets wilde zeggen, maar wat het ook was, hij bedacht zich. ‘Het is geen beveiligingssysteem, maar dat kunnen we altijd nog voor kerst bewaren,’ zei hij met een scheve lach.

Ik grijnsde, tevreden om de combinatie van zijn cadeau en de grap. Er was niets leukers dan om de normaal gesproken zo serieuze Rhys grapjes te zien maken.

‘Slaap lekker, Prinses.’

‘Slaap lekker, meneer Larsen.’

Die avond lag ik in bed en staarde ik naar de tekening van Rhys in het maanlicht dat door de gordijnen scheen. Was ik die vrouw maar weer. Nog geen kroonprinses, genietend van de zon in een afgelegen stadje waar niemand me kon vinden. Maar dat was ik niet.

Misschien hield ik wel zoveel van de tekening van Rhys niet alleen omdat hij hem had getekend, maar omdat hij een versie van mij had vastgelegd die ik nooit meer kon zijn.

Voorzichtig rolde ik de tekening op en legde die in een veilig hoekje van mijn nachtkastje.

Parttime prinses.

Er is veel meer dan een knap gezicht nodig om Eldorra te leiden.

Laat ik iets duidelijk maken, meneer de voorzitter. Ik ben niet van plan om afstand te doen van de troon, om een stap opzij te doen of om mijn verantwoordelijkheden aan iemand anders te geven.

Tot nu toe was ik nogal meegaand geweest in mijn eigen leven en liet ik andere mensen beslissingen voor mij nemen, liet ik de pers over me heen lopen en mensen zoals Erhall me bekritisieren.

Maar nu niet meer. Het werd tijd om het heft in eigen hand te nemen.

Het spelletje van de Eldorraanse politiek was een slagveld, en het was oorlog.

HOOFDSTUK 25

Phys

Iemand zei een keer dat de hel andere mensen was.

Hij had gelijk.

De hel was specifiek naar andere mensen kijken terwijl ze schaatsten, warme chocolademelk dronken en verliefde blikken naar elkaar wierpen alsof dit een of andere verdomde Hallmark-film was.

Het was niet eens december, godsamme. Het was nog erger.

Het was Valentijnsdag.

Een spier vertrok in mijn kaak toen Bridgets lach me tegemoetkwam, samen met de diepere lach van Steffan, en de drang om iemand te vermoorden, iemand met blond haar en een naam die met een S begon, nam toe.

Wat was er zo verdomd grappig?

Ik kon me niks voorstellen wat grappig was, en al helemaal niet iets wat Steffan de Heilige zei.

Bridget en Steffan zouden nu niet eens op een date moeten zijn. Er waren maar vier dagen voorbijgegaan sinds haar verjaardagsbal. Wie ging er nou op een date met iemand die je vier dagen geleden had ontmoet? Er zou eerst een backgroundcheck gedaan moeten worden, nog meer administratieve handelingen en een surveillance van vierentwintig uur om er zeker van te zijn dat Steffan niet stiekem een psychopathische moordenaar of vreemdganger was.

Prinsessen zouden naar mijn mening niet op een date moeten gaan totdat er minimaal een jaar aan informatie verzameld was. Vijf jaar, om zeker te zijn.

Helaas betekende mijn mening niks voor de koninklijke familie en dat was de reden waarom ik nu bij de grootste schaatsbaan van Athenberg stond en toekeek terwijl Bridget naar Steffan glimlachte alsof er door hem geen honger meer in de wereld was.

Hij zei nog iets waarom ze moest lachen, en zijn grijns werd breder. Hij streek een lok haar uit haar gezicht en mijn hand verschoof naar mijn wapen. Misschien had ik dat inderdaad getrokken als er geen verslaggevers rond de schaatsbaan stonden, die de hele tijd foto's en video-opnamen van

Bridget en Steffan maakten en hun hele date live op Twitter plaatsten alsof het een olympisch evenement was.

‘Het is zo’n schattig stel,’ zei de verslaggeefster naast me, een welgevormde brunette in een felroze pak waar mijn ogen pijn van deden.

‘Vind je niet?’

‘Nee.’

Ze knipperde met haar ogen, overduidelijk verbaasd door mijn korte antwoord. ‘Waarom niet? Heb je iets tegen de lord?’

Ik kon haar bijna zien kwijlen bij het vooruitzicht van een sappig verhaal.

‘Ik hoor bij het personeel,’ zei ik. ‘Ik heb geen mening over het persoonlijk leven van mijn werkgever.’

‘Iedereen heeft meningen.’ De verslaggeefster glimlachte en ze deed me denken aan een haai die in het water om me heen zwom. ‘Ik ben Jas.’ Ze stak haar hand naar me uit. Ik nam die niet aan, maar dat schrikte haar niet af. ‘Als je een mening te binnen schiet... of iets anders...’ Ze klonk verleidelijk. ‘Bel me dan.’

Ze haalde een visitekaartje uit haar tas en duwde dat in mijn hand. Ik liet het bijna op de grond vallen, maar ik was ook weer niet zó’n klootzak en dus stak ik haar kaartje in mijn zak zonder ernaar te kijken.

Jas’ cameraman zei iets in het Duits tegen haar en ze draaide zich naar hem om.

Mooi. Ik kon niet tegen nieuwsgierige mensen of inhoudsloos gebabbel. Bovendien had ik het druk, druk met Steffan niet te vermoorden.

Voor de date van vandaag had ik een backgroundcheck gedaan en op papier was hij verdomd perfect. De zoon van de hertog van Holstein, een van de machtigste mannen in Eldorra. Hij was een kundige ruiter en sprak zes talen vloeiend. Daarnaast was hij als beste van de klas afgestudeerd aan Harvard en Oxford, waar hij politicologie en economie had gestudeerd. Hij deed veel aan liefdadigheid en hij en een Eldorraanse erfgename waren na twee jaar vriendelijk uit elkaar gegaan. Gebaseerd op wat ik tot nu toe van hem had gezien, kwam hij aardig en oprecht over.

Ik haatte hem.

Niet omdat hij zo bevoorrecht was opgegroeid, maar omdat hij Bridget in het openbaar zo kon aanraken. Hij kon met haar gaan schaatsen, haar aan het lachen maken en haar haren uit haar gezicht strijken en niemand keek daar raar van op.

Ondertussen kon ik hier alleen maar staan toekijken, want vrouwen zoals Bridget waren niet bedoeld voor mannen zoals ik.

‘Je zult nooit iets bereiken in het leven, kleine rotzak,’ brabbelde mama, haar blik gemeen en hatelijk terwijl ze boos naar me keek. ‘Moet je jezelf nou eens zien. Nutteloos en mager. Ik had van je af moeten komen toen ik de kans had.’

Ik bleef stil. De laatste keer dat ik iets had teruggezegd, had ze me zo hard met haar riem geslagen dat het door mijn shirt heen had gebloed en ik weken niet op mijn rug kon slapen. Ik had geleerd dat de beste manier om haar rotbuien te ondergaan, was te hopen dat ze uiteindelijk zou vergeten dat ik er was. Dat gebeurde meestal als ze halverwege de een of andere fles was.

‘Als jij er niet was, zou ik allang uit deze stinkstad weg zijn.’

Haat stroomde in golven van haar af. Mama stond naast de tafel en droeg haar verwassen roze kamerjas en rookte een sigaret. Haar wangen waren bleek en ingevallen en ook al was ze nog maar in de twintig, ze had door kunnen gaan voor iemand van veertig.

Ik stak mijn handen onder mijn oksels en probeerde me zo klein mogelijk te maken terwijl ze door bleef gaan. Het was vrijdagavond. Ik haatte vrijdagavonden, want die betekenden dat ik een heel weekend alleen met mama voor de boeg had.

‘Nutteloos... In niets zoals je vader... Luister je wel naar me, kleine etter?’

Ik staarde naar de scheuren in de vloer totdat ze samensmolten. Op een dag zou ik hier weggkomen. Hoe dan ook.

‘Ik vroeg of je wel luisterde!’ Mama pakte mijn schouders vast en schudde me zo hard door elkaar dat mijn tanden klapperden. ‘Kijk naar me als ik tegen je praat, jongen!’ Ze gaf me zo’n harde klap met de achterkant van haar hand dat ik naar achteren wankelde en de pijn ervoor zorgde dat ik een hoge piep in mijn oren hoorde.

Mijn lichaam verdraaide en ik zag het aankomen, maar had geen tijd om mezelf schrap te zetten voordat de hoek van de eettafel tegen mijn hoofd sloeg en alles zwart voor mijn ogen werd.

Ik knipperde en de geur van oude spaghettisaus en wodka vervaagde, vervangen door de geur van vers ijs en Jas’ sterke parfum.

Bridget en Steffan schaatsten naar ons toe en de cameramannen werden wild.

Klik. Klik. Klik.

‘... voor een tijdje,’ zei Steffan. ‘Maar ik ga graag weer met je uit als ik terug ben.’

‘Ga je ergens heen?’ vroeg ik.

Het was niet gepast van mij om me te mengen in hun gesprek, maar dat kon me niets schelen.

Steffan wierp verbaasd een blik in mijn richting. ‘Ja. Mijn moeder is gisteren gevallen en heeft haar heup gebroken. Het gaat goed met haar, maar ze herstelt in ons huis in Preoria. Ze is nogal eenzaam nu mijn vader hier voor het parlement is en dus zal ik bij haar verblijven totdat ze zich beter voelt.’

Hij zei dat zo hoffelijk dat het me alleen maar meer irriteerde. Hoe lastiger het was om hem te haten, hoe meer ik hem haatte.

‘Wat triest,’ zei ik.

Steffan was even stil en wist niet goed hoe hij mijn toon moest opvatten.

‘Hopelijk herstelt ze snel.’ Bridget wierp me een licht strenge blik toe. ‘En nu, op naar de warme chocolademelk...’

Ze begeleidde hem naar het kraampje aan de andere kant van de schaatsbaan terwijl ik woedend achterbleef.

Dat ik een permanente aanstelling als Bridgets bodyguard had, betekende dat ik haar andere mensen moest zien daten. Dat had ik geweten en het was iets waarmee ik moest dealen.

Ik had alleen niet verwacht dat ze al zo snel zou gaan daten.

Ze had wel in New York gedatet, maar dat was anders geweest. Ze had geen van die mannen leuk gevonden en ze was zeker niet van plan geweest om met ze te trouwen.

Zuur vrat aan mijn maag.

Gelukkig was de date niet lang daarna voorbij en ik bracht haar terug naar de auto voordat Steffan iets kon proberen, zoals haar zoenen op het eerste afspraakje of zo.

‘Het kan wel vier maanden duren voordat je van een gebroken heup bent hersteld,’ zei ik terwijl we terugreden naar het paleis. ‘Jammer voor de lord. Wat een slechte timing.’

Zelfs het lot vond hen geen goed stel. Anders zou Steffan niet zo snel moeten vertrekken nu hij Bridget nog maar net had ontmoet.

Ik had nooit in het lot geloofd, maar misschien zou ik het maar een grote kaart moeten sturen als bedankje. Misschien gooide ik er dan zelfs wat chocolaatjes en bloemen tegenaan.

Bridget trapte er niet in. ‘Het is eigenlijk een perfecte timing,’ zei ze. ‘Ik ben ook een paar weken weg uit Athenberg.’

Ik keek naar haar in de achteruitkijkspiegel. Dat was nieuw voor mij, verdomme.

‘Het is nog niet bevestigd, dus kijk niet zo,’ zei ze. ‘Ik heb voorgesteld om een goodwilltour door het land te doen. Om zo lokale bewoners en kleine bedrijfjes te ontmoeten, erachter te komen wat ze denken en wat voor problemen ze hebben. Ik heb veel kritiek gekregen omdat ik geen idee heb wat zich in Eldorra afspeelt en nou, daar hebben ze gelijk in.’

‘Dat is een goed idee.’ Ik reed King’s Drive op.

‘Vind je dat echt?’ Een ondertoon van opluchting klonk door in haar onzekere stem.

‘Ik heb geen verstand van politiek, maar in mijn oren klinkt het goed.’

Bridget wilde dan misschien wel geen koningin worden, maar dat betekende niet dat ze geen goede koningin zou worden. De meeste mensen vonden kracht de belangrijkste eigenschap van een leider, maar dat was juist medeleven. Kracht betekende niks als je daar niet om de juiste redenen gebruik van maakte.

Gelukkig voor haar en voor Eldorra had Bridget genoeg van beide in zich.

‘De koning moet de tour nog goedkeuren,’ zei ze nadat we de auto hadden geparkeerd en naar de ingang van het paleis liepen. ‘Maar ik verwacht niet dat hij nee zegt.’

‘Je bedoelt je grootvader.’ In een koninklijke familie ging het er anders aan toe, maar toch vond ik het vreemd hoe formeel ze met elkaar omgingen.

Bridget glimlachte kort naar me toen we in de grote hal stonden. ‘In de meeste gevallen: ja, maar in zulke gevallen is hij mijn koning.’

‘Nu we het toch over de koning hebben...’

We verstijfden allebei door de nieuwe stem.

‘Hij wil je zien.’ Andreas verscheen voor ons en ik voelde een vlaag van irritatie. Ik wist niet wat het precies aan hem was wat me zo erg dwarszat, maar Bridget mocht hem niet en dat was genoeg voor mij. ‘Hoe ging je date? Heb je al een huwelijksaanzoek gekregen?’

‘Je moet echt een hobby zien te vinden als je zo geïnteresseerd bent in mijn liefdesleven,’ zei Bridget luchtig.

‘Bedankt, maar ik heb genoeg hobby’s om me bezig te houden. Ik ben bijvoorbeeld net terug van een afspraak met Zijne Majesteit en Lord Erhall over de belastinghervormingswet.’ Andreas glimlachte toen Bridget

verbaasd keek, waar ze zich echter snel van herstelde. ‘Zoals je misschien wel weet, wil ik graag de politiek in, en de parlamentsvoorzitter was zo aardig om me een paar weken bij zijn zaken te betrekken. Om te kijken hoe alles in zijn gang gaat.’

‘Als een soort stagiair,’ zei Bridget.

Andreas’ lach kreeg een scherp randje. ‘Wel een die veel leert.’ Zijn blik gleed naar mij. ‘Meneer Larsen, goed om je weer te zien.’

Kon ik maar hetzelfde zeggen. ‘Uwe Hoogheid.’ Ik haatte het om hem met dezelfde titel als Bridget aan te spreken. Dat verdiende hij niet.

‘Zijne Majesteit wacht op je in zijn kantoor,’ zei Andreas tegen Bridget. ‘Hij wil je graag zien. Alleen. Goed, ik moet gaan. Er zijn dringende zaken die mijn aandacht vereisen. Hoewel ze waarschijnlijk niet zo spannend zijn als een schaatsdate.’

Het kostte me al mijn zelfbeheersing om zijn tanden er niet uit te slaan.

‘Je hoeft het alleen maar te zeggen en dan laat ik het op een ongeluk lijken,’ zei ik toen Andreas buiten gehoorafstand was.

Bridget schudde haar hoofd. ‘Negeer hem gewoon. Hij is al een satanische, kleine drol sinds we jong waren. En hij is gek op aandacht.’

Een verraste lach verliet mijn keel. ‘Prinses, hoorde ik je nou net echt “satanische, kleine drol” zeggen?’

Ze antwoordde met een geniepig lachje. ‘Ik heb hem in mijn hoofd wel iets ergers genoemd.’

That’s my girl.

Het was fijn om glimpen van de echte Bridget door te zien schemeren, zelfs nu er zoveel verantwoordelijkheden op haar drukten.

Terwijl zij naar de koning ging, keerde ik terug naar mijn gastenverblijf, hoewel het nu echt mijn huis was, aangezien ik hier permanent werkte.

Ik was net mijn woonkamer binnengelopen toen mijn telefoon ging. ‘Ja.’

‘Ook hallo,’ zei Christian. ‘Tegenwoordig weten mensen niet meer hoe ze zich aan de telefoon moeten gedragen. Zo jammer.’

‘Vertel waarom je me belt, Harper.’ Ik zette hem op de luidspreker en trok mijn shirt over mijn hoofd. Ik wilde dat net in de wasmand gooien, maar stopte toen. Ik keek rond.

Ik kon mijn vinger er niet op leggen, maar er klopte iets niet.

‘Altijd zo’n charmeur.’ Hij was even stil voordat hij zei: ‘Magda is weg.’

Ik verstijfde. ‘Hoe bedoel je: weg?’

Ik had Magda een maand lang beschermd omdat Christian dat wilde, totdat een andere bodyguard klaar was met zijn aanstelling bij zijn vorige cliënt en het van me overnam. Dat was de reden waarom ik niet eerder naar Eldorra terug had kunnen komen.

‘Ik bedoel: weg. Rocco werd vanochtend wakker en ze was verdwenen. Er is geen alarmsysteem afgegaan, niks.’

‘Kun je haar niet vinden?’

Christian kon iedereen en alles met de kleinste digitale voetafdruk vinden. Zijn computerskills waren legendarisch.

Zijn stem klonk kil. ‘Jawel, en dat ga ik ook doen.’

Plotseling had ik medelijden met iedereen die iets te maken had met Magda’s verdwijning. Ze verdienden echter wat ze kregen als ze zo dom waren om Christian Harpers pad te kruisen.

‘Wat wil je dat ik doe?’

‘Niets. Ik handel het wel af. Ik vond alleen dat je het moest weten.’

Christians nonchalante toon was weer terug. Zelfs als hij woedend was, iets wat ik me wel kon voorstellen aangezien dit voorval recht onder zijn neus was gebeurd, kon hij zich gedragen alsof er niks aan de hand was... om vlak daarna de tegenpartij de keel door te snijden. ‘Hoe gaat het met de prinses?’

‘Prima.’

‘Ik hoorde dat ze vandaag op een date is geweest.’

Een ader klopte in mijn voorhoofd. Eerst Andreas en nu hij. Waarom wilde iedereen het per se daarover hebben? ‘Ik was erbij, maar bedankt dat je me ervan op de hoogte stelt.’

De klootzak lachte.

Ik hing op en onderbrak hem zo. Het werd bijna een gewoonte, maar als hij er problemen mee had, dan moest hij dat maar in mijn gezicht zeggen.

Maar goed, Christian had wel grotere problemen als Magda vermist was.

Ik keek weer mijn kamer rond en probeerde te achterhalen wat me net zo dwars had gezeten. De ramen zaten dicht en vanbinnen op slot, al mijn bezittingen lagen waar ze hoorden te liggen en praktisch gezien was alles in orde.

Maar ik had het nooit mis, en iets in me zei dat iemand hier kortgeleden was geweest... Iemand die hier niet hoorde te zijn.

HOOFDSTUK 26

Bridget

Mijn grootvader wilde weten hoe mijn date met Steffan was gegaan.

Dat klopt. De reden dat de koning me naar zijn kantoor heeft laten komen, nadat ik nog maar net was teruggekomen, was zodat ik hem alle details kon vertellen van mijn eerste date met de toekomstige hertog van Holstein, en potentiële toekomstige prins-gemaal. Hij had zich ook verontschuldigd voor het feit dat ik niet betrokken was bij de ‘noodgeval’-vergadering over de belastinghervormingswet, die Erhall last minute had gepland. Ik was ervan overtuigd dat hij dat had gedaan omdat hij wist dat ik er niet bij kon zijn vanwege mijn date met Steffan, maar dat kon ik niet bewijzen.

Ondertussen was Edvard ervan overtuigd dat Steffan de ware was. Waarom wist ik niet, maar ik kon me voorstellen dat Steffans titel, zijn fotogenieke uiterlijk en diplomatieke gedrag er iets mee te maken hadden.

Mijn grootvader was niet de enige. De pers en inwoners werden wild door alle foto's van ons waarop we schaatsend te zien waren, en iedereen had het al over onze ‘groeiende relatie’, ook al had ik Steffan nog maar twee keer in mijn leven gesproken.

Toch stond Elin erop dat ik gebruikmaakte van alle aandacht door op een volgende date te gaan. Die date zou ‘privé’ zijn, zonder verslaggevers, om de illusie van intimiteit te wekken, maar toch zou de date later gelekt worden. Ik was alleen maar akkoord gegaan omdat ze gelijk had. De krantenkoppen over Parttime Prinses waren verdwenen en vervangen door de speculatie over de nieuwe ‘liefde’ in mijn leven.

Wisten ze maar de waarheid.

Op papier was Steffan de perfecte man. Hij zag er goed uit, was intelligent, aardig en grappig en hij was zeker de beste keuze van alle huwelijkskandidaten die op mijn verjaardag waren geweest.

Er was alleen één probleem: geen chemie.

Niks. Noppes. Nada.

Ik had ongeveer net zoveel romantische interesse in Steffan als in de vetplant in mijn kamer.

‘Dat komt omdat je hem nog niet hebt gezoend,’ zei Mikaela toen ik haar over mijn dilemma vertelde. ‘Kus hem op zijn minst. Je kunt alles afleiden

uit één kus.'

Misschien had ze gelijk.

Dus aan het einde van mijn tweede date met Steffan verzamelde ik de moed om hem te zoenen, ook al voelde dat als veel te snel. Maar morgen zou hij naar Preoria vertrekken en ik moest weten of dit ergens toe kon leiden. Anders zou ik me dat wekenlang afvragen.

'Ik moet toegeven dat het me verbaasde dat je al zo snel weer wilde afspreken na onze eerste date.' Hij glimlachte verlegen. 'Maar wel op een goede manier.'

We liepen door de grote verwarmde broeikas in de Koninklijke Botanische Tuinen. Er waren bloemen in elke hoek, die de lucht vulden met een heerlijke zoete geur, en een reeks lampjes fonkelden boven ons als kleine sterren. Het was een romantische setting en ik probeerde te focussen op Steffan, in plaats van de fronsende bodyguard die ons nauwlettend in de gaten hield.

Als blikken konden doden, dan had Rhys Steffan al diep in de grond begraven.

Dat was nog een reden waarom ik aarzelde om Steffan te zoenen. Het leek... verkeerd om dat in het bijzijn van Rhys te doen.

God, had ik hier maar beter over nagedacht.

'Ik heb het naar mijn zin gehad,' zei ik toen ik me realiseerde dat ik nog geen antwoord had gegeven. 'Bedankt dat je ja hebt gezegd. Je hebt het vast druk met de voorbereiding van je reis morgen.'

'Natuurlijk.'

Steffan glimlachte.

Ik glimlachte.

Mijn handen waren nat van het zweet.

Doe het gewoon. Eén kleine kus. Er is niks om je schuldig over te voelen. Jij en Rhys daten niet.

'Ik weet niet zeker waarom, maar ik voel het vreemde verlangen om je alle feitjes te vertellen die ik over bloemen weet,' zei Steffan. 'Wist je dat tulpen in de zeventiende eeuw in Nederland meer waard waren dan goud?'

Letterlijk.'

Dat is wat er gebeurt als ik zenuwachtig ben, dan ga ik allemaal nutteloze feitjes opnoemen.

Een subtiele hint van Steffan dat hij ook een kus wilde. Anders had hij geen reden om zenuwachtig te zijn.

Onopvallend veegde ik mijn handen af aan mijn rok. *Niet naar Rhys kijken.* Anders zou ik hier nooit mee doorgaan.

‘Fascinerend.’ Ik kromp ineem toen ik me realiseerde dat dat het soort antwoord was dat je zou geven als je het onderwerp allesbehalve interessant vond. ‘Echt waar.’

Steffan lachte. ‘Ik ben bang dat er maar één manier is om mij tegen te houden je dood te vervelen, Uwe Hoogheid,’ zei hij nuchter.

‘Wat dan?’ vroeg ik, afgeleid door de sensatie van Rhys’ brandende blik in mijn zij.

‘Dit.’ Voordat ik kon reageren, lagen Steffans lippen op de mijne en ook al wist ik dat de kus eraan kwam, ik was zo geschokt dat ik alleen maar kon blijven staan.

Hij smaakte licht naar munt en zijn lippen voelden ontzettend zacht tegen de mijne. Het was een fijne kus, een waarop de camera’s in films inzoomden en waar de meeste vrouwen van zouden smelten.

Helaas was ik er daar niet een van. Ik had net zo goed mijn kussen kunnen zoenen.

Teleurstelling overspoelde me. Ik had gehoopt dat kussen met Steffan de situatie zou veranderen, maar de kus bevestigde alleen maar wat ik al wist. Steffan, ondanks zijn geweldige karaktertrekken, was niet de man voor mij.

Misschien was ik naïef om te denken dat ik een verloofde kon vinden tot wie ik me aangetrokken zou voelen en van wiens gezelschap ik genoot, maar ik was pas in de twintig. Hoe erg ze me ook probeerden over te halen een man te vinden, ik was er nog niet klaar voor om mijn hoop op de liefde op te geven.

Eindelijk had ik mezelf bijeengeraapt om me terug te trekken, maar voordat ik dat kon doen, hoorde ik een luide knal, die de stilte in de broeikas verbrak.

Steffan en ik lieten elkaar los en mijn blik viel op Rhys, die naast een gebroken pot lelies stond.

‘Ik struikelde.’ Zijn stem klonk allesbehalve verontschuldigend.

Dat was bullshit. Rhys struikelde niet. Hij was dan misschien wel groter dan de gemiddelde man, maar hij bewoog zo gracieus als een dodelijke panter.

Daar deed hij me nu aan denken. Een panter, die elk moment zijn onwetende prooi kon aanvallen. Uitdrukkeloos gezicht, strakke spieren

en zijn blik intens gericht op Steffan, die ongemakkelijk heen en weer schuifelde door zijn gestaar.

‘Attentie alle gasten, de tuinen sluiten over vijftien minuten.’ Die aankondiging klonk door de luidsprekers, waardoor ik werd gered van het ongemakkelijkste moment van mijn leven. ‘Begeef je alsjeblieft richting de uitgang. De tuinen sluiten over vijftien minuten. Bezoekers in de souvenirwinkel, rond je aankoop af.’

‘Dat is ons teken.’ Steffan hield me glimlachend zijn arm voor, hoewel hij een behoedzaam oog op Rhys hield. ‘Zullen we, Uwe Hoogheid?’

We hadden de broeikas voor onszelf geboekt, maar de rest van de tuinen was voor het publiek opengebleven. Waarschijnlijk konden we wel langer blijven als we dat wilden, maar ik had geen zin om de avond nog langer te laten duren.

Ik pakte Steffans arm vast en we liepen naar de uitgang, waar we afscheid van elkaar namen met een stijve halve omhelzing, een halve kus op de wang en de belofte om weer af te spreken als hij terug was in Athenberg.

Rhys en ik zeiden niets tot we weer bij de auto waren.

‘Je moet betalen voor die bloempot,’ zei ik.

‘Ik regel het wel.’

De parkeerplaats was leeg op een handjevol auto’s in de verte na, en de spanning tussen ons was om te snijden, zo erg zelfs dat ik hem bijna kon proeven.

‘Ik weet dat hij past in het plaatje van een droomprins, maar als ik jou was, zou ik nog even verder kijken.’ Rhys ontgrendelde de auto. ‘Ik heb je een kat met nog meer passie zien zoenen.’

‘Is dat de reden waarom je die lelies hebt omgegooid?’

‘Ik. Struikelde,’ beet hij me toe.

Misschien lag het aan de wijn die ik bij het eten had gedronken of de stress die me te veel werd. Wat het ook was, ik kon er niks aan doen. Ik barstte in lachen uit. Wild, hysterisch gelach, waardoor ik uiteindelijk midden op de parkeerplaats naar adem hapte en mijn buik moest vasthouden.

‘Wat is er verdomme zo grappig?’ Rhys’ norse toon liet me alleen maar harder lachen.

‘Jij. Ik. Wij.’ Ik veegde de lachtranen uit mijn ogen. ‘Jij bent een ex-Navy SEAL en ik ben een kroonprinses. We zitten zo erg in de ontkenningfase dat we net zo goed kunnen doen alsof we Egyptenaren zijn.’

Hij glimlachte niet door mijn zwakke poging tot een grapje.

‘Ik weet niet waar je het over hebt.’

‘Hou op.’ Ik was het discussiëren zat. ‘Ik heb je dit al eens eerder gevraagd en ik vraag het je nog een keer. Waarom ben je teruggekomen, meneer Larsen? De waarheid deze keer.’

‘Ik heb je de waarheid al verteld.’

‘De andere waarheid.’

Rhys klemde zijn kaken op elkaar. ‘Ik weet niet wat je wilt dat ik zeg, Prinses.’

‘Ik wil dat je de waarheid vertelt.’

Ik kende mijn waarheid. Ik moest de zijne horen.

Mijn waarheid? Er was maar één man die met een kus de vlinders in mijn buik aan het fladderen kon krijgen. De man die mijn huid in vuur en vlam kon zetten met zijn aanraking en me kon laten geloven in fantastische dingen waar ik al over droomde toen ik nog een kind was.

Liefde, passie, verlangen.

‘De waarheid?’

Rhys zette een stap naar me toe en het harde staal in zijn ogen maakte plaats voor donderwolken.

Instinctief zette ik een stap achteruit totdat mijn rug de zijkant van onze SUV raakte. Er stond nog een auto naast de onze en de twee voertuigen zorgden zo voor een cocon om mij heen, die knetterde van elektriciteit terwijl hij zijn handen aan weerszijden van mijn hoofd legde.

‘De waarheid, Prinses, is dat ik ben teruggekomen in de wetenschap dat dit is waarvoor ik zou tekenen. Om jou elke dag te zien en je niet te kunnen aanraken. Te zoenen. Je te claimen.’ Rhys’ ademhaling voelde warm aan tegen mijn huid terwijl hij een hand naar mijn been liet zakken. Zijn huid brandde door de dikke lagen van mijn rok en panty heen, totdat mijn poesje verstrakte en mijn tepels hard werden. ‘Ik ben teruggekomen hoewel ik wist dat het een marteling zou zijn, omdat ik je niet kan ontwijken. Zelfs als je er niet bent, ben je overal. In mijn hoofd, in mijn longen, in mijn ziel, verdomme. En ik doe mijn best om nu niet gek te worden, lieverd, want het enige wat ik wil, is het hoofd van die klootzak eraf hakken en op een dienblad leggen omdat hij het lef had jou aan te raken. Vervolgens wil ik je over de motorkap buigen en je op je billen slaan omdat je hem zijn gang liet gaan.’ Hij legde zijn hand tussen mijn benen en kneep. Ik kreunde door de combinatie van pijn en genot. ‘Dus, stel me die vraag niet nog een keer.’

Honderd emoties trokken door mijn bloed en ik voelde me licht in het hoofd door opwindende en gevaar.

Want wat Rhys net had gezegd was gevaarlijk. Wat we deden, voelden, was gevaarlijk.

Maar dat kon me niets schelen.

‘Rhys, ik...’

Het geluid van een autoalarm sneed door de stille avondlucht, gevolgd door gelach in de verte. Ik knipperde en de mist was deels opgetrokken, maar toch verroerde ik me niet.

Rhys duwde zichzelf met een harde glimlach van me af. ‘Daar heb je je waarheid, Prinses. Nu blij?’

Ik probeerde het nog een keer. ‘Rhys...’

‘Stap in de auto.’

Ik deed wat hij vroeg. Ik was niet zo dom om nu verder aan te dringen.

‘We moeten hierover praten,’ zei ik, zodra we aan het rijden waren.

‘Ik heb genoeg gezegd.’

Vanaf mijn plek op de achterbank kon ik de spieren in zijn nek strak zien staan van woede. Hij hield het stuur zo stevig vast dat zijn knokkels wit waren.

Hij had gelijk. Vanavond zouden we niet meer praten.

Ik staarde uit het raam naar de lichten van Athenberg die voorbijflitsten. Als ik eerst al dacht dat mijn leven ingewikkeld was, dan was dat niets vergeleken met de chaos van nu.

HOOFDSTUK 27

Bridget

Twee weken na mijn date met Steffan vertrok ik op mijn goodwilltour met Mikaela, Elin, Rhys, een andere bodyguard genaamd Elliott, de fotograaf van het paleis, Alfred, Alfreds assistent, Luna en Henrik, een verslaggever van de *Eldorra Herald*.

Iedereen was enthousiast over mijn idee, inclusief mijn grootvader, en iedereen in het paleis had zich suf gewerkt om op zo'n korte termijn het perfecte schema samen te stellen. We zouden door alle belangrijke regio's van het land reizen, inclusief het industriecentrum van Noord-Kurtland en het olie- en energiecentrum van Hesberg. Het voelde net alsof ik campagne voerde voor een functie die ik dankzij een genetische loterij al had gekregen, maar niet helemaal had verdiend.

Maar ik moest het doen. Nadat ik jaren in het buitenland had gewoond, moest ik weer een band krijgen met de mensen van Eldorra. Ik moest begrijpen hoe ze leefden, wat voor problemen hen 's nachts wakker hielden en wat ze wilden dat ik ze gaf. In de praktijk hadden de minister-president en het parlement de heerschappij over het land, maar de koninklijke familie had als een instituut meer macht in Eldorra dan in andere landen het geval was. Negenentachtig procent van de bevolking stond achter ons, een veel hoger percentage dan bij welke politicus ook, en de mening van een vorst of vorstin was erg belangrijk.

Als ik een goede koningin wilde zijn, dan moest ik weer een band krijgen met de mensen. Het maakte niet uit dat ik de kroon niet wilde. Die zou hoe dan ook van mij worden.

'Het is alleen wij en een handjevol personeel,' zei Ida, de eigenaresse van een melkveebedrijf dat we bezochten. 'Ons bedrijf is wat kleiner dan andere, maar we doen ons best.'

'Het ziet er naar uit dat jullie fantastisch werk leveren.' Ik liep door de schuur heen, die kleiner was dan andere die we hadden bezocht, maar toch goed onderhouden, en de koeien zagen er gezond uit. Het viel me echter op dat de helft van de stallen leeg was. 'Zijn de andere koeien bij de rest van het personeel?'

Achter ons bleef Alfreds camera maar klikken en draaien. De krantenkoppen over Parttime Prinses waren al aan het afnemen dankzij mijn dates met Steffan, maar waren nu helemaal verdwenen dankzij de tour, vervangen door foto's van mij in fabrieken en op scholen, waar ik kinderen voorlas.

Ik had de tour zelfs gedaan als er geen foto's van werden gemaakt. Ik genoot ervan om de inwoners te ontmoeten, veel meer dan ik genoot van galafeesten.

'Nee.' Ida schudde haar hoofd. 'Het gaat niet zo goed met de zuivelindustrie. De prijzen van melk zijn de afgelopen jaren gedaald en een heleboel bedrijven zijn gesloten. We moesten een aantal van onze koeien verkopen voor extra geld. Bovendien is er niet genoeg vraag naar melk om nog zoveel koeien te houden.'

Verdriet verscheen op haar gezicht. Het bedrijf zat al generatieslang in haar familie en ik kon me niet voorstellen hoe lastig het moest zijn om het jaar na jaar zo te zien verslechteren.

'Heb je al contact opgenomen met de minister over het probleem?'

Volgens de informatie die ik had gekregen, lag de daling van de prijzen aan handelsconflicten tussen Eldorra en een aantal andere Europese landen. Het parlement ging over de handel en tarieven.

Ida haalde haar schouders op en keek verslagen. 'We hebben vroeger wel brieven gestuurd, maar we kregen alleen maar standaardreacties terug en dus zijn we daarmee gestopt. Er luistert toch niemand naar ons.'

Ik fronste. Het hele punt van het parlement was om iets te doen aan de zorgen van de kiezers. Waar waren ze mee bezig als ze hun werk niet deden?

'Schrijf maar een brief naar mij,' zei ik impulsief. 'Al je vrienden en burens kunnen dat doen. Als je met een probleem zit waarvoor je een oplossing wilt, laat mij het dan weten en dan breng ik het parlement ervan op de hoogte. Ik kan niet garanderen dat er iets aan de wet verandert, maar ik kan er op zijn minst wel voor zorgen dat er naar jullie wordt geluisterd.'

Elin hoestte en Henrik de verslaggever begon snel in zijn notitieblok te schrijven.

Ida knipperde. 'O, ik kan echt niet...'

'Ik sta erop,' zei ik streng. 'Elin, kun je alsjeblieft de e-mailadressen aan Ida geven voordat we weggaan? Geef die trouwens maar aan iedereen die we tot nu toe hebben ontmoet.'

Elin wreef over haar slaap. ‘Ja, Uwe Hoogheid.’

Ze wachtte totdat we terug in de herberg waren waar we die nacht verbleven voordat ze me ervanlangs gaf.

‘Prinses Bridget, het punt van deze tour is om goodwill te kweken,’ zei ze. ‘Niet om de situatie met het parlement nog ingewikkelder te maken dan die al is. Wil je nou echt dat vreemde mensen je over de kleinste zaken gaan mailen?’

‘Het zijn geen vreemde mensen. Het zijn Eldorranen.’ Ik zat in de zitkamer met Rhys terwijl Elin bij de open haard stond, met haar handen op haar heupen. Henrik, Alfred, Luna, Mikaela en Elliott waren al naar hun kamers vertrokken. ‘Ik verander het beleid niet. Ik help alleen maar door een luisterend oor aan te bieden. Nee,’ zei ik toen Elin haar mond opende. ‘Ik ga hier niet over in discussie. Het is een lange dag geweest en we moeten morgen vroeg op.’

Ze perste haar lippen op elkaar, maar zei toen met tegenzin: ‘Ja, Uwe Hoogheid.’

Ze wist altijd heel goed wanneer ze iets moest laten rusten en wanneer niet, en blijkbaar wist ze dat ze er nu over op moest houden.

Ze verdween de trap op, waardoor ik alleen met Rhys achterbleef.

Hij zat in de hoek en staaarde naar de vlammen in de haard met een norse uitdrukking op zijn gezicht. Wat hem ook dwarszat, het had niks met ons te maken of met wat er op de parkeerplaats van de Koninklijke Botanische Tuinen was gebeurd. Het was iets anders. Hij was chagrijniger dan normaal sinds de tour van start was gegaan.

‘Waar denk je aan?’ vroeg ik. We hadden nog bijna niet met elkaar gepraat, tenzij ‘goedemorgen’ en ‘welterusten’ golden als praten.

Eindelijk keek Rhys naar me op. De gloed van de vlammen flikkerde op zijn gezicht en zorgde voor schaduwen op zijn sterke kaak en scherpe jukbeenderen.

‘Je ziet er gelukkig uit,’ zei hij. ‘Veel gelukkiger dan je op die rijke feestjes in Athenberg lijkt.’

Het viel hem op. Natuurlijk was het hem opgevallen. Hij was de oplettendste man die ik ooit had ontmoet.

‘Ik vind dit fijn,’ gaf ik toe. ‘Om mensen te ontmoeten, hun problemen aan te horen, om iets te kunnen bijdragen tijdens mijn volgende vergadering met de parlementsvoorzitter. Het voelt alsof ik eindelijk iets nuttigs kan doen. Alsof ik een doel in het leven heb.’

Dat was iets wat me tegenstond aan het zijn van een prinses. Ja, de kroon was symbolisch, maar ik wilde niet de rest van mijn leven glimlachend voor de camera doorbrengen en lifestyle-interviews geven. Ik wilde meer.

Maar misschien keek ik vanuit een verkeerde hoek naar mijn rol. Misschien kon ik mijn rol vormen tot hoe ik die wilde, in plaats van te zijn wat de kroonprinses altijd al was geweest.

Een flauw lachje trok aan Rhys' lippen. 'Ik heb altijd al geweten dat je een geweldige koningin zou zijn.'

'Ik ben nog geen koningin.'

'Je hebt geen kroon nodig om koningin te zijn, Prinses.'

De woorden gleden over mijn huid en lieten tintelingen achter. Ik stond mezelf toe een minuut van het gevoel te genieten voordat ik van onderwerp veranderde. Ik was me er pijnlijk van bewust wie en wat we waren.

Tintelingen zijn niet toegestaan.

'Geniet je van de reis?' vroeg ik. 'Het is fijn om weg te zijn uit de stad.'

Zijn glimlach vervaagde. 'Het is prima.'

'Alleen maar prima?' Misschien was ik bevooroordeeld, maar Eldorra was prachtig en we hadden een paar van de mooiste gebieden van het land bezocht.

Hij haalde een van zijn brede schouders op. 'Ik ben niet de grootste fan van Eldorra. Ik had deze baan bijna niet gekozen, zodat ik hier niet naartoe hoefde.'

'O.' Ik probeerde niet te beledigd te klinken. Dat lukte me niet. 'Waarom niet?'

Eldorra was net zoals Zwitserland of Australië. Niet iedereen was er gek op, maar niemand haatte het land.

De stilte duurde veel te lang voordat Rhys antwoordde.

'Mijn vader was Eldorraans,' zei hij, zijn stem vlak en emotioneel. 'Hij had mijn moeder beloofd haar hiernaartoe mee te nemen om een gelukkig leven op te bouwen. Die droom heeft ze nooit helemaal losgelaten, zelfs niet nadat hij was weggegaan en het duidelijk werd dat hij nooit zou terugkomen. Ze bleef het maar hebben over Eldorra, hoe ze onze ellendige stad achter zich zou laten en hierheen zou verhuizen. Ze had ansichtkaarten en artikelen uit tijdschriften over het land in ons hele huis gehangen. Dat was het enige wat ik vroeger hoorde: Eldorra, Eldorra, Eldorra. Ze hield meer van de fantasie van het land dan van mij, en ik begon Eldorra te haten.'

Het werd een symbool voor alles wat er mis was met mijn jeugd. Misschien zou ik daar uiteindelijk wel overheen zijn gekomen, maar...'

Rhys kneep kort in zijn knie. 'Een van mijn laatste uitzendingen was een gezamenlijke missie. Er waren Amerikaanse en Eldorraanse agenten gevangengenomen door een terroristengroep die ze aan het volgen waren. Wij moesten ze terughalen. Om diplomatieke redenen moesten we onze missie geheimhouden, wat betekende dat we geen luchtdekking zouden krijgen. We zaten diep in vijandig gebied en bovendien waren zij in de meerderheid, en sterker. Het feit dat ze ons niet zagen aankomen was ons grootste voordeel.'

Ik kreeg een akelig voorgevoel.

'De nacht van de missie week een Eldorraanse soldaat, een nogal opvliegend type, af van het plan. Vanaf het begin konden we al niet goed met elkaar overweg en hij haatte het feit dat we mijn plan volgden in plaats van het zijne.' Rhys' gezicht stond somber. 'In plaats van dat hij wachtte op mijn teken, zoals we hadden afgesproken, begon hij te schieten toen hij een van de leiders van de groep het kamp zag verlaten. Het was een prominente leider... maar niet onze prioriteit, en zo had hij onze locatie onthuld. Daarna ging alles mis. We werden omsingeld en maar drie van de acht mannen in mijn groep overleefden het. De agenten zijn ook niet levend weggekomen. Het was één groot, verdomd bloedbad.'

Zijn woorden maakten iets los in mijn herinneringen. Een aantal jaar geleden was een eenheid Eldorraanse soldaten uitgeschakeld in een gezamenlijke missie die verkeerd was afgelopen. Een week lang was er niks anders op het nieuws geweest, en ik durfde te wedden dat het om dezelfde missie ging als die waar Rhys het over had.

Ontzet klauwde naar mijn borst. 'Wat erg.'

Ik zou trouw moeten zijn aan Eldorra en dat was ik ook, maar dat betekende niet dat ik blind was. Iedereen maakte fouten en in Rhys' geval had de fout van de soldaat hem de levens van de mensen die hem dierbaar waren gekost.

'Het is niet jouw schuld.' Rhys wreef met een hand over zijn gezicht. 'Het is jaren geleden gebeurd en ja, die gebeurtenis heeft bijgedragen aan mijn problemen met Eldorra, maar is wel verleden tijd. Er valt nu niks meer aan te doen.'

Het werd weer stil tussen ons, allebei waren we in gedachten verzonken, totdat ik de moed verzamelde om te vragen: 'Waarom heb je de baan als

mijn bodyguard dan wel aangenomen? Als je wist dat je dan naar Eldorra moest?’

Rhys’ uitdrukking ontspande in een grijns. ‘Je hebt een knap gezicht.’ Zijn grijns werd breder toen ik verontwaardigd snoof. ‘Ik weet niet. Het voelde gewoon juist.’

‘Uiteindelijk komen we altijd daar waar we horen te zijn,’ zei ik zachtjes. Zijn blik bleef op me hangen. ‘Misschien.’

Hij haatte Eldorra en toch had hij niet alleen de baan aangenomen, maar was hij ook nog eens permanent hiernaartoe verhuisd. Voor mij.

‘Nou.’ Ik dwong een lach op mijn gezicht en kon mijn eigen stem bijna niet horen boven het gonzen van mijn bloed uit. ‘Ik kan maar beter naar bed gaan. Morgen moeten we vroeg op.’

Rhys stond op toen ik dat deed. ‘Ik loop wel met je mee naar je kamer.’

De houten trap kraakte zacht onder onze voeten, gemengd met het geluid van onze ademhaling, die van mij oppervlakkig en die van Rhys diep en gelijkmatig.

Voelde hij dat ook? De elektrische spanning tussen ons? Of verbeelde ik me die maar?

Misschien niet, want toen we bij mijn kamer waren, opende ik niet de deur en liep hij niet weg.

Kippenvel verscheen op mijn huid, door Rhys’ nabijheid of door de airconditioning in de gang.

Zelfs als je er niet bent, ben je overal. In mijn hoofd, in mijn longen, in mijn ziel, verdomme.

Zijn bekentenis op de parkeerplaats echode door mijn hoofd. We hadden het sindsdien niet meer over die avond gehad, maar misschien waren woorden ook niet nodig.

Rhys’ blik gleed naar mijn borsten. Ik volgde die en voor het eerst viel het me op hoe dun mijn bloes was. Ik droeg een kanten beha, maar mijn tepels waren zo hard dat ze duidelijk door de twee dunne lagen stof te zien waren.

Ik moest weggaan, maar Rhys’ smeulende blik hield me op mijn plaats. Hij verdrong de kou die ik net nog voelde en liet een vurig verlangen achter.

‘Weet je nog wat je net zei? Over dat we altijd daar komen waar we horen te zijn?’ Zijn hand gleed over mijn nek en mijn hart bonsde zo hard tegen mijn ribbenkast dat ik bijna verwachtte dat het uit mijn borst zou springen, recht in zijn armen.

Ik kon het niet opbrengen om iets te zeggen, maar het lukte me om kort te knikken.

De zwaarte van de lucht drukte op me als de aanraking van een minnaar, en ik wist, diep vanbinnen, dat ik me op gevaarlijk terrein bevond. Eén kleine beweging en ik zou vallen.

De vraag was alleen of ik mezelf wilde redden, of dat het genot de pijn uiteindelijk waard zou zijn.

‘Misschien...’ Rhys raakte mijn nek aan en toen de ronding van mijn schouder. Ik rilde en er verscheen nog meer kippenvel op mijn huid.

‘Misschien hoorde ik altijd al mijn weg naar jou te vinden.’

O god.

Elk beetje zuurstof verdween uit mijn longen.

‘Je kunt maar beter naar je kamer gaan, Prinses.’ Zijn stem klonk duister en ruw. ‘Ga naar binnen en doe de deur op slot.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dat wil ik niet.’

Wat er ook gebeurde, het was anders dan wat er in Costa Rica was gebeurd. We hadden geen bucketlist of smoesjes om op terug te vallen. We waren alleen, hij en ik, en we maakten een keuze die er al lang aan zat te komen.

Rhys kreunde en met dat geluid wist ik dat hij zijn keuze had gemaakt.

Haal adem. Zelfs als er geen zuurstof, geen lucht, was, niks, op hem na.
Haal adem.

Hij boog zijn hoofd naar voren, maar in plaats van dat hij mijn mond kuste, kuste hij mijn nek. De kus was zo zacht dat het eerder een fluistering was dan een kus, maar het was genoeg om mijn knieën zwak te maken.

Ik was een bliksemafleider en Rhys was de bliksem die me van binnenuit verlichtte.

Ik sloot mijn ogen en onderdrukte een kreun toen zijn mond langs mijn nek bewoog, centimeter voor centimeter. Net toen ik bijna verdoofd raakte door zijn langzame aanraking, trok hij me met één hand naar zich toe en duwde hij zijn tanden in de huid tussen mijn nek en schouder. Hard. Bijna net zo hard als zijn dikke erectie die tegen mijn buik drukte, waardoor ik mijn poesje verlangend voelde samenknijpen. Rhys’ andere hand ging naar mijn mond, waar hij mijn verbaasde kreet dempte.

‘Zeg eens.’ Hij begon zachter te praten. ‘Wat zou je vriendje hiervan vinden?’

Vriendje? Het duurde een minuut voordat ik doorhad wie hij bedoelde.
Steffan.

We waren nog maar op twee dates gegaan, niet echt genoeg om hem mijn vriendje te noemen, wat de pers ook zei.

Maar ik had het gevoel dat ik dat niet als argument bij Rhys kon gebruiken, die zijn greep dusdanig verzwakte dat ik kon zeggen: ‘Steffan is mijn vriendje niet.’

De sfeer voelde gevaarlijk geladen aan.

‘Ik hou er niet van om zijn naam uit je mond te horen.’ Zijn woorden klonken dodelijk zacht en elk ervan kwam er doelbewust uit, als een geleide raket. ‘Maar je bent wel op dates met hem gegaan. Je hebt hem gezoend.’ Rhys’ stem werd nog duisterder en hij drukte me harder tegen de muur terwijl hij zijn hand om mijn keel sloeg. ‘Heb je dat gedaan om mij uit te dagen, Prinses?’

‘N-nee.’ Ik was drijfnat. De donkere gang, de ruwe stem van Rhys, alles ging rechtstreeks naar de intieme plek tussen mijn benen. ‘Ik moest na het bal wel met iemand daten. En ik dacht dat het jou niks kon schelen.’

‘Alles wat je doet kan mij iets schelen. Zelfs als dat niet zo zou moeten zijn.’ Rhys verstevigde zijn greep op mijn keel. ‘Laatste kans, Prinses. Zeg dat ik moet stoppen.’

‘Nee.’

Ik was me er maar al te bewust van dat Elin, Mikaela en de rest van onze groep ergens achter de deuren in deze gang aan het slapen waren. Er hoefde er maar één naar de wc te gaan, één die niet diep genoeg sliep en ons kon horen, en het zou gedaan zijn met ons.

Maar op de een of andere manier droeg het gevaar alleen maar bij aan de opwinding in mijn bloed. Wat dit ook was tussen ons, het had zich al opgebouwd sinds Rhys voor mijn huis in Thayer uit zijn auto was gestapt, en ik kon het niet stoppen, al zou ik dat willen.

Rhys liet zijn adem sissend ontsnappen en haalde zijn hand van mijn keel, alleen maar om vervolgens mijn nek vast te pakken. Hij trok me weer naar zich toe, mijn mond op de zijne, en mijn wereld implodeerde.

Tongen, tanden, handen. We verslonden elkaar alsof de wereld eraan ging en dit onze laatste kans was om iets te vóélen. Misschien was dat ook wel zo. Maar daar dacht ik nu niet aan, niet nu onze lichamen zich zo hard tegen elkaar drukten dat we net zo goed één konden zijn, en ik viel, viel in een afgrond waar ik nooit meer uit wilde komen.

Mikaela had gelijk gehad. Je kon alles afleiden uit een kus.

Ik trok aan Rhys' haar, wanhopig op zoek naar meer. Meer van zijn aanrakingen, zijn smaak, zijn geur. Ik wilde elke centimeter van mijn ziel met deze man vullen.

Hij trok mijn onderlip tussen zijn tanden en zoog. Ik hapte naar adem, zo opgewonden dat ik de binnenkant van mijn benen nat voelde worden.

'Stil,' zei hij hees. 'Of iemand hoort ons nog.' Hij haalde zijn hand tussen mijn benen door en kreunde toen hij ontdekte hoe nat ik was. 'Je wordt nog mijn dood, Prinses.'

Hij wreef met zijn duim over mijn klit, door mijn doorweekte slipje heen, en ik vocht tegen nog een kreun terwijl ik mezelf tegen zijn hand drukte. Hij schoof mijn slipje opzij en...

Een bed kraakte achter de deur naast de mijne.

Rhys en ik verstijfden tegelijkertijd, onze ademhaling hard.

We waren zo opgegaan in wat we aan het doen waren dat we de mensen die maar een paar meter bij ons vandaan lagen te slapen waren vergeten.

We hoorden nog meer gekraak, gevolgd door voetstappen van iemand die uit bed was gestapt. Henrik, aan de richting van het geluid te horen.

Rhys vloekte zacht en trok zijn hand terug. Dat was verstandig, maar toch wilde ik huilen door het verlies van contact.

Hij opende de deur van mijn kamer achter me en duwde me zachtjes naar binnen. 'Morgenavond. Het prieel,' zei hij zacht. 'We gaan samen.'

Er stond een prieel achter een verlaten boerderij, ongeveer een kwartiertje lopen hiervandaan. Onderweg naar de stad waren we erlangs gekomen.

'En, Prinses... doe geen moeite om ondergoed aan te trekken.'

Het bonzende gevoel tussen mijn benen nam toe.

Rhys sloot mijn deur net toen Henrik de zijne opende. Hun stemmen drongen door het hout terwijl ik zachtjes naar mijn bed liep en erin klom, mijn hoofd tollend door het afgelopen uur.

Zou het genot de pijn uiteindelijk waard zijn?

Ik behoefde alleen maar te luisteren naar mijn bonzende hart om het antwoord te weten.

HOOFDSTUK 28

Phys

Ik had mijn best gedaan om de verleiding te weerstaan. Echt waar.

Misschien zou ik daar ook in zijn geslaagd als Bridget mooi was en niks meer. Een vrouw die alleen maar mooi was, betekende niks voor me. Mijn moeder was mooi geweest totdat ze dat niet meer was, en dan bedoel ik niet alleen fysiek.

Maar dat was juist het probleem. Bridget was niet alleen maar mooi. Ze was alles. Warm, krachtig, meelevend, grappig. Dat zag ik in de manier waarop ze lachte, in haar compassie terwijl ze naar andermans problemen luisterde en haar houding terwijl ze haar alles vertelden wat er volgens hen mis was met het land.

Lang voor deze reis had ik al geweten dat ze meer dan een knap gezicht was, maar iets in me was gisteravond geknapt. Misschien kwam het door de manier waarop ze naar me keek, alsof ze ook vond dat ik alles was terwijl ik niks was, of misschien kwam het doordat ik wist dat ze elk moment van me weggetrokken kon worden. Volgende week zou ze verloofd kunnen zijn en dan zou ik zelfs de allerkleinste kans op een voor eeuwig met haar mislopen.

Wat het ook was, het nam elk beetje zelfbeheersing dat ik nog had weg. Costa Rica was een scheurtje geweest, maar dit? Dit was totale vernietiging.

Het gras ritselde terwijl Bridget en ik door de velden naar het prieel liepen. We waren weggeglipd toen iedereen al naar bed was gegaan, en ook al was het al laat, de maan scheen zo fel dat we de zaklampen van onze telefoons niet nodig hadden.

Was het een slecht idee wat we deden, wat we op het punt stonden te doen? Echt wel. Ons verhaal was gedoemd te mislukken, maar als je al in de trein richting een afgrond zat, dan kon je je alleen maar schrap zetten en elke seconde intens beleven.

We zeiden niets totdat we bij het prieel waren, waar we naar het midden liepen en alles in ons opnamen. Op de afgebladderde verf na was het prieel nog verrassend stevig.

‘Komt hier niemand?’ vroeg ze.

‘Niemand.’ Ik had mijn onderzoek gedaan. Het stadje had niet veel inwoners, maar omvatte een groot stuk land met boerderijen. De herberg was het dichtstbijzijnde bewoonde gebouw en iedereen sliep. Dat had ik gecheckt voordat ik Bridget een berichtje stuurde dat ze naar de lobby moest komen.

‘Mooi.’ Haar stem klonk licht buiten adem.

In het zuiden van Eldorra was het een stuk warmer dan in Athenberg en we hoefden hier geen jas te dragen, zelfs ’s nachts niet. Ik had mijn gebruikelijke uniform aan van een T-shirt, cargobroek en laarzen, terwijl Bridget een paarse jurk droeg die om haar benen heen zwierde.

Ik nam haar in me op en miste geen enkel detail. De krullende lokken om haar gezicht, de zenuwachtige blik in haar ogen, de manier waarop haar borst onregelmatig op en neer bewoog.

Ergens wilde ik naar haar toe gaan, haar rok omhoogtrekken en haar op dat moment nemen, maar ik wilde ook genieten van het moment, de laatste seconden voordat we onze grenzen voorgoed zouden vernietigen.

Het lag in mijn aard om me aan de regels te houden. Zo had ik bijna mijn hele leven overleefd. Maar voor Bridget zou ik elke regel die er maar bestond breken.

Er waren maar zes weken zonder haar voor nodig geweest, en nog eens zes martelende weken om de waarheid te accepteren, maar nu ik dat eenmaal had gedaan, kon ik niet meer terug.

‘Dus.’ Bridget streek met trillende hand een lok haar achter haar oor. ‘Nu we hier zijn, wat ben je van plan te doen, meneer Larsen?’

Ik glimlachte, langzaam en breed, en er trok een kleine rilling door haar lichaam.

‘Ik ben een heleboel dingen van plan, Prinses, en elk plan eindigt met mijn vingers, tong of lul in jouw poesje.’

Ik deed geen moeite om er doekjes omheen te winden. Dit zat er al twee jaar aan te komen, sinds ik op haar oprit stond en haar met die grote blauwe ogen naar me zag kijken.

Bridget von Ascheberg was van mij en van mij alleen. Het maakte niet uit dat het niet aan mij was om haar te pakken, ik pakte haar toch, en als het kon, dan zou ik mezelf in haar huid tatoeëren, me in haar hart begraven en me in haar ziel graveren.

Haar ogen werden groot, maar voordat ze iets kon zeggen, liep ik op haar af en pakte haar kin vast in mijn hand.

‘Maar eerst wil ik één ding duidelijk maken. Vanaf nu ben je van mij. Geen enkele andere man raakt je aan. Als ze dat wel doen...’ Mijn vingers duwden in haar huid. ‘Ik ken negenenzeventig manieren om een man te vermoorden en ik kan er zeventig laten lijken op een ongeluk. Begrepen?’

Ze knikte en haar borst ging sneller op en neer dan normaal.

‘Ik meen het, Prinses.’

‘Ik begrijp het.’ *Buiten adem.*

‘Mooi.’ Ik streek met mijn duim over haar onderlip. ‘Ik wil dat je het zegt. Van wie ben je?’

‘Van jou,’ fluisterde ze. Ik rook haar opwindende al, zoet en bedwelmend, en ik kon mezelf niet meer inhouden.

‘Dat klopt,’ gromde ik. ‘Van mij.’

Ik pakte haar nek vast, trok haar dichterbij en drukte mijn lippen op de hare. Ze sloeg haar armen om mijn nek, haar lichaam warm en soepel tegen het mijne terwijl ik haar mond verslond. Ze smaakte naar munt en aardbeien en ik wilde meer. Ik had meer nodig.

Mijn hart was een luide drum in mijn borst en klopte tegelijkertijd met mijn lul. Al mijn zintuigen stonden pijnlijk op scherp. De smaak van haar op mijn tong, het gevoel van haar huid onder mijn handen, de geur van haar parfum en het geluid van haar gekreun terwijl ze zich aan me vasthield alsof we verdronken en ik haar reddingsboei was.

Ik duwde Bridget tegen een van de houten balken en trok haar jurk omhoog rond haar heupen, waarna ik mijn knie tussen haar benen zette. Ik raakte haar aan en maakte een goedkeurend geluid toen ik voelde dat ze nat en bloot was.

‘Geen ondergoed. Brave meid,’ fluisterde ik. ‘Want als je niet naar me had geluisterd...’ Ik beet op haar onderlip en duwde een vinger in haar strakke, natte warmte. Ik glimlachte toen ze naar adem hapte. ‘Dan had ik je moeten straffen.’

Ze stootte haar heupen omhoog toen ik nog een vinger in haar duwde. Langzaam bewoog ik ze heen en weer, en toen steeds sneller, totdat ik tot mijn knokkels in haar zat en het vnzige geluid van mijn vingers in haar zich mengde met haar gekreun.

Bridgets ogen zaten halfdicht, haar mond was halfopen. Haar hoofd viel naar achteren tegen de balk, waardoor haar hals blootlag, en haar hele lichaam trilde, op de drempel van een orgasme. Op het laatste moment bewoog ik mijn vingers langzamer en ze kreunde gefrustreerd.

‘Alsjeblieft.’ Ze hield zich vast aan mijn armen, waar haar nagels voor halve maantjes in mijn huid zorgden.

‘Alsjeblieft wat?’ Ik stootte mijn vingers weer hard in haar totdat ze vooroverboog en een klein gilletje slaakte. ‘Alsjeblieft wat?’ herhaalde ik.

Zweetdruppels lagen op mijn huid en mijn lul drukte tegen mijn broek; hij was zo hard dat ik er spijkers mee in kon slaan. Ik kon er niet meer tegen, ik moest in haar zitten, maar ik kon haar ook de hele avond zo zien. Geen nepglimlachjes, geen terughoudendheid, alleen maar genot en overgave terwijl haar poesje zich samentrok om mijn vingers en die nat maakte.

Zo verdomd mooi. En helemaal van mij.

‘Neuk me,’ riep ze buiten adem. Haar nagels duwden harder in mijn armspieren totdat ik begon te bloeden. ‘Alsjeblieft, neuk me.’

‘Wat een grove woorden voor een prinses.’ Ik trok mijn pik uit mijn broek en deed met mijn andere hand een condoom om voordat ik mijn vingers uit haar haalde, haar optilde en haar benen om mijn middel sloeg. ‘Je weet dat we hierna niet meer terug kunnen.’

‘Dat weet ik.’ Bridgets ogen waren groot en vol vertrouwen en lust.

Mijn borst trok samen. Ik verdiende haar niet, maar fuck, dat kon me niets meer schelen.

Niemand had ooit beweerd dat ik een goede man was.

Ik duwde het topje van mijn lul tegen haar opening en wachtte een tel voordat ik met één krachtige stoot in haar zat. Ze was zo nat dat er bijna geen wrijving was terwijl ik in haar gleeed, maar toch voelde ik hoe haar poesje zich om me heen uitrekte terwijl het probeerde zich aan te passen aan mijn pik.

Bridget kreunde hard en als een bankschroef klemde ze zich om me heen. Ik vloekte.

Warm. Nat. Strak. *Zo strak.*

‘Je maakt me gek,’ kreunde ik. Ik liet mijn voorhoofd tegen het hare rusten en sloot mijn ogen, waarna ik de meest niet-sexy dingen voor me probeerde te zien – broccoli, kunstgebitten – totdat ik mezelf genoeg onder controle had om verder te gaan.

Ik liet mijn lul naar buiten glijden totdat alleen nog maar het topje in haar zat, waarna ik weer naar voren stootte. En nog een keer. En nog een keer.

Ik hield een snel, woest ritme aan, waarbij ik haar elke centimeter van me liet opslokken totdat mijn ballen haar huid raakten en haar gekreun veranderde in geschreeuw.

‘Sst. Je maakt nog mensen wakker, Prinses.’ Ik trok haar jurk omlaag. Haar borsten deinden bij elke stoot op en neer en haar tepels waren keihard van opwinding. Door die aanblik ging ik bijna over het randje.

Ik klemde mijn kaken op elkaar. *Nog niet.*

Ik boog mijn hoofd naar voren en likte en zoog op haar tepels terwijl ik wild in haar strakke poesje bleef stoten.

Op dat punt was ik meer dier dan man, gedreven door niets meer dan een beestachtige drang om mezelf zo diep mogelijk in haar te begraven en haar volledig te claimen zodat we nooit meer van elkaar afkwamen.

Onweer klonk in de verte en dempte het geluid van mijn gegrom en Bridgets gekreun.

Vaag realiseerde ik me dat het ging regenen en dat we geen paraplu of iets hadden om onder te schuilen zodra we het prieel zouden verlaten, maar daar maakte ik me later wel druk om. Het enige wat er nu toe deed, waren wij.

‘Rhys. O god,’ snikte Bridget. ‘Ik kan niet... Ik moet...’

‘Wat moet je?’ Ik haalde mijn tanden over haar tepel. ‘Moet je komen? Mmm?’

‘J-ja.’ Dat kwam er half smekend, half kreunend uit.

Ze was pure chaos: haar haren een warboel en tranen op haar gezicht, haar huid nat van het zweet en warm van opwinding.

Ik tilde mijn hoofd op en legde mijn mond in haar nek totdat ik bij haar oor was, waar ik fluisterde: ‘Kom voor me, Prinses.’

Ik kneep in haar tepel en stootte nog harder in haar, totdat ze explodeerde. Haar mond viel open in een geluidloze schreeuw terwijl haar poesje strak om mijn lul zat geklemd.

Er klonk weer onweer, dichterbij deze keer.

Ik hield Bridgets slappe en trillende lichaam tegen de balk overeind totdat ze op adem was gekomen. Toen zette ik haar op de grond, draaide haar om en boog haar voorover.

Ik was nog niet gekomen. Het oude trucje van honkbalwedstrijdroosters in gedachten afgaan werkte nog steeds. Mijn lichaam trilde van de opgekropte spanning.

‘Nog een keer?’ Ze hijgde terwijl ik mijn lul langs haar natte plooien haalde.

‘Lieverd, ik zou mijn werk niet goed doen als ik je vanavond niet minimaal drie keer op mijn pik liet komen.’

De storm brak los toen ik me weer in haar duwde en regen viel zijdelings op ons neer terwijl ik haar tegen de houten balk neukte. Bliksem flitste in de lucht en verlichtte de bleke ronding van Bridgets schouder terwijl ze de reling vasthield alsof haar leven ervan afhing. Ze draaide haar hoofd opzij, zodat haar wang tegen het hout drukte, en ik zag haar mond openvallen terwijl ze met moeite ademhaalde tussen mijn stoten door.

Ik greep haar haren vast en trok mezelf zo dieper in haar.

‘Dit is voor alle keren dat je niet naar me luisterde.’ Ik kneep in haar billen voordat ik er hard op sloeg, waardoor ze een gillette slaakte. ‘Dit is voor Borgia.’ *Klap*. ‘En dit is voor de botanische tuinen.’ *Klap*.

Mijn opgekropte frustratie van de afgelopen jaren verscheen in roze blosjes op haar huid en ik lachte duister toen Bridget zich na elke klap harder tegen me aandrukte.

‘Vind je dat lekker?’ Ik trok haar hoofd naar achteren totdat ze met betraande ogen naar me opkeek. ‘Vind je het fijn om geslagen te worden terwijl ik met mijn harde pik in je koninklijke poesje stoot?’

‘Ja.’ Dat woord kwam er kreunend uit en haar knieën knikten.

Ik siste. God, ze was perfect. Op elke mogelijke manier.

Ik sloeg een arm onder haar middel om haar omhoog te houden en boog haar voorover totdat mijn borst haar rug raakte. Ik bedekte haar lichaam met het mijne en beschermde haar tegen de regen terwijl ik zo diep in haar begraven zat dat ik niet dacht dat ik er ooit weer uit zou komen.

En dat wilde ik ook niet. Dit hier, dit was alles wat ik wilde.

Bridget. Alleen maar Bridget.

‘O god, Rhys!’

Het geluid van mijn naam uit haar mond terwijl ze om me heen instortte bracht me over het randje.

Met een harde kreun kwam ik na haar klaar en mijn orgasme scheurde met de kracht van een tornado door me heen. Ik zwoer dat ik voor een tel het bewustzijn verloor, maar toen ik weer bijkwam, stonden al mijn zintuigen op scherp. De geur van regen en aarde vermengd met seks en zweet, het geluid van het water dat op het hout tikte en het koele gevoel van de druppels op mijn warme huid.

Bridget trilde onder me en ik tilde haar op, waarna ik haar verder het prieel in trok, weg van de regen.

‘Gaat het wel, Prinses?’ Mijn ademhaling werd steeds rustiger terwijl ik de bandjes van haar jurk weer over haar schouders trok en haar haren uit haar

gezicht streek, waarna ik haar een zachte kus gaf.

Ik was op geen enkel gebied in het leven een lieve, zachtaardige gast, maar misschien was ik te ruw met haar geweest. Als het aan mij lag, dan zouden we dit in een echte kamer met een echt bed hebben gedaan, maar de muren van de herberg waren zo dun als papier.

Bridget knikte en trilde nog lichtjes. ‘Wow.’

Ik lachte zachtjes. ‘Dat vat ik maar op als iets goeds.’ Ik hield een arm om haar heen om haar overeind te houden. De sterke drang om haar te beschermen kwam in me op terwijl ze haar gezicht tegen mijn borst duwde.

God, deze vrouw. Ze had geen idee wat ik allemaal voor haar zou doen.

We bleven in het prieel staan totdat het stopte met regenen, wat gelukkig niet lang duurde. Ik had daar best voor eeuwig kunnen blijven, maar ik wilde er zeker van zijn dat Bridget genoeg tijd had om te douchen en nog wat te slapen voordat de wekker zou gaan.

‘Je hoeft me niet te dragen. Ik kan weer lopen.’ Bridget lachte toen ik haar in mijn armen optilde en op weg ging naar de herberg. ‘Maar ik weet niet hoe het morgen zit. Ik heb het gevoel dat ik spierpijn ga hebben.’

‘De grond is nat en het is donker,’ zei ik. Een wolk hing voor de maan en ik moest langzaam lopen om niet in iets te stappen waar ik niet in wilde stappen. ‘Het is beter als ik je draag, lieverd.’

Ze gaf geen antwoord, maar sloeg haar armen steviger om mijn nek en drukte een zachte kus op mijn kaak, waardoor mijn hart een raar sprongetje maakte.

Maar goed, sinds Bridget von Ascheberg mijn leven was binnengestapt, was niets normaal meer.

HOOFDSTUK 29

Bridget

Na onze nacht in het prieel waren Rhys en ik tijdens de tour niet meer alleen geweest. Maar toen we terug waren in Athenberg, lukte het ons een paar keer om in het geheim af te spreken, ondanks mijn drukke agenda.

Het gastenverblijf om middernacht, nadat iedereen naar bed was gegaan. De voorraadkast op de derde verdieping van de personeelsvertrekken tijdens de lunch. Mijn favoriete dak boven de keuken. Geen enkele plek kwam niet in aanmerking.

Het was gevaarlijk en risicovol voor ons allebei, en niet verstandig, wat we normaal gesproken wel waren, maar we konden niet stoppen, al hadden we dat gewild. We hadden te lang gewacht en hadden dit te hard nodig.

Het was een wilde rit, waar uiteindelijk wel een einde aan zou móéten komen, en ook al hadden we het nooit over de toekomst, we waren het er stilletjes over eens geworden dat we van elke seconde zouden genieten.

Maar ook al wilde ik al mijn dagen en nachten met Rhys doorbrengen, ik had andere verantwoordelijkheden. Drie weken na mijn terugkomst zat ik in mijn grootvaders kantoor en wachtte ik totdat Erhall klaar was met praten zodat ik mijn zaken kon bespreken.

‘Laat me raden. Er is nog een klacht van een inwoner waar je het over wilt hebben,’ voegde Erhall er op gespannen toon aan toe, zich waarschijnlijk bewust van mijn grootvaders aanwezigheid.

Ik antwoordde met een beleefd lachje. ‘Ja. Dat is wat we doen, toch? We helpen de inwoners van Eldorra?’

Erhall, Edvard, Andreas en ik zaten rond Edwards bureau voor de wekelijkse vergadering met de parlamentsvoorzitter. Het was de derde keer dat ik erbij was sinds ik terug was van mijn tour, die een groot succes was geweest. Henrik had een positief artikel in de *Eldorra Herald* over me geschreven en in een mum van tijd was mijn populariteitsscore omhooggeschoten, bijna net zo hoog als die van mijn grootvader.

Persoonlijk gaf ik daar niet veel om, maar het was wel belangrijk voor me, aangezien ik geen daadwerkelijke politieke macht had. Het feit dat Erhalls score twintig procent lager lag dan de mijne vond ik ook bijzonder vermakelijk.

‘Natuurlijk.’ Erhall streek zijn stropdas glad en keek alsof hij net op een citroen had gezogen. ‘Waar wil je het over hebben?’

Ik had mijn impulsieve idee op Ida’s boerderij verder uitgebouwd en een officieel systeem ontwikkeld waarmee Eldorranen me brieven of e-mails over hun problemen konden schrijven. Ik had elk bericht beantwoord. Ik had Erhall tijdens onze wekelijkse vergaderingen op de hoogte gebracht van de belangrijkste berichten. Waarschijnlijk zou hij met de meerderheid niks doen, maar het was het proberen waard.

‘Over de wegen in Rykhauver...’ Ik begon aan mijn presentatie en negeerde Andreas’ grijns. Ik haatte het dat hij hier was, maar hij liep nog steeds met Erhall mee en omdat hij de tweede in de lijn van troonopvolging was, was niemand op zijn aanwezigheid hier tegen.

Dat maakte niet uit. Hij zou nooit koning worden, niet als het aan mij lag.

‘Ik zal ernaar kijken,’ zei Erhall. Kortom: *Zodra ik deze kamer heb verlaten, ga ik doen alsof dit gesprek nooit heeft plaatsgevonden.*

‘Majesteit, even over de belastinghervormingswet...’

Edvard wierp een meelevende blik mijn kant op. Hij nam het niet voor me op, want het zou niet goed overkomen als ik me elke keer tot hem wendde voor hulp als Erhall zich als een klootzak gedroeg, maar ik...

O god. Ik sprong bijna overeind.

Erhall pauzeerde en keek me vreemd aan voordat hij verderging met zijn speech.

Ik drukte mijn dijen onder de tafel tegen elkaar terwijl de stille maar krachtige vibraties tussen mijn benen doorgingen.

Ik ga hem vermoorden.

Rhys had me opgedragen om de hele dag een vibrator te dragen en ik, de idioot, had ja gezegd. Het klonk opwindend en Rhys kende mijn hele agenda uit zijn hoofd. Hij liet de vibrator uit tijdens mijn vergaderingen, dus waarom...

Mijn blik viel op de grote klok in de hoek.

Verdomme. De vergadering liep uit. Vijftien minuten al. Rhys dacht waarschijnlijk dat ik al klaar was.

Een druppel zweet verscheen op mijn voorhoofd terwijl ik mijn best deed om niet te kreunen, te gaan verzitten, of om ook maar iets te doen waarmee ik mezelf zou verraden.

‘Gaat het wel? Je bent nogal... rood.’ Andreas trok zijn wenkbrauwen op, zijn blik scherp terwijl hij naar me keek.

‘Ja.’ Ik dwong een lach op mijn gezicht. ‘Prima.’

‘Je ziet er niet zo goed uit,’ zei Edvard, die bezorgd klonk.

Lieve hemel, elke minuut waarin ze vroegen hoe het met me ging was een minuut extra bij de vergadering. We moesten opschieten, voordat ik verdomme midden in een discussie over belastingen klaar zou komen.

Het lukte me om te zeggen: ‘Het is gewoon een beetje warm binnen. Ga gerust verder.’

De vibraties werden harder en ik duwde mijn nagels zo diep in mijn huid dat er deukjes in mijn handen verschenen.

Edvard leek niet overtuigd, maar hij en Erhall gingen verder met het gesprek terwijl Andreas me met samengeknepen ogen aankeek.

Normaal zou ik ijzig hebben teruggestaard, maar ik kon me nergens anders op concentreren dan op het bonzen in mijn klit en mijn harde tepels tegen mijn beha.

Gelukkig was de vergadering snel voorbij. Ik zei Edvard vlug gedag, knikte kort naar Erhall en negeerde Andreas compleet voordat ik zo normaal mogelijk de kamer verliet. Ik wilde geen argwaan wekken door weg te rennen, al stond ik op het punt om te komen.

Zodra ik in de gang was, hield het trillen op.

Natuurlijk.

Ik streek mijn rok glad en het lukte me om redelijk normaal terug te lopen naar mijn kantoor, waar Rhys op me wachtte.

Mijn hart maakte een sprongetje toen ik hem tegen mijn bureau zag leunen. Donkere ogen, armen over elkaar geslagen, zijn houding arrogant en nonchalant.

‘Dat was gemeen.’ Ik keek hem streng aan, ook al begon mijn klit weer te bonzen, niet van de vibrator, maar wel door zijn aanblik. De stoppeltjes, tatoeages, de manier waarop hij naar me keek alsof ik de enige persoon op aarde was... *Stop. Focus.* ‘Ik zat in een vergadering.’

‘Die hoorde een halfuur geleden al klaar te zijn.’

‘Hij liep uit.’

‘Dat lijkt me wel duidelijk.’ Rhys’ ogen begonnen te fonkelen. ‘Kom hier, Prinses.’

Ik schudde mijn hoofd, ook al was ik zo opgewonden dat het lichtste briesje op mijn huid er al voor zorgde dat mijn ademhaling versnelde. Maar het ging om het principe. ‘Nee.’

‘Het was geen vraag.’

Mijn tepels werden pijnlijk hard door zijn bevelende toon en ik sloeg mijn armen voor mijn borst over elkaar om ze te verbergen. ‘Je kunt me niet vertellen wat ik moet doen.’

‘Kom. Hier.’ Zijn stem klonk gevaarlijk laag. ‘Voordat ik je over mijn schoot leg en je zo hard op je billen sla dat je dagenlang niet kunt zitten.’

Ik drukte mijn benen tegen elkaar door dat beeld en ik weigerde bijna om te doen wat hij zei, zodat hij precies dat zou doen. Maar na urenlang geplaagd te zijn kon ik niet meer wachten, en met trillende benen liep ik naar hem toe totdat ik voor hem stond.

‘Zo. Was dat nou zo moeilijk?’ Rhys pakte mijn nek vast en trok me naar zich toe. ‘Vergeet niet dat je in het openbaar mijn prinses bent, maar hier, als we alleen zijn, ben je mijn hoer.’ Met zijn andere hand kneep hij in mijn opgezwollen klit totdat ik een gillette slaakte. De trillingen van een beginnend orgasme trokken door me heen. ‘Je doet wat ik zeg, wanneer ik het zeg, en je neemt mijn lul precies hoe ik dat wil. Toch?’

O god. Ik werd nog natter tussen mijn benen.

‘Ja,’ fluisterde ik.

Het woord had mijn mond nog niet verlaten of hij slikte het met een knieënknikkende en harde kus in, waardoor al mijn weerstand verdween.

Ik sloeg mijn armen om zijn nek en genoot van zijn smaak en van hoe hij voelde. Sinds de avond in het prieel waren we al onverzadigbaar, en ik kreeg nog steeds geen genoeg van hem.

In het geheim rondsluipen, afspraakjes ’s avonds laat en geladen blikken in kamers vol met mensen... alles kon elk moment om ons heen instorten. Maar voor het eerst in mijn leven kon me dat niets schelen.

Ik had me nog nooit zo levend gevoeld.

‘Hoe was je dag, lieverd?’ Rhys ademde tegen mijn lippen, zijn toon een stuk zachtaardiger dan net.

‘Goed. Frustrerend,’ zei ik nadrukkelijk, voordat ik mijn stem ook verzachtte. ‘Ik heb je gemist.’

Ik had hem sinds het ontbijt niet gezien.

Er verschenen rimpeltjes rond zijn ogen door zijn prachtige lach en mijn hart vloog zo hoog dat ik bijna dacht dat mijn voeten de grond verlieten.

Als ik drie dingen in de wereld kon hebben, dan zou dat wereldvrede zijn, mijn ouders, en om de glimlach van Rhys voor eeuwig te kunnen zien.

‘Ik heb jou ook gemist.’ Hij gaf me een zachte, lange kus, voordat hij zijn hand tussen mijn benen liet glijden en een lage kreun zijn mond verliet. ‘Je

bent drijfnat.’ Zijn toon klonk weer hard en bevelend. ‘Buig voorover en til je rok op.’

Ik deed wat hij zei en mijn vingers trilden bij het vooruitzicht om straks door hem gevuld te worden, terwijl ik me over het bureau boog en mijn rok over mijn heupen trok.

‘Trek je slipje uit.’

Ik schoof mijn hand achter de band van mijn slipje en trok het omlaag totdat de stof om mijn enkels viel.

Mijn wangen werden warm toen ik me realiseerde dat Rhys nu de vibrator en het rommeltje zag dat daardoor was achtergelaten. Mijn slipje was compleet doorweekt en mijn huid was nat van mijn poesje.

Toch was ik nog opgewonden genoeg om mijn schaamte opzij te zetten.

Ik hield de rand van het bureau vast, mijn lichaam gespannen van verwachting, maar er gebeurde niks. Geen woorden, geen aanrakingen.

Verward draaide ik mijn hoofd om.

Rhys stond achter me, zijn blik hongerig terwijl hij me in zich opnam. Ik voelde me een lammetje dat wachtte om door een leeuw geofferd te worden, door zijn hongerige blik en mijn huidige positie.

‘Spreid je benen verder. Ik wil dat poesje zien druppen voor me.’

Van mijn hoofd tot mijn tenen voelde ik mezelf warm worden, maar ik deed wat hij zei.

‘Zo mooi.’ Hij pakte mijn billen met beide handen vast en kneep erin. ‘Wat zouden de inwoners van Eldorra zeggen als ze je nu eens konden zien? Hun nette prinses zo voorovergebogen, wachtend om geneukt te worden door een harde lul.’

Was het mogelijk om alleen door woorden klaar te komen? Want ik was daar wel heel dichtbij.

‘Niet zomaar een lul,’ hijgde ik. ‘Die van jou. Ben je van plan om nog meer te praten, of ga je me neuken?’

Rhys lachte. Hij maakte zijn riem en broek vlug los en mijn mond werd droog. Ik kon nog steeds niet geloven hoe groot hij was. Dik, lang en hard, en het topje drupte al van het voorvocht.

‘Precies.’ Hij haalde de vibrator uit me en bracht zijn pik bij mijn opening. ‘Van mij. En alleen van mij. Vergeet dat niet, Prinses.’

Met één diepe stoot zat hij in me en mijn gillette veranderde in gekreun terwijl hij van achteren in me stootte. Het vermengde zich met zijn gegrom en het geluid van huid op huid. Een heerlijke, vunzige symfonie, die mijn

gedachten overnam totdat ik alleen maar kon focussen op hoe hij in me stootte...

‘Bridget? Ben je daarbinnen?’

Mikaela.

Het duurde een paar tellen voordat haar stem door mijn seksmist heen drong, maar zodra dat gebeurde, vlogen mijn ogen open en probeerde ik op te staan, om vervolgens weer door Rhys omlaagedrukt te worden.

‘Ik ben nog niet klaar met je, Prinses.’ Hij stootte weer in me en sloeg een hand voor mijn mond om mijn gekreun te dempen.

‘Rhys, ze staat vlak buiten de deur,’ siste ik toen hij zijn greep zodanig verslaptte dat ik iets kon zeggen. Ik wilde wanhopig graag komen, maar mijn maag keerde zich om bij het idee om betrappt te worden.

Ik had kunnen doen alsof ik er niet was, maar Mikaela en ik hadden een afspraak staan, die ik helemaal was vergeten.

‘De deur zit op slot.’

‘Straks hoort ze ons.’

We spraken net hard genoeg om elkaar te kunnen verstaan, maar in mijn paranoïde oren hadden we net zo goed aan het schreeuwen kunnen zijn.

‘Dan kun je maar beter stil zijn, mmm?’ Rhys’ warme ademhaling streek over mijn huid terwijl hij in mijn tepels kneep. Een volgende vlaag lust trok door me heen.

‘Bridget?’ Mikaela klonk nu ongeduldig. ‘De deur zit op slot. Gaat alles wel goed?’

‘J-ja. Ik...’ Rhys stootte meedogenloos hard in me, ‘kom!’

Mijn laatste woord eindigde in een happen naar adem toen mijn orgasme in golven door me heen stroomde.

Ik begroef mijn gezicht in mijn armen en onderdrukte mijn geschreeuw.

Rhys’ ademhaling veranderde en een tel later kwam hij grommend klaar voordat hij uit me gleed.

We hadden de luxe niet om na te genieten van de seks en we maakten onszelf schoon terwijl de naschokken van mijn orgasme nog door me heen gingen.

‘Eén minuut!’ riep ik naar Mikaela. Ik keek boos naar Rhys, die zichzelf in een mum van tijd had opgefrist en eruitzag alsof hij zijn lachen moest inhouden. ‘Dit is niet grappig.’

‘Mooi die dubbele betekenis op het laatst,’ zei hij grijnzend.

Ik kom.

Ik bloosde toen ik mijn kleren en haren recht had gestreken. Een vlugge blik in de spiegel vertelde me dat ik er nog steeds een beetje gehavend uitzag, maar dat kon ik wel verklaren door het feit dat ik de hele dag al door het paleis rende.

‘Ik mis bijna de tijd dat je nog een bazige, overbeschermende klootzak was.’

‘Dan vind je het vast fijn om te horen dat ik nog steeds een bazige en overbeschermende klootzak ben. Eh, Prinses?’ Rhys’ stem hield me tegen toen ik bijna bij de deur was. ‘Je vergeet iets.’

Mijn gezicht ontvlamde toen hij de vibrator omhooghield.

‘Nu probeer je ons gewoon in de problemen te krijgen.’ Ik graaide het ding uit zijn hand en wikkelde het vlug in een tissue voordat ik hem in een lade duwde. Die ruimde ik later wel op.

‘Het is Mikaela. Haar ontgaat alles als het niets te maken heeft met feestjes en roddels. Je zou een olifant voor haar kunnen neerzetten en dan zou ze die waarschijnlijk niet eens zien. Denk je dat ik dit gedaan zou hebben als Markus of Elin voor de deur had gestaan?’

Oké, Mikaela was niet bepaald de oplettendste persoon op aarde, maar Rhys overdreef. In dit geval hoopte ik echter dat hij gelijk had.

Ik opende de deur en liet eindelijk mijn geïrriteerde vriendin binnen.

‘Waarom duurde het zo lang?’ gromde ze. ‘Ik heb een afspraak met mijn moeder...’ Ze stopte toen ze Rhys zag. ‘O, hé, Rhys. Wat doe jij hier?’

Hij was technisch gezien niet aan het werk als ik in het paleis was en ik zocht snel een smoes.

‘We waren onze veiligheidsplannen aan het bespreken,’ improviseerde ik. ‘Voor Niks bruiloft. Een aantal punten daarvan zijn eh, vertrouwelijk. Dat is waarom het zo lang duurde voordat ik opendeed.’

Nikolai en Sabrina waren nog steeds in Californië, maar ze zouden in Athenberg trouwen en de voorbereidingen waren in volle gang.

Mikaela fronste. ‘Alleen jullie tweeën? Ik dacht dat de koninklijke beveiliging daarvoor zorgde.’

‘Persoonlijke veiligheidsmaatregelen,’ zei ik vlug.

‘O.’ De verwarring in Mikaela’s ogen verdween. ‘Is nu een goed moment om af te spreken? Ik kan ook later terugkomen.’

‘Nu is prima,’ zei ik, ook al wilde ik alleen maar douchen en een dutje doen. Ik was gewoon dankbaar dat ze niet méér vragen stelde over waarom

het zo lang had geduurd voordat ik de deur opendeed. Mijn smoesjes zouden sneller uit elkaar vallen dan een goedkope trui.

‘Ik zie je later, Uwe Hoogheid. Lady Mikaela.’ Rhys boog zijn hoofd en liep weg, maar niet voordat hij naar mij had geknipoogd.

Ik hield een lach in.

‘Zo jammer,’ zei Mikaela terwijl ze haar blik een tel langer op zijn billen liet rusten dan ik had gewild voordat de deur achter hem dichtviel.

‘Wat?’ vroeg ik afwezig terwijl ik wat papieren op mijn bureau heen en weer schoof en de beelden van wat ik hier net tien minuten geleden had gedaan uit mijn hoofd dwong.

‘Dat Rhys een bodyguard is.’ Mikaela richtte haar aandacht weer op mij en plofte in de stoel tegenover me. ‘Hij is zó knap. Ik weet niet hoe het je lukt om hem elke dag te zien zonder te kwijlen. Als hij geen burger was...’ Ze wapperde zichzelf wat koelte toe. ‘Dan zou ik me bij hem niet inhouden.’

Mijn hele lichaam verstijfde, om meerdere redenen.

‘Dat hij geen titel heeft, betekent nog niet dat hij minder is dan degenen die wel een titel hebben.’

Ik had gewoon moeten meegaan in wat ze zei, want ik wilde haar echt niet aanmoedigen om iets met Rhys te beginnen, maar ik haatte de insinuatie dat aristocraten beter waren alleen maar omdat ze het geluk hadden geboren te zijn in een adellijke familie.

Mikaela knipperde verbaasd door mijn scherpe toon. ‘Natuurlijk niet,’ zei ze. ‘Maar je begrijpt de sociale dynamiek wel, Bridge. Het is zo ordinair om iets met het personeel te beginnen. En ik ben wel de dochter van een baron.’ Haar stem klonk bitter bij die laatste zin. ‘Mijn sociale status is niet hoog genoeg om zo’n soort schandaal te overleven.’

De aristocratie had een strenge hiërarchie en baronnen en baronessen stonden onderaan. Ik vermoedde dat dat deels de reden was waarom Mikaela zo haar best deed met netwerken en om op de hoogte te blijven van alle roddels, om zo uit te stijgen boven haar lagere status, ondanks het feit dat haar familie nog steeds rijker was dan de gemiddelde Eldorraan.

‘Zoals ik al zei, het is jammer, maar we kunnen op zijn minst wel naar hem kijken.’ Mikaela straalde weer. ‘Je hebt zoveel geluk met zo’n knappe bodyguard. Of juist niet, aangezien je niks met hem kunt doen.’

Ze lachte en ik dwong mezelf mee te doen.

‘Natuurlijk niet,’ zei ik. ‘Dat zou gestoord zijn.’

HOOFDSTUK 30

Phy's

Ik was verslaafd.

Ik – de man die zijn hele leven de meeste verslavende stoffen vermeed: drugs, tabak, alcohol, zelfs suiker – had één ding gevonden dat ik niet kon weerstaan.

Kracht, veerkracht en licht, allemaal samengebundeld in één meter vijfenzeventig aan zachte huid en een koel uiterlijk dat een vurig hart verborg.

Maar fuck, als zij een verslaving was, dan wilde ik nooit afkicken.

‘Ga je me tekenen als een van je Franse meiden?’ vroeg Bridget plagend terwijl ze haar armen boven haar hoofd uitstreekte.

Mijn pik sprong geïnteresseerd op toen ik haar op de bank zag liggen, naakt, maar laten we eerlijk zijn, er waren maar weinig dingen die Bridget deed waar mijn lul níét in geïnteresseerd was.

Vandaag had ze een zeldzaam dagje vrij na haar vergaderingen van vanochtend, en we brachten de middag door in een hotelkamer aan de rand van Athenberg. Als iemand ernaar vroeg, dan was Bridget naar de spa, maar in werkelijkheid hadden we alleen maar seks gehad, gegeten en nog meer seks gehad. Zo dicht bij een echte date waren we nog nooit geweest en beter dan dit zou het ook nooit worden.

‘Ik zou maar oppassen met dat geplaag, Prinses, tenzij je een wrat op je portret wilt,’ dreigde ik.

Ze grijnsde en die aanblik voelde als een klap in mijn maag.

Ik zou haar glimlach nooit zat worden. Haar échte glimlach, niet de glimlach die ze aan anderen liet zien. Ik had Bridget naakt gezien, in nette jurken en in lingerie, maar ze was op haar mooist als ze zichzelf was, zonder alle schijn die ze vanwege haar titel moest ophouden.

‘Dat zou je niet doen.’ Ze rolde zich om en legde haar kin in haar handen, die weer op de armleuning van de bank lagen. ‘Je bent veel te veel een perfectionist tijdens het tekenen.’

‘Dat zullen we nog weleens zien.’ Maar ze had gelijk. Ik wás een perfectionist als het om mijn tekeningen ging, en de tekening waar ik nu aan werkte was misschien wel mijn favoriet, op de tekening in Costa Rica

na, die ervoor had gezorgd dat ik eindelijk weer kon tekenen. ‘Mmm, eens zien. Ik voeg hier een derde tepel toe... een harige wrat daar...’

‘Stop!’ Bridget lachte. ‘Als je me wratten geeft, doe dat dan tenminste op onopvallende plekken.’

‘Oké. Op je navel.’

Deze keer was ik degene die lachte toen ze een kussen naar me gooide. ‘Jarenlang een brompot geweest en plotseling zit je vol grappen.’

‘Ik heb altijd al vol grappen gezeten, ik heb ze alleen nooit verteld.’ Ik voegde wat schaduw in haar haren toe, die langs haar rug golfd en de zachte lijnen van haar nek en schouders volgden. Haar mond viel open in een flauw lachje en haar ogen fonkelden ondeugend. Ik deed mijn best om mijn houtskoolschets realistisch te maken, maar niets kon wedijveren met de werkelijkheid.

Er viel een fijne stilte terwijl ik tekende en Bridget me met een zachte, slaperige blik aankeek.

Ik had me in erg lange tijd niet zo ontspannen gevoeld als nu, hoewel ik nog steeds op mijn hoede was door het feit dat er iemand in mijn gastenverblijf was geweest. Ik had mijn beveiligingssysteem geüpgraded en wat verborgen camera’s geplaatst, waarvan ik de beelden meteen op mijn telefoon kon zien. Tot nu toe was er nog niets bijzonders gebeurd. Ik moest afwachten.

Voor nu genoot ik van de zeldzame momenten die Bridget en ik samen konden doorbrengen, zonder dat we ons zorgen hoefden te maken dat we werden betrap.

‘Laat je je tekeningen ooit weleens aan iemand zien?’ vroeg ze na een tijdje. De zonsondergang kwam steeds dichterbij en het gouden licht van de namiddag viel in een onwerkelijke gloed op haar.

‘Ik laat ze aan jou zien.’

‘Op mij na.’

‘Nee.’ Zelfs Christian had mijn tekeningen niet gezien, ook al wist hij wel dat ze bestonden. Hetzelfde gold voor mijn oude therapeut.

Bridget tilde haar hoofd op en haar mond viel uit verbazing open. ‘Dus ik ben...’

‘De enige aan wie ik ze heb laten zien? Ja.’ Ik focuste op de tekening, maar voelde het gewicht van haar blik op mijn gezicht.

‘Meneer Larsen.’

‘Ja?’ vroeg ik terwijl ik de sensuele toon van haar stem hoorde.

‘Kom hier.’

‘Geef jij mij nu bevelen?’

Bridget grijnsde. ‘Misschien. Ik heb een probleem en heb je hulp nodig.’

Zuchtend legde ik mijn potlood neer. ‘Je hebt geen probleem, je bent het probleem.’

Ik liep naar de bank toe en ze slaakte een gillette toen ik haar optilde en op mijn schoot zette. Mijn pik drukte tegen haar poesje en mijn boxershort was het enige wat ons scheidde. ‘Ik ben er. En nu?’

‘Nu...’ Ze drukte zichzelf omhoog op haar knieën, zodat ze mijn boxershort omlaag kon trekken, ‘kun je me helpen. Ik ben een beetje gespannen.’

Ik siste toen ze zichzelf op mijn lul liet zakken. ‘Je bent onverzadigbaar.’ Hoewel ze in het openbaar zo koninklijk overkwam, was Bridget in de slaapkamer echt vuurwerk. Of in de woonkamer, douche of keuken.

Haar grijns werd breder. ‘Daar hou je van.’

Mijn lach veranderde in een kreun toen ze een heerlijk ritme aannam. ‘Ja, Prinses, je hebt gelijk.’ Ik nam haar in me op en haalde bijna net zoveel genot uit de opwinding op haar gezicht als uit de sensatie van haar poesje om me heen.

Een halfuur later waren we allebei buiten adem en bevredigd. Ik legde een arm rond haar terwijl we op de bank lagen. Dat was mijn favoriete soort moment met Bridget: als we rustig samen onszelf konden zijn. Daar hadden we er niet veel van.

‘Hoe heb je dit gekregen?’ Ze bewoog haar vingers over het litteken door mijn wenkbrauw. ‘Dat heb je me nooit verteld.’

‘Dat was toen mijn hoofd een tafel raakte.’ Afwezig aaide ik over Bridgets arm. ‘Mijn moeder had een van haar woedeaanvallen en sloeg me hard. Ik viel. Ik had geluk dat de punt van de tafel mijn oog niet raakte, of ik zou nog een piraat zijn, verdomme.’

Bridget glimlachte niet om mijn poging tot een grap. In plaats daarvan bewoog ze haar vinger weer over het litteken voordat ze haar lippen erop drukte in een zachte kus, net zoals ze in Costa Rica met de littekens op mijn rug had gedaan.

Ik sloot mijn ogen, mijn borst zwaar en strak.

Met Bridget had ik meer over mijn moeder gepraat dan met wie dan ook, inclusief mijn oude therapeut. Het was niet meer zo lastig, maar Bridget

lukte het op de een of andere manier om lastige dingen makkelijk voor me te maken.

Ontspannen. Praten. Lachen. Simpele dingen, waardoor ik me weer bijna menselijk voelde.

‘Overweeg je weleens om je vader op te zoeken?’ vroeg ze. ‘Als afsluiting?’

‘Het overwogen? Ja. Het gedaan? Nee.’ Als ik het wilde, dan kon ik mijn vader morgen opzoeken. Christian had me al eens vaker verteld dat hij op maar een paar knoppen hoefde te drukken om die informatie voor me te vinden, maar ik was niet geïnteresseerd. ‘Ik wil hem niet ontmoeten. Als ik dat wel zou doen, zou ik waarschijnlijk gearresteerd worden voor moord.’

Mijn vader was een klootzak en wat mij betreft bestond hij niet. Een man die een vrouw zo durfde achter te laten, verdiende het niet om erkend te worden.

Zelfs al wilde ik een familie, ik at nog liever spijkers dan dat ik mijn tijd zou verspillen door hem te zoeken.

‘Het is ongelooflijk hoe erg onze ouders onze levens vormgeven,’ zei Bridget. ‘Met hun keuzes, herinneringen en wat ze ons nalaten.’

Een schaduw van verdriet verscheen voor haar ogen en ik wist dat ze aan haar eigen ouders dacht. Eén overleden bij haar geboorte, de ander een paar jaar later, en ze had moeten rouwen terwijl ze door miljoenen ogen in de gaten werd gehouden.

Ik wist nog dat ik een foto had gezien waarop ze achter de kist van haar vader aan liep, een frons op haar gezicht, in een poging om haar tranen in te houden waarschijnlijk, en ik wist nog dat ik toen dacht dat ook al had ik een slechte jeugd gehad, ik tenminste wel kon huilen bij de begrafenis van een van mijn ouders.

‘Ik geloof dat de reden waarom ik zo bang ben om koningin te worden deels te maken heeft met het feit dat ik mijn moeder geen eer aandoe. Dat ik haar op de een of andere manier teleurstel.’ Bridget staarde nadenkend naar het plafond. ‘Ik heb haar nog nooit ontmoet, maar ik heb elk interview gelezen en gezien dat ik maar kon vinden. De filmpjes thuis, de verhalen van het personeel en mijn familie... Ze was de perfecte prinses, dochter en moeder. Ze zou een geweldige koningin zijn geweest. Beter dan ik. Maar ik heb haar vermoord.’ Haar stem brak en ik wist toen dat dit de eerste keer was dat ze die woorden hardop zei.

Een diepe pijn drong mijn hart binnen en die pijn groeide alleen maar toen ik de tranen in haar ogen zag.

Ik kwam overeind en nam haar gezicht in mijn handen. ‘Bridget, je hebt je moeder niet vermoord,’ zei ik fel. ‘Hoor je me? Je was nog maar een baby. Je bent niet schuldig alleen maar omdat je bent geboren.’

‘Ze hadden mij niet gepland.’ Een traan gleed over haar wang. ‘Ik was een ongelukje. Als ik er niet was, zou ze nog leven en zou ze koningin zijn, dan was alles beter geweest, voor iedereen.’

Fuck. Iets in mijn borst brak, zo hard dat ik geschrokken zou zijn als ik niet al zo bezorgd om Bridget was. Er waren maar een paar dingen in de wereld waar ik niet tegen kon en een huilende Bridget was er een van.

‘Niet voor mij,’ zei ik. ‘Niet voor je vrienden, familie of wie dan ook van wie je het leven hebt beïnvloed. Je moeder heeft de keuze gemaakt om je te houden en niemand geeft jou de schuld van wat haar is overkomen. Dat was een medische kwestie die iedereen had kunnen gebeuren. Die had niks met jou te maken.’

‘Dat weet ik.’ Haar stem brak.

Ik hield haar steviger vast en wilde zo graag dat ze dit begreep. Ik wist niet waarom ik dat zo belangrijk vond. Dat was gewoon zo. ‘Weet je nog wat je tijdens de tour tegen me zei? Dat we altijd daar komen waar we horen te zijn? Jij hoorde altijd al hier te zijn.’ *Bij mij.*

Bridget lachte en snikte tegelijkertijd. ‘Meneer Larsen, ik geloof dat je nog nooit zoveel achter elkaar tegen me hebt gezegd.’

‘Dat is vast niet waar. Anders verwacht ik een koninklijke medaille.’

Ze lachte weer en veegde haar ogen af. ‘Het spijt me. Normaal gesproken stort ik niet zo in. Ik weet niet wat ik heb.’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen.’ Ik veegde met mijn duim een traan weg. ‘Zeg maar gewoon dat je het begrijpt.’

‘Ja,’ fluisterde ze. ‘Ik denk het wel.’

Ik drukte een kus boven op haar hoofd en mijn hart deed nog steeds pijn. Kon ze zichzelf maar zien zoals ik haar zag.

Prachtig, slim en sterk. Perfect op elke manier die ertoe deed.

Tegen de tijd dat we onze suite hadden verlaten, was de zon achter de horizon gezakt en had Bridget weer haar koele uitstraling terug, ook al bleef ik een glimp van haar kwetsbaarheid in haar ogen zien.

We liepen in stilte naar de lift toe, weer de prinses en de bodyguard. Maar toen we de hoek om gingen, stopte ze zo abrupt dat ik bijna tegen haar op

botste.

Mijn zintuigen stonden op scherp terwijl ik de omgeving checkte op gevaar.

Geen wapens. Geen paparazzi.

Maar wat ik zag was bijna erger.

‘Bridget.’ Steffans ogen werden groot van verbazing en schrik. ‘Wat doe jij hier?’

HOOFDSTUK 31

Bridget

‘Steffan.’ Mijn hart bonsde uit paniek, ook al wist ik dat ik niks verkeerd deed. Niet op dat moment, tenminste. ‘Ik wist niet dat je terug was.’

‘Ik, eh, ja,’ stotterde hij terwijl hij niet op zijn gemak leek, iets wat niks voor hem was. ‘Dat was een lasteminutebeslissing. Ik zou eigenlijk pas volgende week terugkomen, maar ik had een noodgeval in de stad en ik moest hier meteen naartoe. Ik was van plan je morgen te bellen, zodra alles een beetje was gekalmeerd.’ Zijn blik gleed naar links en ik realiseerde me toen dat hij niet alleen was.

Een kleine, knappe vrouw met donker krullend haar stond naast hem, haar gezicht rood en haar armen strak om haar middel geslagen.

‘Uwe Hoogheid.’ Ze maakte een lichte reverence, haar lippen op elkaar geperst in een gespannen lach.

‘Dit is Malin.’ Steffan leek zich nog ongemakkelijker te voelen. ‘Ze heeft me een rit terug naar de stad gegeven.’

‘Ik wist niet dat toekomstige hertogen moesten meeliften met anderen.’ Een scherpe toon van achterdocht klonk door in Rhys’ anders zo neutrale stem.

De speelse Rhys van eerder vandaag was verdwenen, vervangen door de rustige en stoïcijnse bodyguard die ik zo goed kende.

‘Zij zou vandaag toch al teruggaan naar de stad, dus dat was logisch.’ Steffans blik ging van mij naar Rhys.

Iets klopte er niet. Als hij een noodgeval in de stad had, waarom bevond hij zich nu dan zo laat op de avond in een hotel aan de rand van Athenberg?

Maar goed, ik was niet van plan om hem naar zijn reden te vragen, aangezien ik hier zelf ook was.

Met zijn vieren stonden we in de gang elkaar behoedzaam aan te kijken. In de verte piepte de lift en de airconditioning zoemde angstig. De spanning was zo om te snijden dat ik dat met een vingernagel had kunnen doen.

‘Het hotel ligt niet bepaald in de stad,’ zei Rhys. Hij had geen spier vertrokken sinds we Steffan en Malin waren tegengekomen.

Malin keek naar de grond terwijl Steffan een hand door zijn haar haalde. ‘Ik had een etentje in het restaurant. En Malin was eh, zo aardig om te

wachten totdat ik klaar was. Wat doe jij hier?’

Dat laatste vroeg hij aan mij en ik realiseerde me toen dat ik de eerste keer geen antwoord had gegeven op die vraag. ‘Ik had een spa-dagje. We wilden net weggaan.’

Ik deed mijn best om niet naar Rhys te kijken, bang dat ik dan op de een of andere manier zou verklappen wat we de hele middag hadden gedaan.

Waar kijkt iemand in Eldorra van op? O, nou, dat ik de afgelopen zes uur in tien verschillende standjes seks met mijn bodyguard heb gehad.

‘Natuurlijk. Ik wilde je niet ophouden.’ Steffan stapte opzij zodat ik erlangs kon, maar voordat ik daar de gelegenheid toe kreeg, opende Malin haar mond.

‘Steffan, was er niet iets wat je Hare Hoogheid wilde vragen?’ Ze had haar blik op Steffan gericht, die zijn lippen op elkaar perste terwijl hij naar haar terugkeek. Er leek iets van communicatie tussen de twee plaats te vinden voordat hij zich naar mij omdraaide.

‘Dit is niet hoe ik het wilde doen,’ zei hij half verontschuldigend, ‘maar aangezien we hier nu toch zijn: er was wel iets wat ik je wilde vragen. Vergeef me alsjeblieft als dit te vrijpostig is, maar eh, zou je mijn date naar prins Nikolais bruiloft willen zijn?’

Rhys verroerde zich eindelijk, hij schoof zijn lichaam dichter naar het mijne toe en zijn hand naar het wapen aan zijn riem.

‘Ik...’ Van alle dingen die ik had verwacht te horen, was dit er niet een van. Na onze date in de Koninklijke Botanische Tuinen hadden we een paar beleefde berichtjes uitgewisseld, maar we hadden elkaar al weken niet gesproken en om eerlijk te zijn had ik tot nu niet aan hem gedacht.

Maar als zij samen waren, waarom spoorde zij hem dan aan om met mij op een date te gaan?

‘Ik had je dat willen vragen als ik je morgen belde,’ voegde Steffan eraan toe. Hij glimlachte en ik kreeg weer een glimp te zien van de oude, vriendelijke, ontspannen Steffan. ‘We hadden het erover om elkaar weer te zien als ik terug zou zijn en omdat de bruiloft eraan komt, bedacht ik dat het misschien leuk zou zijn om samen te gaan. Tenzij je al een date hebt...’

‘Die heb ik niet.’ Dat werd wel van me verwacht, maar ik had er niet aan gedacht. Ik had het te druk gehad met de brieven van de bevolking, met trainen, en met Rhys.

Ik twijfelde en dacht erover na voordat ik eindelijk antwoord gaf. ‘Het lijkt me leuk om je date te zijn. Bedankt voor het vragen.’

Naast me verstijfde Rhys nog meer.

‘Fantastisch.’ Steffan schraapte zijn keel. ‘Laten we de details later bespreken, goed? Ik kijk ernaar uit.’

‘Ik ook.’

‘Jullie zouden een mooi stel zijn.’ Er klonk iets door in Malins stem. Een waarschuwing misschien? Of vijandigheid gemengd met verdriet? Ik wist het niet helemaal, maar wat het ook was, Steffan kromp erdoor ineen.

‘Dank je.’ Het kostte me al mijn training om er geen vraag van te maken. Wat moest ik daar nou op zeggen?

Er viel nog een ongemakkelijke stilte voordat ik me eindelijk excuseerde en Steffan en Malin in de gang achterliet, waar ze elkaar boos aankeken.

Rhys wachtte totdat we in de lift stonden voordat hij zei: ‘Die gaan met elkaar naar bed.’

Die gedachte was wel door mijn hoofd gegaan, maar het was niet logisch. ‘Dat weet je niet.’

‘Geloof me. Ik weet het wanneer mensen seks hebben, en zij hebben seks.’

We stapten in de lobby uit de lift. ‘Als dat zo is, waarom moedigde ze hem dan aan om mij mee uit te vragen?’

‘Ik weet het niet. Misschien willen ze er iemand bij hebben.’ Rhys keek niet naar me.

Hij was woedend. Dat zei hij niet, maar ik voelde het wel en ik hoefde niet te raden waar hij boos om was.

‘Ik moest wel ja zeggen op die date,’ zei ik nadat we in de auto waren gestapt. ‘Iedereen verwacht van me dat ik iemand meeneem naar Niks bruiloft.’

Edvard en Elin waren mijn zoektocht naar een man niet vergeten en bleven me er maar mee lastigvallen, maar ze hadden niet veel kunnen doen toen Steffan weg was. Maar nu hij terug was...

Meer complicaties. Minder tijd met Rhys.

Frustratie trok door mijn buik.

‘Ik snap het,’ zei Rhys neutraal, maar er was niets neutraals aan de woede die van hem afstraalde, als de hitte van een zonovergoten weg.

Ik haatte het dat ik Rhys niet kon meenemen als mijn date en dat we zo geheimzinnig moesten doen, ook al was het enige wat ons uit elkaar hield, onze stomme afkomst. Het was de eenentwintigste eeuw, maar we hadden net zo goed in de achttiende eeuw kunnen leven.

De frustratie voelde scherp aan in mijn maag.

Hoe waren we van onze heerlijke dromerige middag samen zo snel naar dít gegaan?

‘Er wordt nog steeds van je verwacht dat je snel trouwt.’ Rhys sloeg rechts af, zijn handen zo strak om het stuur dat ze wit waren.

‘Ja,’ zei ik stilletjes.

De afgelopen weken waren onze versie van een huwelijksreis geweest, een waarin we samen konden zijn zonder ons zorgen te maken om de donderwolken in de verte. Maar de storm was nu hier en zou ons feestje bederven.

Ik was de kroonprinses en hij was mijn bodyguard.

Hoezeer het ook aanvoelde alsof we voor eeuwig zo door konden gaan, we zouden uiteindelijk onze eigen weg moeten kiezen... tenzij ik iets drastisch zou doen.

Iets wat niemand ooit eerder had gedaan.

Zoals de Koninklijke Huwelijkswet afschaffen.

HOOFDSTUK 32

Bridget

Probleem: ik kon in mijn eentje een wet niet afschaffen. Ik had back-up nodig en ik had niet veel opties. Ik wilde Rhys niet over mijn plan vertellen tot dat wat concreter was, en ik kon mijn familie of iemand in het paleis er zeker niet over vertellen. Mijn vrienden in DC waren te ver weg en stonden te ver af van de Eldorraanse politiek om te kunnen helpen.

Er was maar één iemand die ik kon vertrouwen.

‘Wát wil je doen?’ Mikaela’s mond hing open terwijl ze naar me keek alsof ik ineens twee hoofden had. ‘Bridget, de Koninklijke Huwelijkswet is bijna net zo oud als het land zelf. Die wet kun je onmogelijk afschaffen, vooral niet met die oude sokken in het parlement.’

‘Het is niet onmogelijk. Het is onwaarschijnlijk,’ verbeterde ik haar. ‘En onwaarschijnlijke dingen kunnen wel waarschijnlijk worden met de juiste strategie.’

‘Oké. Wat is de juiste strategie?’

‘Dat weet ik nog niet.’

Ze kreunde. ‘Bridget, dit is absurd. Waarom wil je zoveel moeite doen om de wet te veranderen? Ik dacht dat alles goed ging met Steffan? Hij is wel een tijdje weg geweest, maar hij is weer terug en net zo lekker als altijd. Bovendien is hij ook je date naar Nikolais bruiloft.’ Ze nam een slokje van haar thee en zette het kopje op tafel neer. ‘Mis ik soms iets?’

Ik beet op mijn lip. Moest ik haar de waarheid over Rhys vertellen? Ik vertrouwde Mikaela, maar ik vertrouwde haar reactie op het nieuws niet, na wat ze in mijn kantoor had gezegd over het daten met personeel.

‘De wet is archaïsch,’ zei ik. ‘Ik wil dit niet alleen voor mezelf doen, maar voor alle koningen en koninginnen na mij. Als die wet er niet was, dan zou Nikolai nog steeds de kroonprins zijn én gelukkig verloofd met Sabrina.’

‘Oké, maar een wet kan niet afgeschaft worden tenzij de parlamentsvoorzitter een motie indient én als een meerderheid van drie vierde van het parlement voorstemt,’ wees Mikaela me erop. ‘Wanneer hebben ze voor het laatst een wet afgeschaft?’

Vijftien jaar geleden, toen ze een wet afschaften die stelde dat je in het hele land niet harder dan tachtig kilometer per uur mocht rijden.

Het zag er niet bepaald gunstig voor me uit.

‘Ik verzin wel iets.’ Het zou lastig zijn om Erhall over te halen, maar ik zou wel een manier vinden. ‘Wil je me helpen?’

Ondanks al haar gemopper ging Mikaela uiteindelijk toch akkoord en de week erna stopte ik al mijn energie in het creëren van een goed plan. Ik analyseerde elke wet die in de geschiedenis van Eldorra was afgeschaft – dat waren er niet veel – en deed onderzoek naar de verschillende ministers in het parlement, waarna ik ze onderverdeelde in hoe waarschijnlijk het was dat ze vóór afschaffing zouden stemmen. Ik had nog geen strategie voor - Erhall bedacht, dus ik bewaarde hem voor het laatst.

Pas tijdens mijn volgende afspraak met Elin viel er iets bij me op zijn plek. Iets wat zo simpel was dat ik me een idioot voelde dat ik er niet eerder aan had gedacht.

‘Zijne Majesteit vindt het fantastisch dat je met Steffan naar prins Nikolais bruiloft gaat,’ zei Elin met een goedkeurend knikje. ‘Je publiciteitscijfers zijn erg goed, dankzij de goodwilltour en de bruiloft, en we willen dat zo houden. Bovendien willen we er zeker van zijn dat alles in orde is voordat je uiteindelijk koningin wordt. Niets laat zo duidelijk zien dat je stabiel bent als een goed huwelijk met een goede, evenwichtige echtgenoot. God mag weten dat we na de troonafstand wel wat stabiliteit kunnen gebruiken.’

‘Ik zie niet in hoe een huwelijk invloed heeft op mijn bekwaamheid om te regeren,’ zei ik terwijl ik een gaap onderdrukte. Gisteravond was ik tot laat opgebleven om onderzoek te doen en vandaag boette ik daarvoor.

‘Je huwelijk heeft invloed op de publieke opinie, Uwe Hoogheid,’ zei Elin op een toon die suggereerde dat ik dit al hoorde te weten. ‘Niemand is immuun voor de publieke opinie. Ook niet de koninklijke familie.’

Ik verstijfde. ‘Wat zei je?’

Vragend trok ze een wenkbrauw op. ‘Niemand is immuun voor de publieke opinie. Ook niet de koninklijke familie.’

Er ging een lampje aan in mijn hoofd en ik sprong bijna uit mijn stoel van opwindning. ‘Elin, je bent briljant,’ zei ik buiten adem. ‘Een absoluut genie. Je verdient promotie.’

‘Geweldig. Laat dat alsjeblieft aan Zijne Majesteit weten de volgende keer dat je hem ziet.’ Ze wierp een blik op haar horloge. ‘Dat was het voor vandaag, tenzij...’

‘Nee.’ Ik was al bijna bij de deur. ‘Dit was een geweldig gesprek. Tot volgende week.’

Ik rende bijna de gang in.

‘Uwe Hoogheid, vergeet alsjeblieft niet dat prinsessen niet rennen!’ riep Elin me na.

Ik negeerde haar. De ideeën kwamen zo snel binnen dat ik ze niet bij kon houden. Sommige waren iets slinkser dan andere, maar er moest wel minimaal één werken. Dat móést.

In de herfst zouden de parlementsverkiezingen er weer aan komen en ik was nog steeds geliefd dankzij mijn goodwilltour. Als ik de bevolking zover kon krijgen om mijn plan te ondersteunen...

Ik knalde tegen een stenen muur op.

‘Wow. Vanwaar die haast?’ Rhys’ geamuseerde stem onderbrak mijn gedachten terwijl hij mijn armen vastpakte om me staande te houden.

Ik glimlachte en mijn hart sloeg een slag over toen ik hem zag. ‘Wat doe jij hier?’

We hadden geen afspraak gepland staan, maar afspraken werden hoe dan ook overschat.

‘Ik wilde het paleis een beetje ontdekken. Kijken of er iets interessants te vinden was of dat mijn prinses bescherming nodig had.’ Er verscheen een flauw, plagend lachje rond zijn lippen.

‘Mmm.’ Ik keek nadenkend. ‘Ik weet niet of ik beschermd moet worden, maar ik kan wel een paar andere dingen bedenken die je misschien interessant vindt.’

Er viel niemand te bekennen in de gang, maar toch praatten we zacht, intiem.

De hitte veranderde Rhys’ ogen in gesmolten zilver. ‘Ja? Zoals wat?’

‘Zoals een rondleiding in de troonzaal.’ Ik liep langzaam achteruit totdat ik bij de deur was die naar de ceremoniële ruimte leidde en we wierpen vlug een blik om ons heen voordat we naar binnen glipten.

Ik was van plan om te brainstormen over manieren om de bevolking aan mijn kant te krijgen, maar dat kon wel wachten. Ik had Rhys de hele dag al niet gezien.

‘Dit is dus een troonzaal.’ Rhys keek de grote ruimte rond. Met de enorme kristallen kroonluchters, de dikke, donkerrode vloer- en wandtapijten en gouden versieringen was dit de meest overdreven ruimte van het paleis, maar we gebruikten die alleen maar als iemand geridderd werd of voor officiële plechtigheden. Niemand kwam hier tenzij dat moest. ‘Ziet er precies uit zoals ik me een troonzaal had voorgesteld.’

‘Doe niet alsof je elke centimeter van deze kamer niet al van tevoren hebt onderzocht.’

Rhys glimlachte langzaam en mijn buik maakte een salto. ‘Je denkt dat je me zo goed kent.’

‘Dat is ook zo.’

‘Mmm.’ Hij kwam dichterbij totdat we centimeters van elkaar af stonden. ‘Weet je dan ook wat ik nu ga doen?’

Ik hield mijn adem in. ‘Wat?’

Hij boog naar voren en fluisterde: ‘Ik ga je neerzetten op die kleine troon daar en ik ga je mooie poesje verslinden totdat je me smeekt te stoppen.’

Ik hapte lachend naar adem toen hij me optilde en met groot gemak over zijn schouder wierp zoals iemand anders een pop oppakte. ‘Dat kan niet! Niemand mag op de troon zitten, op de vorst na.’

Rhys zette me op de gouden en fluwelen stoel neer.

‘Hij wordt op een dag van jou. Je kunt er maar beter aan wennen,’ zei hij. ‘Hoe voelt het?’

‘Ik...’ Ik keek rond. De kamer zag er anders uit vanaf hier. Groter, intimiderender. ‘Gek. En eng. Maar... niet zo eng als ik had gedacht.’

In mijn gedachten was de troon zo groot dat ik er nooit in zou groeien, maar nu ik er daadwerkelijk op zat? Vrij comfortabel.

‘Omdat je er klaar voor bent.’ Rhys zei dat alsof het niet eens een vraag was. ‘Je bent een koningin, verdomme, en laat niemand je iets anders vertellen. Jijzelf ook niet.’

Mijn mondhoeken draaiden omhoog terwijl mijn hart smolt. ‘Als je ooit van plan bent om geen bodyguard meer te zijn, dan zou je speechschrijver eens moeten proberen.’

Hij lachte zachtjes. ‘Geen speech. Gewoon de waarheid. De troon staat je goed. En nu...’ Hij knielde voor me neer en spreidde mijn benen. ‘Hoe kan ik je dienen, Uwe Hoogheid?’

Warmte nam mijn lichaam over toen hij mijn slipje omlaagtrok.

‘Rhys,’ siste ik en mijn hart klopte sneller van lust en angst. ‘Straks ziet iemand ons.’

De kans daarop was klein, maar bestond wel.

Zijn wolfachtige grijns zorgde ervoor dat ik een vlaag van opwindning voelde. ‘Dan kunnen we maar beter genieten van het moment, nietwaar, Prinses?’

Ik kreeg de kans niet om te antwoorden, want toen hij mijn benen over zijn schouders sloeg en zijn hoofd tussen mijn dijen liet zakken, verdwenen al mijn bezwaren.

Rhys verslond me als een hongerige verdwaalde man in de woestijn, zuigend op mijn klit terwijl hij zijn tong in me duwde. Het werd wazig voor mijn ogen. Ik kronkelde en gleed half van de troon totdat ik alleen nog maar werd tegengehouden door mijn benen op zijn schouders en zijn greep op mijn heupen.

Te veel. Niet genoeg. Overal. Meer.

Ik kon niet helder nadenken.

Mijn gekreun echode door de zaal, langs de wandtapijten en schilderijen van vorige koningen en koninginnen, die me allemaal afkeurend aankeken terwijl mijn bodyguard op de troon met zijn tong de liefde met me bedreef.

Hij zoog hard aan mijn klit en ik slaakte een gillette door de sensatie. Ik probeerde me terug te trekken, maar Rhys' handen lagen als ijzeren banden om mijn benen en hielden me stil terwijl mijn lichaam kronkelde en ik klaarkwam.

Voordat ik mezelf bij elkaar kon rapen, stond hij al overeind en zat hij in me, waarbij hij mij met zijn grote lichaam uit het zicht hield voor iedereen die zomaar kon binnenlopen. Zijn lul stootte zo hard in me dat de stoel een paar centimeter naar achteren schoof.

Zo fout. Dit was zo fout, maar toch kon dat me niets schelen terwijl Rhys mijn enkels vastgreep en mijn benen over zijn schouders legde, waarbij hij me bijna in tweeën boog.

‘Zo hoort een koningin behandeld te worden,’ zei hij, zijn ogen donker en hongerig terwijl zijn blik viel op de plek waar hij in en uit me bewoog.

‘Vind je ook niet?’

‘Mmm pff,’ zei ik onverstaanbaar, aangezien ik niks kon zeggen. Kon denken.

Ik was pure sensatie, vuur van binnenuit, en de laatste nuchtere gedachte die ik had voordat nog een vulkaanuitbarsting plaatsvond en ik smolt tot er niets meer van me over was, luidde: *Soms is het goed om koningin te zijn.*

HOOFDSTUK 33

Phys

Onze samenkomst in de troonzaal was het laatste moment dat Bridget en ik alleen hadden voordat haar broer en toekomstige schoonzus arriveerden en zij het te druk had met voorbereidingen voor de bruiloft. Ik vond normale bruiloften al irritant, maar het leek erop dat die niks waren bij koninklijke bruiloften.

Aan de andere kant betekende dit ook dat Bridget geen tijd had om Steffan te zien. Die klootzak was weer terug en het idee om ze op nog een date samen te zien liet mijn bloed koken.

Ik was compleet van het padje. Shit, ik kon het pad niet eens meer zien. Ik was zelfs nog nooit met een vrouw op een derde date geweest. Er waren nooit vrouwen geweest die me genoeg interesseerden. En nu dacht ik er al aan om iemand te vermoorden voor een vrouw.

Bridget had me goed te pakken.

‘Focus,’ mompelde ik terwijl ik een pot tomatensaus op het aanrecht zette. ‘Het is maar één dag.’

Maar het was niet één dag, want uiteindelijk zou ze met iemand van adel moeten trouwen. Iemand met blauw bloed. Iemand die ik niet was.

Woede en pijn trokken door me heen en ik dwong mezelf om te focussen voordat ik mezelf te ver in die gedachte zou verliezen. Dat zou niet goed eindigen voor mezelf en voor alles in de keuken.

Ik had net het fornuis aangezet toen iemand op de deur klopte. Bridget was iets met de andere bruidsmeisjes aan het doen op de avond voor de bruiloft, dus zij kon het niet zijn. Wie zou er anders zo laat nog voor de deur kunnen staan?

Ik zette het fornuis weer uit en checkte de beveiligingscamera.

Dit meen je niet.

Ik liep door de woonkamer en opende de voordeur. ‘Wat doe jij hier in godsnaam?’

Andreas trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ik begin zo langzamerhand beledigd te raken door de onbeleefde begroetingen van jou en Bridget. Misschien komt zij er wel mee weg, maar ik ben een prins en jij niet.’ Er klonk een

vreemde toon door in zijn stem toen hij dat zei, maar die toon verdween zo snel weer dat ik me afvroeg of ik het me verbeeld had.

‘Jij staat onaangekondigd voor mijn deur, dus je krijgt de begroeting die ik je wil geven.’ Mijn glimlach was eerder dreigend dan grappig bedoeld.

‘Wees blij dat je niet in de loop van mijn wapen staart.’

Andreas lachte zachtjes van teleurstelling. ‘En dan te bedenken dat ik hier kwam om je te helpen.’

‘Dat betwijfel ik.’

‘In tegenstelling tot wat Bridget je misschien heeft verteld, ben ik geen slechte gast. Ik heb alleen maar het beste voor met mijn familie en land.’ Hij trok de mouwen van zijn overhemd recht. ‘Ik vind het bijvoorbeeld erg bewonderenswaardig dat Nikolai voor de liefde afstand van de troon heeft gedaan. Uiteindelijk is hij degene die zijn leven moet leiden en hij heeft voor geluk gekozen. Goed van hem.’

Een vlaag van ongeduld overspoelde me. ‘Kwam je hier met een reden of luister je gewoon graag naar je eigen stem?’

‘Ik luister inderdaad graag naar mijn eigen stem,’ zei Andreas. ‘Aangezien ik meestal de waarheid spreek. Maar door Nikolais bruiloft vraag ik me af waar Bridget voor zou kiezen als zij de keuze had? Haar hart of haar land?’

Ik hield de deurknop steviger vast. Ik stond op het punt om de deur in zijn gezicht dicht te slaan, prins of niet. ‘Ze dóét geen afstand van de troon, dus wat je ook van plan bent, het gaat niet werken.’

‘Misschien heb je gelijk. En in dat geval heb ik medelijden met mijn nicht. Ze komt straks voor de rest van haar leven vast te zitten in een politiek huwelijk.’ Andreas keek sympathiek, maar ik geloofde er niks van. ‘Ze houdt van romantiek, ook al probeert ze dat te verbergen. Een grote liefde en zo. Helaas zit er niet altijd liefde in voor de troonopvolger.’ Hij was even stil. ‘Alhoewel, Steffan Holstein kan weleens een uitzondering zijn. Ze vormen een goed stel, vind je niet?’

Een spier klopte in mijn kaak.

‘Zoals ik al zei heb ik het beste voor met mijn familie en land.’ Andreas’ ogen fonkelden. ‘Ik wil dat iedereen gelukkig is en ook al lijkt Steffan de perfecte huwelijkskandidaat, Bridget zou veel gelukkiger zijn als ze afstand van de troon deed.’

‘Zodat jij koning kan worden,’ zei ik uitdrukkeloos.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ze wilde toch nooit koningin worden. Waarom zou ze de troon dan niet aan mij doorgeven?’

‘Weet je, dit klinkt allemaal als een persoonlijk probleem. Voor jou,’ zei ik kil. ‘Ik snap niet waarom je mij dit allemaal vertelt.’

Door Andreas’ lach was ik meteen op mijn hoede. ‘Een Amerikaanse contractant verhuist naar een ander land zodat hij de permanente bodyguard van de prinses kan worden? Ik geloof dat je het wel snapt.’ Hij draaide zich om, maar voordat hij wegliep, voegde hij eraan toe: ‘Bedankt dat je me hebt aangehoord, meneer Larsen. Het was een verhelderend gesprek.’

Bridget had gelijk. Hij was een satanische, kleine drol, en niet te vergeten gevaarlijk. Als hij niet van mij en Bridget afwist, dan vermoedde hij ten minste wel dat ik gevoelens voor haar had.

Ik sloeg de deur met een klap dicht.

Was Andreas degene die in het gastenverblijf had ingebroken? Ik had geen idee waarom, tenzij hij hoopte iets te vinden wat hij tegen Bridget kon gebruiken, maar in dat geval had hij pech.

Wat was de straf voor het in het gezicht slaan van een prins? Wat het ook was, misschien zou dat het wel waard zijn.

Mijn telefoon ging en zonder naar het scherm te kijken nam ik op. ‘Wat?’ blafte ik. Waarschijnlijk was het Christian weer, die mijn humeur nog meer zou weten te verslechteren.

‘Is dit geen goed moment?’ Ik hoorde Bridgets geamuseerde stem door de telefoon.

Mijn spieren ontspanden en ik blies mijn adem uit. ‘Ik dacht dat je iemand anders was, Prinses.’ Ik leunde tegen de muur. ‘Hoor je niet bij dat bruidsmeisjesgedoe te zijn?’

‘Ja. Ik ben op de wc. Ik kan niet lang praten, maar morgen is de bruiloft en...’ Bridget dempte haar stem. ‘Ik mis je.’

We zagen elkaar elke dag, maar ik wist wat ze bedoelde. Ik miste de momenten die van ons waren.

‘Ik mis jou ook, Prinses.’ Ik glimlachte oprecht deze keer. ‘Kan ik je overtuigen om uit het raam van de wc te ontsnappen, zodat we deze avond plezierig kunnen eindigen?’

Ze snoof en lachte tegelijkertijd, wat klonk als een knorretje, waarna ze naar adem hapte.

Ik begon zelf ook te lachen. ‘Knorde je nou net?’

‘Nee.’

‘Dat is niet erg gepast voor een prinses.’

‘Ik knorde niet.’ Ik kon haar gezicht bijna rood zien gloeien aan de andere kant van de lijn. Ze was zo verdomd schattig. ‘Maar goed, ik kan niet uit het raam ontsnappen, we bevinden ons op de derde verdieping.’

‘Zo hoog is de derde verdieping niet.’

Bridget maakte een verontwaardigd geluid. ‘Jij hebt makkelijk praten. Jij loopt niet het risico om dood te vallen.’

‘Geloof me, Prinses, ik maak liever een einde aan mijn leven dan dat ik je vraag iets te doen wat je in gevaar brengt.’

Het was niet mijn bedoeling om die woorden te zeggen. Ze kwamen er gewoon uit, alsof ze er altijd al waren geweest en wachtten op het juiste moment om zichzelf bekend te maken.

Het grappige was dat ik niet van slag was of me schaamde, ook al had ik mezelf een beetje te veel opengesteld. De woorden voelden goed aan.

Alles bij Bridget voelde goed aan.

‘Ik weet het,’ zei ze, haar stem zo zacht en warm dat ze net zo goed naast me had kunnen staan. ‘Ik vertrouw je.’

Het werd stil tussen ons en de stilte werd gevuld met andere woorden die we niet zeiden, in afwachting van het juiste moment, en mijn hart bonsde alsof het me waarschuwde er geen potje van te maken.

‘We zijn ver gekomen, hè?’ vroeg ik, waarmee ik eindelijk de stilte verbrak voordat ik iets zei of deed waar ik spijt van zou krijgen. We waren er allebei niet klaar voor om de waarheid onder ogen te komen. ‘Eerst kibbelden we de hele dag door en nu neuken we als...’

‘Rhys.’

‘Wat? Je laat me je poesje verslinden op de troon, maar ik mag het woord “neuken” niet gebruiken?’

‘Je bent onmogelijk.’ Er klonk humor door in haar stem. ‘Ik...’ Ik hoorde geklop op de achtergrond, gevolgd door gedempte stemmen. Bridget moest de telefoon met haar hand hebben bedekt. ‘Sorry, dat was Sabrina,’ zei ze, haar stem weer helder. ‘Ik moet gaan, maar ik zie je morgen.’ Haar stem klonk weer zacht. ‘Welterusten, meneer Larsen.’

‘Welterusten, Prinses.’

Ik wachtte totdat zij had opgehangen voordat ik ophing.

Een lange tijd bleef ik zo staan, mijn hoofd gevuld met beelden van een zekere blondine terwijl ik mijn koninklijke gastenverblijf in Eldorra rondkeek en me afvroeg hoe ik hier in godsnaam terecht was gekomen.

HOOFDSTUK 34

Bridget

‘Gaaf het wel?’ vroeg Sabrina toen ik de wc had verlaten. Ze had op de deur geklopt om te kijken hoe het met me ging en ik realiseerde me toen dat ik al bijna een halfuur weg was geweest.

‘Ja. Ik moest gewoon een paar laatste voorbereidingen treffen voor een bijeenkomst volgende week,’ zei ik en ik schaamde me hoe gemakkelijk die leugen van mijn tong rolde. ‘Het spijt me.’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen.’ Sabrina gebaarde naar haar zus en beste vriendin, die knock-out op de bank lagen terwijl *The Devil Wears Prada* op tv te zien was. ‘Jij bent tenminste wakker.’

Ik lachte zachtjes. ‘Toch kunnen we maar beter gaan slapen. Morgen is je grote dag.’

‘Je hebt waarschijnlijk gelijk. Ik kan niet geloven dat het bijna zover is.’ Sabrina friemelde met haar verlovingsring en ze zag er een beetje overweldigd en verloren uit. ‘Het voelt onwerkelijk. Ik wilde een kleine bruiloft, maar...’

‘Je kreeg een groot circus?’ Ik plofte op de bank naast haar neer. ‘Welkom in het koninklijke leven. Zelfs al heeft Nik afstand van de troon gedaan, hij is nog steeds van adel en alles wat hij doet, heeft betrekking op de kroon.’

‘Ik weet het. Ik hoop maar dat ik mezelf niet voor schut zet.’ Sabrina glimlachte zenuwachtig naar me voordat ze weer ernstig keek. ‘Bridget, ik weet dat we elkaar niet zo goed kennen, maar ik wilde je bedanken dat je een van mijn bruidsmeisjes wilt zijn. Echt waar. Dat betekent veel voor me.’

‘Natuurlijk. Je wordt mijn schoonzus.’

Toen Nikolai me voor het eerst over zijn troonafstand vertelde, haatte ik haar. Dat was niet iets waar ik trots op was, maar het was wel zo. Als hij Sabrina nooit had ontmoet, dan zou hij nog steeds de kroonprins zijn en dan zou ik mijn leven in New York hebben geleefd.

Maar terwijl ik nu naar haar keek, realiseerde ik me dat ik niet terug zou gaan naar mijn leven in de VS, zelfs niet als dat zou kunnen. Dat was een illusie van vrijheid geweest, niets meer. Ik had vastgezet in dezelfde dag, elke dag opnieuw, gevuld met neplachjes en saaie verplichtingen. Nu ik de

kroonprinses was, waren er nog meer regels en was de kooi nog kleiner, maar ik had ook een groter doel in het leven en dat was iets wat in mijn oude leven had ontbroken.

Op de een of andere manier was ik in mijn nieuwe rol gegroeid. Het zou nog wel even duren voordat ik me er helemaal op mijn gemak bij voelde, maar ik kwam er wel.

‘Ja. En ik hoop ook dat we vrienden kunnen zijn.’ Sabrina kneep in mijn hand. ‘Ik hou van Nikolai en ik zou liegen als ik zei dat ik niet blij ben dat hij afstand van de troon heeft gedaan. Maar ik weet ook wat voor last er nu op jou ligt en dat spijt me.’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen. Je hebt niks verkeerd gedaan, je bent alleen maar verliefd geworden.’

Dat wist ik. Dat had ik altijd al geweten. Maar pas toen ik het zei, verdween alle haat die ik ooit voor Nikolai en Sabrina had gevoeld.

Het was niet hun schuld. Er bestonden geen foute keuzes. Als Nikolai de kroon had verkozen boven Sabrina, zou dat afschuwelijk voor hem zijn geweest, maar wel begrijpelijk. Als hij voor Sabrina had gekozen, wat hij had gedaan, dan was dat ook begrijpelijk. De liefde of je land. Een onmogelijke keuze als de toekomst van het land op jouw schouders ligt.

Het enige wat hier fout was, was het stelsel dat hem had gedwongen te kiezen.

‘Mijn broer is gek op je,’ voegde ik eraan toe. Nikolai en ik waren niet heel hecht, maar ik kende hem goed genoeg om het verschil te zien. Hij was veranderd sinds hij Sabrina had ontmoet, hij was gelukkiger, en dat zou ik hem nooit kwalijk kunnen nemen.

Sabrina’s gezicht straalde en de stress van net verdween. ‘Het voelt soms nog steeds als een droom,’ gaf ze toe. ‘Om iemand te ontmoeten die me ziet zoals ik ben, met al mijn gebreken, en toch van me houdt.’ Ze kneep weer in mijn hand, een wijze blik in haar ogen voor haar vijfentwintig jaar. ‘Ik hoop dat jij op een dag ook iemand vindt die je die liefde geeft. Of dat nou Steffan is of iemand anders.’

Geloof me, Prinses, ik maak liever een einde aan mijn leven dan dat ik je vraag iets te doen wat je in gevaar brengt.

Ik dwong een lach op mijn gezicht. ‘Op een dag.’

Maar later die avond, terwijl ik naar het plafond staarde en dacht aan Rhys, Steffan en mijn pogingen om de Koninklijke Huwelijkswet af te schaffen,

vroeg ik me af of er wel ruimte was voor nog een gelukkig einde in dit koninkrijk... en of het niet al te laat was voor het mijne.

HOOFDSTUK 35

Phys

Zoals verwacht was de bruiloft van Nikolai en Sabrina een gekkenhuis. De helft van de wegen in de stad was afgezet, helikopters zoemden boven ons om de optocht vanuit de lucht vast te leggen en duizenden mensen stonden op straat, waar ze wanhopig een glimp probeerden op te vangen van het sprookje dat werkelijkheid werd. Vanuit de hele wereld waren er verslaggevers overgevlogen, om buiten adem elk detail vast te leggen, van de lengte van de sleep van Sabrina's bruidsjurk tot de sterren die op de gastenlijst stonden. De enige verslaggevers die binnen mochten zijn bij de ceremonie, waren van Eldorra's nationale krant en het officiële televisiekanaal, die de exclusieve rechten hadden gekregen, maar toch hield dat de anderen niet tegen om buiten de kerk te vechten voor het beste uitzicht.

Bridget was de hele dag druk met wat bruidsmeisjes dan ook deden. Toen ze zich in de bruidssuite aan het voorbereiden waren, hield ik in de gang de wacht met Sabrina's bodyguard, Joseph, ook een Amerikaanse contractant, aangezien Nikolai zijn recht op een koninklijke bodyguard had opgegeven toen hij afstand van de troon had gedaan.

Terwijl Joseph maar doorging over zijn prestaties bij zijn vorige cliënt (erg onprofessioneel, maar ik was zijn baas niet), hield ik de omgeving in de gaten. Er kon vandaag van alles misgaan.

Gelukkig leek alles rustig te zijn en het duurde niet lang voordat de deur openging en Sabrina naar buiten stapte, stralend in haar moderne witte jurk en sluier. De bruidsmeisjes volgden na haar, Bridget als laatste.

Ze droeg dezelfde lichtgroene jurk als de andere bruidsmeisjes, maar ze straalde zoals niemand anders dat kon. Mijn blik viel op haar decolleté en op de manier waarop de jurk strak om haar heupen zat, voordat ik naar haar gezicht keek en mijn adem leek te stikken in mijn keel.

De helft van de tijd kon ik niet geloven dat ze echt was.

Bridget glimlachte geheimzinnig naar me toen ze langs me liep, terwijl ze een waarderende blik wierp op mijn pak en stropdas. 'Je ziet er goed uit, meneer Larsen,' mompelde ze.

‘Jij ook.’ Ik volgde haar en praatte zo zacht dat mijn stem bijna niet te horen was. ‘Ik kan niet wachten om die jurk later vandaag uit te trekken, Prinses.’

Ze gaf geen antwoord, maar ik zag genoeg van haar gezicht om de roze gloed op haar wangen op te merken.

Ik grijsde, maar mijn goede humeur duurde niet lang, want toen we de bruidszaal binnenliepen, was die verdomde Steffan Holstein de eerste persoon die ik op een van de voorste kerkbanken zag zitten. Glanzende schoenen, haren naar achteren gekamd en zijn blik op Bridget gericht.

Ik was ervan overtuigd dat hij naar bed ging met de vrouw met wie we hem in het hotel hadden gezien, maar als hij nog langer zo naar Bridget zou kijken, zou ik zijn tong eruit trekken en hem ermee wurgen.

Ik dwong mezelf om op de ceremonie te focussen en niet op de gewelddadige gedachten die mijn hoofd binnendrongen. Het had niet in Elins instructies gestaan, maar ik vermoedde dat het ongepast was om een gast midden in een koninklijke huwelijksceremonie te vermoorden.

Bridget ging bij het altaar staan terwijl ik in de schaduwen aan de zijkant bleef. Ze stond naar mij toe gedraaid en terwijl Nikolai en Sabrina hun geloftes uitspraken, ving ze mijn blik op en glimlachte ze naar me. Een glimlach die zo subtiel was dat je hem zo kon missen, tenzij je haar uitdrukkingen goed kende.

Mijn schouders ontspanden en mijn mondhoeken draaiden ook flauwtjes omhoog.

Een moment voor ons samen, gestolen onder de neuzen van honderden mensen in de grootste kerk van Athenberg.

Toen de ceremonie voorbij was, reed iedereen naar de balzaal in het paleis voor de grote eerste receptie. De tweede, die een stuk intiemer was, vond ’s avonds plaats in Tolose House, het nieuwe verblijf van Nikolai en Sabrina, dat op maar tien minuten lopen van het paleis lag. Er waren daar maar tweehonderd hechte vrienden en familieleden uitgenodigd en de pers was er niet welkom.

Dat was de plek waar de gasten echt losgingen... en waar ik Bridget en Steffan samen moest zien dansen. Een van zijn handen lag op haar onderrug en ze glimlachte om iets wat hij zei.

Jaloezie knaagde aan me, scherp en meedogenloos.

‘Ze vormen een mooi stel,’ zei Joseph, die mijn blik volgde. ‘De prinses en de hertog. Sprookjesshit.’ Hij schudde zijn hoofd en lachte zachtjes.

‘Jammer dat ze nooit voor een normale burger zoals jij en ik zou gaan, hè? Ik zou haar zo hard...’

‘Denk goed na over je volgende woorden.’ Mijn stem klonk dodelijk kalm. ‘Of het is het laatste wat je zegt.’

Ik kon Steffan dan misschien wel niks doen, maar Joseph? Ik zou hem uit elkaar kunnen scheuren en zijn botten als tandenstokers gebruiken.

Dat had hij waarschijnlijk ook door, want hij viel stil en stapte een centimeter bij me vandaan. ‘Het was maar een grapje,’ mompelde hij. ‘Je neemt je baan wel erg serieus, of niet?’

‘Toon wat respect. Het is de kroonprinses.’ *En jij bent het niet waard om de modder onder haar schoenen vandaan te halen.*

Hoe was Sabrina in godsnaam aan Joseph als haar bodyguard gekomen? Die man was zo discreet als een baksteen en dat zei ik, ik die nooit, maar dan ook nooit iemands kont zou kussen, al zouden ze mijn lippen eraan vastlijmen.

Joseph was zo slim om niks meer te zeggen. Met een norse uitdrukking stond hij een paar meter bij me vandaan, maar het kon me niks schelen als hij zich beledigd voelde. Ik had wel andere dingen om me zorgen over te maken.

Er werd een ander nummer opgezet, maar Steffan en Bridget bleven op de dansvloer staan. Ik wist dat ze alleen maar bleef omdat dat van haar werd verwacht, maar dat maakte het niet minder klote om naar ze te kijken, vooral aangezien Joseph gelijk had. Ze vormden inderdaad een mooi stel. Bridget, koninklijk en met haar engelachtige gelaatstrekken, en Steffan, verzorgd en charmant in zijn nette pak.

En dan had je mij, vol tatoeages en littekens, achtervolgd door de dingen die ik had gedaan, met bloed aan mijn handen.

Steffan was voor Bridget op alle vlakken de betere, en gemakkelijker, keuze. Haar grootvader, het paleis, de pers... ze konden allemaal niet wachten op het liefdesverhaal van een prinses en een hertog.

Maar dat kon mij verdomme geen reet schelen.

Bridget was van mij.

Het was niet aan mij om haar te hebben, maar ik had haar toch. Haar lach, haar angsten, haar geluk en haar pijn. Elke centimeter van haar lichaam en elke slag van haar hart. Allemaal van mij.

En ik had er genoeg van om haar in de armen van een andere man te zien.

Ik liep weg over de dansvloer en negeerde Josephs protest. Ik brak elke regel van het protocol, maar het was al laat en de meeste gasten waren waarschijnlijk te dronken om aandacht aan mij te besteden. Ik was een werknemer, ik stond onder hen, en in dit geval werkte dat in mijn voordeel.

‘Uwe Hoogheid.’ Een donker randje bloedde door in mijn verder neutrale stem. ‘Sorry dat ik stoor, maar Jules belde. Er is een noodgeval.’

Ik hield Bridgets telefoon vast terwijl zij danste, dus dat excuus was niet gek.

Ze keek gealarmeerd. ‘O nee, dan moet het wel ernstig zijn. Ze belt anders nooit voor noodgevallen.’ Ze wierp een blik op Steffan. ‘Vind je het erg als ik...’

‘Natuurlijk niet,’ zei hij. Er was niks meer te zien van de ongemakkelijke en onhandige Steffan van het hotel. ‘Ik begrijp het. Neem alsjeblieft op. Ik wacht hier wel.’

Ja, dat geloof ik best. Misschien kon ik een serveerder omkopen om iets in zijn drankje te doen. Niet genoeg om hem te vermoorden, maar wel genoeg om hem de rest van de avond uit te schakelen.

Ik gaf Bridget haar telefoon om geen argwaan te wekken toen we de receptiezaal verlieten, maar ik zei: ‘Jules heeft niet gebeld.’

‘Wat?’ Ze fronste verward. ‘Waarom zei je dan...’

‘Hij kwam te dicht bij je.’ Ik knarste zo hard met mijn tanden dat mijn kaak pijn deed.

Er ging een tel voorbij voordat de frons van haar gezicht verdween. Ze keek om zich heen voordat ze fluisterde: ‘Je wist toch dat ik met hem moest dansen.’

‘Je hebt twee keer met hem gedanst.’

‘Rhys, technisch gezien is hij mijn date.’

Dat had ze niet moeten zeggen en gezien de manier waarop Bridget ineenkromp, wist ze dat ook.

Ik stopte voor de deur waarvan ik door mijn onderzoek wist dat die naar de bibliotheek zou leiden. ‘Naar binnen,’ zei ik kortaf.

De lijnen in Bridgets gladde keel bewogen toen ze hard slikte, maar ze gehoorzaamde zonder protest.

Ik volgde haar naar binnen en deed de deur achter me met een zachte klik op slot. De ruimte was nog niet helemaal ingericht en was leeg op een tapijt, een tafel en een grote spiegel na. De lichten waren uit, maar er scheen

genoeg maanlicht tussen de gordijnen door om Bridgets behoedzame blik te kunnen zien.

‘Ik zei toch dat ik met hem moest gaan,’ zei ze. ‘Iedereen verwachtte van me dat ik een date mee zou nemen en het zou gek zijn als ik maar één keer met hem danste.’

‘Ik wil het woord “date” niet meer horen.’ Dat kwam er zo zacht en gevaarlijk uit dat ze rilde.

Ik liep naar de tafel bij het raam en leunde ertegen terwijl ik Bridget met donkere ogen bekeek.

Woede en bezitterigheid namen bezit van me, geen woede op haar maar op onze situatie en op de wereld waarin we werden gedwongen om als criminelen in het geheim af te spreken. Ik haatte het dat ik haar, ons, moest verbergen. Ik wilde dat de wereld wist dat ze van mij, en van mij alleen was. Ik wilde mezelf in haar huid tatoeëren en mezelf zo verdomd diep in haar begraven dat ze me er nooit meer uit kreeg.

‘Trek je jurk uit,’ zei ik.

‘Rhys...’

‘Trek. Hem. Uit.’

Vanaf de andere kant van de kamer hoorde ik hoe ze naar adem hapte, maar ze ging er niet tegenin. In plaats daarvan reikte ze achter haar rug en deed wat ik van haar vroeg, terwijl ze haar blik op mij gericht hield.

Op onze ademhaling na was het zachte metalen geluid van de rits het enige wat de stilte verbrak.

Ik bleef stilstaan, mijn spieren strak van de spanning.

Ik kon haar buiten deze muren niet claimen zoals ik wilde, maar hier, als we maar met zijn tweeën waren?

Ik zou haar nemen totdat het ons compleet zou verwoesten.

HOOFDSTUK 36

Bridget

De jurk viel om mijn enkels, waardoor ik alleen nog maar in mijn kanten beha en string stond. Rillingen trokken door mijn lichaam, maar ik wist niet zeker of het door de spanning of de kou kwam. Waarschijnlijk een combinatie van beide.

Rhys stond tegen het maanlicht in en dus kon ik zijn gezicht niet zien, maar ik kon de hitte van zijn blik wel op mijn lichaam voelen. Duister en bezitterig, als de aanraking van een minnaar, liet die een heerlijk spoor van kippenvel achter.

Ik likte over mijn lippen en kon niet wachten om hem aan te raken, maar ik wist dat ik me maar beter niet kon verroeren tenzij hij het zei.

‘Beha. Uit.’

Twee tellen later lag de kanten stof naast de groene zijde op de grond.

Mijn handen gingen naar mijn string, maar toen ik een lage grom hoorde, stopte ik.

‘Ik zei niet dat je dat mocht doen.’ Rhys’ blik lag op mijn borsten en tepels, die al zo hard waren dat ze glas konden snijden en vervolgens nog harder werden. ‘Hou je string, handschoenen en hakken aan,’ zei hij, nog steeds op die misleidend zachte toon. ‘En kruip naar me toe.’

Ik ademde geschokt uit, ondanks het feit dat mijn poesje zich door dat bevel samentrok.

Ik had nog nooit in mijn leven voor iemand gekropen en ik was nog wel zo goed als naakt. Zelfs als ik niet de toekomstige koningin was, zou dit vernederend zijn. Beschamend. Slecht.

En toch was ik nog nooit zo opgewonden geweest als nu.

Ik liet mezelf op mijn handen en knieën zakken en rilde toen ik het koude hout tegen mijn blote huid voelde.

En toen begon ik te kruipen.

De kamer was niet zo groot, maar door de opwindning voelde de afstand eindeloos. Halverwege ving ik een glimp van mezelf op in de lange spiegel aan de muur, en mijn huid brandde door wat ik zag.

Ik droeg elegante handschoenen die tot mijn ellebogen kwamen en bij mijn bruidsmeisjesoutfit hoorden, maar samen met mijn hakken en string zagen

ze er obsceen uit.

Mijn ademhaling werd steeds onregelmatiger. Ik was zo nat dat mijn dijen tegen elkaar gleden en tegen de tijd dat ik bij Rhys was, drupte ik langs mijn benen.

Ik stopte aan zijn voeten en keek op. Ik kon hem nu goed zien, maar zijn uitdrukking was onleesbaar, op het vuur in zijn ogen na.

‘Brave meid.’ Met één hand pakte hij mijn haar vast en met de andere maakte hij zijn broek los. Zijn lul sprong tevoorschijn, dik en hard, en voorvocht glinsterde op het opgezwollen topje.

God, ik moest hem proeven. Niemand had me ooit zo opgewonden als hij. Elk woord, elke aanraking, elke blik. Ik wilde alles.

Met smekende ogen keek ik hem aan.

Rhys was nog niet klaar met knikken of ik nam hem al in mijn mond. Ik genoot van zijn gekreun en de manier waarop hij aan mijn haar trok terwijl ik gretig likte en zoog.

‘Wat zouden je mensen zeggen als ze je nu eens konden zien, Prinses?’ gromde hij terwijl hij zijn lul nog dieper in mijn mond duwde, totdat hij de achterkant van mijn keel raakte. Ik sputterde en mijn ogen liepen vol met tranen door zijn omvang. ‘Kruipend en stikkend in de lul van je bodyguard?’

Ik kreunde iets onverstaanbaars. Mijn hand dook tussen mijn benen, maar ik had mezelf nog niet aangeraakt of hij trok me al omhoog en ving mijn mond in een harde, bestraffende kus.

Hij was nog steeds boos om Steffan. Dat proefde ik aan zijn tong, voelde ik aan zijn ruwe handen terwijl hij in mijn billen kneep.

‘Je bent veel meer dan een bodyguard voor me.’ Ik wilde dat hij dat begreep, zelfs in onze met lust gevulde waas.

‘Ja, ik kan je ook laten komen,’ zei Rhys sarcastisch. ‘Ik durf te wedden dat niemand van die lafhartige aristocraten je kan neuken zoals jij dat wilt.’

Ik hapte niet. ‘Het is meer dan dat.’

Dichter bij zeggen wat ik in mijn hart voelde was ik nog niet gekomen.

Er flikkerde iets kwetsbaars in Rhys’ ogen en heel even raakte hij me zachter aan, voordat zijn gezicht weer hard werd. Hij draaide me om en boog me over de tafel heen, waarna hij zijn lichaam tegen het mijne drukte, totdat elke centimeter van hem met elke centimeter van mij versmolt.

Hij bewoog zijn mond naar mijn oor en verstrengelde een van mijn handen met de zijne. ‘Ik wil dat je iets weet, Prinses,’ zei hij, zijn stem hees tegen

mijn huid. ‘Er is niet veel in de wereld wat ik wil claimen. Ik heb te veel shit gezien en gedaan in mijn leven om te geloven dat er zoiets bestaat als “voor altijd”. Maar jij...’ Met zijn andere hand pakte hij mijn kin vast. ‘Jij bent van mij. Het kan me verdomme niets schelen wat de wet of wie dan ook zegt. Je bent van míj. Begrijp je dat?’

‘Ja.’ Ik kneep in zijn hand en mijn hart en lichaam verlangden op verschillende manieren naar hem.

Rhys liet zijn adem bevend ontsnappen en trok zich terug. Ik wilde net protesteren, toen hij ruw mijn benen uit elkaar duwde en mijn string omlaagtrok.

De opwindning in mijn buik werd heviger.

‘Er is iets anders wat je moet weten.’ Hij haalde twee vingers langs mijn nattigheid voordat hij ze in mijn mond stak en me dwong mezelf te proeven. Een ongevraagde kreun verliet mijn mond door de onbekende smaak op mijn tong. ‘Ik hou er niet van als anderen aanraken wat van mij is. Vooral niet als het een dáte is.’

Ik wist al dat ik dat niet had moeten zeggen zodra de woorden mijn mond hadden verlaten.

‘Maar misschien moet ik je een lesje leren zodat je dat nooit meer vergeet.’ Rhys wreef met zijn duim over mijn opgezwollen klit voordat zijn hand op die plek landde. Mijn lichaam kromp in elkaar en een verrast gilletje van de pijn verliet mijn keel, maar Rhys’ vingers dempten het geluid.

Zijn hand viel met een harde klap weer op mijn poesje. En opnieuw. En opnieuw.

Ik trilde en mijn ogen vulden zich met tranen terwijl ik een scherpe sensatie voelde. Die pulserende hitte tussen mijn benen vormde nu mijn hele wereld, samen met de man die me tegelijkertijd die pijn en dat genot schonk.

‘Van wie is je poesje?’ Rhys trok zijn vingers uit mijn mond en kneep in mijn borst.

‘Van jou,’ zei ik buiten adem terwijl ik de rand van de tafel zo stevig vasthield dat mijn knokkels wit werden.

‘Zeg het nog een keer.’ Hard. Eisend. Gebiedend.

‘Van jou! Mijn poesje is van jou.’ Mijn stem eindigde in een snik terwijl hij nog een klap op mijn klit gaf.

‘Dat klopt. Het is van mij en dat kun je maar beter nooit vergeten.’ *Klap.*

Ik snikte hard terwijl ik van hem weg probeerde te komen, maar tegelijkertijd duwde ik mezelf dichter tegen hem aan. Ik had geen idee of ik haatte wat er gebeurde of het geweldig vond, alleen maar dat ik drupte en in brand stond en dat het harde hout tegen mijn tepels nog een schok hitte recht naar mijn klit zond.

‘Ga je nog een keer dansen met je date?’ Rhys’ stem klonk verrassend genoeg kalm, maar wel extreem beheerst.

Ik schudde mijn hoofd en de tranen gleden over mijn wangen.

‘Mooi.’ *Klap.* ‘Je bent zo nat, Prinses.’ *Klap.* ‘Je zou eens moeten zien hoe mooi en opgezwollen je klit er nu uit ziet. Alsof die erom smeekt om nog harder geslagen te worden.’ *Klap.*

Het was te veel. De woorden, de brute en vunzige straf, het feit dat we dit deden terwijl mijn familie en vrienden zich om de hoek en aan het einde van de gang bevonden.

Ik explodeerde. Hard. Lang. Heftig. Met gonzende oren. En knikkende knieën. Lichtflitsen achter mijn ogen. Ik zou op de grond zijn gevallen als Rhys me niet omhoog had gehouden terwijl het krachtigste orgasme van mijn leven als een elektrische storm door me heen trok en ik mijn gezicht in mijn arm moest begraven om mijn geschreeuw te dempen.

Ik voelde nog steeds de naschokken van mijn overweldigende orgasme toen ik Rhys’ tong zachtjes aan mijn klit voelde likken totdat de vlammen waren weggetrokken.

Net toen ik mezelf bijeen had geraapt, stond hij op en duwde hij langzaam zijn lul in me. Hij trok zich net zo langzaam terug, totdat alleen nog het topje in me zat, en toen stopte hij. Ik haalde diep adem, maar dat eindigde al snel in een kreet toen hij plotseling hard in me stootte. Hij hield mijn haar vast terwijl hij diep in me beukte, en het contrast tussen zijn zachtaardige eerste stoot en de woede waarmee hij nu bewoog bracht mijn hoofd zo erg op hol dat ik me alleen maar aan de tafel kon vasthouden.

Erin en eruit. Elke keer harder en sneller, totdat de tintelingen onder in mijn rug weer tot leven kwamen en ik opnieuw over het randje ging.

‘O god, Rhys.’

‘Zo ja, Prinses.’ Hij drukte een kus op mijn schouder en begon steeds onregelmatiger te stoten. Hij stond ook op het punt om te komen. ‘Wat een brave meid. Kom voor me.’

En dat deed ik, eindeloos en schaamteloos, terwijl ik in honderd stukjes brak.

En terwijl Rhys met een luide kreun klaarkwam, vroeg ik me af of hij wist dat al die stukjes voor hem waren, niet alleen die van mijn lichaam, maar ook die van mijn hart.

HOOFDSTUK 37

Bridget

Rhys en ik zijn niet meer teruggegaan naar de receptie. Tegen de tijd dat hij klaar met me was, kon ik mezelf onmogelijk genoeg opknappen om andere mensen onder ogen te komen, en dus glipten we via een zijdeur naar buiten, terug naar het paleis. Het was een wonder dat niemand ons zag.

Het was absoluut not done voor een bruidsmenisje om zonder iets te zeggen zo vroeg weg te gaan, maar het feestje was al bijna ten einde geweest toen wij ertussenuit waren geglipt. Bovendien waren de meeste mensen toch te dronken om mijn afwezigheid op te merken.

Ik voelde me echter wel schuldig dat ik Steffan zo had achtergelaten. Ik belde hem de volgende ochtend om me te verontschuldigen en ik beweerde dat het noodgeval van mijn vriendin langer had geduurd dan verwacht. Hij had zich tijdens de receptie niet zo onhandig gedragen als in het hotel, maar hij had wel in gedachten geleken, en ik vermoedde dat hij misschien wel opgelucht was geweest toen ik weg was gegaan.

‘Waar was je?’ vroeg Mikaela nadat ik mijn telefoontje had afgerond. We bevonden ons in mijn kamer, waar we aan het brainstormen waren over manieren om Erhall zover te krijgen de motie om de Koninklijke Huwelijkswet af te schaffen in te dienen. ‘Halverwege de receptie was je verdwenen.’

‘Een van mijn vriendinnen van school belde me met een noodgeval.’ Ik ontweek haar blik terwijl ik Erhalls stemgedrag in het parlement tot nu toe bestudeerde.

‘Echt?’ Het klonk alsof ze twijfelde. ‘Ook al wonen jullie allebei in een ander land?’

‘Ze had advies nodig over een persoonlijk probleem.’

Ik sloeg de pagina harder om dan nodig.

‘Oké.’ De twijfel was nog steeds hoorbaar, maar ze drong niet verder aan. ‘Ik vroeg het alleen maar omdat je neef naar je op zoek was.’

Ik verstijfde. ‘Andreas? Was hij tijdens de receptie naar me op zoek?’

‘Ja, hij zei dat hij je iets belangrijks moest vertellen.’

Mijn hart begon meteen sneller te kloppen. *Je overdrijft.* Ik had gedacht dat Andreas al weg was. Ik had hem gedag horen zeggen tegen Nikolai en

Sabrina, lang voordat Rhys en ik weg waren gegaan. Had ik het verkeerd gehoord of was hij om de een of andere reden teruggekomen? Als dat zo was, dan had hij niet kunnen weten wat we aan het doen waren... tenzij hij ons naar binnen was gevolgd. Maar als Andreas er wél van afwist, dan zou hij me dat voor de voeten hebben gegoooid zodra het kon, en er was al een hele dag voorbijgegaan.

Mijn hoofd tolde terwijl ik aan elk mogelijk scenario dacht.

‘Heb je hem verteld waar ik was?’

‘Nee,’ zei Mikaela langzaam. ‘Ik wist niet waar je was. Weet je nog?’

‘O ja. Sorry.’ Ik drukte mijn vingers tegen mijn slaap en probeerde mijn gedachten te ordenen. ‘Mijn hoofd werkt niet mee nu. Kunnen we later verdergaan?’

‘Tuurlijk. Ik heb straks toch een reservering in een restaurant.’ Ze keek bezorgd terwijl ze haar tas inpakte en de band over haar schouder hing.

‘Weet je zeker dat alles goed gaat? Je gedraagt je al weken vreemd.’

‘Ja, ik ben gewoon gestrest. Ik heb vakantie nodig.’ Ik dwong mezelf te lachen. ‘Ik spreek je later. Geniet van je etentje.’

Toen Mikaela weg was, schoof ik mijn notities over Erhall opzij en beantwoordde ik brieven van inwoners. Het aantal, op papier en online, was zo erg gegroeid dat ik assistenten erbij had moeten nemen, maar toch gaf ik liever persoonlijk antwoord als dat kon. Bovendien was het een goede afleiding van mijn zorgen om Andreas.

Ik maakte me te druk om één zo’n opmerking van Mikaela. Andreas had om een heleboel redenen op zoek naar me kunnen zijn geweest, en zijn ideeën over wat belangrijk was, weken nogal af. Waarschijnlijk wilde hij er gewoon over klagen dat hij tijdens de receptie aan de verkeerde tafel was gezet of zoiets.

Ik was halverwege de stapel brieven toen mijn laptop een geluidje maakte ten teken dat ik een nieuwe e-mail had. Ik had het geluid bijna genegeerd, maar iets in me spoorde me aan om de e-mail te openen, en achterdocht vlamde op toen ik het mailadres zag – een willekeurige reeks cijfers en letters en een domeinnaam waar ik nog nooit van had gehoord – en het éénregelige bericht las.

Je bent niet voorzichtig genoeg, Uwe Hoogheid.

Ik staarde naar het MP4-bestand dat was bijgevoegd. Geen naam en geen hint van wat het was.

Iedereen wist natuurlijk dat je geen vreemde bestanden van onbekende afzenders moest openen, maar dit mailadres van mij was alleen bekend bij een paar mensen. Ik had een ander mailadres voor de rest van het land.

Maar goed, het was nou ook weer niet zo moeilijk om een mailadres te achterhalen, zelfs al was het privé.

Mijn nieuwsgierigheid won het van mijn terughoudendheid en ik opende het bestand.

Vergeef me, computergoden.

Het filmpje verscheen en begon meteen te spelen. Het was zo donker dat het even duurde voordat ik doorhad wat er gebeurde, maar toen dat zo was, trok al het bloed weg uit mijn gezicht.

Ik hield de rand van mijn bureau vast en staarde geschokt naar beelden van mij en Rhys in Nikolais bibliotheek. Zelfs zonder geluid was het vernietigend. Ik hing over de tafel heen terwijl hij mijn haar vasthad en van achteren in me stootte.

Het was donker genoeg om ons niet te herkennen, als ik tenminste halverwege het filmpje mijn hoofd niet had gedraaid. Rhys' gezicht was geen enkel moment te zien, maar zijn haar, lengte en bouw maakten zijn identiteit wel duidelijk, en er zou niet veel editen voor nodig zijn om het filmpje lichter en scherper te maken, zodat iedereen die het zag precies zou weten wat er aan de hand was.

Ik ga over mijn nek.

Mijn huid voelde warm en plakkerig en een vreemd gezoem vulde mijn oren terwijl de ene vraag na de andere door mijn hoofd ging.

Waar kwam dit filmpje vandaan? Wie zou het zo snel in handen kunnen hebben gekregen? Wie wist waar te zoeken?

Gezien de hoek had de camera zich in de kamer bevonden, ook al waren Nikolai en Sabrina er nogal stellig in geweest dat ze geen beveiligingscamera's in hun privévertrekken wilden. Maar waarom zouden ze een camera in een bibliotheek hebben geplaatst die nog niet af was? Waarom niet in de slaapkamers, of in een kantoor?

Het belangrijkste was echter nog wel... Wat wilde de persoon die me dit filmpje had gestuurd?

HOOFDSTUK 38

Bridget

De rest van de week was ik één slordige hoop zenuwen. Ik probeerde het te verbergen, maar iedereen merkte het. Rhys, Mikaela, mijn familie. Ik gaf de schuld aan de stress, maar ik wist niet zeker of iemand me wel geloofde.

Ik had niemand over het filmpje verteld. Nog niet. De afzender had sindsdien geen contact meer met me opgenomen en mijn reacties op de e-mail waren allemaal teruggekomen. Ik had het beveiligingsteam van Nikolai en Sabrina ervan overtuigd om hun huis te doorzoeken op camera's en af luisterapparatuur, als een 'veiligheidsmaatregel', maar ze hadden niks gevonden. Zelfs niet in de bibliotheek.

Daardoor had ik me beter moeten voelen, maar ik werd er alleen maar meer gespannen door. Wie de afzender ook was, diegene had zonder op te vallen een van de best beveiligde gebouwen in de stad weten binnen te komen, en dat was niet goed. Helemaal niet.

Mijn hoofdverdachte was Andreas, maar hij was niet het type dat zich zou inhouden. Als hij een filmpje van mij en Rhys had, zou hij me dat laten weten ook. Me ermee lastigvallen. Waarschijnlijk chanteren. Hij zou niet het filmpje naar me sturen en vervolgens bijna een week niks meer van zich laten horen.

Tijdens de receptie was hij op zoek naar me geweest (ik wist nog steeds niet waarom, want ik had hem sinds de bruiloft niet meer gezien en hij had ook geen contact met me opgenomen), maar dat was terwijl Rhys en ik in de bibliotheek waren.

Als het Andreas niet was, wie dan wel? En wanneer zou hij weer iets van zich laten horen?

Want dat zou zeker gebeuren. Dat wist ik gewoon.

'Er zit je iets dwars,' zei Rhys onderweg terug naar het paleis nadat we bij de opening van een nieuwe goededoelenwinkel waren geweest. 'Zeg niet dat het stress is, want dat is het niet.'

Ik glimlachte flauwtjes. 'Jij denkt altijd alles te weten.'

Ik zou het Rhys moeten zeggen. Hij zou wel weten wat er gedaan moest worden. Maar een stom, klein en egoïstisch deel van me was bang wat er met ons zou gebeuren zodra ik hem erover zou vertellen. Als hij erachter

kwam dat iemand van ons afwist, zou hij zich dan terugtrekken en een einde maken aan wat we hadden?

Als ik niks zei, kon het filmpje echter openbaar worden gemaakt en dan zou ik hem alsnog kwijtraken.

Mijn hoofd tolde van de twijfel.

‘Ik weet alles over jou.’ Rhys’ woorden rolden over me heen, diep en zelfverzekerd.

Vertel het hem gewoon. Doe het snel, net alsof je een pleister eraf trekt. Anders zou het geheim boven mijn hoofd blijven hangen voor God mocht weten hoelang, als een guillotine, klaar om te vallen.

Voordat ik het onderwerp echter kon aansnijden, stopte de auto. Ik was zo in gedachten verzonken geweest dat ik me niet had gerealiseerd dat we wegreden van het paleis, in plaats van ernaartoe.

Rhys had de auto in de berm stilgezet, naast een bos aan de rand van Athenberg. Ik had daar een keer met Nikolai gekampeerd toen ik nog op de middelbare school zat, onder streng toezicht natuurlijk, maar sindsdien was ik hier niet meer geweest.

‘Vertrouw me,’ zei hij toen hij mijn verwarring zag, die alleen maar groeide toen hij me mee het bos in nam. Er was een duidelijk pad tussen de bomen te zien, dus er moesten vast meer mensen zijn die deze kortere weg namen, ook al had het bos een hoofdingang met een souvenirwinkeltje en een parkeerplaats.

‘Waar gaan we heen?’ fluisterde ik, omdat ik de eerbiedige stilte die tussen de bomen hing niet wilde verbreken.

‘Dat zul je wel zien.’

Cryptisch zoals altijd.

Ik zuchtte, geïrriteerd en tegelijkertijd geïntrigeerd.

Ergens wilde ik hem nu over het filmpje vertellen, maar dat kon de sfeer verpesten nog voordat ik de verrassing zou zien, toch?

Smoesjes, smoesjes, fluisterde mijn geweten.

Ik negeerde die stem.

Toen we bij onze bestemming aankwamen, kon ik mezelf er echter niet van weerhouden om naar adem te happen. ‘Rhys...’

We bevonden ons op een kleine open plek, helemaal leeg op een groot en prachtig prieel na. Ik had niet eens geweten dat er een prieel in dit bos stond.

Mijn hart kneep samen toen ik terugdacht aan onze eerste keer samen.

‘Als we worden betrappt, doe dan wat ik zeg.’ Rhys stak zijn hand naar me uit. Ik nam die aan en volgde hem het houten bouwwerk in. ‘Maar we zitten een eindje bij het hoofdpad vandaan, dus we hoeven ons geen zorgen te maken.’

‘Hoe heb je deze plek gevonden? Je bent net een priefluisteraar.’

Hij lachte. ‘Ik was van plan om hier een keer te gaan wandelen en heb de kaart van tevoren bestudeerd. Het is geen geheim dat het prieel hier staat. Maar de meeste mensen zijn te lui om helemaal hierheen te gaan.’

‘Waarom...’ Ik brak mijn zin weer af toen hij met zijn telefoon friemelde. Ineens klonk er zachte muziek.

‘We hebben op de bruiloft nooit kunnen dansen,’ zei hij simpel.

‘Je houdt er niet van als ik dans,’ zei ik half grappend terwijl ik de emotie in mijn borst probeerde te verbergen.

Wat er tijdens Nikolais receptie in de bibliotheek was gebeurd, zou me voorgoed bijblijven.

‘Ik hou ervan als je danst, maar dan alleen met mij.’ Hij legde zijn andere hand op mijn onderrug.

‘Jij danst niet.’

‘Alleen met jou.’

De emoties groeiden. ‘Voorzichtig, meneer Larsen, of ik begin nog te denken dat je me leuk vindt.’

Zijn mondhoeken draaiden omhoog in een grijns. ‘Schatje, die fase zijn we allang voorbij.’

De vlinders in mijn buik explodeerden en een heerlijke gouden warmte vulde mijn aderen.

Voor het eerst in dagen glimlachte ik.

Ik stapte in Rhys’ armen en we wiegden heen en weer op de muziek terwijl ik mijn gezicht tegen zijn borst begroef en zijn schone, geruststellende geur inademde.

Onze dansen zouden voor eeuwig van ons zijn. Geheim, privé... verboden.

Ergens koesterde ik de momenten die alleen van ons waren, maar ergens wilde ik ook dat we ons niet hoefden te verstoppen. We waren geen vies geheim. We waren het prachtigste in mijn leven en ik wilde dat delen met de hele wereld, precies zoals prachtige dingen het verdienden om gedeeld te worden.

‘Waar zit je met je gedachten, Prinses?’ Hij aaide met zijn knokkels over mijn rug en ik glimlachte door de pijn in mijn hart heen.

Hij kende me zo goed.

‘Hier.’ Ik draaide mijn gezicht omhoog en kuste hem. We kusten langzaam en heerlijk, terwijl we elkaar ontdekten alsof we alle tijd in de wereld hadden.

Maar dat hadden we niet.

De kus, de muziek, het prieel... het was het perfecte moment. Maar net zoals alle momenten zou ook dit voorbijgaan.

Uiteindelijk zou er een einde aan komen, en ook aan ons.

‘Bridget, word wakker!’

De volgende ochtend haalde een hard gebonk me uit mijn slaap.

Ik kreunde en mijn lichaam wilde niet meewerken, zelfs niet toen mijn hart onbewust op hol sloeg door de paniek in Mikaela's stem.

‘Bridget!’ Nog meer gebonk.

‘Ik kom eraan!’ Ik dwong mezelf om uit bed te stappen en trok een ochtendjas aan voordat ik de deur opende, waarna ik Mikaela's grote ogen en zenuwachtige uitdrukking zag. Haar huid was bleker dan normaal, waardoor haar sproeten nog duidelijker te zien waren, als een donkere verzameling sterren op haar neus en gezicht.

Ze woonde maar een paar minuten bij het paleis vandaan, maar toch zou ze hier niet zo vroeg zijn tenzij het een noodgeval was.

‘Wat is er?’

Was het het filmpje?

Mijn maag draaide zich om. God, ik had Rhys er gisteren over moeten vertellen, maar ik wilde ons moment in het prieel niet verpesten en toen... toen...

O, wie nam ik in de maling? Ik had daarna genoeg tijd gehad om het hem te vertellen. Ik was gewoon een lafaard geweest en nu zou ik de gevolgen onder ogen moeten komen.

Haal adem. Rustig aan. Je weet nog niet eens wat er is gebeurd.

‘Het is...’ Mikaela twijfelde. ‘Bridge, zet de Daily Tea op.’

De Daily Tea was een nieuwszender en entertainmentbedrijf, dat eigenaar was van het meest gelezen tijdschrift en de meest bekeken televisiezender in het land. Sommigen beschouwden de Daily Tea als ordinair, maar het had een groot publiek.

Mikaela volgde me naar de zitkamer, waar ik de afstandsbediening met trillende handen oppakte en de tv aanzette.

‘...laat zien dat prinses Bridget een relatie heeft met haar bodyguard, een Amerikaanse contractant genaamd Rhys Larsen.’ De stem van de verslaggeefster van de Daily Tea trilde van opwinding. ‘Larsen werkt al met Bridget samen sinds haar laatste jaar op de gerenommeerde Thayer University in de VS, en geruchten over hun relatie doen al jaren de ronde...’

Jaren? Dat was complete bullshit – ik had er geen beter woord voor. Jaren geleden móchten Rhys en ik elkaar niet eens.

Ik keek vol ongeloof toe terwijl er foto’s van ons op tv verschenen met het commentaar van de verslaggeefster erbij. Terwijl we door de straat liepen, met Rhys’ hand op mijn onderrug, terwijl hij me om een regenplas heen begeleidde die ik niet had gezien – als ik me het goed herinnerde. Terwijl Rhys me bij een liefdadigheidsgala uit de auto hielp en we elkaar aankeken. Terwijl ik iets te dicht bij hem stond bij een buitenevenement een paar jaar geleden, maar alleen maar omdat het ijskoud was en ik zijn lichaamswarmte nodig had gehad.

Allemaal onschuldige momenten, maar op zo’n manier afgebeeld waardoor het leek alsof er meer aan de hand was.

Toen werden de ergere foto’s getoond. Rhys die boos naar Steffan keek tijdens onze schaatsdate. Terwijl hij me tegen de auto duwde op de parkeerplaats van de Koninklijke Botanische Tuinen. Terwijl we het hotel verlieten, na die fantastische middag, met onze hoofden naar elkaar toe gebogen.

Hoe had iemand in hemelsnaam die foto’s weten te maken? Op die dag op de schaatsbaan na hadden we geen paparazzi gezien. Maar goed, we waren ook wel afgeleid geweest, verschrikkelijk afgeleid.

Er werd gelukkig niks gezegd over de sekstape. Als de Daily Tea die te pakken zou krijgen, zouden ze nergens anders over praten.

‘Is dit waar?’ vroeg Mikaela, haar ogen groot. ‘Zeg me dat het niet waar is.’

‘Het zijn maar foto’s,’ zei ik ontwijkend.

Ik kreeg iets makkelijker adem, een beetje maar, want hoewel het nog steeds een puinhoop was, viel er wel iets aan te doen. Ze hadden de video niet. ‘We kunnen...’

‘Bridget!’

Mikaela en ik wisselden met grote ogen een blik toen mijn grootvaders stem door de gang bulderde.

O nee.

Een uur later zat ik in mijn grootvaders kantoor met Elin, Markus en Nikolai, die erop had gestaan om bij de vergadering te zijn. Mikaela was beleefd maar streng de deur gewezen. Ik wist niet zeker waar Rhys was, maar het zou niet lang duren voordat hij bij het gesprek betrokken zou worden.

‘Uwe Hoogheid, vertel ons de waarheid. Dat is de enige manier waarop we je kunnen helpen.’ Als Elin boos was, vertrok haar linkeroog, en nu vertrok het zo erg dat er elk moment een bloedvaatje kon knappen. ‘Hebben de beschuldigingen een kern van waarheid?’

Ik was bij een tweesprong aangekomen.

Ik kon óf liegen en de poppenkast nog wat langer gaande houden, óf ik kon de waarheid vertellen en zien wat er zou gebeuren.

Als ik dat laatste zou doen, zou Rhys ontslagen worden, maar waarschijnlijk stond zijn carrière hier sowieso al op het spel, of de beschuldigingen nou waar waren of niet. Hij trok inmiddels te veel aandacht, en de mensen zouden toch wel roddelen. Het paleis kon zich zo’n afleiding niet veroorloven.

Maar als ik loog, zou ik ons ten minste wat tijd kunnen geven. Niet veel, maar wel wat, en dat was beter dan niets.

‘Bridge, je kunt ons vertrouwen,’ zei Nikolai zachtjes. ‘We zijn hier om je te helpen.’

Niet echt, wilde ik zeggen. Je bent hier om de kroon te helpen en de reputatie daarvan.

Misschien was dat oneerlijk, maar het was tot op zekere hoogte waar. Ze gaven niks om mij, Bridget. Ze gaven alleen maar iets om de prinses, de kroon en onze reputatie.

Mijn grootvader en mijn broer hielden van me, maar als het erop aankwam, dan zouden ze kiezen wat goed was voor de koninklijke familie als instituut, en niet wat goed was voor mij.

Dat nam ik ze niet kwalijk. Het was simpelweg wat ze móesten doen, maar het betekende wel dat ik ze mijn toekomst niet kon toevertrouwen.

De enige persoon die me zág en mij op de eerste plaats had gezet, was Rhys.

Ik keek de kamer rond. Daar zat mijn grootvader, die zijn uitdrukking neutraal hield, ondanks de woede en bezorgdheid in zijn ogen. Markus, met zijn strakke gezicht en op elkaar geperste lippen, die waarschijnlijk erover

fantaseerde om mijn nek tussen zijn handen samen te knijpen. Elin, die voor een keertje niet op haar telefoon keek, maar naar mij, met ingehouden adem. En uiteindelijk Nikolai, waarschijnlijk het sympathiekst van allemaal, hoewel er een frons tussen zijn wenkbrauwen te zien was.

Toen dacht ik aan Rhys. Zijn ruwe handen en ruwe stem. De manier waarop hij me vasthield, me zoende, naar me keek, alsof hij nooit zou willen knippen.

Schatje, die fase zijn we allang voorbij.

Ik haalde diep adem, greep mezelf bij elkaar en koos een richting.

‘De beschuldigingen zijn waar,’ zei ik. ‘Allemaal.’

Ik hoorde iedereen naar adem happen. Markus kneepte in zijn slaap terwijl Elin in actie kwam en haar vingers zo snel over haar telefoonscherm pje bewogen dat ze een orkaan konden veroorzaken.

Teleurstelling zorgde voor diepe lijnen in Edvards gezicht. ‘Meneer Larsens contract wordt onmiddellijk ontbonden,’ zei hij, zijn toon scherper dan ik ooit had gehoord. ‘Je beëindigt de relatie en zult hem nooit meer zien of spreken.’

Hij sprak nu niet als mijn grootvader, maar als mijn koning.

Ik duwde mijn nagels in mijn been. ‘Nee.’

Weer hapte iedereen naar adem.

Edvard rechtte zijn rug en zijn neutrale uitdrukking zwichtte bijna voor de woede. Ik was nog nooit tegen hem in gegaan, niet bij belangrijke zaken. Ik hield van hem en ik respecteerdte hem en ik haatte het om hem teleur te stellen.

Maar ik was het zat dat andere mensen bepaalden hoe ik moest leven en met wie ik samen moest zijn. Ook al zou ik nooit de vrijheid van een normaal mens hebben, iemand die niet in dit leven was geboren, ik moest ergens de grens trekken. Hoe moest ik anders over een land regeren als ik niet eens over mijn eigen leven kon regeren?

‘Ik kan je er niet van weerhouden om Rhys te ontslaan,’ zei ik. ‘Maar ik beëindig mijn relatie met hem niet.’

‘O, verdomme.’ Dat was de eerste keer dat ik Markus hoorde vloeken. ‘Uwe Hoogheid, hij is, wás, je bodyguard. Hij is niet van adel. Jij bent de eerste in de lijn van troonopvolging en in de wet staat...’

‘Ik weet wat er in de wet staat. Ik heb een plan.’

Nou, een half plan, maar ik kon er wel een heel plan van maken. Ik wist wat ik moest doen, ik moest alleen nog verzinnen hóé ik het kon doen. Er

was een handjevol ministers van wie ik zeker wist dat ze vóór het afschaffen van de Koninklijke Huwelijkswet zouden zijn, maar de andere ministers zouden eerst naar de publieke opinie kijken voordat ze akkoord gingen.

Maar als ik mijn plan nu in werking zou stellen, terwijl er zoveel beschuldigingen rondgingen, had ik net zo goed een bord kunnen dragen waarop stond: HET IS WAAR! IK HEB EEN RELATIE MET MIJN BODYGUARD!

Edwards gezicht werd rood terwijl Markus boos naar me keek.

‘Wat dan?’ Mijn grootvaders adviseur keek alsof hij een van de dikke wetboeken uit de kast tegen de muur naar mijn hoofd wilde gooien. ‘Als je denkt dat het parlement de wet afschaft: geloof me, dat doen ze niet. We hebben het hier met prins Nikolai al over gehad. En wat betreft degenen die het in overweging zouden willen nemen: de parlamentsvoorzitter zal het dan eerst ter sprake moeten brengen en Lord Erhall heeft heel duidelijk gemaakt dat nooit te zullen doen.’

‘De verkiezingen komen eraan,’ zei ik. ‘Als ik...’

Ik werd onderbroeken door een luide klap.

Heel even dacht ik dat Markus eindelijk was ontploft en uit woede iets naar me had gegooid, maar toen hoorde ik Nikolais paniekerige schreeuw en ik realiseerde me geschokt dat het geluid niet kwam van iets wat op de grond was gevallen.

Er was iemand op de grond gevallen. Mijn grootvader, die uit zijn stoel was gegleden en op de grond was terechtgekomen.

HOOFDSTUK 39

Rhys

‘...de koning bevindt zich niet meer in kritieke toestand na zijn hartaanval van vier dagen geleden. Het paleis vraagt iedereen om de privacy van de koninklijke familie in deze moeilijke tijden te respecteren, terwijl er door de bevolking duizenden kaarten en bloemen buiten het paleis zijn gelegd...’

De verslaggever op tv bleef doorpraten terwijl ik boos naar de beveiliging voor me staarde.

‘Laat me even iets duidelijk maken,’ zei ik terwijl mijn kalme stem de kolkende woede in me verborg. ‘Ik ga hoe dan ook vandaag prinses Bridget zien. Maak het niet moeilijk voor jezelf.’

De beveiliging rechtte zijn rug, ook al was hij nog steeds zo’n vijftien centimeter kleiner dan ik. ‘Bedreig je me nou?’

Ik glimlachte en hij slikte. ‘Ja.’

‘Luister. Ik ben een koninklijke beveiliging...’

‘Dat kan me. Niks. Schelen.’ Ik sprak elk woord langzaam en duidelijk uit, voor het geval hij te dom was om door te hebben dat ik elk moment een injectienaald in zijn keel kon duwen als hij niet voor me aan de kant ging.

We bevonden ons voor de privéafdeling van de koning in het ziekenhuis. Er waren vier dagen voorbijgegaan sinds de beschuldigingen over de relatie tussen Bridget en mij, waarna de koning een hartaanval had gekregen.

Vier dagen waarin ik haar niet had gezien, niet met haar had gesproken en ook niet wist of het wel goed met haar ging.

Vier dagen pure hel.

Het paleis had op dezelfde dag van de beschuldigingen mijn contract ontbonden, waarbij ze hun zorgen hadden geuit over mijn bekwaamheid mijn werk goed te doen gezien alle media-aandacht die ik nu kreeg.

Mijn ontslag kon me niets schelen, dat was iets wat ik wel had verwacht, net zoals ik had verwacht dat ik Bridget niet meer te zien zou krijgen voordat de beveiliging me van het terrein stuurde. Ze had niet gereageerd op mijn telefoontjes of berichtjes sinds die dag en ik móést weten of het wel goed met haar ging voordat ik helemaal gek zou worden. Shit, ik was al aardig op weg.

‘Je bent haar bodyguard niet meer,’ zei de beveiligiger. ‘Alleen familie en goedgekeurde personeelsleden mogen naar binnen. Hoe ben je hier überhaupt gekomen?’

Terwijl ik ergens wel kon waarderen dat hij voet bij stuk hield – want ik mocht inderdaad niet naar binnen – raakte mijn geduld toch snel op.

‘Dat gaat je niets aan. Waar je je wel zorgen om zou moeten maken, is dat je straks aan het hoofd van de koninklijke beveiliging moet uitleggen hoe je aan een gebroken neus bent gekomen als je nu niet opzijstapt.’

Om eerlijk te zijn had ik mezelf moeten vermommen alsof ik een of andere verdomde popster was, om zo de paparazzi te ontwijken die buiten het ziekenhuis stonden. Het nieuws over Bridget en mij was iets afgezwakt nu de koning in het ziekenhuis lag, maar mijn gezicht was wel overal op de Eldorraanse tv te zien geweest en ik kon het risico niet lopen dat iemand me zou spotten.

Het was zo hectisch in het ziekenhuis dat het me was gelukt om naar de privéafdeling van de koning te glippen zonder te worden gezien. Dat zei niet veel over de beveiliging in het ziekenhuis of die van de koning, ook al kon ik überhaupt beter dan anderen camera’s en beveiligers vermijden.

De beveiligiger opende zijn mond, maar voordat hij meer bullshit kon zeggen, zwaaide de deur open. Mijn hart maakte heel even een sprongetje bij de mogelijkheid dat ik een flits blond haar zou zien, maar ik stond al snel weer met beide benen op de grond toen ik Elin’s frons zag.

‘Meneer Larsen,’ zei ze. ‘Ik dacht al dat ik je stem hoorde.’ Ze knikte naar de beveiligiger. ‘Ik neem het vanaf hier wel over.’

Opluchting verscheen op zijn gezicht en ik maakte een afkeurend geluid. Ik had achttienjarige rekruten in het leger getraind die meer ballen hadden dan hij.

Elin opende de deur verder en ik verspilde geen tijd meer en liep langs de beveiligiger naar binnen. Ik zag Bridget niet, maar ze kon zich wel in elke kamer hier bevinden. Deze afdeling was groter dan de meeste huizen.

‘Ik vermoed dat je hier bent om Bridget te zien.’ Elin sloeg haar armen over elkaar, perfect gekleed, zoals gewoonlijk, met haar knotje, mantelpak en hakken. Er zat geen haar niet op zijn plaats en er viel geen kreukje in haar kleren te bekennen.

Ik keek op haar neer. ‘Waar is ze?’

‘De kamer van de koning. De derde deur aan de linkerkant.’

Achterdocht kwam opzetten. *Dit ging te makkelijk.* ‘En dat vertel je me zomaar?’

Elin glimlachte stijfjes. ‘Je bent er al, meneer Larsen, en ik ga ervan uit dat je niet weggaat totdat je haar hebt gezien. Ik doe geen moeite als dat tevergeefs is, dus alsjeblieft.’ Ze gebaarde door de gang. ‘Ga maar.’

Mijn achterdocht nam verder toe, maar wat zou het ook, ik was niet van plan een gegeven paard in de bek te kijken.

Ik liep naar de kamer van de koning en stopte voor de deur. Een brok kwam vast te zitten in mijn keel toen ik Bridget door het kleine raampje zag.

Ze zat naast het bed van haar grootvader en hield zijn hand vast. Ze zag er kleiner en kwetsbaarder uit dan ik haar ooit had gezien. Zelfs van een afstandje zag ik hoe bleek ze was en hoe rood haar ogen.

Iets pakte mijn hart vast en verdraaide het. Hard.

Ik opende de deur en stapte naar binnen. ‘Hé, Prinses.’ Ik praatte zachtjes, want ik wilde de koning niet wakker maken. Zonlicht scheen door de ramen bij het ziekenhuisbed, waardoor de sombere stemming iets werd verlicht, maar de piepende monitors en de draden aan Edwards borst vielen niet te negeren.

Bridgets schouders verstijfden en er gingen een paar tellen voorbij voordat ze zich naar me toe draaide. ‘Rhys. Wat doe jij hier?’

‘Ik wilde jou zien.’ Iets voelde niet goed. Misschien de manier waarop ze mijn blik ontweek of hoe strak haar gezicht stond, maar het was wel duidelijk dat de afgelopen dagen een hel voor haar waren geweest. Ik had ook niet verwacht dat ze zich met een brede lach in mijn armen zou werpen. ‘Hoe gaat het met je grootvader?’

‘Beter. Zwak, maar wel stabiel.’ Ze kneep in zijn hand. ‘Ze houden hem nog een paar dagen hier, maar ze zeiden dat hij volgende week naar huis mag.’

‘Dat is een goed teken. Het kan niet zo erg met hem zijn als ze hem weer laten gaan.’

Bridget knikte, maar ontweek nog steeds mijn blik en ik voelde een vlaag van ongemak door mijn rug trekken. ‘Laten we in een andere kamer praten. Hij is net in slaap gevallen.’

Ze kneep nog een keer in de hand van haar grootvader voordat we de gang in stapten. Elin was weg en alleen de geur van ontsmettingsmiddel en het

zachte gepiep van de monitor aan de andere kant van de deur doorbraken de rust.

‘Kom.’ Bridget nam me mee naar twee deuren verderop. ‘Hier heb ik geslapen.’

Mijn blik gleed door de kamer. Er was een slaapbank, een keukenblok en een badkamer. Een dikke deken lag over de rug van de bank en een halfleeg blikje cola stond op de tafel naast een stapel tijdschriften.

Ik stelde me voor hoe Bridget hier alleen had geslapen, nacht na nacht, wachtend op het nieuws dat de conditie van haar grootvader was verslechterd, en ik voelde een naald van pijn in mijn hart.

Ik wilde haar in mijn armen nemen en haar stevig vasthouden, maar er was een vreemde afstand tussen ons, waardoor ik mezelf inhield. Ze stond maar een paar meter bij me vandaan, maar het had net zo goed een paar kilometer kunnen zijn.

‘Het spijt me dat ik niet op je telefoontjes of berichtjes heb gereageerd,’ zei ze terwijl ze met de deken friemelde. ‘De laatste paar dagen waren onwerkelijk. Het paleis probeert uit te vinden hoe de pers aan die foto’s is gekomen, en dan ligt ook mijn grootvader hier nog...’

‘Ik snap het.’ We konden het daar later wel over hebben. ‘En jij? Hoe gaat het met jou?’

‘Ongeveer zo goed als je zou verwachten.’ Eindelijk keek ze naar me op, haar ogen vermoeid, zonder de gebruikelijke vonk. De pijnlijke naald stak nog dieper. ‘Nik en ik hebben hier geslapen, maar hij is nu naar huis om wat papieren in te vullen. Hij en Sabrina stellen hun huwelijksreis uit totdat grootvader beter is.’ Ze lachte flauwtjes. ‘Wat een huwelijkscadeau, hè?’

Ja, dat was balen, maar Nikolai en Sabrina konden me niks schelen. Er was maar één iemand in de wereld die me wat kon schelen, en zij had het op dit moment heel moeilijk.

‘Kom hier, Prinses.’ Ik spreidde mijn armen.

Bridget twijfelde voordat ze eindelijk naar me toe kwam en haar gezicht tegen mijn borst begroef, met trillende schouders.

‘Sst, het is oké.’ Ik drukte een kus boven op haar hoofd en aaide over haar haren, en ik kreeg een zwaar gevoel in mijn botten toen ik haar zachte gesnik hoorde. Ik had heel wat keren onder vuur gelegen, nachtelijke missies meegemaakt bij extreem lage temperaturen en meer gebroken botten en bijna-fatale verwondingen gehad dan ik kon tellen, maar nog

nooit had ik zo dicht op het punt van breken gestaan als nu, terwijl ik Bridget hoorde huilen.

‘Nee, het is niet oké. Hij was bijna dood door mij.’ Bridgets stem klonk gedempt, maar haar pijn was goed te horen. ‘Hij kreeg een hartaanval door mij.’

Ik greep haar steviger beet en haar pijn drong in mijn huid door totdat die van mij werd. ‘Dat is niet waar.’

‘Jawel. Je was er niet bij. Je weet niet...’ Ze trok zich terug, haar neus rood en haar ogen glazig. ‘We waren bij elkaar gekomen na het nieuws over... jou en mij. Ik heb bekend dat de beschuldigingen waar zijn en toen hij me opdroeg om er met jou een einde aan te maken, weigerde ik. Ik was er net over in discussie met Markus toen hij instortte.’ Ze knipperde en haar wimpers waren nat van de tranen. ‘Het kwam door mij, Rhys. Zeg niet dat het niet mijn schuld was, want dat was het wel.’

Mijn hart brak in tweeën. Bridget gaf zichzelf al de schuld van de dood van haar moeder. Om daar de schuld van de hartaanval van haar grootvader aan toe te voegen...

‘Dat is niet zo,’ zei ik streng. ‘Je grootvader heeft een onderliggende aandoening. Die hartaanval had door van alles kunnen worden veroorzaakt.’

‘Ja, en deze keer was ik de reden. Hij moest zorgen voor minder stress, en ik heb hem op één dag een heel jaar aan stress bezorgd.’ Bridgets lach klonk humorloos terwijl ze uit mijn armen stapte en haar eigen armen om haar middel sloeg. ‘Wat een geweldige kleindochter ben ik.’

‘Bridget...’ Ik stak weer een hand naar haar uit, maar ze schudde haar hoofd, haar blik op de vloer gericht.

‘Ik kan dit niet meer doen.’

Alles werd stil. Mijn hartslag, het gezoem van de koelkast en de tikkende klok aan de muur.

Leefde ik nog wel als mijn hart niet meer klopte?

‘Wat kun je niet meer?’ Mijn stem klonk vreemd in de leegte die Bridget met haar woorden had gecreëerd. Lager, heser, als een dier dat vastzat in een valstrik die hij zelf had gemaakt.

Het was een domme vraag.

Ik wist het antwoord al. Dat wisten we allebei. Ergens had ik dit moment al verwacht sinds onze eerste kus in die donkere gang, een gebeurtenis die bijna voelde als een heel leven geleden, maar toch had ik nog hoop.

Bridget knipperde en die prachtige blauwe ogen glinsterden van de pijn voordat er een harde blik in verscheen en mijn hoop een snelle dood stierf.

‘Dit. Ons.’ Ze gebaarde tussen ons in. ‘Wat we ook hadden. Er moet een einde aan komen.’

HOOFDSTUK 40

Bridget

Kijk niet naar hem.

Als ik naar hem zou kijken, zou ik breken, en ik was al half gebroken. De stress, het schuldgevoel en de vermoeidheid van de afgelopen vier dagen waren in mijn botten getrokken, waardoor ik een wandelende zombie was geworden.

Maar ik kon me niet inhouden. Ik keek toch.

En mijn hart versplinterde in nog meer stukken dan het al lag.

Rhys staarde naar me, zo onbeweeglijk dat hij door had kunnen gaan voor een standbeeld als ik de pijn in zijn ogen niet had gezien.

‘Wat we hadden?’ Die kalme stem voorspelde niks goeds.

‘Het was leuk zolang het duurde.’ De woorden smaakten bitter op mijn tong, als vergif vol leugens die ik mezelf voerde om het volgende uur en mogelijk de rest van mijn leven door te komen. ‘Maar de mensen weten er nu van. Iedereen houdt ons in de gaten. We kunnen niet doorgaan met... wat dit ook is.’

‘Leuk.’ Nog steeds die gevaarlijk kalme stem.

‘Rhys.’ Ik sloeg mijn armen strakker om mezelf heen. Het ziekenhuispersoneel had de temperatuur op een comfortabele tweeëntwintig graden gezet, maar toch voelde mijn huid ijskoud aan onder mijn handen. ‘Maak dit alsjeblieft niet lastiger dan het hoeft te zijn.’

Laat mijn hart alsjeblieft in vrede breken.

‘Echt niet, verdomme.’ Zijn grijze ogen waren bijna zwart en ik zag een ader in zijn slaap kloppen. ‘Vertel me eens iets, Prinses. Doe je dit omdat je het wilt, of omdat je het gevoel hebt dat het moet?’

‘Het vóél niet alsof ik dit moet doen. Ik móét het doen!’ De frustratie trok door me heen, scherp en heet. Snapte hij het dan niet? ‘Het is maar een kwestie van tijd voordat de pers de beschuldigingen bevestigt. Elin en Markus en mijn familie weten er al van. Wat denk je dat er gaat gebeuren als alles bekend wordt gemaakt?’

‘Uwe Hoogheid!’

‘Grootvader!’

Nikolai, Markus en Elin haastten zich naar Edvard toe terwijl ik verstijfd bleef staan.

Ik zou me bij hen moeten voegen. Om er zeker van te zijn dat het goed met hem gaat.

Maar natuurlijk ging het niet goed met hem. Hij was net ingestort... vanwege mij en wat ik zei. Omdat ik heel even, voor een seconde, dacht dat ik de controle over mijn eigen leven kon hebben.

Als hij doodging, zou het laatste gesprek dat we hadden gehad een discussie zijn geweest.

‘Je beëindigt de relatie en zult hem nooit meer zien of spreken.’

‘Nee.’

Iets in me verschrompelde.

‘Bridget...’

Het geluid van mijn naam, diep en hees, krabde aan mijn wilskracht, waardoor er deuken achterbleven in iets wat al niet sterk genoeg was. Niet wat hem betreft.

Ik sloot mijn ogen en deed mijn best om de kalme, onwankelbare versie van mezelf te vinden die ik in het openbaar was. De versie die glimlachte terwijl ik al urenlang had gestaan en gezwaaid en mijn voeten in mijn hakken bloedden. De versie die achter de kist van mijn vader had gelopen en tranen had ingehouden tot ik tijdens de begrafenis op de wc was ingestort.

Maar dat kon ik niet. Bij Rhys was het me nog nooit gelukt om te verbergen wie ik echt was.

Ik hoorde hoe hij naar me toe liep. Ik rook die schone, mannelijke geur van hem die de afgelopen jaren een troost voor me was geworden, want die geur betekende dat hij dichtbij was en dat ik veilig was. Ik voelde hoe hij met zijn duim een traan wegveegde waarvan ik niet eens doorhad dat die was gevallen.

Niet naar hem kijken. Niet naar hem kijken.

‘Prinses, kijk naar me.’

Ik schudde mijn hoofd en kneep mijn ogen steviger dicht. Mijn emoties waren een strakke knoop in mijn keel, waardoor het onmogelijk was om adem te halen.

‘Bridget.’ Strenger deze keer, meer eisend. ‘Kijk naar me.’

Ik hield mezelf nog een minuut in, maar de drang om mezelf nog meer pijn te besparen zwakte af terwijl de drang om van elke seconde met Rhys te

genieten toenam.

Ik keek naar hem.

Grijze donderwolken keken terug, knetterend van elektriciteit.

‘Dat gedoe met die foto’s, daar vinden we wel iets op.’ Hij pakte mijn kin vast en wreef met zijn duim over mijn onderlip, zijn uitdrukking intens. ‘Ik heb je al verteld dat je van mij bent en ik laat je niet gaan. Het kan me niets schelen als het hele Eldorraanse leger me probeert weg te trekken.’

Was het maar zo makkelijk, en kon ik me maar gewoon in zijn vertrouwen verliezen, me laten meeslepen.

Maar onze problemen hadden niet alleen meer met de foto’s te maken.

‘Je snapt het niet. We krijgen geen “lang en gelukkig” samen.’ We waren geen sprookje. We waren een verboden liefdesbrief, weggestopt in een lade, om er alleen maar in het holst van de nacht uit gehaald te worden. We waren een hoofdstuk vol genot voordat de climax aanbrak en alles tot stof verging. We waren een verhaal dat altijd al hoorde te eindigen. ‘Dit is het einde.’

Mijn moeder was gestorven bij mijn geboorte.

Mijn vader was omgekomen terwijl hij op mijn verzoek iets was gaan halen.

Mijn grootvader was bijna doodgegaan omdat ik had geweigerd het enige op te geven wat me ooit gelukkig had gemaakt.

Dat was wat ik kreeg als ik egoïstisch was, als ik iets voor mezelf wilde. Toekomstige koninginnen leefden niet voor zichzelf, maar voor hun land. Dat was de prijs van macht.

Hoe erg ik ook mijn best deed om de realiteit te veranderen, het bleef de waarheid, en het werd tijd dat ik volwassen werd en die accepteerde.

Rhys kneep harder in mijn kin. ‘Ik hoef ook geen “lang en gelukkig” samen. Ik moet bij je zijn. Ik moet je gelukkig, gezond en veilig zien. Verdomme, Bridget, ik heb jóú nodig. Hoe ik je ook maar kan hebben.’ Zijn stem brak voor het eerst in alle jaren dat ik hem kende en mijn hart brak als reactie daarop. ‘Als je denkt dat ik je alleen laat met deze bullshit, dan ken je me helemaal niet.’

Het probleem was alleen dat ik hem wél kende, en dat ik datgene kende waarvan ik wist dat hij zou breken, maar ik kon mezelf er niet toe brengen dat te zeggen.

Nog één egoïstische daad.

‘Kus me,’ fluisterde ik.

Rhys stelde geen vragen bij de verandering in mijn toon. In plaats daarvan pakte hij mijn nek vast en drukte hij zijn lippen op de mijne. Diep, hard en bezitterig, alsof er niets tussen ons was veranderd.

Hij wist altijd wat ik nodig had zonder dat ik dat hoefde te zeggen.

Ik pakte alles van hem wat ik kon krijgen. Zijn smaak, zijn aanraking, zijn geur... Kon ik het maar in een flesje stoppen zodat ik iets had om me warm te houden in de nachten die nog gingen komen.

Rhys tilde me op en droeg me naar de bank, waar hij mijn rok omhoogtrok en mijn slipje omlaag, waarna hij heerlijk langzaam in me drong. Hij rekte me op, vulde me en brak me in honderd stukken, alleen maar om alle stukjes weer aan elkaar te lijmen, opnieuw en opnieuw.

Zelfs nu mijn hart pijn deed, reageerde mijn lichaam op hem zoals het altijd al had gedaan: gretig, gewillig en wanhopig verlangend naar meer.

Rhys pakte mijn borst vast en streek met zijn duim over mijn tepel, waarbij hij met het gevoelige knopje speelde totdat ik een nieuwe golf warmte in mijn buik voelde. En dat terwijl hij langzaam in me stootte en heerlijke plekjes raakte, waardoor ik sterretjes zag.

‘Rhys, alsjeblieft.’

‘Wat wil je, Prinses?’ Hij kneep in mijn tepel en zijn plotselinge ruwheid zorgde ervoor dat mijn mond openviel en ik naar adem hapte.

Jou. Voor eeuwig.

Maar omdat ik dat niet kon zeggen, ging ik hijgend door: ‘Sneller. Harder.’

Hij boog zijn hoofd en verving zijn hand door zijn mond, om me te likken terwijl hij het ritme weer oppakte. Mijn nagels duwden in zijn rug en net toen ik over het randje wilde gaan, bewoog hij weer langzamer.

Ik schreeuwde bijna van frustratie.

Sneller. Langzamer. Sneller. Langzamer.

Rhys leek het precies te weten als ik op het punt stond te komen, en hij paste zijn snelheid aan, totdat ik steeds op het randje zat en een smekend en druppelend hoopje was. Eindelijk, na wat wel als een eeuwigheid voelde, kreunde hij en stootte hij hard in me, waarbij zijn mond de mijne claimde en hij me zo hard neukte dat de bank krakend over de vloer schoof.

Lichtjes explodeerden achter mijn ogen. Ik kromde mijn rug en mijn kreun werd ingeslikt door zijn kus toen nog een orgasme door me heen scheurde en me uitgeput achterliet.

Rhys kwam meteen na me, zijn lichaam trillend, en we vielen in elkaars armen, onze ademhaling één.

Ik hield van de seks met hem, maar ik hield nog meer van de stille momenten erna.

‘Nog een keer.’ Ik sloeg mijn ledematen om hem heen, want ik wilde onze cocon nog niet verbreken. *Nog een beetje meer tijd.*

‘Onverzadigbaar,’ fluisterde hij terwijl hij het puntje van zijn neus over mijn nek en kaaklijn liet glijden.

Ik glimlachte om de herinnering aan onze middag in het hotel. De laatste keer dat we samen oprecht gelukkig waren, voordat alles mis was gegaan.

‘Dat vind je leuk,’ zei ik.

‘Ja, Prinses, dat klopt.’

Het uur daarna brachten we zo door, samen klimmend en vallend.

Het was perfect, net zoals al onze gestolen momenten samen perfect waren geweest. We neukten hard en snel, en bedreven langzaam en heerlijk de liefde. We deden alsof dit ons leven was en niet maar een kort moment ervan, en ik deed alsof mijn hart nog steeds in mijn borst klopte, ook al lag het gebroken aan onze voeten.

‘Er is geen andere manier, Uwe Hoogheid.’ Ik zag sympathie in Elins ogen flikkeren voordat die verdween en ze weer een harde blik kreeg. ‘Het moet.’

‘Nee.’ Ik schudde mijn hoofd en voelde de klauwen van ontkenning diep in mijn huid dringen. ‘Het is te snel. Het gaat prima met hem. De dokters zeiden...’

‘De dokters zeiden dat hij wel herstelt... deze keer. Feit is dat Zijne Majesteit al twee keer in één jaar in het ziekenhuis is opgenomen. We kunnen een derde opname niet riskeren.’

‘We kunnen hem minder werk geven,’ zei ik wanhopig. ‘Zijn assistenten meer papierwerk laten doen en vergaderingen laten bijwonen. Hij kan nog steeds koning zijn.’

Elin wierp een blik op Markus, die in de hoek stond met een grimmigere blik dan ik ooit in zijn ogen had gezien.

‘We hebben dit na zijn eerste ziekenhuisopname met Zijne Majesteit besproken,’ zei hij. ‘Hij heeft gezegd dat hij zou aftreden als hij een tweede keer zou instorten.’

Ik kon me vaag herinneren dat mijn grootvader zoiets had gezegd in de weken na zijn eerste hartaanval, maar ik was zo gefocust geweest op Nikolais troonafstand dat de gevolgen daarvan niet tot me waren doorgedrongen.

‘Ik realiseer me dat dit misschien niet het beste moment is om het erover te hebben,’ zei Elin, met opnieuw wat sympathie in haar ogen. ‘Maar het gaat weer beter met Zijne Majesteit en we moeten onmiddellijk met de voorbereidingen beginnen.’

‘Vorbereidingen.’ Er zakte iets vreselijks in mijn buik, dat zich begon te verspreiden, in mijn borst, mijn nek, mijn armen en mijn benen, waardoor ik van binnenuit verdoofd raakte.

Elin en Markus wisselden weer een blik.

‘Ja,’ zei Elin. ‘Vorbereidingen op jouw kroning tot koningin.’

Ik had gedacht dat ik meer tijd had, samen met Rhys, en om het parlement te overtuigen de Koninklijke Huwelijkswet af te schaffen, maar die tijd had ik niet. Mijn tijd was op.

‘Kun je je Costa Rica nog herinneren?’ Rhys’ lippen raakten de mijne terwijl hij sprak. Hij lag boven op me en zijn krachtige lichaam slokte het mijne bijna op, maar hij leunde op een arm op de bank, zodat hij me niet plette.

‘Hoe kan ik dat vergeten?’ Het was een van de gelukkigste herinneringen van mijn leven.

‘Je vroeg of ik ooit verliefd was geweest. Ik zei nee.’ Hij drukte een zachte kus op mijn mond. ‘Vraag me dat nog een keer, Prinses.’

Mijn longen knepen samen. *Haal adem.*

Maar dat was lastig als alles pijn deed tot een punt waarop ik niet eens meer wist wat géén pijn deed. Mijn hart, mijn hoofd, mijn ziel.

‘Dat kan ik niet.’ Ik dwong mezelf om Rhys weg te duwen.

Mijn huid huiverde meteen door de afwezigheid van zijn warmte en kleine rillingen trokken door mijn lichaam toen ik van de bank opstond en naar de badkamer liep. Ik maakte mezelf schoon en trok mijn kleren met trillende handen recht terwijl zijn blik door de open deur een gat in mijn rug brandde.

‘Waarom niet?’

‘Daarom.’ *Vertel het hem. Vertel het hem gewoon.* ‘Ik word koningin.’

‘Dat wisten we al.’

‘Je begrijpt het niet.’ Ik waste mijn handen en keerde terug naar de kamer, waar ik hem eindelijk weer kon aankijken. Zijn gezicht stond gespannen en ik zag diepe lijnen tussen zijn wenkbrauwen. ‘Ik bedoel niet op een dag. Ik bedoel dat ik over negen maanden koningin word.’

Rhys verstijfde.

‘En dat is niet alles.’ Ik kon bijna niet praten langs de brok in mijn keel heen. ‘Vanwege de Koninklijke Huwelijkswet moet ik...’

‘Niet zeggen.’ Zijn stem kwam er zo stilletjes uit dat ik hem bijna niet hoorde.

‘Ik moet voor mijn kroning trouwen of me op zijn minst verloven.’ Ik zou al genoeg negatieve reacties krijgen op het feit dat ik de kroon zo snel zou overnemen. *Je hebt alle politieke goodwill nodig die je maar kunt krijgen*, had Markus gezegd. Ik haatte het, maar hij had wel gelijk. ‘Ik...’

‘Niet. Zeggen. Verdomme.’

‘Ik trouw met Steffan. Hij is al akkoord gegaan.’

Het was geen huwelijk uit liefde, maar een politiek contract. Niets meer, niets minder. Markus had gisteren contact opgenomen met de Holsteins en ze een geheimhoudingsverklaring laten tekenen voordat hij met het voorstel kwam. Een paar uur later waren ze akkoord gegaan. Dat was allemaal zo snel gebeurd dat mijn hoofd tolde.

Ineens had ik een verloofde, theoretisch gezien tenminste. Volgens het contract zou Steffan officieel volgende maand een aanzoek doen, nadat alle heisa rond mijn grootvaders ziekenhuisopname zou zijn afgenomen. Als een bonus zou de verloving ook nog eens alle beschuldigingen tegen Rhys en mij laten verdwijnen, iets waar Elin niet zo subtiel op had gewezen.

Rhys stond op van de bank. Hij had zijn kleren al rechtgetrokken. Helemaal in het zwart. Een zwart shirt, zwarte broek, zwarte laarzen, zwarte uitdrukking.

‘Echt niet, verdomme.’

‘Rhys, het is al gebeurd.’

‘Nee,’ zei hij ronduit. ‘Wat heb ik je in het prieel nou gezegd, Prinses? Ik zei dat vanaf dat moment geen enkele man je nog zou aanraken, en dat meende ik. Je gaat zeker niet trouwen met iemand anders. We hebben negen maanden. We verzinnen er wel iets op.’

Ik wilde ja zeggen. Ik wilde egoïstisch zijn en meer tijd met hem stelen, maar dat zou tegenover ons allebei niet eerlijk zijn.

Ik had Rhys al drie jaar gehad. Het werd tijd om hem los te laten.

Ik zou niet meer egoïstisch zijn.

‘En stel dat ik met iemand anders wil trouwen?’

Rhys’ neusvleugels trilden. ‘Lieg niet tegen me. Je kent Steffan nauwelijks. Je bent maar op drie dates met hem geweest, verdomme.’

‘Een koninklijk huwelijk draait er niet om dat je de ander kent. Het gaat erom of je bij elkaar past en het feit is dat hij bij me past en jij niet.’ Ik had gehoopt dat Rhys de wankeling in mijn stem niet zou horen. ‘Bovendien hebben Steffan en ik de rest van ons leven nog om elkaar te leren kennen.’

Er trok een rilling door zijn lichaam en ik zag de pijn over zijn gezicht flitsen, zo ruw en oprecht dat ik die pijn in mijn ziel voelde.

‘Ik ben de kroonprinses en zo moet ik me ook gedragen,’ zei ik terwijl ik mezelf elke seconde meer haatte. ‘Op alle gebieden van mijn leven. Ik kan niet met een bodyguard samen zijn. Ik...’ Tranen knepen mijn keel dicht, maar ik wurmde de woorden erlangs. ‘Ik hoor bij een hertog te zijn. Dat weten we allebei.’

Rhys kromp ineen. Eén kleine beweging, maar die zou me voorgoed bijblijven.

‘Dus, het is klaar tussen ons. Zomaar.’ Dat kwam er laag en gevaarlijk uit, met een randje pijn.

Nee, niet zomaar. Je zult nooit weten hoe erg mijn hart nu breekt.

‘Het spijt me,’ fluisterde ik.

Kon ik hem maar vertellen dat ik nog nooit gelukkiger was geweest dan bij hem.

Maar ‘het spijt me’ waren de enige woorden die ik mocht zeggen.

Alle emoties verdwenen uit Rhys’ ogen totdat ik naar een stalen muur keek, die nog harder en behoedzamer was dan toen ik hem voor het eerst had ontmoet.

‘Nee, Uwe Hoogheid,’ zei hij. ‘Het spijt mij.’

Hij liep weg.

De ene minuut was hij er. De volgende was hij weg.

Ik stortte in toen mijn knieën het begaven en ik viel op de vloer terwijl warme tranen over mijn wangen rolden en van mijn kin drupten. Mijn borst bewoog zo snel op en neer dat ik het idee had dat ik niet genoeg zuurstof in mijn longen kreeg. Op dat moment wist ik zeker dat ik daar op de vloer van het ziekenhuis zou sterven, op een paar meter van de beste dokters en verplegers in het land. Maar zelfs zij zouden niet kunnen maken wat ik net had gebroken.

‘Je moet verhuizen.’

‘Pardon?’

‘Je huis. Dat is een beveiligingsnachtmerrie. Ik weet niet wie de locatie heeft goedgekeurd, maar je zult moeten verhuizen.’

‘Ben je ooit verliefd geweest?’

‘Nee. Maar ik hoop dat op een dag wel te zijn.’

‘Slaap lekker, Prinses.’

‘Slaap lekker, meneer Larsen.’

Flarden van herinneringen drongen mijn hoofd binnen en ik drukte mijn gezicht in de deken die over de bank lag, om zo mijn gesnik te dempen.

‘Uwe Hoogheid?’ Elins stem drong door de deur heen, gevolgd door een klop. ‘Mag ik binnenkomen?’

Nee. Ik wil je liever nooit meer spreken.

Maar ik had verantwoordelijkheden waar ik aan moest voldoen en een verloving te plannen.

Ik onderdrukte mijn gesnik totdat het helemaal weg was.

Diepe, gecontroleerde ademhalingen. Hoofd omhoog. Gespannen spieren. Dat was een truc die ik had geleerd en die de afgelopen jaren nogal eens van pas was gekomen.

‘Eén moment,’ zei ik nadat ik mezelf onder controle had gekregen. Ik stond op en plensde wat water in mijn gezicht voordat ik mijn haren en kleren fatsoeneerde. Ik opende de deur, mijn rug recht. ‘Wat is er?’

Als Elin al zag dat mijn ogen of neus rood waren, dan zei ze dat niet. ‘Ik zag meneer Larsen weggaan.’

Mijn kin trilde een korte tel voordat ik mijn lippen op elkaar perste. ‘Ja.’

‘Het is dus klaar.’ Ze keek me onderzoekend aan.

Ik knikte kort.

‘Mooi. Het is het juiste om te doen, Uwe Hoogheid,’ zei ze op een zachtere toon dan ik van haar gewend was. ‘Dat zul je wel zien. Goed.’ Ze was weer haar strenge zelf. ‘Zullen we de plannen voor het aanzoek van Lord Holstein bespreken?’

‘Oké,’ zei ik leeg. ‘Laten we de plannen van het aanzoek bespreken.’

HOOFDSTUK 41

Rhys

Mijn eerste slok alcohol brandde. De tweede ook. Tegen de tijd dat ik de helft van de fles whisky achter de kiezen had, stopte het brandende gevoel echter en voelde ik me verdoofd – het beste waar ik op had kunnen hopen.

In de twee dagen nadat Bridget het tussen ons had afgekapt, was het bergafwaarts met mij gegaan. En hard ook. Ik had mijn hotelkamer niet verlaten sinds ik terug was van het ziekenhuis, deels omdat ik geen plek had waar ik heen kon gaan en deels omdat ik geen zin had om met de paparazzi te dealen. Ik had al genoeg problemen aan mijn hoofd; ik had geen zin om ook nog eens aangeklaagd te worden voor lichamelijk geweld.

Ik zette de fles aan mijn lippen en keek naar de Daily Tea. Gisteren had het ziekenhuis Edvard ontslagen en nu de koning geen gevaar meer liep, was de pers weer overgegaan op de speculaties over Bridget en mij.

Ze moesten eens weten.

De whisky gleed door mijn keel en verzamelde zich in mijn maag.

Ik zou de show eigenlijk moeten uitzetten, omdat de helft van de shit die ze verzonnen onzin was, zoals dat Bridget en ik een orgie met een zekere popster in Zuid-Frankrijk hadden gehad, maar hoe masochistisch het ook was, de filmpjes van haar vormden de enige manier waarop ik haar nog kon zien.

Ik was niet verslaafd aan alcohol, nog niet, maar ik was wel verslaafd aan Bridget en aangezien ik haar niet meer had, vertoonde ik afkickverschijnselen.

Klamme huid, misselijkheid, moeite om te slapen. O ja, en een enorm gat ter grootte van Alaska in mijn borst. Dát stond niet op de AA-website.

Ik kan niet met een bodyguard samen zijn. Ik hoor bij een hertog te zijn.

Dagen later en die herinnering sneed nog dieper dan een kartelmes. Bridget had die woorden niet gemeend. Dat wist ik. De woorden waren wreed en zij was allesbehalve wreed. Maar de woorden weerspiegelden wel mijn twijfels – over dat ik niet goed genoeg was en ze beter verdiende – te erg om er niet door geraakt te worden.

Ik had de bodem van de fles bereikt en ik gooide hem vol walging opzij. Ik haatte mezelf dat ik zo diep was gezakt dat ik alcohol dronk en ik haatte

mezelf nog meer vanwege de manier waarop ik Bridget had achtergelaten.

Ik was weggelopen toen de woede en de pijn alles over hadden genomen, en ik had er al spijt van gehad nog voordat ik in de lobby was.

Ze had gedaan wat ze dacht dat ze moest doen en dat brak mijn hart, verdomme, maar dat was niet haar schuld.

Op dat moment verscheen er op tv een beeld van Bridget die het ziekenhuis verliet met de koning en haar broer. Ze was elegant en netjes gekleed, zoals altijd, maar haar glimlach zag er leeg uit terwijl ze naar de pers zwaaide. Eenzaam en verdrietig, twee dingen waarvan ik nooit wilde dat ze die was.

Mijn borst brandde, en dat kwam niet door de whisky. Tegelijkertijd voelde ik iets in me verharder: vastberadenheid.

Bridget was niet gelukkig. Ik was niet gelukkig. En het werd verdomme tijd dat ik daar iets aan ging doen.

Het kon me niets schelen wat de wet zei. Ze ging niet trouwen met Steffan. Als het moest zou ik alle ministers in het parlement opzoeken en ze dwingen de wet te herzien.

Iemand klopte op de deur. 'Schoonmaakdienst.'

Ik rechte mijn rug toen ik die bekende stem hoorde.

Twee tellen later gooide ik met een frons de deur open. 'Wat de fuck doe jij hier?'

Christian trok een wenkbrauw op. 'Is dat hoe je je baas begroet?'

'Rot op.'

Hij lachte, maar zonder humor. 'Charmant als altijd. Laat me nu maar binnen zodat we je rotzooi kunnen opruimen.'

Ik klemde mijn kaken op elkaar en stapte opzij, waarbij ik onmiddellijk spijt kreeg van deze dag, deze week en mijn hele verdomde leven.

Hij liep naar binnen en zijn blik viel op mijn half uitgepakte koffer en de restanten van mijn roomservice-avondeten op de salontafel voordat hij de lege whiskyfles zag. Een verbaasde uitdrukking verscheen op zijn gezicht voordat hij zich herpakte.

'Nou, dit is triest,' zei hij. 'Je bevindt je in het beste hotel van Athenberg en je hebt niet eens de filet mignon besteld?'

Vanbuiten leek Christian de stereotiepe charmante, goedaardige playboy die hij voorgaf te zijn. Ook al was hij nog maar eenendertig, hij had door kunnen gaan voor midden tot eind twintig en daar maakte hij gebruik van ook. Iedereen die naar zijn knappe gezicht en zijn op maat gemaakte

Italiaanse pakken keek, onderschatte hem. Ze realiseerden zich niet dat hij een wolf in dure kleding was, tot het te laat was.

‘Wat doe je hier, Harper?’ herhaalde ik.

Ik wist natuurlijk wel wat hij kwam doen. Vorige week had hij me aan de telefoon al uitgeoeterd toen het nieuws van Bridget en mij bekend werd, maar ik had niet verwacht dat hij zo snel hiernaartoe zou vliegen terwijl Magda nog steeds werd vermist.

Ik had beter moeten weten, wat maar weer bewees hoe erg ik er niet bij was met mijn hoofd – door Bridget. Ik kon niet helder nadenken. Het enige waar ik aan kon denken was waar ze was, met wie ze was en hoe het met haar ging.

Het maakte niet uit dat ze laatst mijn hart eruit had getrokken. Als iemand mijn prinses op wat voor manier dan ook kwetste – fysiek, mentaal of emotioneel – dan zou diegene daarvoor boeten.

‘Doe eens een gokje.’ Christian leunde tegen het aanrecht en kwam onverschillig over, maar zijn harde blik vertelde iets anders dan zijn nonchalante houding. ‘Je cliënt, Larsen. Een toekomstige koningin.’

‘Dat zijn geruchten van roddelbladen en ze is mijn cliënt niet meer.’ *Ik had nog wat te drinken nodig.*

Ik begreep nu waarom mensen voor troost naar de drank grepen. Alcohol vulde een deel van je dat je was verloren, of gaf je tenminste die illusie.

‘Je vergeet iets. Ik weet het altijd als je liegt.’ Christians stem was een paar decibel gezakt. Zijn woede brandde koud, niet heet, en pas als hij kalm werd, sloegen mensen op de vlucht. ‘En zelfs al wist ik dat niet, denk je dan niet dat ik de situatie zelf zou onderzoeken? Ik kan je ontslaan voor wat je hebt gedaan.’

‘Ontsla me dan.’ Ik had genoeg geld gespaard om het een lange tijd uit te houden en het vooruitzicht om bodyguard van iemand anders dan Bridget te worden sprak me niet bepaald aan.

Het idee zette zich vast in mijn hoofd.

‘Weet je wat? Ik neem zelf wel ontslag.’

Christian staarde naar me. ‘Zomaar.’

‘Zomaar.’ Ik perste mijn lippen op elkaar. ‘Ik heb het verpest en het spijt me, maar ik wil geen bodyguard meer zijn.’

Hij tikte met zijn vingers op de kast. Kijkend. Nadenkend. ‘Ik ga ervan uit dat het klaar is tussen jou en de prinses, gezien de geruchten die ik over haar en Steffan Holstein heb gehoord. Een verloving.’

Een lage grom trok door mijn keel, die hij negeerde.

‘Waarom ben je nog hier, Larsen? Levend als een kluizenaar en aan de dránk.’ Hij trok zijn bovenlip van walging op. Christian was in het bezit van een van de uitgebreidste en zeldzaamste drankcollecties van heel de VS. Hij had niets tegen drank, maar ik vermoedde dat hij wel iets had tegen de manier waarop ik die nuttigde. ‘Jij drinkt niet.’

‘Blijkbaar wel.’

‘Het wordt tijd om te gaan. Ik zeg dit niet als je baas, maar als een vriend. Dit...’ Hij gebaarde de kamer rond, ‘is triest. Bovendien duurt het niet lang voordat je visum verloopt. Het heeft geen zin om het nog langer te rekken.’

Ik was in Eldorra met een visum, dankzij mijn voormalige contract bij het paleis, maar aan het einde van de maand zou dat verlopen nu ik niet meer voor de koninklijke familie werkte.

‘Je bent mijn baas niet meer,’ zei ik kil. ‘Ik ga weg wanneer ik dat wil.’

‘Jezus christus, wat is er met je gebeurd? Gebruik je hoofd, Larsen,’ snauwde Christian. ‘Dat op je schouders, niet tussen je benen. Of is hare koninklijke poesje zo goed dat...’

Een snauw scheurde door mijn borst. Hij kreeg de rest van zijn zin er niet uit voordat ik in twee stappen aan de andere kant van de kamer stond en hem tegen de muur had gekwakt.

‘Praat nog een keer zo over haar en ik voer je je tanden.’

Christian leek niet onder de indruk van me te zijn, ook al stond ik op het punt om zijn gezicht in elkaar te slaan. ‘Dat heeft je nooit eerder dwarsgezeten. En voorzichtig met dit pak. Dat heb ik net speciaal laten maken.’

‘Je hebt de afgelopen jaren veel voor me gedaan.’ De sfeer was gevaarlijk geladen, zo erg zelfs dat ik de spanning kon proeven. Ik snakte naar een gevecht en misschien kon hij me dat wel geven. ‘Maar als je niet oppast met wat je zegt, is dit het einde van onze vriendschap.’

Hij bekeek me met een scherpe blik. ‘Nounou.’ Zijn toon klonk licht verbaasd. ‘Ik had nooit gedacht dit mee te maken. Rhys Larsen, verliefd.’

Verliefd.

Ik was nog nooit verliefd geweest. Ik had nog nooit verliefd willen zijn. Shit, ik wist niet eens wat liefde was. Dat was altijd iets waarover ik had gehoord, niet iets wat ik had ervaren, totdat ik een vrouw had ontmoet die mijn muren had afgebroken zoals niemand ooit eerder had gedaan. Iemand die gek was op regen, dieren, chocolade-ijs met stukjes en rustige avonden.

Iemand die al mijn littekens en lelijke plekken zag en me nog steeds haar liefde waard vond, en op de een of andere manier vulde ze de gaten in een ziel waarvan ik nooit had gedacht dat die weer heel kon worden.

Ik wist misschien wel niet wat liefde was, maar ik wist wel dat ik verliefd was op Bridget von Ascheberg, tot het punt waarop zelfs ik, de man die er zo goed in was zichzelf al het goede in het leven te ontfeggen, dat niet kon ontkennen.

Dat besef raakte me als een kogel in mijn borst en ik ontspande mijn greep op Christian.

‘Je ontkent het niet,’ zei hij. Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik heb niks tegen de liefde, behalve dan dat ik die saai en absoluut onnodig vind. Verliefde mensen zijn de meest onuitstaanbare mensen op aarde.’ Hij wierp een afkeurende blik op een stofje op zijn pak voordat hij het eraf veegde. ‘Maar als dat is wat je wilt, ga er dan voor. Alleen niet met de prinses.’

‘Mijn persoonlijke leven gaat je niets aan.’

Zijn blik werd meelevend en ik voelde opnieuw de drang om hem te slaan. Dat was een goede samenvatting van onze gestoorde vriendschap. Een van ons wilde de ander op sommige momenten vermoorden. Dat was al zo toen we elkaar in Tanger hadden ontmoet, waar ik hem had gered van een langzame, pijnlijke dood door een warlord die hij boos had gemaakt.

Op sommige momenten, zoals nu, wenste ik dat ik hem aan de warlord had overgelaten.

‘Verlaat Eldorra. Nu. Voordat de situatie nog erger wordt,’ zei Christian. ‘Hoeveel omwegen je ook neemt, je verhaal heeft maar één einde. Hou er nu mee op, voordat je er te diep in zit en je er niet meer uit kunt komen.’

Te laat. Ik zat er al te diep in.

‘Ga weg,’ zei ik.

‘Je denkt dat ik harteloos ben, maar ik probeer je te helpen. Zie dat maar als mijn terugbetaling voor Tanger.’

‘Ga. Weg.’

‘Je wilt dit echt doen.’ Dat was geen vraag.

‘Laat mij me maar druk maken om wat ik ga doen.’

Christian zuchtte. ‘Als je echt vastberaden bent om op deze weg te blijven, dan heb ik iets wat je misschien wel interessant vindt. Ik heb wat onderzoek gedaan nadat die hartverwarmende foto’s van jou en de prinses op zijn gedoken.’ Hij stak een hand in de zak van zijn jasje en haalde daar een kleine envelop uit. ‘Ik zou hier maar eens naar kijken. En snel ook.’

Ik nam de envelop niet aan. 'Wat is dit, verdomme?'

Vertrouw het nooit als Christian Harper je iets geeft. Dat zou ieders levensmotto moeten zijn.

Maar niets had me kunnen voorbereiden op wat hij nu ging zeggen.

'De identiteit van je vader.' Hij was even stil. 'En van je broer.'

HOOFDSTUK 42

Phys

Het was grappig hoe één moment je hele leven kon veranderen.

Het ene moment leefde mijn moeder nog, en toen niet meer.

Het ene moment leefden mijn teamgenoten nog, en het volgende moment werd alles aan stukken geblazen. Letterlijk.

Het ene moment kende ik mijn plaats in de wereld, een wereld die een tel later op zijn kop werd gezet door één stukje papier.

Gisteravond was op elke mogelijke manier een mindfuck geweest en terwijl ik naar het herenhuis voor me staarde twijfelde ik nog steeds of het wel een goed idee was om mijn broer een bezoekje te brengen. Er was niet zoveel beveiliging als ik had gedacht, hoewel het herenhuis wel in een van de veiligste buurten van Athenberg stond.

Tot nu toe waren de enige broers die ik had gehad de mannen van mijn SEAL-unit. Het idee om een echte broer te hebben? Om eerlijk te zijn deed dat gekke dingen met me.

Ik liep naar de voordeur en klopte terwijl mijn huid jeukte van afwachting.

Christian was die ochtend weggegaan. Dit was zijn kortste reis in de geschiedenis van internationale reizen, maar hij had wat problemen in de VS waar hij mee moest dealen, dus ik nam het hem niet kwalijk.

Het was wel echt iets voor hem om zo'n bom te laten vallen en dan weg te gaan.

Mijn broer deed bij de tweede keer kloppen open. Als het hem al verbaasde om me onaangekondigd op een donderdagmiddag op zijn stoep te zien staan, dan liet hij dat in ieder geval niet merken.

‘Hallo, meneer Larsen.’

‘Hallo, broer.’ Ik deed geen moeite om eromheen te draaien.

Andreas’ lach verdween. Hij bestudeerde me een lang moment voordat hij de deur verder openhield en opzijstapte.

Ik liep naar binnen en mijn schoenen piepten op de glanzende marmeren vloer. Op een paar witte elementen na was het hele huis in grijze kleuren ingericht. Lichtgrijze muren, grijze meubels, grijze kleden. Het was net alsof ik in een dure regenwolk was gestapt.

Andreas woonde technisch gezien nog steeds in het paleis, maar de afgelopen weken was hij vaker in zijn privéhuus te vinden geweest.

Hij leidde me naar de keuken, waar hij twee koppen thee inschonk en mij er een van gaf.

Ik nam de kop niet aan. Ik was niet gekomen om thee te drinken.

‘Je wist het.’ Ik kwam meteen ter zake.

Hij leek gekwetst te zijn toen ik de thee niet aannam en met een frons zette hij de kop op het aanrecht neer. ‘Ja.’

‘Waarom heb je verdomme niks gezegd?’

‘Waarom denk je, meneer Larsen? De wereld denkt dat ik een prins ben. Ik ben ook een prins. Geloof je nou echt dat ik dat op het spel zou zetten om een band te vormen met een Amerikaanse bodyguard, die trouwens al onbeschoft tegen me is sinds onze eerste ontmoeting?’

Ik staarde Andreas aan. ‘Hoe ben je erachter gekomen?’

Toen Christian me de envelop met de naam van mijn vader en broer had gegeven, had ik die bijna weggegooid. Diep vanbinnen wist ik dat er alleen maar problemen zouden komen als ik die envelop zou openen. Maar uiteindelijk kon ik de drang niet weerstaan.

Twee namen.

Andreas von Ascheberg, mijn halfbroer.

Arthur Erhall, mijn vader.

Onze vader.

Ik was familie van de twee mensen die ik het meest haatte in heel Eldorra. Moet je nagaan.

Ik had een kort moment van walging gevoeld toen ik dacht dat Bridget en ik misschien familie van elkaar waren, maar Andreas was niet haar echte neef, goddank. Zijn vader was Erhall, niet haar oom.

Toch was ik niet bepaald blij toen ik achter de identiteit van mijn nieuwe familie was gekomen.

Andreas was een lange tijd stil. ‘Toen ik erachter kwam dat Nikolai afstand deed van de troon, maakte ik me... zorgen. Om Bridget. Ze heeft nooit veel om de troon gegeven en ik dacht niet dat ze erg veel van Eldorra hield. Ze bracht in ieder geval zoveel tijd buiten Eldorra door om die indruk te wekken. Ik dacht dat ze niet geschikt was om koningin te zijn.’

Prikkeldraad stak in mijn hart toen ik Bridgets naam hoorde.

Blond haar. Fonkelende ogen. Een glimlach die zelfs mijn koude, dode ziel kon verlichten.

Er waren maar drie dagen voorbijgegaan en ik miste haar al zo verdomd veel dat ik mijn rechterarm eraf zou hakken voor de kans om haar in het echt te zien. Maar ze was het paleis niet meer uit geweest sinds ze het ziekenhuis had verlaten. Waarschijnlijk had ze het te druk met het plannen van de verloving met Steffan.

Zuur drong mijn aderen binnen en ik dwong mezelf om te focussen op wat Andreas zei in plaats van mezelf weer te verliezen.

‘Ik realiseer me dat je geen hoge pet van me ophebt, maar ik heb het beste met het land voor. Eldorra is mijn thuis en het verdient een goede vorst.’

Ik snoof door zijn belediging. ‘Bridget zou een geweldige koningin zijn.’

‘Ja, nou, jij bent bevooroordeeld, hè?’ zei Andreas. ‘In de tijd dat ze in New York was, heb ik iemand onderzoek naar haar laten doen. Om erachter te komen waar ze met haar hoofd zat. Diegene vertelde me dat jullie... hecht leken. Hechter dan de gemiddelde bodyguard en cliënt.’

‘Bullshit. Ik zou het geweten hebben als iemand ons volgde.’

‘Je was afgeleid, en het was er niet een, maar meerdere.’ Andreas lachte om mijn donkere blik. Hoe de fuck had ik dat gemist? ‘Voel je niet schuldig. Ze waren er niet om haar pijn te doen. Alleen maar om informatie te vergaren. Ik was nieuwsgierig naar je, de bodyguard van wie mijn nicht zo in de ban leek te zijn, en dus heb ik mijn mensen onderzoek naar je achtergrond laten doen, inclusief je ouders.’ Zijn glimlach werd hard. ‘Je kunt je mijn verbazing wel voorstellen toen ik erachter kwam dat we dezelfde vader hebben. Kleine wereld.’

Zijn toon bleef luchtig, maar de manier waarop hij zijn kaken op elkaar klemde wekte de indruk dat dit hem meer dwarszat dan hij liet geloven.

Het verhaal was plausibel, behalve dan dat ik niet door had gehad dat we in die tijd werden gevolgd. Ik was inderdaad afgeleid geweest, maar ik had niet gedacht dat het zó erg was.

Ik dacht terug aan de voor mijn doen ongewone confrontatie met Vincent in Borgia, de lastminutevlucht naar Costa Rica en de duizenden kleine dingen die ik voordat ik Bridget kende nooit had gedaan.

Ik raak niet betrokken bij het persoonlijk leven van mijn cliënten. Ik ben hier om ervoor te zorgen dat je fysiek niks overkomt. Meer niet. Ik ben niet je vriend, vertrouweling of iets anders. Dit zorgt ervoor dat ik objectief kan blijven.

Ik wreef met een hand over mijn gezicht. *Fuck.*

‘Stel dat dat waar is. Leg dan eens uit hoe je een prins bent als je vader maar een lord is?’

Erhall. Van alle mensen moest het uitgerekend Erhall zijn.

Gal kwam omhoog in mijn keel bij de herinnering aan het feit dat we familie waren.

Andreas sloot kort zijn ogen. ‘Mijn moeder had een affaire met Erhall. Mijn vader, mijn echte vader, zelfs al was hij niet mijn biologische vader, wist dat niet totdat ze hem er vlak voor haar dood over vertelde. Zes jaar geleden, kanker. Ze wilde denk ik gaan met een zuiver geweten. Mijn vader vertelde mij er pas over vlak voor zijn dood, drie jaar geleden.’ Hij lachte kort. ‘Mijn familie kan tenminste geheimen mee het graf in nemen. Letterlijk.’

‘Weet Erhall ervan af?’

‘Nee,’ zei Andreas een beetje te scherp. ‘En dat gaat ook niet gebeuren. Mijn vader was degene die mij heeft opgevoed, niet Erhall. Mijn vader...’ Een schaduw verscheen op zijn gezicht voordat die weer verdween. ‘Hij was een goede man en hij hield genoeg van me om me als zijn eigen zoon te behandelen, zelfs nadat hij erachter was gekomen dat ik dat niet was. Erhall daarentegen is een huichelende onderkruiper.’

Ik snoof. Dan waren we het tenminste over één ding eens.

Andreas’ grijns keerde terug toen hij nog een slok thee had genomen. ‘Ik zal je een geheim verklappen. Ik wil de troon niet. Ik zou wel naar voren stappen als dat nodig was, maar ik heb veel liever dat iemand anders die rol vervult, zolang diegene maar geschikt is. De troon is een machtige plek, maar ook de kleinste kooi in het hele paleis.’

‘Dat is bullshit,’ gromde ik. ‘Je hebt je intenties al meerdere keren duidelijk gemaakt. De vergaderingen met de koning en de parlementsvoorzitter, het “behulpzame” bezoekje aan mijn gastenverblijf voor Nikolais bruiloft. Weet je nog?’

‘Bridget had een duwtje nodig,’ zei hij koeltjes. ‘Ik wilde zien of ze zou vechten voor de kroon, maar ik kwam ook terug omdat...’ Hij twijfelde een kort moment. ‘Ik wilde Erhall een kans geven. Om te zien of we op de een of andere manier een band hadden. Dat is waarom ik heb gevraagd of ik hem tijdens zijn vergaderingen mocht vergezellen, niet omdat ik koning wilde worden. En wat betreft het gastenverblijf: ik wilde jóú helpen. Ik ben geen idioot, meneer Larsen. Of moet ik je Rhys noemen, nu we allebei weten dat we broers zijn?’

Ik staarde hem kwaad aan en hij lachte.

‘Meneer Larsen dan,’ zei hij. ‘Ik wist dat er iets gaande was tussen jou en Bridget lang voordat dat nieuws naar buiten kwam. Ik had geen bewijs, maar ik zag het aan de manier waarop jullie naar elkaar keken. Het is een lastige beslissing, de liefde of je land. Nikolai heeft zijn keuze al gemaakt. Bridget, nou, zij ook. Maar voordat ze akkoord was gegaan om met Steffan te trouwen,’ het zuur in mijn aderen liep mijn maag in, ‘hadden jullie een kans. Ik wilde je een zetje geven. Je bent wel mijn broer en zij is mijn nicht. Twee van de weinige familieleden die ik nog heb. Zie dat maar als mijn goede daad van het jaar.’

‘Wat een liefdadigheid,’ zei ik, mijn sarcasme duidelijk hoorbaar. ‘Je zou heilig verklaard moeten worden.’

‘Lach maar zoveel je wilt, maar ik wilde jullie twee bij elkaar brengen omdat jullie overduidelijk zo verliefd zijn, zelfs als dat betekende dat ik koning moest worden in het geval dat Bridget afstand van de troon zou doen. Is dat geen opoffering?’

Het was inderdaad een opoffering, maar dat zou ik niet aan Andreas toegeven.

Mijn hoofd bonsde van de nieuwe informatie. De kans bestond dat Andreas me in de maling nam, maar mijn instinct vertelde me van niet.

‘Ik had haar bijna over onze vader verteld, weet je. Op Nikolais bruiloftsreceptie. Het maakt geen verschil voor de Koninklijke Huwelijkswet, aangezien de vorst of vorstin moet trouwen met iemand van wettelijk adellijke afkomst. Jij bent buiten het huwelijk geboren en nooit door Erhall erkend als zijn zoon – hij weet niet eens dat je zijn zoon bent – dus je bent geen geschikte kandidaat.’ Andreas dronk zijn kop leeg en zette die in de spoelbak. ‘Maar ze was al vertrokken van de receptie, en nog voordat ik met haar kon praten, waren de beschuldigingen al op de Daily Tea te zien.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘*C’est la vie.*’

Verdomme. Ik had gehoopt dat nu ik de zoon van een lord was...

‘Als het voor de wet niks uitmaakt, waarom zou je het haar dan vertellen?’ eiste ik.

‘Omdat ik een idee heb hoe dit nieuws toch van pas zou kunnen komen.’ Andreas glimlachte. ‘Misschien helpt het zelfs om Bridget terug te krijgen als je snel bent. Holstein is van plan volgende maand officieel een aanzoek te doen. Ik ben bereid om je te helpen...’

‘Maar?’ Er was altijd een maar bij dit soort spelletjes.

‘Maar je behandelt me niet meer als een vijand en meer als... nou, misschien niet als een broer, maar een vriendelijke kennis. We zijn namelijk wel de enige directe familie van elkaar, op onze liefvallige vader na.’ Er flikkerde iets op zijn gezicht voor het verdween.

‘Dat is alles.’ Achterdocht roerde zich in mijn buik. Dit leek te makkelijk.

‘Dat is alles. Graag of niet.’

Opeens bedacht ik iets. ‘Voordat ik antwoord geef, wil ik iets weten. Heb je ooit in mijn gastenverblijf ingebroken terwijl ik er niet was?’

Hij keek me vreemd aan. ‘Nee.’

‘De waarheid.’

Andreas rechte zijn rug en keek beledigd. ‘Ik ben een prins. Ik breek niet bij gastenverblijven in als een of andere dief.’ Dat laatste woord kwam er minachtend uit.

Ik perste mijn lippen op elkaar. Hij vertelde de waarheid.

Maar als hij niet de schuldige was, wie dan wel?

Het deed er niet toe, aangezien ik er niet meer woonde, maar het mysterie bleef aan me knagen.

Ik had echter belangrijker dingen om op te focussen.

Ik vertrouwde Andreas niet. Hij was vandaag dan misschien wel eerlijk en hij wilde misschien niet de kroon van Bridget stelen, maar dat betekende niet dat hij altijd eerlijk zou zijn.

Helaas had ik geen tijd of opties meer.

Ik hoop maar dat ik hier geen spijt van krijg.

‘Jouw idee,’ zei ik. ‘Ik luister.’

HOOFDSTUK 43

Bridget

Het paleis had Booth weer als mijn bodyguard aangewezen. Al sinds Rhys weg was, had ik een verschrikkelijk humeur, en de managers in het paleis leek het een goed idee als ik iemand had die ik kende en mocht om hem te vervangen.

Booth had twee weken geleden de rol overgenomen toen Edvard het ziekenhuis had verlaten, en ook al kon niemand Rhys vervangen, het was wel fijn om weer de glimlach op Booths gezicht te zien.

‘Net zoals vroeger, hè, Uwe Hoogheid?’ zei hij toen we in mijn kantoor op Elin en Steffan aan het wachten waren. Normaal gesproken had ik geen beveiliging bij me in het paleis, maar er gold een uitzondering bij afspraken met buitenstaanders.

Ik forceerde een lach op mijn gezicht. ‘Ja.’

Booth twijfelde en voegde er toen aan toe: ‘De afgelopen jaren is er veel veranderd. Ik ben meneer Larsen niet, maar ik zal mijn best doen.’

Een intense pijn trok door mijn borst toen ik Rhys’ naam hoorde. ‘Ik weet het. Ik ben blij dat je terug bent. Echt waar.’

En toch bleef ik maar denken aan donker haar, staalgrijze ogen, littekens en zeldzame glimlachjes.

Er was een tijd dat ik alles zou hebben gegeven om Booth weer als mijn bodyguard te hebben. In de weken na zijn vertrek had ik hem elke dag vervloekt omdat hij me alleen had gelaten met Rhys.

De onuitstaanbare, dominante, arrogante Rhys, die weigerde me op stoepen te laten lopen en elk bezoek aan de bar zag als een missie in oorlogsgebied. Rhys, die meer fronste dan hij lachte en meer discussieerde dan hij praatte.

Rhys, die een lastminutereis voor me had gepland zodat ik mijn bucketlist kon afvinken, ook al moest dat tegen zijn hele instinct als bodyguard ingegaan zijn, en die kuste alsof de wereld ten einde kwam en ik zijn laatste kans op verlossing was.

De pijn nam toe en trok naar mijn keel, mijn ogen, mijn ziel.

Hij was overal. In de stoel waar we hadden gezoend, het bureau waar we seks op hadden gehad, het schilderij waar we om hadden gelachen omdat de

schilder de wenkbrauw van de geportretteerde hoger en krommer had getekend dan de andere, waardoor ze permanent verrast keek.

Zelfs als ik het kantoor verliet, was hij er nog, altijd.

De deur ging open en ik kromde mijn hand om mijn knie om mezelf onder controle te krijgen terwijl Elin en Steffan binnenliepen.

‘Bedankt dat je bent gekomen,’ zei ik terwijl Steffan tegenover me ging zitten. Dit was de eerste keer dat ik hem zag sinds hij akkoord was gegaan met de verloving.

Hij glimlachte, een lach die bijna net zo geforceerd eruitzag als de mijne voelde. ‘Natuurlijk, Uwe Hoogheid. We zijn straks namelijk wel verloofd.’

Door de manier waarop hij dat zei vroeg ik me af of ik niet de enige was die tot deze verloving was gedwongen. Op onze eerste twee dates had hij behoorlijk gretig geleden, maar sinds hij terug was uit Preoria was hij afgeleid en afstandelijk geweest.

Ik dacht terug aan de spanning die ik had opgepikt tussen hem en Malin.

Het werd ongemakkelijk stil voordat Elin haar keel schraapte en een pen en notitieboek tevoorschijn haalde. ‘Mooi. Zullen we dan beginnen, Uwe Hoogheid? Bovenaan de lijst staat de tijd en plaats voor het aanzoek. Lord Holstein zal over drie weken een aanzoek doen in de Koninklijke Botanische Tuinen. Dat is een prima verwijzing naar jullie tweede date. We vertellen de pers dat jullie regelmatig contact hebben gehad terwijl hij in Preoria was, zodat het niet lijkt alsof het aanzoek uit het niets komt...’

En zo ging de vergadering door. Elins stem smolt samen met een stroom aan andere geluiden en Steffan zat met een rechte rug en een afwezige blik in zijn ogen op zijn stoel. Het voelde alsof ik bij een vergadering was over een fusie van twee bedrijven, wat ook wel een beetje klopte.

Precies het sprookje waar meisjes van dromen.

‘... jullie huwelijksreis,’ zei Elin. ‘Ideeën?’

Haar verwachtingsvolle blik trok me uit de plek in mijn gedachten waar ik naartoe was ontsnapt terwijl zij door was gegaan over interviews en outfits voor tijdens het aanzoek.

Ik knipperde. ‘Sorry?’

‘We moeten een locatie voor de huwelijksreis bepalen,’ herhaalde ze.

‘Parijs is een klassieke optie, maar wel cliché. De Malediven zijn populair, maar te trendy aan het worden. We zouden iets unieks kunnen kiezen, misschien Midden- of Zuid-Amerika. Brazilië, Belize, Costa Rica...’

‘Nee!’

Iedereen schrok door mijn kreet. Booths ogen werden groot en Elin fronste afkeurend. Alleen Steffan bleef uitdrukingsloos kijken.

‘Nee, niet Costa Rica,’ herhaalde ik, kalmer deze keer, terwijl mijn hart tekeerging. ‘Alles, behalve daar.’

Ik ging nog liever op huwelijksreis naar Antarctica in niets anders dan een bikini.

Costa Rica was van mij en Rhys. Van niemand anders.

Nummer vier op de bucketlist.

Ben je ooit verliefd geweest?

Nee. Maar ik hoop dat op een dag wel te zijn.

Kijk omhoog, Prinses.

Een vertrouwd en brandend gevoel pulseerde achter mijn ogen en ik dwong mezelf om erdoorheen te ademen.

‘Het is toch nog te vroeg om het over een huwelijksreis te hebben.’ Mijn stem klonk ver weg, alsof ik in een droom sprak. ‘We zijn nog niet eens officieel verloofd.’

‘We willen zo snel mogelijk alle details besproken hebben. Het is niet niks om in hetzelfde jaar een koninklijk huwelijk én een kroning te plannen,’ zei Elin. ‘De pers wil het antwoord ook weten.’

‘Laten we eerst het aanzoek gehad hebben.’ Mijn toon duldde geen tegenspraak. ‘De pers kan wel wachten.’

Ze zuchtte, haar lippen zo op elkaar geperst dat ik bijna bang was dat ze zo zouden blijven staan. ‘Ja, Uwe Hoogheid.’

Na een uur was de vergadering eindelijk voorbij en haastte Elin zich weg naar een vergadering met mijn grootvader. Het ging goed met Edvard na zijn ziekenhuisopname, maar we hadden het nog niet gehad over Rhys of wat er voor zijn hartaanval in zijn kantoor was gebeurd.

Ik vond het wel prima. Ik was er niet klaar voor om het daarover te hebben.

Ondertussen bleef Steffan in zijn stoel zitten. Hij tikte met zijn vingers op zijn benen en de afwezige blik in zijn ogen maakte plaats voor iets treurigs. ‘Kan ik je spreken, Uwe Hoogheid? Alleen?’ Hij wierp een blik op Booth, die naar mij keek.

Ik knikte en Booth glipte de kamer uit.

Zodra de deur dicht was, zei ik: ‘Je mag me Bridget noemen. Het zou vreemd zijn als we straks verloofd zijn en je me nog steeds Uwe Hoogheid noemt.’

‘Het spijt me. Dat is een gewoonte. Uwe... Bridget.’ Ongemak flitste over zijn gezicht voordat hij verderging: ‘Ik hoop dat dit de situatie niet te moeilijk maakt, maar ik wilde het met je hebben over eh, meneer Larsen.’

Elke spier spande zich. Als er één iemand was met wie ik het nog minder graag over Rhys wilde hebben dan met mijn grootvader, dan was het wel mijn toekomstige verloofde.

‘Ik zal niet vragen of de eh, beschuldigingen waar zijn,’ voegde Steffan er snel aan toe. Hij wist dat heus wel. Rhys’ frons tijdens onze eerste date, de gebroken bloempot in de Koninklijke Botanische Tuinen, de dag waarop hij ons in het hotel was tegengekomen... Ik zag dat de puzzelstukjes in zijn hoofd op hun plek vielen. ‘Het gaat me niets aan wat je voor onze... verloving deed, en ik weet dat ik niet je eerste keuze ben.’

Mijn wangen werden warm van schuldgevoel. Als we zouden trouwen, zou ik niet de enige zijn die vast kwam te zitten in een liefdeloos huwelijk. ‘Steffan...’

‘Nee, het is niet erg.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Dit is het leven waar we in zijn geboren. Mijn ouders zijn om politieke redenen met elkaar getrouwd en de jouwe ook.’

Dat was waar. Maar mijn ouders hadden wel van elkaar gehouden. Zij hadden geluk gehad, totdat dat geluk op was.

‘Je houdt niet van me en dat verwacht ik ook niet. We... Nou, we hebben elkaar maar een paar keer gesproken, hè? Maar ik geniet wel van je gezelschap en ik zal mijn best doen om een goede man te zijn. Misschien is dit niet het sprookje waarvan je hebt gedroomd, maar we zouden wel een goed leven samen kunnen hebben. Onze families zullen tenminste gelukkig zijn.’ Op de bittere ondertoon in zijn stem bij die laatste zin na klonk Steffan alsof hij iets opdreunde wat hij uit zijn hoofd had geleerd.

Ik bestudeerde hem terwijl hij naar het bureau staarde, zijn gezicht strak en zijn handen strak om zijn knieën, zijn knokkels wit.

Ik herkende die uitdrukking en houding. Tegenwoordig zat ik er altijd precies zo bij.

‘Is het Malin?’

Steffans hoofd schoot met een ruk omhoog en zijn uitdrukking leek net op die van een hert in het schijnsel van koplampen. ‘Pardon?’

‘De vrouw op wie je verliefd bent?’ vroeg ik. ‘Is het Malin?’

Steffans keel bewoog toen hij hard slikte. ‘Dat maakt niet uit.’

Vier woorden. Eén bevestiging van iets wat we allebei al wisten.

Geen van beiden wilden we dit. Onze harten behoorden andere mensen toe, en als we met elkaar zouden trouwen, zou dat comfortabel zijn, aangenaam misschien, het een-na-beste.

Maar het zou geen liefde zijn. Het zou nooit liefde zijn.

‘Ik geloof dat het er wel toe doet,’ zei ik zachtjes.

Steffan zuchtte diep. ‘Toen ik je op je verjaardagsgala ontmoette, was ik van plan om je het hof te maken,’ zei hij. ‘Je bent prachtig, maar toen in Preoria... Ze hielp mijn moeder terwijl die herstelde. We waren alleen in het huis, op mijn moeder na, en langzaam, zonder dat ik het doorhad...’

‘Werd je verliefd,’ maakte ik zijn zin af.

Hij glimlachte flauwtjes. ‘We hadden dat allebei niet zien aankomen. We konden elkaar eerst niet uitstaan. Maar ja, ik werd verliefd.’ De lach verdween. ‘Mijn vader is erachter gekomen en dreigde niet alleen om mij niet meer te steunen als ik de relatie niet zou beëindigen, maar ook om ervoor te zorgen dat Malin in Eldorra nooit meer werk zou vinden. Hij bluft niet. Niet wanneer er een relatie met de koninklijke familie op het spel staat.’ Steffan wreef met zijn hand over zijn gezicht. ‘Het spijt me, Uwe H... Bridget. Ik realiseer me dat dit erg ongepast is om te zeggen, gezien onze afspraak.’

‘Het is al goed. Ik begrijp het.’ Meer dan de meeste mensen zouden doen.

‘Ik had al zo’n gevoel.’

Ik bracht iets ter sprake wat me al sinds onze ontmoeting in het hotel dwarszat. ‘Als jullie samen waren, waarom spoorde ze je dan aan om mij uit te vragen?’

Verdriet flitste in zijn ogen. ‘In het hotel waren we voor de laatste keer samen,’ zei hij. ‘Mijn vader was teruggegaan naar Preoria en had haar als mijn moeders hulpje ontslagen, dus we moesten ergens heen gaan waar we niet... waar we alleen konden zijn. Ze wist van jou af, en van wat mijn vader van me verwachtte. Het was haar manier om ons te laten gaan.’

Ik probeerde me voor te stellen dat ik Rhys in de armen van een andere vrouw duwde en kromp ineen bij die gedachte.

Ik kende Malin nauwelijks, maar mijn hart deed pijn voor haar.

‘Het spijt me.’

‘Mij ook.’

Het werd even stil tussen ons voordat Steffan zijn keel schraapte en zijn rug rechtte. ‘Maar ik geniet wel van je gezelschap, Bridget. We zullen een geschikte match zijn.’

Een verdrietig lachje trok aan mij lippen. ‘Ja, inderdaad. Dank je, Steffan.’ Ik bleef in het kantoor achter nadat hij was weggegaan, starend naar de brieven op mijn bureau, het koninklijke zegel en de kalender aan mijn muur.

Drie weken tot het aanzoek.

Negen maanden tot mijn kroning.

Ik zag het allemaal al voor me. De jurk, de kerk, de eed, het gewicht van de kroon op mijn hoofd.

Ik kneep mijn ogen dicht. De muren kwamen van alle kanten op me af en mijn bloed gonsde in mijn oren, waardoor ik niets anders meer hoorde.

Ik was gewend geraakt aan het idee om koningin te worden. Ergens kon ik niet wachten om de rol op me te nemen en die naar de eenentwintigste eeuw te brengen. De monarchie had zoveel gedateerde tradities die niet meer logisch waren.

Maar ik had niet verwacht om al zo snel koningin te worden en ook niet om dat te doen zonder Rhys aan mijn zijde, al was het maar als mijn bodyguard.

De strenge, onwankelbare, humeurige en beschermende Rhys. Mijn steun en toeverlaat in de storm.

Haal adem, Prinses. Jij bent de toekomstige koningin. Laat ze je niet intimideren.

Ik vroeg me af of Rhys Eldorra al had verlaten en of hij zich ons over tien, twintig, dertig jaar nog zou herinneren.

Ik vroeg me af of hij aan Costa Rica, stormen in een prieel en luie middagen in een hotelkamer zou denken als hij mij op tv of in een tijdschrift zag, of dat hij zonder een sprankje nostalgie verder zou zappen en bladeren.

Ik vroeg me af of hij net zoveel aan mij dacht als ik aan hem.

‘Was je maar hier,’ fluisterde ik.

Mijn wens kaatste tegen de muren zweefde door de kamer, voordat die uiteindelijk in het niets vervaagde.

Uren later zat ik nog steeds in mijn kantoor, toen mijn grootvader me bezocht.

‘Bridget, ik wil graag met je praten.’

Ik keek op van de stapel brieven van burgers, mijn zicht wazig. Ik was er al mee bezig sinds mijn afspraak met Elin en Steffan en ik had Booth lang geleden al weggestuurd.

Werk was het enige wat me bezighield, maar ik had me niet gerealiseerd hoe laat het was. De late middagzon scheen door de ramen en creëerde lange schaduwen op de vloer. Mijn buik knorde van de honger. Ik had niet meer gegeten sinds mijn yoghurt en een appel van – ik wierp een blik op de klok – zeven uur geleden.

Edvard stond in de deuropening, zijn gezicht vermoeid, maar hij had meer kleur dan een paar dagen geleden.

‘Grootvader!’ Ik sprong overeind. ‘Je zou niet zo laat meer op moeten zijn.’

‘Het is nog niet eens etenstijd,’ gromde hij terwijl hij naar binnen liep en tegenover me ging zitten.

‘De dokters zeiden dat je rust nodig hebt.’

‘Ja, en ik heb de afgelopen twee weken genoeg rust gehad voor de rest van mijn leven.’ Hij stak zijn kin koppig naar voren en ik zuchtte. Er viel niet met hem te discussiëren als hij zo was.

Als Edvard één ding haatte, dan was het wel om niets te doen te hebben. Hij had veel minder werk, zoals de dokters hem hadden gezegd, maar omdat hij door zijn taken als koning de afgelopen jaren geen hobby had kunnen beginnen, verveelde hij zich nu dood. Iets wat hij mij en Nikolai continu liet weten.

‘Brieven van burgers?’ Hij bekeek de papieren op mijn bureau.

‘Ja, ik ben bijna klaar met de brieven van deze week.’ Ik zei maar niets over de achterstand bij het beantwoorden van de e-mails. Het leek erop dat de inwoners van Eldorra heel wat te zeggen hadden.

Ik vond het geweldig dat dit initiatief zo’n succes was, maar we zouden snel meer personeel moeten aannemen om het professioneler aan te pakken, in plaats van het als een nevenproject te blijven zien.

‘Er zijn een paar zaken die ik tijdens de volgende vergadering met de parlementsvoorzitter wil bespreken.’ Edvard vouwde zijn handen samen onder zijn kin en bestudeerde me. ‘Je doet het goed. Je houdt voet bij stuk, ook al probeert hij je te ondermijnen. Je bent de afgelopen maanden erg gegroeid.’

Ik slikte hard. ‘Dank je, maar ik ben jou niet.’

‘Natuurlijk niet, maar je moet mij ook niet proberen te zijn. Niemand zou ernaar moeten streven om iemand anders te zijn behalve zichzelf, en jij bent mij niet of iemand anders niet.’ Edwards uitdrukking verzachtte. ‘Ik weet

dat het overweldigend is, het vooruitzicht om koningin te worden. Wist je dat ik een wrak was, maanden voor mijn kroning?’

‘Echt waar?’ Ik kon mijn trotse, vorstelijke grootvader niet zenuwachtig voor me zien.

‘Ja.’ Hij lachte zachtjes. ‘De avond voor de ceremonie gaf ik over in de favoriete plantenpot van de douairière. Je had haar moeten horen schreeuwen toen ze het eh, cadeau zag dat ik voor haar had achtergelaten.’

Een lach borrelde op in mijn keel bij het beeld dat zijn woorden opriepen. Mijn overgrootmoeder was voor mijn geboorte gestorven, maar ik had gehoord dat ze een nogal felle vrouw was.

‘Het is normaal om je zo te voelen, maar ik heb het volste vertrouwen in je.’ Edvard tikte op het koninklijke zegel op mijn bureau. ‘Je kroning komt er eerder aan dan we hadden verwacht, maar je zult een goede koningin worden. Daar twijfel ik geen seconde aan.’

‘Ik ben nog niet eens klaar met mijn training,’ zei ik. ‘Nik heeft zijn hele leven getraind om koning te worden en ik ben nog maar een paar maanden bezig. Stel dat ik alles verpest?’

Ik voelde iets kouds door mijn rug trekken en ik drukte mijn hand tegen mijn knie om te voorkomen dat die zou trillen.

‘Niemand verwacht van je dat je perfect bent, ook al lijkt dat misschien wel zo,’ zei Edvard. ‘Ik geef toe dat een koning of koningin snel iets fout doet, maar je mág fouten maken, zolang je er maar van leert. Een leider zijn draait niet om technische kennis. Het draait om jóú, als persoon. Je compassie, je kracht, je empathie. Daar heb je allemaal genoeg van. Bovendien...’ Er verschenen rimpeltjes rond zijn ogen toen hij glimlachte, ‘is er geen betere manier om te leren dan om het gewoon te doen.’

‘Terwijl miljoenen mensen toekijken.’

‘Het is werk voor mensen die opbloeien onder druk,’ erkende hij.

Mijn lach klonk hees nadat ik een week niet had gelachen.

‘Denk je echt dat ik het kan?’ Onzekerheid knaagde aan me en ik deed mijn best om niet te denken aan wat mijn moeder in mijn plaats zou hebben gedaan. Hoeveel beter zij met alles zou zijn omgegaan.

‘Dat weet ik zeker. Je pakt de leiding al op tijdens de vergaderingen met de parlementsvoorzitter, door tegen Erhall in te gaan. Bovendien zijn de mensen gek op je.’ Edvard straalde zoveel zelfverzekerdheid uit dat hij me aan Rhys deed denken, die nooit had getwijfeld of ik wel iets kon.

Je hebt geen kroon nodig om koningin te zijn, Prinses.

God, wat miste ik hem. Meer dan ik ooit voor mogelijk had gehouden.

‘Ik ben er altijd voor je als je over iets wilt praten wat de kroon aangaat, maar dat is niet de reden waarom ik hier vandaag ben.’ Edvard bestudeerde me, zijn blik scherp ondanks het feit dat hij net uit het ziekenhuis was. ‘Ik wil het over jóú hebben, Bridget. Niet over de prinses.’

Ik raakte achterdochtig. ‘Hoezo?’

‘Je bent diep ongelukkig, liefje. Dat is al zo sinds ik het ziekenhuis heb verlaten.’ Een flauw lachje trok aan zijn lippen. ‘Ik ga er maar van uit dat het niet is omdat je er kapot van bent dat ik nog leef. Maar het lijkt erop dat de timing klopt met het vertrek van een zekere bodyguard.’

Het bureau voor me werd wazig voor mijn ogen, totdat ik knipperde. ‘Het gaat prima met me. Je had gelijk. Het werd tijd om er een einde aan te maken en Steffan zal een goede echtgenoot zijn.’

‘Lieg niet tegen me.’ Edwards stem klonk laag van autoriteit en ik kromp ineen. ‘Je bent mijn kleindochter. Ik weet wanneer je liegt en ik weet wanneer je ongelukkig bent. Op dit moment is dat allebei zo.’

Ik was zo verstandig daar niks over te zeggen.

‘Ik was, en ben nog steeds, van slag door je relatie met meneer Larsen. Die was roekeloos en de pers heeft er nog steeds genoeg over te zeggen, maar...’ Hij zuchtte diep, een geluid dat was gevuld met verdriet en medelijden. ‘Jij bent op de eerste plaats mijn kleindochter. Ik wil dat je gelukkig bent, meer dan wat dan ook. Ik dacht dat wat jullie hadden kortstondig was, maar gezien de manier waarop je als een zombie met een gebroken hart rondloopt, vermoed ik dat dat niet het geval was.’

Ik kneep mezelf onder het bureau om er zeker van te zijn dat ik niet droomde. De scherpe pijn bevestigde dat de zin ‘een zombie met een gebroken hart’ echt mijn grootvaders mond had verlaten.

Maar ook al was die zin niks voor hem, hij had wel gelijk.

‘Het maakt niet uit,’ zei ik terwijl ik aan Steffans woorden van eerder die dag dacht. ‘Het is te laat. Ik had een plan om de Koninklijke Huwelijkswet afgeschaft te krijgen voordat het een probleem zou worden, maar er is niet genoeg tijd.’

‘Negen maanden, als ik het me goed herinner.’

‘Drie weken tot het aanzoek,’ wees ik hem erop.

‘Mmm.’ Dat kwam er nogal suggestief uit.

Hij zei toch niet wat ik dacht dat hij zei? ‘Opa, jij wilde dat ik het uitmaakte met Rhys. Jij hebt me al die tijd aangespoord om met Steffan te

trouwen en...' Een slordige brok emotie kwam in mijn keel vast te zitten.
'En je kreeg een hartaanval toen ik weigerde.'

Hij keek verschrikt. 'Is dat wat je denkt?' Edvard rechte zijn rug, zijn blik plotseling intens. 'Bridget, die hartaanval kwam niet door jou of überhaupt door één ding. Die kwam door een ophoping van stress. Als iemand al schuld heeft, dan ben ik het, omdat ik niet luisterde naar jou en Nikolai.' Zijn gezicht betrok. 'Ik had minder moeten werken en dat deed ik niet. Mijn hartaanval kwam op een ongelukkig moment, maar die was niet jouw schuld. Begrijp je dat?'

Ik knikte en de brok aan emotie werd alleen maar groter, totdat die ook in mijn neus en oren zat. Mijn borst voelde te strak, mijn huid te warm en toen te koud.

'Ik geef jou niet de schuld van wat er is gebeurd. Helemaal niet,' zei hij. 'En als koning verbied ik je om jezelf de schuld te geven.'

Ik glimlachte flauwtjes op het moment dat er een warme traan over mijn wang gleed.

'O, lieverd.' Edvard zuchtte nog een keer diep. 'Kom hier.'

Hij spreidde zijn armen en ik liep om het bureau heen om hem te omhelzen, en ik ademde zijn vertrouwde en geruststellende geur van leer en Creed-parfum in. Mijn borst voelde voor het eerst sinds zijn hartaanval iets minder strak aan.

Ik had niet doorgehad hoe erg ik zijn vergeving nodig had, tot nu.

'Jij bent mijn kleindochter en ik wil dat je gelukkig bent.' Edvard knuffelde me stevig. 'We kunnen de wet niet overtreden, maar je bent een slimme meid en je hebt negen maanden. Doe wat je moet doen. Begrijp je wat ik zeg?'

'Ik geloof het wel,' fluisterde ik.

'Mooi.' Hij trok zich terug en kuste me op mijn voorhoofd. 'Denk na als een koningin. En vergeet niet: de beste heersers zijn degenen die zowel goedschiks als kwaadschiks te werk kunnen gaan.'

De beste heersers zijn degenen die zowel goedschiks als kwaadschiks te werk kunnen gaan.

Edwards woorden bleven na zijn vertrek nog lang hangen, en de late middagzon veranderde in het koele blauw van het schemerdonker.

Ik pakte mijn telefoon en dacht na over de gevolgen van wat ik wilde doen.

Ik had nog één optie achter de hand, maar ik had er niet aan gedacht omdat die manipulatief en achterbaks was, iets wat helemaal niet bij me paste.

Het was niet goedschiks óf kwaadschiks. Het was het equivalent van een nucleaire bom.

Maar ook al had ik theoretisch gezien negen maanden de tijd, ik respecteerde Steffan te veel om hem voor schut te zetten door het na zijn aanzoek uit te maken, mocht het me lukken om de Koninklijke Huwelijkswet afgeschaft te krijgen. Ik kon ook niet níét doorgaan met het aanzoek zonder daar een goede reden voor te hebben. Anders zou het paleis heel wat te verduren krijgen.

Ik had dus drie weken om Erhall, die me niet kon uitstaan, zover te krijgen een motie in te dienen waarvan bekend was dat hij ertegen was én om drie vierde van het parlement over te halen om een van de oudste wetten van het land af te schaffen.

De nucleaire bom was mijn enige haalbare optie.

Ik scrolde door mijn contacten tot ik bij de naam kwam die ik zocht. Ik twijfelde, met mijn duim boven het schermpje.

Wilde ik dit echt doen? Zou ik dan nog wel met mezelf kunnen leven?

Dit is het leven waar we in zijn geboren.

We hebben negen maanden. We verzinnen er wel iets op.

Schatje, die fase zijn we allang voorbij.

Ik belde het nummer. Hij nam meteen op.

‘Ik wil dat je iets voor me terugdoet.’ Ik sloeg de begroeting over en kwam meteen ter zake. Als iemand het kon waarderen om efficiënt te zijn, dan was hij het wel.

‘Ik verwachtte je telefoontje al.’ Ik kon Alex Volkovs glimlach praktisch zién door de telefoon, ijzig en humorloos. ‘Wat kan ik voor je doen, Uwe Hoogheid?’

HOOFDSTUK 44

Bridget

Ik was gek dat ik Alex om hulp had gevraagd. Hij datete dan misschien wel met Ava en hij was misschien iets minder een... psychopaat sinds ze vorig jaar weer samen waren, maar ik vertrouwde die man voor geen meter.

Ondanks zijn gebreken hield hij echt van Ava en hij was me iets verschuldigd nadat ik hem een zetje had gegeven vlak voordat ik naar New York was verhuisd. Als ik dat niet had gedaan, zou hij misschien nog steeds over haar aan het mokken zijn en iedereen om zich heen lopen terroriseren.

Ons telefoontje van vier dagen geleden was kort en bondig geweest. Ik had hem verteld wat ik wilde en hij had bevestigd dat hij dat kon regelen. Ik vertrouwde erop dat het hem zou lukken, want we hadden het hier wel over Alex, ook al had hij me geen datum gegeven en zat ik sindsdien al op hete kolen.

‘Uwe Hoogheid.’ Booth sprak op een zachtere toon dan normaal en zijn lichaam trilde van nerveuze energie terwijl we naar mijn kamer liepen. We waren net teruggekomen van een gelegenheid in het National Opera House en ik was zo afgeleid geweest door mijn plan dat ik hem niet had gevraagd waarom hij met me meeliep, terwijl hij normaal gesproken bij de ingang van het paleis afscheid van me nam.

‘Ja?’ Ik trok een wenkbrauw op toen Booth voorzichtig om zich heen keek in de lege gang. Hij was een goede bodyguard, maar hij zou een verschrikkelijke spion zijn.

‘Lees dit als je alleen bent.’ Hij duwde een stukje papier in mijn handen en ik kon hem bijna niet verstaan.

Ik fronste. ‘Wat...’

Een bediende kwam de hoek om gelopen en Booth zette zo snel een stap achteruit dat hij bijna tegen de porseleinen vaas botste die op een tafeltje naast ons stond.

‘Nou,’ zei hij, zijn stem zo luid dat ik ineenkromp. ‘Als dat alles was, Uwe Hoogheid, dan ga ik.’ Toen begon hij weer te fluisteren. ‘Vertel niemand hierover.’

Hij zwaaide en liep snel de gang door, totdat hij om de hoek was verdwenen waar de bediende vandaan was gekomen.

Mijn frons werd dieper.

Wat was er in hemelsnaam aan de hand? Het was niets voor Booth om zo cryptisch te zijn, maar ik deed wat hij had gevraagd en wachtte totdat de deur achter me was dichtgefallen voordat ik het papiertje openvouwde. Booth was niet bepaald iemand die aan geheime boodschappen deed. Wat was...

De tijd kwam tot stilstand. Mijn bloed stroomde naar mijn gezicht, en mijn buik maakte een salto toen ik het bekende handschrift zag.

9 uur vanavond, prinses. twee stoelen.

Geen naam, maar die had ik ook niet nodig.

Rhys was nog steeds in Eldorra.

Een vlaag van opluchting overspoelde me, gevolgd door angst en een sprankje paniek. We hadden elkaar niet meer gesproken sinds het ziekenhuis en we waren niet bepaald goed uit elkaar gegaan. Waarom nam hij nu contact met me op? Twee en een halve week later? Hoe had hij Booth overgehaald om dit briefje aan me door te geven? Wat...

‘Bridget!’

Heel even dacht ik dat iemand buiten mijn kamer mijn naam riep, maar toen keek ik op en zag ik de kleine brunette in mijn kamer staan.

Een heel ander soort vlaag van ongeloof overspoelde me.

‘Ava? Wat doe jij hier?’ Ik duwde Rhys’ briefje haastig in mijn zak, waar het meteen door de zijde heen brandde, recht in mijn huid.

Er verscheen een brede lach op haar gezicht. ‘Verrassing! Ik ben hier voor jou natuurlijk. En ik ben niet alleen.’

Op dat moment kwam Jules de zitkamer in gelopen, gekleed in een bekende groene jas. ‘Goedemiddag, Uwe Hoogheid,’ zei ze op een zangerige toon.

Ik hield mijn hoofd schuin. ‘Is dat mijn jas?’

‘Ja,’ zei ze zonder schaamte. ‘Ik ben er gek op. Mijn haarkleur komt zo echt goed uit.’ De smaragdgroene kleur liet haar rode haar inderdaad goed uitkomen. ‘Jouw kast is de hemel op aarde. Ik heb later een rondleiding nodig.’

‘Je hebt jezelf al een rondleiding gegeven.’ Stella kwam achter haar tevoorschijn, gekleed in een glanzende, witte jurk waardoor haar olijfgleurige huid gloeide. Als fashionblogger van onze groep was haar kast

niets vergeleken met de mijne, hoewel haar kleren meer casual waren. ‘Je hebt een halfuur haar schoenencollectie bekeken.’

‘Dat heet onderzoek doen,’ zei Jules. ‘Ik word op een dag advocaat. Hoge hakken zijn essentieel om over de tegenpartij heen te stampen.’

Ik lachte zachtjes terwijl ik mijn vriendinnen knuffelde en mijn schok langzaam veranderde in enthousiasme. Ik had ze al niet meer in het echt gezien sinds ik terug was verhuisd naar Eldorra, en ik had niet door hoe erg ik onze gesprekken had gemist, tot nu.

Ik begroette de laatste persoon van de groep echter niet met een knuffel.

‘Alex.’ Ik knikte naar Ava’s vriendje, een woord dat te tam leek om hem mee te omschrijven. Vriendjes waren lief en aardig. Alex, met zijn kille ogen en nog killere houding, was allesbehalve aardig, maar zijn uitdrukking werd wel een graadje warmer als hij naar Ava keek.

‘Bridget.’

We gaven er geen van beiden blijk van dat we elkaar buiten de groep om hadden gesproken. Ik voelde me schuldig dat ik mijn telefoontje met hem voor Ava verborgen hield, maar hoe minder ze wist van wat we van plan waren, hoe beter. Dan zou ze nooit hoeven liegen, mocht iemand haar ernaar vragen.

‘We zagen op het nieuws wat er is gebeurd, met je grootvader en Rhys.’ Ava fronste bezorgd. ‘We hadden wel eerder willen komen, maar Jules moest haar stage afronden en ik kon tot nu toe geen vrij krijgen. Hoe gaat het met je?’

‘Het gaat wel. Met mijn grootvader gaat het een stuk beter.’ Ik zei expres niks over Rhys.

‘Ik wist wel dat er iets aan de hand was tussen jou en je hotte bodyguard. Ik zit er nooit naast,’ grapte Jules voordat ze serieus werd. ‘Heb je iets van ons nodig, schat? Misschien wat paparazzi die in elkaar geslagen moeten worden? Een afleidingsmanoeuvre, zodat jij om middernacht weg kan glippen om je lover te zien? Ik kan mijn haar blond verven.’

‘J, je bent zo’n zeven centimeter kleiner dan Bridget,’ zei Stella.

Jules haalde een schouder op. ‘Detail. Dat probleem los je makkelijk met hakken op.’

Ik lachte weer, zelfs terwijl Rhys’ briefje in mijn zak brandde. *9 uur vanavond, Prinses. Twee stoelen.* ‘Hoe zijn jullie hier binnengekomen?’

‘We hebben met Nikolai de verrassing gepland,’ zei Jules. ‘Jammer dat hij er niet bij kon zijn. Je broer is hot.’

‘We zijn hier het hele weekend,’ voegde Stella eraan toe, die een krul uit haar gezicht streek. Met haar groene ogen, gebruide huid en lange benen was ze de prachtigste persoon die ik ooit had ontmoet, en ook al was ze zich er volledig van bewust wat voor effect haar uiterlijk op anderen had, vooral op mannen, maakte ze daar nooit misbruik van. ‘Ik wilde dat we langer konden blijven, maar ik kan niet zo lang vrij krijgen van het werk.’

‘Het is oké. Ik ben al blij dat jullie er zijn.’ De knoop van eenzaamheid in mijn buik werd iets losser. Ook al wilde ik Rhys’ briefje opnieuw en opnieuw lezen totdat ik elke lijn en ronding van de letters had onthouden, ik wilde ook tijd doorbrengen met mijn vriendinnen. Het was veel te lang geleden. ‘Vertel me alles. Wat heb ik gemist?’

Omdat ik de rest van de dag geen vergaderingen meer had, bracht ik de middag door met mijn vriendinnen terwijl Alex een aantal zakentelefoontjes pleegde. Ik vertelde ze over mijn training, mijn goodwilltour en mijn verjaardagsgala. Zij vertelden me over hun werk, hun mislukte dates en hun roadtrip naar Shenandoah National Park.

Uiteindelijk hadden we de luchtigere onderwerpen gehad en waren we bij de olifant in de kamer aangekomen.

‘Jij en Rhys.’ Ava kniep in mijn hand. ‘Wat is er gebeurd?’

Ik twijfelde en overwoog hoeveel ik ze moest vertellen, waarna ik besloot om ze een korte, uitgekleden versie van het verhaal te geven, waarbij ik begon met het moment dat ik erachter was gekomen dat Nikolai afstand van de troon ging doen en eindigde met onze relatiebreuk in het ziekenhuis. Ik had alles verteld zonder in te storten, wat ik als een grote overwinning zag.

Zodra ik klaar was, keken mijn vriendinnen me met open mond aan, hun uitdrukkingen geschokt, verdrietig en meelevend.

‘Holy shit,’ zei Jules. ‘Je leven is net een Hallmark-film.’

‘Niet helemaal.’ Hallmark-films hadden een gelukkig einde en mijn einde stond nog niet vast.

‘Is er iets wat we kunnen doen?’ Stella keek me vol empathie aan. Voor een keertje zat ze niet op haar telefoon, wat heel wat was, aangezien ze praktisch op het internet leefde.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik kom er wel uit.’

Als het Alex lukt zich aan zijn woord te houden. Ik wierp een blik op hem terwijl hij bij het raam stond en in snel Russisch in zijn telefoon praatte.

‘Het komt wel goed, schat.’ Jules straalde zelfverzekerdheid uit. ‘Dat komt het altijd. Zo niet, kondig dan de krijgswet af en vertel ze dat je je kroon én

je bodyguard houdt. Wat gaan ze dan doen? Je onder de guillotine leggen?’

Mijn mondhoeken trokken op in een lach. Voor de belachelijkste ideeën kon altijd rekenen op Jules. ‘Zo werkt het niet, en misschien doen ze dat wel.’

‘Ze kunnen de pot op. Ik wil ze weleens hun best zien doen. Zo ja, dan rekent Alex wel met ze af. Toch, Alex?’ Jules’ stem klonk plagend en zangerig.

Alex negeerde haar.

‘Daag hem niet zo uit,’ zei Ava. ‘Ik kan je niet altijd redden.’

‘Ik daag hem niet uit. Het is een compliment. Jouw man krijgt alles geregeld.’ Toen Ava zich wegdraaide, leunde Jules naar voren en fluisterde ze: ‘Hij zit echt onder de plak. Kijk maar.’ Ze verhief haar stem en riep paniekerig: ‘O, mijn god! Ava, bloed je nou?’

Alex’ hoofd schoot met een ruk overeind. In minder dan vijf tellen had hij zijn telefoongesprek beëindigd en stond hij bij een verward uitziende Ava, die haar hand naar een scone op tafel had uitgestoken.

‘Ik mankeer niks,’ zei Ava terwijl Alex haar onderzocht. Ze keek boos naar Jules. ‘Wat zei ik nou?’

‘Ik kan er niks aan doen.’ Jules’ ogen fonkelden ondeugend. ‘Het is zo leuk. Net alsof je met een opwindspeeltje speelt.’

‘Totdat het speeltje tot leven komt en je vermoordt,’ mompelde Stella zo luid dat iedereen haar kon horen.

Alex staarde naar Jules, ongenoegen op zijn gezicht. Zijn gelaatstreken waren zo perfect dat het een beetje verontrustend was, net alsof je een perfect beeldhouwwerk tot leven zag komen. Sommige mensen hielden daarvan, maar ik had liever mannen met wat meer textuur. Ik had veel liever littekens en een neus die licht scheef stond omdat die te vaak gebroken was dan perfectie.

‘Bid maar dat jij en Ava voorgoed vriendinnen blijven,’ zei Alex, zijn stem zo ijzig dat ik kippenvel op mijn armen kreeg.

Jules leek niet onder de indruk van zijn dreigende woorden. ‘Ten eerste zullen Ava en ik voor altijd vriendinnen zijn. En ten tweede, kom maar op, Volkov.’

Ava zuchtte. ‘Zie je nou waarmee je me in DC hebt achtergelaten?’ mompelde ze naar me.

Ik maakte een meelevend geluid.

Mijn vriendinnen bleven nog een uur voordat ze weggingen om te eten. Ik wees hun uitnodiging om mee te gaan af en zei dat ik nog wat officiële zaken had om voor morgen af te ronden, maar ik beloofde ze om ze morgenochtend een rondleiding in het paleis te geven.

Ik wierp een blik op de klok.

Nog drie uur tot het negen uur was.

De zenuwen kolkten in mijn maag. Wat zou ik zeggen zodra ik Rhys zag? Wat zou hij zeggen? Ik wilde hem niet over mijn plan vertellen totdat ik zeker wist dat alles goed zou gaan, en ook dan zou hij mijn plan misschien niet goedkeuren. Mijn methode was een beetje meedogenloos.

‘Ik kom er zo aan.’ Alex drukte een kus op Ava’s voorhoofd. ‘Ik ga eerst even naar de wc.’

Toen iedereen weg was, draaide ik me naar Alex om en sloeg mijn armen voor mijn borst over elkaar. ‘Dat duurde wel lang. En je had me best een seintje kunnen geven dat je eraan kwam.’

‘Ik heb een bedrijf dat op de Fortune 500-lijst staat. Ik heb nog andere dingen te doen dan me met jouw persoonlijke leven bezig te houden.’ Hij trok zijn mouw recht. ‘En als ik jou was, zou ik de definitie van “verrassing” eens opzoeken. Ava stond erop.’

Ik zuchtte en had geen zin om deze discussie met hem te voeren. ‘Best. Heb je wat ik nodig heb?’

Alex stak een hand in zijn zak en haalde daar een USB-stick uit. ‘Informatie over alle honderdtachtig leden van het parlement in Eldorra, zoals gevraagd.’ *Informatie*, oftewel chantagemateriaal. ‘Zodra ik je dit geef, ben ik je niks meer verschuldigd.’

‘Ik begrijp het.’

Hij bestudeerde me een lange tel voordat hij de stick in mijn hand liet vallen.

Mijn vingers raakten het kleine apparaatje terwijl mijn hart als een bang konijn huppelde. *Ik kan niet geloven dat ik dit ga doen.* Ik was geen chanteur. Maar ik had wel iets nodig gehad, snel, en dit was het enige wat ik had kunnen bedenken.

Ik hoopte maar dat ik de informatie die hierop stond niet behoefde te gebruiken. Maar de klok tikte en het persoonlijk beroep dat ik op meerdere ministers had gedaan, hadden ze beleefd maar streng afgeslagen, waardoor ik de USB-stick misschien wel zou moeten gebruiken.

‘Ik moet zeggen dat ik onder de indruk ben,’ zei Alex. ‘Ik had niet gedacht dat je het in je had. Misschien word je toch wel een goede koningin.’

Natuurlijk dacht hij dat goed leiderschap te maken had met manipulatie en leugens. Zijn favoriete filosoof was waarschijnlijk Machiavelli.

‘Alex,’ zei ik. ‘Vat dit niet verkeerd op, maar je bent een lul.’

‘Een van de aardigere dingen die mensen over me hebben gezegd.’ Hij wierp een blik op zijn horloge. ‘Ik zou je willen bedanken, maar het kan me niets schelen. Red je het vanaf nu in je eentje?’ Hij knikte naar de USB-stick.

‘Ja.’ Toen bedacht ik me iets. Ik zou het niet moeten vragen, want ik had het idee dat ik het antwoord maar niks zou vinden, maar... ‘Je hebt zeker ook een map met chantagemateriaal over mij, of niet soms?’

Ook al had ik niet veel in mijn leven gedaan wat het waard was om mee gechanteerd te worden, op mijn relatie met Rhys na toen die nog geheim was... en wat ik nu aan het doen was.

Ironisch.

Alex’ mondhoeken draaiden licht omhoog. ‘Informatie is macht.’

‘Als er iets wordt gelekt, vergeeft Ava het je nooit.’

Dat was het enige dreigement dat bij hem werkte.

Ik had niet verwacht dat hij iets zou onthullen, maar bij Alex Volkov wist je het maar nooit.

Zijn uitdrukking werd duister. ‘Dit is het einde van onze samenwerking, Uwe Hoogheid.’ Hij stopte even bij de deur. ‘Ik raad je aan om eerst onderzoek naar Arthur Erhalls familie te doen. Er staat wat informatie op die je wellicht erg interessant vindt.’

Hij verdween door de gang, waardoor ik met niets meer dan een USB-stick en een misselijk gevoel in mijn maag achterbleef.

Het was een vreselijk idee geweest om Alex erbij te betrekken, maar het was te laat om daar nu spijt van te krijgen.

Ik haalde mijn privé-laptop tevoorschijn en stak de USB-stick erin. Ik vertrouwde hem niet genoeg om de stick in mijn werkcomputer te steken.

Eerst opende ik Erhalls map. Zijn financiën, vroegere relaties, familie, politieke deals en verdoezelde schandalen. Heel even wilde ik op het laatste onderwerp klikken, maar toen opende ik de map over familie, zoals Alex had aangeraden.

Aanvankelijk leek alles in orde, gewoon een lijst van Erhalls familieleden en informatie over zijn ex-vrouw, die jaren geleden bij een vliegtuigongeluk

was omgekomen. Toen viel mijn blik op het woord ‘kinderen’ en de twee namen die eronder stonden.

Mijn hand vloog naar mijn mond.

O, mijn god.

HOOFDSTUK 45

Phys

Ze kwam niet.

Ik stond op het dak van de noordelijkste toren, mijn kaken strak op elkaar terwijl ik de minuten op mijn horloge voorbij zag tikken.

Zes over negen. Zeven. Acht.

Bridget was normaal gesproken erg punctueel, tenzij ze een vergadering had die uitliep, maar vanavond had ze die niet.

Tik. Tik. Tik.

Onzekerheid kolkte in mijn maag. Het was een gokje geweest om contact met Booth op te nemen en het paleis binnen te glippen, maar ik móést haar zien.

Ik had geweten dat de kans bestond dat Bridget, koppig als ze was, niet zou komen opdagen, maar ik kende haar ook. Wat ze ook zei, ze wilde mij net zomin loslaten als ik haar en ik hield vast aan het feit dat de afgelopen twee weken voor haar net zo erg een hel geweest moesten zijn als voor mij.

Ergens hoopte ik van niet, want het idee dat ze pijn leed vanwege mij maakte dat ik het paleis wilde platbranden. Maar een ander, egoïstisch deel van me hoopte dat ze net zoveel aan mij dacht als ik aan haar. Dat ze bij elke ademhaling niet genoeg zuurstof in haar longen kreeg en dat elke keer als ze mijn naam hoorde, ze een steek van pijn in haar borst voelde.

Want die pijn zou betekenen dat ze nog steeds om me gaf.

‘Kom op, Prinses.’ Ik staarde naar de rode metalen deur en hoopte dat ze elk moment kon verschijnen. ‘Stel me niet teleur.’

Twaalf over negen. Dertien.

Het ritme in mijn kaak pulseerde tegelijkertijd met mijn hart.

Fuck. Als het vanavond niet werkte, dan zou ik het nog een keer proberen, totdat het lukte. Ik had onmogelijke gevechten in mijn leven geleverd en gewonnen, en het gevecht om Bridget was het allerbelangrijkste.

Als ze niet kon, of niet wilde vechten voor ons, vanwege haar schuldgevoel, haar verantwoordelijkheden, haar familie of vanwege een andere reden, dan zou ik genoeg vechten voor ons allebei.

Veertien over negen. Vijftien.

Verdomme, Prinses, waar ben je?

Óf Bridget had het briefje niet gekregen, óf ze had ervoor gekozen om niet te komen.

Booth had me een berichtje gestuurd en gezegd dat hij de boodschap had doorgegeven en ik vertrouwde hem. Ik zou anders geen contact met hem hebben opgenomen. Als wat hij zei waar was, dan...

Pijn trok door me heen, maar ik dwong mezelf die opzij te duwen. Ik zou de hele nacht op haar wachten als dat moest, voor het geval ze van gedachten zou veranderen, en als...

De deur zwaaide met een knal open en plotseling stond ze daar. Buiten adem, een bloesje op haar wangen, haren warrig voor haar gezicht.

Mijn hart begon sneller te kloppen in een paar milliseconden tijd.

Ik rechte mijn rug en de lucht vulde mijn longen alsof ik eindelijk weer tot leven kwam.

Bridget bleef in de deuropening staan, met haar hand op de deurknop, haar mond open, en haar borst bewoog snel op en neer.

Het maanlicht scheen over het dak, waardoor haar gouden haar zilver kleurde en de zachte rondingen van haar lichaam verlicht werden. De wind nam een vleugje van haar jasmijngeur mee en haar groene jurk, die haar schouders en benen vrij liet, wapperde om haar heen.

Ik was gek op die jurk. Ze wist dat ik gek was op die jurk. En voor het eerst in weken kwam er iets in me los.

‘Hé,’ zei ze buiten adem. Ze greep de deurknop steviger vast, alsof ze zichzelf schrap zette.

Mijn mondhoeken draaiden omhoog. ‘Hé, Prinses.’

De ruimte tussen ons trilde, zo gespannen en geladen met ongezegde woorden dat het een levend ding was dat ons naar elkaar toe bracht. De afstand die ik tussen ons in het ziekenhuis had gevoeld was weg. Ze zat in mijn huid, mijn ziel en in de lucht die ik inademde.

Alles wat ik de afgelopen twee weken had moeten doorstaan om hier te komen was het allemaal waard geweest.

‘Het spijt me dat ik te laat ben. Ik kwam Markus tegen en raakte verward in een gesprek over de kroning.’ Bridget veegde haar haren uit haar gezicht en het viel me op dat haar hand licht trilde. ‘Het lijkt erop dat de aartsbisschop...’

‘Kom hier, baby.’

Ik gaf geen fuck om Markus of de aartsbisschop. Ik had haar nodig. Alleen haar.

Ze verstijfde door mijn lage stem, hees geworden door wekenlang naar haar te hebben verlangd. Heel even dacht ik dat ze zich zou omdraaien en wegrennen, wat slim zou zijn geweest, gezien de opgekropte woede in me. Maar toen rende ze op me af, haar haren wapperend in de wind achter haar.

Ik ving haar met gemak op terwijl onze monden op elkaar vielen. Onze tongen draaiden om elkaar heen, onze tanden raakten elkaar hard en onze handen bevoelden elke centimeter van elkaars huid die we konden vinden.

Die twee weken hadden net zo goed twee jaar kunnen zijn, gezien de manier waarop we elkaar verslonden.

Ik pakte haar billen vast en beet in haar onderlip, als straf dat ze de tijd had verspild die we samen hadden kunnen doorbrengen. Omdat ze had gedacht dat wat ze ook zei, zou zorgen dat ik haar opgaf, terwijl zij juist het enige was wat ik ooit had gewild.

Ook al deed ik stomme shit, zoals midden in een discussie weglopen, ik zou altijd mijn weg naar haar weer vinden.

‘Het spijt me,’ fluisterde Bridget, haar stem dik van emotie. ‘Voor wat ik in het ziekenhuis zei. Ik wil niet met Steffan trouwen en ik denk niet dat...’

‘Ik weet het.’ Ik wreef met mijn hand over haar rug, over haar warme huid tegen de koele zijde, en er ging nog een rilling door haar heen. ‘Het spijt me dat ik wegliep.’

Spijt verkrampte mijn binnenste. Onze scheiding was net zo erg mijn schuld geweest als de hare. Ik had niet weg moeten gaan, ik had harder moeten vechten.

Maar goed, ze had tijd nodig gehad om haar hoofd op orde te krijgen. Die dag had de hartaanval van haar grootvader haar erg beziggehouden, en ik had haar niet op andere gedachten kunnen brengen.

‘Ik dacht dat je niet meer kwam.’ Mijn hand bleef hangen op haar onderrug. ‘Herinner me eraan om Markus te vermoorden de volgende keer dat ik hem zie.’

Ze lachte zachtjes. ‘Reken maar.’ Bridget tilde haar kin op totdat ze me aankeek. ‘Ik...’ Ze leek zich te bedenken. ‘Hoe ben je hier gekomen? Als iemand je ziet...’

‘Niemand heeft me gezien. Navy SEAL, weet je nog?’ zei ik. ‘Ik kan wel een paar paleisbewakers ontwijken.’

Ze rolde met haar ogen en mijn mondhoeken draaiden omhoog toen ik haar vertrouwde uitdrukking van geamuseerde ergernis zag. Fuck, wat had ik haar gemist. Dit. Ons.

‘En Booth?’

‘Ik heb die gast bijna een hartverzakking bezorgd toen ik voor zijn deur stond, maar ik kan nogal overtuigend zijn.’ Er was minder overtuiging voor nodig geweest dan ik had gedacht. Volgens Booth had Bridget al sinds het ziekenhuis in een dip gezeten en hij hoopte dat het zou helpen als ze mij zag. Hij was niet dom; hij had al geraden dat er echt iets tussen Bridget en mij aan de hand was geweest.

Booth kon zijn baan kwijtraken als iemand erachter kwam dat hij boodschappen van mij aan Bridget doorgaf, maar toch had hij dat risico genomen.

Ik was die man binnenkort een lekker, koud biertje en een steak verschuldigd.

‘Ik had niet verwacht dat je contact met me zou opnemen na wat er is gebeurd,’ zei Bridget. ‘Ik dacht dat je boos op me zou zijn. Ik dacht...’ Haar keel bewoog toen ze hard slikte. ‘Ik dacht dat je me misschien had verlaten.’

‘Dat had ik ook. Ik moest het land uit om een nieuw visum te krijgen,’ legde ik uit toen haar wenkbrauwen omhoogschoten. ‘Zes maanden als toerist.’ Ik glimlachte scheef. ‘Ik moet nu wel een T-shirt kopen met “I love Eldorra”.’

Een flauw lachje trok aan haar lippen. ‘Dus je blijft voor zes maanden?’ Ze klonk opgelucht en tegelijkertijd verdrietig.

Zes maanden was een lange tijd en tegelijkertijd niet lang genoeg.

‘Nee, Prinses. Ik blijf zolang jij hier bent.’

Bridgets ogen fonkelden van blijdschap voordat haar spieren zich weer spannen. ‘Hoe... Waarom...’

‘Laat mij dat maar uitzoeken. En waarom...’ Ik drukte haar strakker tegen me aan. ‘Ik verlaat jóú niet. Als jij in Eldorra bent, dan ben ik in Eldorra. Als jij op Antarctica bent, in de Sahara, of midden in de verdomde oceaan, dan ben ik daar ook. Ik ben net zo erg van jou als jij van mij bent, Prinses, en een wet houdt mij niet tegen. Het kan me niets schelen wat een papiertje zegt. Ik brand het hele parlement af als dat moet.’

Duizend emoties flitsten over haar gezicht. ‘Rhys...’

‘Ik meen het.’

‘Dat weet ik. En er moet wel iets mis met me zijn, want ik ben nog nooit zo ontroerd geweest bij het idee van brandstichting als nu.’ Haar glimlach vervaagde. ‘Maar er is iets wat ik je moet vertellen. Meerdere dingen zelfs.’

Door haar toon raakte ik op mijn hoede. ‘Oké.’

‘Het is grappig dat je het hebt over het parlement. Ik heb een idee... Niet om het fysiek af te branden,’ voegde ze er snel aan toe toen ik mijn wenkbrauwen optrok. ‘Maar een manier om de wet af te schaffen voordat Steffan een aanzoek doet.’

Het beest in mij snauwde toen ik zijn naam hoorde. Andreas’ plan loste het kortetermijnprobleem van de verloving van Bridget en Steffan niet op, en het zou inderdaad een kortetermijnprobleem zijn, maar daar zou ik zelf wel mee afrekenen. Ik zou nooit toestaan dat Bridget de ring van een andere man aan haar vinger zou dragen.

‘Ik weet alleen niet of ik ermee door kan gaan.’ Ze kreeg een kwetsbare blik in haar ogen. ‘Het is niet bepaald eerlijk.’

‘Wat niet?’

Bridgets wangen kleurden roze voordat ze haar rug rechtte en zei: ‘De ministers chanteren om de motie aan te nemen en tegen afschaffing te stemmen.’

Wacht even, verdomme. ‘Herhaal dat eens.’

Dat deed ze. ‘Zoals ik al zei, is dat niet bepaald een eerlijke strategie, maar...’

Een verstikt geluid verliet mijn keel en onderbrak haar.

Er verscheen een frons tussen haar wenkbrauwen. ‘Wat?’

‘Heb je met Andreas gepraat?’ Als dat niet zo was, was dit te ironisch voor woorden.

Haar frons werd dieper. ‘Nee. Waarom zou ik het hier met Andreas over hebben? Hij wil de kroon stelen.’

Niet helemaal. Andreas en ik hadden wat tijd samen doorgebracht om het plan te vormen en ook al vertrouwde ik hem nog steeds voor geen meter, ik wist dat hij de kroon niet wilde. Hij genoot te veel van zijn zorgeloze leventje als prins zonder al te veel verantwoordelijkheden.

‘Omdat hij een gelijksoortig idee had, hoewel het zijne alleen betrekking heeft op Erhall, niet op het hele parlement.’ Mijn mondhoeken draaiden omhoog. ‘Je bent altijd al een streber geweest.’

‘Waarom praat je met...’ Bridgets ogen werden groot. ‘Je weet het.’

Ik was net zo verbaasd als zij. Hoe wist ze... Toen drong het tot me door. De informatie over Erhall die ze had om hem te chanteren. Waarschijnlijk stond daar ook iets in over mij en Andreas.

Maar voordat ik iets zei, wilde ik zeker weten dat we het over hetzelfde hadden. Ik was al van plan haar te vertellen over mijn familie; ik wilde de bom alleen niet droppen voor het geval ze het over iets anders had. 'Ik weet van Andreas af.' Ik hield haar reactie nauwlettend in de gaten. 'Dat hij...'

Een gespannen stilte trilde tussen ons.

'Je broer is.'

'Mijn broer is.'

We spraken tegelijkertijd en daar was het dan. Mijn geheim.

Na vierendertig jaar geen familie gekend te hebben, op mijn moeder na, die nauwelijks als familie telde, was het gek om te denken dat ik een broer had.

'Het is dus waar.' Bridget zuchtte diep en de schok was nog op haar gezicht te zien. 'Hoe ben je erachter gekomen?'

'Christian heeft wat onderzoek gedaan en het me verteld. Ik heb Andreas ermee geconfronteerd.' Ik vertelde haar wat er bij hem thuis was gebeurd en over Andreas' plan om Erhall te chanteren met de informatie dat ik zijn zoon ben. Erhall kon zich zo'n schandaal niet veroorloven, zo vlak voor de verkiezingen, en een kind dat hij nooit had gezien was zeker een 'schandaal'.

'Ik ben een beetje bang dat ik op hetzelfde idee ben gekomen als mijn neef.' Ik zag Bridget nadenken terwijl ze die informatie verwerkte. 'Hoe weet je dat we hem kunnen vertrouwen?'

'Dat weet ik niet, maar we hebben wel iets wat we tegen hem kunnen gebruiken. Hij wil niet dat iemand erachter komt dat Erhall zijn vader is of...'

'...hij verliest zijn koninklijke status,' maakte Bridget zijn zin af. 'Een erger lot bestaat niet in zijn ogen.'

'Inderdaad.'

De hele situatie was zo gestoord. Ik haatte het om zulke spelletjes te spelen en we zaten vast in het meest idiote web van spelletjes en eerzucht dat er maar bestond. Ik was ook niet gek op het idee van chantage, maar als dat was wat ik moest doen, dan deed ik dat.

Bridget bestudeerde me, die prachtige blauwe ogen meelevend. 'Het moet vast een schok zijn geweest toen je achter je band met Erhall en Andreas kwam. Ik weet dat je gemengde gevoelens over je vader hebt.'

Dat was één manier om het te omschrijven. Een andere manier was dat ik hem nog meer haatte nu ik zijn identiteit kende.

‘Hij is mijn vader niet.’ Als Erhall al iets was, dan was hij een spermadonor. ‘Maar ik wil het nu niet over hem hebben. Laten we op je plan focussen.’

Ik had een heleboel shit om te verwerken als het ging om Erhall, maar dat kwam later wel.

Bridget begreep de hint en veranderde van onderwerp.

‘Oké.’ Ze stak haar kin in de lucht. ‘We gaan dit dus echt doen. De parlamentsvoorzitter chanteren.’

Ondanks haar moed klonk er een lichte ondertoon van zenuwen door in haar stem, en de sterke drang om haar te beschermen, tegen de wereld, tegen haar eigen twijfels en onzekerheden, kwam in me op.

Zag ze zichzelf maar hoe ik haar zag. Verdomd perfect.

Ik pakte haar gezicht in mijn handen. ‘Als we dit doen, doen we het samen. Jij en ik tegen de wereld, Prinses.’

Haar glimlach zorgde voor een warmte in mijn ribbenkast. ‘Ik zou niemand anders aan mijn zij willen hebben, meneer Larsen.’ Ze haalde diep adem. ‘We hebben de informatie misschien nodig om Erhall zover te krijgen, maar ik wil eerst iets anders proberen voordat we hetzelfde doen bij de rest van het parlement. Al die tijd heb ik de roddelbladen als mijn vijand gezien, maar misschien zijn ze juist wel een bondgenoot.’

Ze legde haar plan aan me uit. Het was makkelijker dan het chanteren van de honderdtachtig machtigste mensen van Eldorra, maar ook een gokje.

‘Weet je het zeker?’ vroeg ik toen ze klaar was. ‘Het is een groot risico.’

Bridget had het meest te verliezen als haar plan niet werkte.

‘Ja. Ik kan niet geloven dat ik hier niet eerder aan heb gedacht.’ Ze was even stil. ‘Maar eigenlijk ook wel. Ik was bang voor wat mensen zouden zeggen en dat ik dan minder recht zou hebben om te heersen. Maar ik ben het zat om bang te zijn. Een groot risico kent een grote beloning, toch?’

Een flauw lachje trok aan mijn lippen. ‘Absoluut.’

Bridget was immers mijn grootste risico én mijn grootste beloning.

Ze tilde een hand op en verstrengelde haar vingers met de mijne. ‘Ik heb je gemist.’

De sfeer veranderde, van het praktische van ons plan naar iets wat veel zachter en kwetsbaarder was.

‘Ik ben hier. Ik ga nergens heen.’ Ik streek met mijn duim over haar onderlip. ‘Ik zorg voor wat van mij is en jij bent al van mij sinds ik je buiten

je slecht beveiligde huis bij Thayer zag. Totdat ik daar iets aan deed natuurlijk.'

Een glimlach trok aan haar mond. 'Je kon me toen niet uitstaan.'

'Dat maakt niet uit. Je was nog steeds van mij.' Ik sloeg mijn hand om haar nek terwijl ik mijn duim op haar lip hield. 'Je bent van mij, en ik zal voor je vechten, je beschermen, je neuken.' Mijn stem klonk laag. 'Je liefhebben.'

Bridget hapte naar adem.

'In Costa Rica vroeg je of ik ooit verliefd was geweest. Ik zei toen nee.' Ik boog mijn hoofd naar voren totdat onze voorhoofden elkaar raakten en haar lippen zich op centimeters van de mijne bevonden. 'Vraag me dat nog eens.'

Het was dezelfde vraag die ik haar in het ziekenhuis had gesteld, maar deze keer verbrak Bridget ons oogcontact niet toen ze vroeg: 'Ben je ooit verliefd geweest, meneer Larsen?'

'Eén keer maar.' Ik gleed met mijn hand van haar nek naar de achterkant van haar hoofd. 'En jij, Prinses? Ben jij ooit verliefd geweest?'

'Eén keer maar,' fluisterde ze.

Ik ademde scherp uit toen haar woorden in mijn ziel drongen en de gaten vulden waarvan ik niet had geweten dat ze er zaten.

Vóór Bridget had ik nog nooit van iemand gehouden en had niemand ooit van mij gehouden. Eindelijk begreep ik wat daar nou zo speciaal aan was. Het was beter dan kogelvrije vesten of de vergetelheid die ik tijdens mijn korte affaire met alcohol onder in de fles vond.

Alcohol was bedoeld om je te verdoven en ik wilde niet verdoofd zijn. Ik wilde verdomme alles bij haar voelen.

Ik trok Bridget dichterbij totdat onze lichamen zich tegen elkaar aan drukten. 'Dat klopt, ja,' zei ik fel. 'Eén keer maar. De eerste en laatste keer. Vergeet dat niet, Prinses.'

Ik pakte haar haren vast en trok haar hoofd naar achteren, waarna ik mijn mond, warm en dringend, op de hare drukte en ons naar een stoel stuurde.

Er waren avonden waarop ik graag rustig de tijd nam, om van elke centimeter van haar lichaam te genieten voordat ik ons allebei gaf wat we wilden. En er waren avonden zoals deze, waarop onze wanhopige drang om gewoon samen te zijn sterker was dan wat dan ook.

'Rhys...' Ze hapte naar adem toen ik haar rok om haar heupen duwde en haar slipje kapottrok, te ongeduldig om het langs haar benen omlaag te

duwen terwijl ze zat. Ik gooide de gescheurde zijden stof opzij en duwde haar benen met mijn knie uit elkaar.

‘Ik hou ervan als je mijn naam zegt.’ Ik drong bij haar naar binnen en slikte haar kreet in met een kus, waarna ik dieper duwde, totdat ik niet meer verder kon.

We moesten ons gekreun dempen zodat het niet met de wind werd meegevoerd, en op de een of andere manier droeg dat alleen maar bij aan de intensiteit van het moment, alsof we alle emoties in een kleine bubbel om ons heen hielden, waarin alleen wij bestonden.

‘Harder, alsjeblieft.’ Bridget kromde haar rug en haar nagels duwden in mijn huid. Haar warme huid zorgde voor een sterk contrast met de frisse avondlucht op mijn rug.

Ik hield de rug van de stoel vast en gaf haar wat ze wilde, waarbij een kreun door mijn keel trok toen ze haar gezicht tegen mijn borst begroef om haar schreeuw te onderdrukken. ‘Je voelt zo goed, Prinses.’

Mijn bloed voelde witheet aan terwijl ik opnieuw en opnieuw in haar stootte. Mijn spieren waren een en al spanning. Ze was nat en strak, haar adem warm op mijn huid terwijl ze in me kneep en toen met een geluidloze kreet om me heen instortte.

Mijn orgasme volgde al snel daarna en trok met zoveel intensiteit door me heen dat het twee keer zo lang duurde als normaal om bij te komen.

Toen de schokken eindelijk waren afgezwakt, duwde ik mezelf op mijn armen omhoog zodat ik Bridget niet plette met mijn gewicht, maar ze sloeg haar benen om mijn middel om me dichtbij te houden.

‘Ronde twee?’ Ik streek een lok haar uit haar gezicht. Ze zag er slaperig en tevreden uit en nog steeds kon ik niet geloven dat ze echt was.

Niet alleen echt, maar ook hier bij mij.

Ze lachte zachtjes. ‘Je bent onverzadigbaar,’ zei ze, iets wat ik een keer tegen haar had gezegd.

‘Wat jou betreft?’ Ik kuste haar kaak. ‘Altijd.’

Bridgets ogen werden vochtig onder het maanlicht en ze hield me steviger vast. ‘Ik hou van je.’

Mijn adem verliet mijn longen.

‘Ik hou ook van jou,’ zei ik, mijn stem hees van lang begraven emoties.

Ik kuste haar nog een keer.

Haar mond op de mijne, haar lichaam om het mijne, onze ademhaling en hartslag één... Heel mijn leven was een hel geweest en pas nu kreeg ik een

glimp van hoe de hemel eruitzag.

Maar terwijl onze kus inniger werd en ik nogmaals in haar verdween, realiseerde ik me dat ik het mis had.

Bridget voelde veel beter dan de hemel. Ze voelde als thuis.

HOOFDSTUK 46

Bridget

Na mijn avond met Rhys ging ik aan de slag met mijn plan en bad dat het zou werken. Ik voelde me er niet al te schuldig over dat ik Erhall onder druk zou zetten, maar het was niet slim om het hele parlement tegen me te krijgen. Ik geloofde niet in heerschappij door middel van angst.

En dat was de reden dat ik op zondag, drie dagen na mijn rendez-vous met Rhys, voor zo'n dertig journalisten stond. We waren in de noordelijke tuin van het paleis en achter de pers hadden toeschouwers zich tegen de metalen hekken gedrukt, gretig om een glimp van iemand van het koninklijk huis op te vangen.

Mijn vrienden waren die ochtend vertrokken. Ik had ze over mijn plannen verteld, maar had gewacht tot ze weer in het vliegtuig terug naar de VS zaten voordat ik de persconferentie hield. Ik wilde niet dat ze zouden moeten dealen met de gekte die zou losbarsten. Daar waren ze niet blij mee geweest, want ze wilden er voor me zijn, maar dit was iets wat ik in mijn eentje moest doen.

'Goedemiddag.' Mijn stem echode over het terrein en het werd stil. 'Bedankt dat jullie zo snel konden komen. Ik realiseer me dat het zondag is en dat jullie waarschijnlijk liever ergens anders hadden willen zijn, zoals bij een brunch of in bed.' Er klonk wat gelach. Ze waren het niet gewend dat leden van de koninklijke familie zo informeel praatten. 'Ik waardeer jullie komst dus erg. Maar voordat ik vragen beantwoord, wil ik iets zeggen over de reden dat ik jullie hiernaartoe heb gehaald.'

Mijn blik gleed over de vragende gezichten die naar me opkeken. *Bons. Bons. Bons.* Ondanks mijn bonzende hart voelde ik me vreemd genoeg kalm. Het was net alsof ik vooraf al zoveel energie had gestoken in me druk maken, dat ik dat nu niet meer kon.

Rhys had gelijk. Dit was een groot risico, en Elin had bijna een hartaanval gekregen toen ze achter de lastminutepersconferentie was gekomen, maar ik was het zat om het voorzichtig aan te doen.

Als ik iets wilde, dan moest ik daarvoor vechten, zelfs als dat betekende dat de kans bestond dat ik voor het oog van de hele wereld zou afgaan.

Als ik niet moedig genoeg was om te staan voor wat ik wilde, dan kon ik ook niet staan voor wat de mensen nodig hadden.

‘Ik ben een trotse inwoner van Eldorra. Ik hou van dit land en de mensen en ik voel me vereerd om het te dienen als jullie prinses. Ik hoop ook dat als het zover is, ik een koningin zal zijn naar wie jullie met trots zullen kijken.’ *Haal adem. Je kunt dit.* ‘Ik ben me er echter van bewust dat er zorgen zijn rondom mijn bekwaamheid om te dienen sinds ik kroonprinses ben geworden. Die zorgen zijn niet helemaal onterecht.’

Er klonk wat gemompel door mijn woorden heen, maar ik ging verder.

‘Ik geloof dat ik voor iedereen spreek als ik zeg dat geen van ons had kunnen voorspellen wat er allemaal is gebeurd. En dat heeft geleid tot waar ik vandaag sta, negen maanden verwijderd van mijn kroning tot koningin van dit geweldige land.’ Ik haalde diep adem. ‘Toen ik voor het eerst achter de plannen van mijn broer, prins Nikolai, kwam om afstand te doen van de troon, was ik bang. Ik was bang om een rol op me te nemen die ik nooit had verwacht te krijgen, bang dat ik de titel geen eer zou aandoen en dat ik mijn familie zou teleurstellen, mijn land. Maar angst is geen reden om stil te blijven staan en gelukkig heb ik een geweldig team om me de fijne kneepjes van zo’n belangrijke rol te leren. Eerder dit jaar heb ik drie weken door het land gereisd, waarbij ik inwoners heb ontmoet en leren kennen. Hoe ze leefden, wat voor zorgen hen ’s nachts wakker hielden...’

Ik ging verder met mijn speech en praatte niet alleen over de tour, maar ook over het nieuwe initiatief van de brieven en de dingen die ik bij het parlement ter sprake had gebracht. Toen kwam ik bij het belangrijkste deel van mijn speech. ‘Ik realiseer me dat een koningin niet alleen het land moet representeren zoals het is, maar ook ontwikkelingen door moet voeren, tradities behouden die Eldorra zo’n unieke en geweldige plek maken en tegelijkertijd tradities moet opheffen die het land belemmeren. Dat geldt voor de hervormingen die ik bij het parlement erdoorheen heb gekregen, en ook voor belemmerende tradities die de kroon vastketent aan gedateerde normen en verwachtingen... zoals de Koninklijke Huwelijkswet. Wat me bij mijn volgende punt brengt...’

Nog meer gemompel, luider dit keer.

Ik haalde nog een keer adem, dieper. *Hier gaan we dan.*

‘Zoals jullie weten is vorige maand informatie aan het licht gekomen over een zogenaamde relatie tussen mijzelf en mijn voormalige bodyguard Rhys

Larsen. Die beschuldigingen zijn officieel ontkend, maar ik sta hier vandaag om jullie te vertellen dat ze waar zijn.'

Het gemompel explodeerde in luidruchtig gebrul. De journalisten sprongen schreeuwend overeind terwijl ze hun microfoons naar me uitstaken. Achter hen werd de menigte wild.

Camera's flitsten, er klonk geschreeuw en miljoenen telefoons werden in de lucht gehouden, op mij gericht.

Mijn hart ging langzamer kloppen en het geklop gonsde in mijn oren.

Ik probeerde me geen voorstelling te maken van de reacties van Elin of van mijn familie. Waarschijnlijk gingen ze uit hun plaat. Ik had geweigerd ze te vertellen wat ik tijdens de persconferentie van plan was te zeggen en had erop gestaan dat ze in het paleis achterbleven.

Vandaag deed ik dit alleen.

Ik verhief mijn stem zodat ik nog te horen was boven het rumoer uit. 'Ik sta hier ook om jullie te vertellen dat ik nog steeds een relatie met meneer Larsen heb.'

Chaos.

Er klonk zoveel lawaai dat ik mezelf niet eens kon horen denken, maar mijn speech was voorbij. Het werd tijd om de journalisten aan het woord te laten, een in het bijzonder.

'Ja.' Ik gebaarde naar Jas, de journalist van de Daily Tea.

'Uwe Hoogheid.' De menigte werd stil om haar vraag te kunnen horen.

'Hoe zit het met de Koninklijke Huwelijkswet? Over minder dan negen maanden word u nog steeds gekroond tot koningin en de wet stelt dat u vóór de ceremonie met iemand van adellijke afstand trouwt,' zei Jas, precies zoals we hadden afgesproken.

Het was geweldig wat je allemaal kon klaarspelen door iemand te beloven dat ze als eerste een exclusief interview met de koningin van Eldorra zou krijgen.

Ik glimlachte. 'Dank je, Jas. Je hebt een goed punt. Maar ook al stelt de Koninklijke Huwelijkswet inderdaad dat de vorst of vorstin met iemand van adel moet trouwen, de wet stelt niet dat dat vóór de kroning moet worden gedaan. Dat gezegd hebbende geloof ik dat het tijd wordt om de wet nog eens onder de loep te nemen. Die is namelijk ontstaan in de achttiende eeuw, toen Eldorra het bondgenootschap van een koninklijk huwelijk nodig had om als land overeind te blijven, maar we leven niet meer in de

achttiende eeuw. Er heerst geen oorlog meer in Europa en ik geloof dat het hoog tijd is om de Koninklijke Huwelijkswet af te schaffen.’

‘Dan moet de parlamentsvoorzitter de motie indienen en moet op zijn minst een meerderheid van drie vierde van het parlement vóór stemmen,’ zei Jas op het juiste moment. ‘Dit is al geprobeerd toen de voormalige kroonprins Nikolai afstand deed van de troon, en er waren niet genoeg stemmen.’

‘Dat is waar.’ Ik was even stil en dwong de menigte om te wachten op mijn volgende woorden. *Hou ze in spanning.* Elins stem echode in mijn hoofd. We waren het niet over alles eens, maar ze wist wel wat ze deed als het op de pers aankwam. ‘Het is tragisch wat er met mijn broer is gebeurd. Hij zou een fantastische koning zijn geworden, maar hij moest kiezen tussen de liefde en het land, en hij koos voor de liefde. Ik geloof dat we ons daar allemaal iets bij kunnen voorstellen. Ook al streven wij, de koninklijke familie, ernaar om het land te representeren en de inwoners van Eldorra zo goed mogelijk te dienen, we zijn ook maar mensen. We voelen liefde en verdriet...’ Mijn stem brak toen ik de gezichten van mijn ouders voor me zag. ‘En soms moeten we onmogelijke beslissingen nemen. Maar niemand, ook mijn broer niet, noch jullie allemaal, zou die beslissing moeten hoeven nemen. Of de vorst of vorstin nou met iemand van adel trouwt of niet, het doet niets af aan de bekwaamheid om te dienen. De Koninklijke Huwelijkswet is een overblijfsel uit een tijd die niet meer bestaat, en ik doe een beroep op het parlement om hun mening erover bij te stellen.’

Dat was wat ik zei, maar eigenlijk deed ik een beroep op het publiek, het daadwerkelijke doel van mijn speech. Benoem de bezwaren die ze al vanaf het begin tegen me hebben, creëer een emotionele band met ze door toe te geven dat ik bang ben om mijn rol op me te nemen, herinner ze aan alle goede dingen die ik heb gedaan en mijn ervaringen met het parlement, en leg uit waarom het logisch is om de wet af te schaffen.

Ethos en logos.

Ik had elk woord gemeend, maar ik had de speech ook urenlang geperfectioneerd. Als ik wilde slagen als koningin, dan moest ik niet alleen het spelletje spelen, maar ook winnen, en de publieke opinie betekende alles als je geen echte politieke macht had.

Natuurlijk was één belangrijk punt van de persconferentie nog niet aan bod gekomen.

Pathos.

‘U blijft het maar hebben over de keuze tussen de liefde en uw land,’ zei Jas. ‘Betekent dat dat u verliefd bent op meneer Larsen?’

Iedereen hield zijn adem in. Het hele lánd hield zijn adem in, leek het wel.

In de verte toeterde een auto, een vogel nam boven ons een duik en zijn vleugels flapperden tegen de heldere blauwe lucht – beide geluiden niet in staat de stilte in de tuin te verstoren.

Ik wachtte nog één tel. Twee. Toen, met een flauw lachje, zei ik: ‘Ja, dat ben ik. Dat is alles. Bedankt, iedereen, voor het komen vandaag.’

Ik verliet het podium toen er geschreeuw en gejuich losbarstte.

Mijn benen trilden en mijn hart bonsde hard terwijl ik terugliep naar het paleis. Ik had het gedaan. Ik kon het niet geloven.

Maar ik kon het nog niet vieren. Er stond nog één ding op mijn to-dolijst.

Ik stapte de marmeren vloer van de passage bij de zijingang van het paleis op. Rhys wachtte op me in de schaduwen van de zuilen en zijn grijze ogen brandden als een gesmolten vlam. ‘Je hebt het goed gedaan, Prinses.’

Ik liep in zijn armen en mijn hart bonkte in mijn keel. ‘Het is nog niet voorbij.’ Ik sloeg mijn armen om zijn nek en fluisterde: ‘Kus me alsof de wereld toekijkt.’

Zijn glimlach vloede als dikke, gladde honing door me heen. ‘Met alle liefde, Uwe Hoogheid.’

Rhys’ mond zakte op de mijne en ik hoorde het zachte geklik van een camera in een dichtbijgelegen struik.

‘Denk je dat het erop staat?’ Zijn lippen gleden over de mijne terwijl hij sprak.

‘Absoluut.’

Hij grijsde en kuste me nog een keer. Inniger ditmaal, dringender, en ik drukte mezelf tegen hem aan, waarbij ik me liet meeslepen door zijn aanraking en smaak.

De eerste kus was voor de wereld. Deze was voor ons.

HOOFDSTUK 47

Rhys

Eén week later

‘Uwe Hoogheid!’ Erhalls assistent sprong overeind van achter haar bureau, haar ogen groot. ‘Het spijt me zo. Ik heb geen idee wat er is gebeurd, maar we hebben u niet in de agenda staan. Er is vast een misverstand...’

‘Het is al goed,’ zei Bridget, met een vriendelijk lachje. ‘Ik heb geen afspraak gemaakt, maar we willen wel graag de voorzitter spreken. Is hij er?’

‘O, eh.’ De zenuwachtige vrouw bladerde door haar papieren voordat ze haar hoofd schudde. ‘Ja, natuurlijk. Volg mij, alsjeblieft.’

Ze leidde ons door de vertrekken van de voorzitter naar zijn kantoor. Het dikke, blauwe tapijt dempte het geluid van onze voetstappen en mijn spieren trokken strak van de spanning.

We gaan dit echt doen.

Ik was niet bang voor Erhall, maar dit zou wel de eerste keer zijn dat ik hem zag sinds ik erachter was gekomen dat hij mijn vader was. Biologisch gezien dan. Hij had niets gedaan om de eer van die titel te verdienen.

Erhalls assistent klopte op zijn deur. Geen antwoord. Ze klopte nog een keer.

‘Wat? Ik zei dat je me niet moest storen!’ riep hij.

De vrouw kromp ineen. ‘Meneer de voorzitter, Hare Hoogheid prinses Bridget is hier om u te zien. En eh, meneer Larsen.’ Ze wierp een vlugge blik in mijn richting.

Ik vocht tegen een grimas.

Na de afgelopen week kende iedereen in Eldorra, shit, in de hele wereld, mijn gezicht en naam. Die hadden in alle krantenkoppen gestaan, van Tokyo tot New York, en de videobeelden van Bridgets persconferentie, net zoals de ‘stiekeme’ foto’s en filmpjes van ons terwijl we zoenden, werden continu op de nieuwszenders uitgezonden.

De pers had een verhaal verzonnen dat op een soort omgekeerd sprookje leek, over een prinses en haar bodyguard, en de verslaggevers waren daar allemaal mee aan de haal gegaan, door artikelen en opiniEPagina’s te plaatsen over liefde, verplichtingen en tradities.

Iedereen vond het geweldig. Volgens Bridget werd het parlement overstroomd met telefoontjes om de wet af te schaffen en de hashtag #LiefdeBovenJeLand was de hele week al trending op social media.

Liefde was de meest universele emotie. Niet iedereen ervaarde die, maar iedereen wilde dat wel, zelfs de mensen die zeiden van niet, en Bridgets persconferentie had dat verlangen opgewekt. Ze was niet alleen maar een prinses meer. Ze was menselijk, en nog belangrijker: alle mensen in de wereld die om welke reden dan ook niet konden zijn wie ze wilden zijn, leefden met haar mee.

Er was niets krachtigers dan emoties waarmee mensen zich verbonden konden voelen.

Bridgets plan had beter gewerkt dan we hadden gehoopt, maar het was nog steeds verontrustend om mijn gezicht overal op het nieuws te zien, en dat waar ik ook heen ging, mensen naar me keken.

Maar ik was akkoord gegaan met het plan, ook al wist ik dat ik zo elk beetje privacy dat ik nog had zou kwijtraken, maar als alleen dat ervoor nodig was om samen te zijn, dan zou ik een interview met elk verdomd tijdschrift doen.

Bridget, Erhalls assistent en ik wachtten op het antwoord van de voorzitter op Bridgets komst.

Ik hoorde een lade dichtslaan, gevolgd door een paar seconden stilte voordat de deur werd opengedaan door een geïrriteerd uitziende Erhall.

Mijn spieren werden nog strakker. *Mijn vader*. Ik wist niet wat ik had verwacht. Misschien een sprongetje in mijn maag bij de aanblik van de man die ik technisch gezien voor de helft was, of een gevoel van haat dat al dertig jaar onder het oppervlak kookte, wachtend op de dag waarop ik al die haat kon uiten in een regen van vuisten en bloed en gevloek.

In plaats daarvan voelde ik niets. Niets behalve een vaag gevoel van walging door Erhalls haar, waar veel te veel gel in zat, en woede door de strakke, haast oneerbiedige lach die hij Bridget toewierp.

‘Uwe Hoogheid. Kom binnen, alsjeblieft.’ Zijn toon gaf aan dat hij niet bepaald blij was met deze verrassing en hij negeerde mij compleet terwijl we zijn grote kantoor met eikenhouten lambrisering binnenliepen.

Bridget en ik gingen tegenover hem zitten. Het kantoor was precies zoals de oude man: kil en leeg, zonder enige persoonlijke bezitting, op de universiteitsdiploma’s na die ingelijst aan de muren hingen.

Ik bestudeerde Erhall en probeerde een gelijkenis tussen ons te vinden. Die zag ik een beetje in de hoek van zijn jukbeenderen en de ronding van zijn voorhoofd. Het was niet zo duidelijk dat vreemden naar ons zouden kijken en meteen zouden weten dat we familie waren, maar als je goed genoeg keek, was die gelijkenis er wel degelijk.

Ik knipperde en weg was de herkenning, vervangen door strakke gelaatstrekken en kille, berekenende ogen.

‘Dus.’ Erhall vouwde zijn vingers samen onder zijn kin, zijn lippen op elkaar geperst, net zoals de rest van zijn gezicht. ‘De kroonprinses die een bezoekje brengt aan mijn kantoor. Waar heb ik die eer aan verdiend?’

‘Er is iets wat ik tijdens de volgende vergadering van het parlement ter sprake wil brengen.’ Bridget straalde autoriteit uit en ik voelde een vlaag van trots. Ze was enorm gegroeid sinds de dag waarop we in haar hotelkamer in New York Nikolais troonafstand op tv hadden gekeken. Tijdens zijn speech had het toen geleken alsof ze elk moment kon overgeven, maar nu was er geen teken meer van die bange, onzekere vrouw. ‘Dien de motie in om de Koninklijke Huwelijkswet af te schaffen.’

Erhall staarde haar een seconde aan voordat hij begon te lachen. Luid.

Een grom trok door mijn keel, voordat ik mezelf dwong om stil te blijven. Dit was Bridgets show.

‘Ik dacht dat dit om weer zo’n probleem van een inwoner ging,’ zei Erhall. ‘Helaas kan ik dat niet doen. De wet is een van de oudste wetten in Eldorra, en ook al was je persconferentie nog zo... ontroerend, het is traditie. Bovendien hebben we veel belangrijkere zaken om op te focussen, inclusief de watervervuiling waar jij ons vorige maand van op de hoogte hebt gebracht. Je wilt toch dat de mensen van Hedelberg schoon drinkwater hebben, of niet?’

Bridget glimlachte en ze vertrok geen spier door zijn subtiële dreiging. ‘Ik ben bang dat jij mij verkeerd hebt begrepen. Het was geen verzoek, en ik vertrouw erop dat het parlement competent genoeg is om meer dan één zaak tegelijk onder handen te nemen. Zo niet, dan stel ik voor dat je iets verandert aan de manier waarop je je werk doet, meneer de voorzitter... of misschien moet je het aan iemand anders overlaten.’

Erhalls gelach verdween en zijn gezicht werd hard. ‘Met alle respect, Uwe Hoogheid, het parlement vraagt de kroon om advies als een gunst, maar niemand, zelfs Zijne Majesteit niet, bepaalt de wet.’

‘Dan is het maar goed dat ik de wet ook niet bepaal.’ Bridget sloeg haar benen over elkaar, haar houding perfect terwijl ze op hem neerkeek. ‘Ik zeg je alleen om er een af te schaffen. De wet is ouderwets en heeft geen praktisch nut voor het land of de mensen. Zonder waarde is een traditie niets meer dan een reflectie van het verleden, en de mensen zijn het daarmee eens. Een recent onderzoek wijst uit dat drieënnegentig procent voor het afschaffen van de wet is.’

Erhall pufte verontwaardigd. ‘Daar ben ik het niet mee eens. Tradities zijn waar dit land, dit kantoor en jóúw kantoor op zijn gebouwd. We kunnen die niet zomaar tenietdoen. Dus nee, ik ben bang dat ik de motie niet kan indienen. Hoeveel souvenirs of T-shirts met het gezicht van meneer Larsen erop ze ook verkopen,’ voegde hij er als sneer aan toe.

Bridget en ik wisselden een blik.

Weet je het zeker?

Ja. Doe het.

Kort, bondig en geluidloos. Het meest efficiënte gesprek dat we ooit hadden gehad.

‘Ik zou me als ik jou was meer zorgen maken om meneer Larsens publieke imago,’ zei Bridget, waarbij haar milde toon geen blijk gaf van wat er ging komen. ‘Aangezien hij je zoon is.’

De meeste explosies waren oorverdovend; je tanden klapperden en je oren dreunden door de kracht en de energie. Deze explosie was stil, maar honderd keer dodelijker, en de schokgolven raakten Erhall voordat hij ze zag aankomen.

Ik zag het exacte moment waarop dat gebeurde. Alle kleur trok uit zijn gezicht en de arrogante en tevreden blik verdween uit zijn ogen toen hij van mij naar Bridget keek. Heen en weer, als twee pingpongballen die vastzaten in een slinger.

‘Dat is... Hij is... Dat is een leugen,’ sputterde Erhall. ‘Ik heb geen zoon.’

‘Michigan, de zomer van 1986,’ zei ik. ‘Deirdre Larsen.’

Ik had niet gedacht dat het mogelijk was, maar Erhalls gezicht werd nog bleker, totdat het dezelfde kleur had als zijn overhemd.

‘Gezien je reactie herinner je je haar.’ Ik leunde naar voren en een flauw lachje trok aan mijn lippen toen hij op zijn beurt een paar centimeter naar achteren schoof. Een licht laagje zweet glinsterde op zijn voorhoofd. ‘Ze is trouwens dood. Ze gaf zich over aan alcohol en drugs nadat een nietsnut

haar had verlaten toen ze hem over haar zwangerschap had verteld. Een overdosis toen ik elf was.'

Ik ving een blik van wroeging in Erhalls ogen op voordat hij zich herpakte. 'Het spijt me dat te horen.' Een spier in zijn kaak trok en hij reikte naar zijn stropdas, maar liet zijn hand toen weer zakken. 'Maar ik ben bang dat ik geen Deirdre Larsen ken. Je bent in de war met iemand anders.'

Mijn handen balden zich tot vuisten. Bridget legde een hand op mijn knie, haar aanraking koel en geruststellend en ik liet mijn adem ontsnappen voordat ik mezelf dwong te ontspannen.

Ik was hier niet om Erhall in elkaar te slaan, niet fysiek tenminste. We hadden een belangrijker doel.

'Dat is niet wat de DNA-testen zeggen.' Ik stak een hand in mijn zak en legde de papieren – dank je, Andreas – met een klap op het bureau, waar Erhall van schrok. 'Kijk maar als je me niet gelooft.'

Hij raakte ze niet aan. We wisten allebei dat wat ik zei waar was.

'Wat wil je?' Erhall raapte zichzelf enigszins bij elkaar. 'Geld? Een titel?' Hij trok een wenkbrauw op. 'Maandelijkse uitjes om een band op te bouwen?'

Ondanks zijn pesterige toon staarde hij me met een vreemde uitdrukking aan, een die bijna...

Nee. De dag waarop ik vrijwillig 'een band' met hem zou vormen, zou de dag zijn dat er ijspegels in de hel zouden hangen.

'Hare Hoogheid heeft je dat al verteld.' Ik knikte naar Bridget. Ze zat rustig naast me, haar uitdrukking neutraal, bijna verveeld terwijl ze naar ons gesprek luisterde. 'We willen dat je de motie indient om de Koninklijke Huwelijkswet af te schaffen.'

'En als ik dat niet doe?'

'Dan zul je misschien het nieuws over je lang verloren liefdeskind op de voorpagina van de *Herald* zien,' zei Bridget. 'Hypothetisch gezien dan, natuurlijk. Journalisten weten nu eenmaal altijd de kleinste feitjes te achterhalen.' Ze schudde haar hoofd. 'Het is jammer dat ze niet zullen wachten tot na de verkiezingen. Je hebt dit jaar een sterke tegenstander. Er hoeft maar de suggestie van een schandaal te zijn, of alles kan in zijn voordeel werken. Maar wat weet ik er nou van?' Haar glimlach was terug. 'Ik heb alleen maar een "knap gezicht".'

Erhalls kleur veranderde van wit naar felpaars, in maar twee tellen. Het zou verontrustend geweest zijn, als het me niet zoveel voldoening gaf.

‘Chanteer je me nou?’

‘Nee,’ zei Bridget. ‘Ik moedig je aan om het juiste te doen. Want je zult ook het juiste doen, toch, meneer de voorzitter?’

Ik merkte dat hij zich moest inhouden om niet te gaan schelden terwijl hij nadacht.

Als hij weigerde, liep hij het risico zijn politieke carrière kwijt te raken vanwege het schandaal van een buitenechtelijk kind. Hij vertegenwoordigde een van de meest traditionele landen van de wereld, en de mensen die op hem stemden, zouden niet goed reageren op het nieuws dat hij zonder getrouwd te zijn een kind met een Amerikaanse serveerster had gehad.

Als hij toegaf, zou hij zijn macht kwijtraken, want dat was wat dit was: een machtsspel. Het zou voor hem praktisch gezien niet ingewikkeld zijn om de motie in te dienen, maar als hij dat deed, gaf hij Bridget de controle. De politiek was één groot spel, en als je verloor, vooral van iemand die in Erhalls ogen minderwaardig was alleen maar omdat ze een vrouw was, dan deed dat pijn.

De staande klok tikte in de hoek en de seconden van de stilte gingen oorverdovend voorbij.

Uiteindelijk liet Erhall zijn schouders zakken en ik voelde een vlaag van overwinning door me heen trekken. ‘Zelfs als ik de motie indien, dan keurt het parlement die nooit goed,’ zei hij met tegenzin. ‘De publieke opinie betekent hier niet alles.’

Bridgets glimlach verdween niet. ‘Laat de rest van het parlement maar aan mij over. Jij doet jouw deel en de wereld hoeft nooit iets te weten over je misstap. Maar vergeet niet, meneer de voorzitter, dat ik op een dag koningin ben. En ik zal nog steeds koningin zijn lang nadat jouw politieke carrière voorbij is en je praat over die tijd in ochtendshows. Het is dus in jouw belang dat je met me samenwerkt en het me niet lastig maakt. Denk je ook niet?’

Erhall was een klootzak, maar hij was geen idioot. ‘Best. Tijdens de volgende vergadering van het parlement dien ik de motie in,’ zei hij, zijn toon nors.

‘Geweldig.’ Bridget stond op. ‘Ik hou ervan als een vergadering zo productief is. Meneer Larsen, wil jij er nog iets aan toevoegen?’

Ik staarde naar Erhall. Ook al had hij bepaalde dingen gezegd die mij boos maakten, over het algemeen waren mijn gevoelens over mijn vader veranderd van haat naar onverschilligheid.

Wat voor greep hij ook op me had gehad, die was weg.

‘Ik heb me mijn hele leven een beeld van je gevormd in mijn hoofd,’ zei ik. ‘Jij was de beslissing die twee levens voorgoed heeft veranderd, het monster dat mijn moeder veranderde in het monster dat zij werd. Ik had al een lange tijd geleden achter je identiteit kunnen komen, maar ik heb daar nooit voor gekozen. Ik zei tegen mezelf dat ik mezelf niet genoeg vertrouwde; dat ik niet wist of ik je zou vermoorden voor wat je had gedaan.’ Erhall kromp ineem en schoof nog een centimeter naar achteren. ‘Maar de waarheid is dat ik bang was om het monster onder ogen te komen dat me al die jaren dwars had gezeten, zelfs toen ik ervan overtuigd was dat monsters niet bestonden. Wat voor man was hij? De man die technisch gezien één helft van mij had bepaald? Hoe zou hij reageren als hij erachter kwam dat ik zijn zoon was?’

De spier in Erhalls kaak trok weer.

‘Nou, ik ben hem eindelijk onder ogen gekomen en weet je wat ik me realiseerde?’ Ik keek hem recht aan. Niks anders dan onverschilligheid borrelde in me op. ‘Ik realiseerde me dat hij geen monster is. Hij is een zielige, kleine man, die te laf was om de gevolgen van zijn daden onder ogen te komen, en ik heb jaren verspild door hem meer macht over mijn leven te geven dan hij verdiende. Dus nee, ik wil geen geld, geen titel of wat voor vorm van relatie dan ook met je, en dat zal ik nooit willen. Wat mij betreft is mijn vader dood. Hij is doodgegaan toen hij vierendertig jaar geleden wegliep.’

Erhall kromp weer ineem en ik stond ook op, waardoor mijn schaduw over hem heen viel. Ik knikte. ‘Een fijne dag verder, meneer de voorzitter.’

Bridget en ik waren halverwege de deur toen hij zei: ‘Gearrangeerde huwelijken zijn niet alleen voor koninklijke families, meneer Larsen. Mensen werden al lang voor de geboorte van Hare Hoogheid tot een liefdeloos huwelijk gedwongen.’

Ik stopte en keek achterom, recht in de ogen van Erhall. Ik ving nog een glimp van wroeging op, maar het was niet genoeg. Niet voor wat hij Deirdre had aangedaan en niet voor wat hij mij had aangedaan. Er was geen excuus voor de manier waarop hij met die situatie was omgegaan.

In plaats van antwoord te geven liep ik naar de deur en liet hem daar achter, sputterend en alleen in dat koude, te grote kantoor.

Bridget wachtte totdat we bij de lift waren, weg van mogelijke oren en Erhalls assistent, voordat ze zei: ‘We zouden vaker speeches moeten

geven,' zei ze. 'Dan zouden we een fortuin verdienen.'

Een lach borrelde op in mijn keel. Een zware last was van mijn borst verdwenen, waardoor het lachen me soepeler afging.

'Dat aanbod sla ik af. Normaal gesproken ben ik niet zo van de speeches.'

'Je deed het daarbinnen anders wel goed.' Bridget kneep in mijn arm en dat gebaar bracht meer over dan met woorden mogelijk was geweest. Toen zag ik een ondeugende fonkeling in haar ogen verschijnen. 'Ik dacht dat er een ader bij Erhall zou knappen. Stel je voor dat we Andreas ook nog hadden genoemd.'

Andreas was er erg stellig in geweest dat hij Erhall nooit de waarheid over hem wilde laten weten. Hij had meer te verliezen dan wij als de identiteit van zijn vader bekend werd gemaakt, en ik had er geen moeite mee om dat geheim te houden, deels omdat ik zijn keuze respecteerde en deels omdat we hem zo onder controle konden houden. Ook al wilde hij de kroon niet, ik hield hem nog steeds in de gaten. Dat gold voor iedereen die Bridget mogelijk kon bedreigen.

'Dus. Het eerste gevecht is gewonnen,' zei ik toen de lift op de begane grond van het parlamentsgebouw was aangekomen. 'En nu?'

Bridgets ondeugendheid maakte plaats voor vastberadenheid. 'Nu gaan we de oorlog winnen.'

'Echt wel, verdomme.'

Ik stak mijn hand uit en ze nam hem aan, haar kleine, zachte hand perfect in mijn grotere en ruwere.

De deuren gleden open en we stapten een warboel van cameraflitsen en journalisten in, die boven elkaar uit vragen riepen.

Uit de schaduwen en in de schijnwerpers.

Ik had nooit verwacht dat ik zo wereldwijd bekend zou zijn, maar ik meende het wel toen ik zei dat ik Bridget overal naartoe zou volgen – ook in een mediastorm.

Klaar, meneer Larsen?

Meer dan ooit, Prinses.

Bridget en ik bleven elkaars hand vasthouden terwijl we door de storm liepen.

Eén gevecht achter de rug, nog een oorlog te winnen.

Het was maar goed dat ik een soldaat voor één koningin was, en dat altijd zou zijn.

HOOFDSTUK 48

Bridget

De maand daarna voerde ik campagne om voldoende ministers ervan te overtuigen, of te bedreigen, om vóór afschaffing te stemmen. Bij sommige ministers ging dat gemakkelijk, bij andere niet zo. Maar na honderd telefoontjes, elf persoonlijke bezoeken, drieëntwintig media-interviews en ontelbare publieke optredens van mij en Rhys, gepland en ‘ongepland’, was de grote dag eindelijk aangebroken.

Rhys en ik zaten in mijn suite terwijl we naar het stemmen op tv keken. Van de stress had ik twee pakken Oreo-koekjes gegeten terwijl hij naast me zat, zijn gezicht uitdrukingsloos, maar zijn lichaam gespannen door dezelfde rusteloze energie die door mijn aderen stroomde.

De huidige stand van zaken: negentig stemmen voor, dertig tegen, twee onthoudingen en nog achtenvijftig stemmen te gaan. Er waren honderdvijfendertig stemmen voor nodig om de wet af te schaffen. Het zag er goed uit, maar ik wilde niet te vroeg juichen.

‘Lady Jensen.’ Erhalls zure stem echode door de mahoniehouten ruimte op tv.

‘Voor.’

‘Lord Orskov.’

‘Voor.’

Ik kneep in Rhys’ hand terwijl mijn hart tekeerging. Van Orskov had ik het niet zeker geweten, dus zijn stem was een grote overwinning.

‘Ze schaffen de wet af.’ Rhys’ stille vertrouwen kalmeerde mijn zenuwen. ‘Zo niet, dan hebben we ons back-upplan.’

‘En dat is?’

‘Het parlement platbranden.’

Ik lachte kort. ‘Hoe gaat dat helpen?’

‘Geen idee, maar het zou wel leuk zijn om te doen.’

Weer een lach, waardoor mijn zenuwen nog meer afnamen.

Nog zevenenvijftig. Zesenvijftig. Vijfenvijftig.

Het stemmen ging door tot er nog maar twee ministers over waren, en we hadden nog één stem nodig. Als een van hen voor stemde, dan hadden we gewonnen.

Ik kneep weer in Rhys' hand toen Erhall de volgende minister opriep.
'Lord Koppel.'

'Nay.'

Ik zakte in elkaar terwijl Rhys begon te vloeken. Ik had niet verwacht dat Koppel voor zou stemmen, maar toch was ik teleurgesteld.

Spijt borrelde op in mijn keel. Ik had het chantagemateriaal over hem naar boven moeten halen. Ik had geprobeerd mijn campagne netjes te houden en had geen van de ministers ronduit gechanteerd, op Erhall na, maar misschien was dat een fout geweest. Ik zou niet de eerste persoon in de geschiedenis zijn die het door zijn geweten had verpest.

Je hebt het juiste gedaan.

De haartjes in mijn nek prikten. Ik rechte mijn rug en keek de suite rond, maar die was leeg, op Rhys en mij na. Toch had ik kunnen zweren dat ik een zachte, vrouwelijke stem iets tegen me hoorde fluisteren... een stem die verdacht veel leek op de stem van mijn moeder uit de oude filmpjes die ik van haar had gezien.

Dit is mijn eigen schuld, ik ben veel te lang opgebleven. Gisteravond was ik te zenuwachtig geweest om te slapen, en het was wel duidelijk dat ik door mijn vermoeidheid aan het hallucineren was.

Op tv zag ik een arrogante glimlach op Erhalls gezicht verschijnen en ik wist gewoon dat hij hoopte dat de afschaffing niet door zou gaan. Hij had de motie ingediend, zoals beloofd, maar elke keer als iemand tegen stemde, was zijn blijdschap zichtbaar.

'Lady Dahl.'

Ik beet op mijn onderlip.

Dahl was de laatste overgebleven minister. Ze had het onvoorspelbaarste stemgedrag in de geschiedenis van het parlement en het kon met haar alle kanten op. Geen van mijn telefoontjes naar haar had meer opgeleverd dan een beleefd: 'Bedankt, Uwe Hoogheid. Ik denk erover na.'

De rusteloze energie die Rhys uitstraalde verdriedubbelde, tot ik die bijna kon voelen in de geladen stilte van de suite. De Oreo-koekjes klotsten in mijn maag en ik wilde dat ik in zo'n korte tijd niet zoveel suiker had verorberd.

Dahl opende haar mond en ik kneep mijn ogen dicht, want ik kon het moment dat mijn leven voorgoed zou veranderen, ten goede of ten kwade, niet aanzien.

Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft...

‘Voor.’

Voor. Het duurde een minuut voordat mijn hersens dat ene woord hadden verwerkt. Toen dat zo was, vlogen mijn ogen open, net op tijd om een geïrriteerde Erhall te zien zeggen: ‘Daarmee zijn er honderdvijfendertig stemmen voor, veertig tegen en vijf onthoudingen. Het parlement verklaart hierbij officieel dat de Koninklijke Huwelijkswet uit 1723 is afgeschaft. De Kamer...’

Ik luisterde niet meer naar de rest. Ik was te opgewonden, mijn huid tintelde van elektriciteit en mijn hoofd duizelde van ongeloof. Mijn geschokte blik kruiste die van Rhys. ‘Is dit echt gebeurd?’

Er verschenen rimpeltjes rond zijn ogen toen hij flauwtjes lachte. ‘Ja, Prinses, het is echt gebeurd.’ Intense trots en opluchting waren op zijn gezicht te zien.

‘We hebben het gedaan.’ Ik kon het niet bevatten. Die wet was al de grootste last in mijn leven sinds ik kroonprinses was geworden, en nu bestond hij niet meer. Ik kon trouwen met wie ik maar wilde zonder de troon op te geven. Ik zou met Rhys kunnen trouwen.

Toen drong pas écht tot me door wat er was gebeurd.

‘Het is ons gelukt!’ riep ik en ik wierp mezelf in de armen van een lachende Rhys. Alles werd wazig en ik realiseerde me dat ik huilde, maar dat kon me niets schelen.

Zoveel maanden van gepieker over die wet, zoveel vroege ochtenden en late avonden en gesprekken waardoor ik mijn haren eruit had willen trekken... Maar die waren het allemaal waard geweest, want: *het was ons gelukt!*

Ik ben trots op je, lieverd. De zachte, vrouwelijke stem keerde terug en emoties knepen mijn keel dicht.

Het maakte niet uit of die stem echt was of niet. Het enige wat ertoe deed, was dat de stem er was, dichterbij dan ooit.

Bedankt, mam. Ik ben ook trots op mezelf.

Rhys, mijn grootvader en Nikolai hadden me allemaal het vertrouwen gegeven dat ik mijn werk als koningin goed zou kunnen doen, maar tot nu had ik ze niet geloofd. Mijn eerste échte overwinning bij het parlement. Ik hoopte dat mijn relatie met de ministers meer coöperatief dan vechtlustig zou zijn, maar ik was niet naïef genoeg om te geloven dat alles vanaf nu soepeltjes zou verlopen. Er zouden nog heel wat gevechten komen, maar als ik er één had gewonnen, dan kon ik er meer winnen.

Rhys ving mijn mond voor een intense en tedere kus. ‘Het is jóúw gelukt. Ik volgde je alleen maar.’

‘Dat is niet waar.’ Ik kroop dichtert tegen hem aan, zo blij dat ik nog zou wegzweven als hij zijn armen niet om mijn middel had geslagen. ‘Je hebt met alles geholpen.’

De interviews, de afspraken, de publieke optredens. Alles.

Een diep geluid rommelde in Rhys’ borst. ‘Het ziet ernaar uit dat je aan me vastzit, Prinses.’ Zijn knokkels gleden over mijn rug. ‘Ik had hier beter over na moeten denken.’

‘O ja?’ Ik keek bedachtzaam. ‘Ik kan het nog altijd met je uitmaken en met iemand anders gaan daten. Er is een filmster die ik altijd al...’ Ik slaakte een gillette toen hij opstond en me over zijn schouder gooide. ‘Rhys, zet me neer.’ Ik glimlachte zo breed dat mijn wangen pijn deden. ‘Ik moet telefoontjes beantwoorden.’ Ik gebaarde naar mijn telefoon, die sinds het stemmen voorbij was al lag te trillen door alle berichtjes en belletjes.

‘Later.’ Rhys’ hand landde met een harde tik op mijn billen en ik gilte, ook al voelde ik een warmte door me heen trekken. ‘Ik moet je een lesje leren voor al die grappen van je. Vooral die over andere mannen.’

Was het slecht dat mijn slipje onmiddellijk nat werd door de manier waarop hij bezitterig gromde? Misschien. Maar dat kon me niets schelen terwijl hij de deur van mijn slaapkamer openschapte en me op het bed gooide.

‘Wat voor lesje?’ Ik was al zo nat dat mijn benen tegen elkaar plakten van opwindning, en Rhys’ duistere lach maakte me alleen maar natter.

‘Ga op je handen en knieën zitten,’ zei hij terwijl hij mijn vraag negeerde. ‘Richting het hoofdeinde.’

Ik deed wat hij zei en mijn hart bonsde hard tegen mijn ribbenkast toen het bed inzakte door Rhys’ gewicht. Hij trok met één hand mijn rok omhoog en duwde met de andere mijn slipje omlaag. Dat deed hij met zoveel kracht dat ik de zijden stof hoorde scheuren.

Ik moest een maandelijks budget instellen om al het ondergoed te vervangen dat hij kapotmaakte.

‘We vieren deze overwinning later wel.’ Rhys haalde zijn vinger langs mijn nattigheid, recht over mijn gevoelige klit, en een kreun verliet mijn mond. ‘Maar laten we eerst eens zien of je nog steeds zo grappig bent als ik klaar met je ben.’

Dat was de laatste waarschuwing die ik kreeg voordat een luide klap de kamer vulde en een vlaag pijn gemengd met genot zich door mijn huid verspreidde.

Ik liet mijn hoofd net op tijd zakken om mijn schreeuw te dempen met mijn kussen, voordat nog een explosie aan sensaties volgde.

Hij had gelijk. We konden later de overwinning wel vieren. Eerst moesten we alle spanning en zenuwen van de afgelopen maand kwijt en...

Ik hapte naar adem toen Rhys me van achteren vulde, en al snel smolt elke gedachte weg, op die aan het genot van zijn aanraking en het volle gevoel in mijn hart na.

HOOFDSTUK 49

Bridget

We brachten de rest van de dag en nacht in mijn kamer door en verlieten het bed alleen maar voor eten, maar de volgende ochtend drong de realiteit tot me door en werd ik gedwongen om mezelf uit Rhys' armen los te maken.

Ook al was ik nog zo blij door onze overwinning, er was nog één probleem om mee te dealen. Ik had gewacht tot na het stemmen, aangezien ik het me niet kon veroorloven om afgeleid te zijn, maar het werd tijd om het probleem nu dan echt onder ogen te komen.

Rhys bleef achter in de slaapkamer terwijl ik in de zitkamer op mijn gast wachtte. Er werd op de deur geklopt voordat Mikaela haar hoofd naar binnen stak. 'Wildestu me zien?'

'Ja. Ga zitten, alsjeblieft.'

Ze liep naar binnen en plofte naast me neer. 'Ik wil je al zo lang spreken, maar je nam gisteren maar niet op toen ik belde. Ik ging ervan uit dat je het... druk had, maar, o mijn god, het stemmen! We moeten het vieren! Het is geweldig...'

'Waarom heb je de foto's aan de pers gelekt?' Ik sloeg de inleiding over en kwam meteen ter zake. Ik kon er niet tegen om het over koetjes en kalfjes te hebben terwijl er zo'n donkere wolk boven ons hing.

Ik hield mijn stem neutraal, maar mijn nagels drongen zo diep in het kussen van de bank dat ze kleine deukjes achterlieten.

Ik wilde het niet geloven toen Rhys me het had verteld. Ergens had ik gehoopt dat hij het mis had. Maar Mikaela's bleke gezicht en paniekerige ogen zeiden genoeg.

Het was waar.

Verraad stak me diep met scherpe klauwen en drong mijn kalmte binnen.

Ik had niet veel vrienden in Eldorra. Ik had kennissen en mensen die aardig tegen me deden vanwege mijn titel, maar geen echte vrienden. Mikaela was de enige persoon die altijd naast me stond en op wie ik kon vertrouwen.

'Ik... ik weet niet waar je het over hebt,' zei Mikaela, die mijn blik ontweek.

‘Rhys’ oude bedrijf heeft de foto’s getraceerd naar jóúw IP-adres.’ Rhys’ oude baas Christian was blijkbaar een computergenie en Rhys had hem gevraagd om achter de identiteit van de persoon te komen die de foto’s had gelekt. Ik wist al weken dat Mikaela de schuldige kon zijn, maar ik moest doen alsof er niks aan de hand was tot ik haar ermee kon confronteren.

Als het leven als koningin toch niet voor mij was weggelegd, kon ik altijd nog actrice worden.

Mikaela opende haar mond, deed die dicht en opende hem toen weer. ‘Ik dacht dat ik je hielp,’ zei ze zwakjes. ‘Ze zei dat het zou helpen.’

‘Ik weet het.’

De klauwen van verraad zonken nog dieper.

Christian had een aantal... interessante berichtjes gevonden toen hij Mikaela’s contact met de Daily Tea had uitgezocht, en die hadden me net zo erg van mijn stuk gebracht als het feit dat Mikaela de foto’s had gelekt.

Dat het niet Mikaela’s idee was geweest, verzachtte de pijn niet. Ze had beter moeten weten.

Er werd nog een keer op de deur geklopt.

‘Kom binnen.’ Ik hield mijn blik op Mikaela gericht, die keek alsof ze in de bank wilde verdwijnen en nooit meer tevoorschijn wilde komen.

Elin liep naar binnen, slank en elegant in haar nette witte Escada-pak en hakken van acht centimeter hoog. Haar blik ging naar Mikaela voordat ze naar mij keek. ‘Je wilde me zien, Uwe Hoogheid?’

‘Ja. We hadden het net over de gelekte foto’s van mij en Rhys.’ Eindelijk maakte ik mijn blik van mijn vriendin – ex-vriendin – los en staarde ik in Elins koele blauwe ogen. ‘Weet jij daar misschien iets van?’

Elin was niet dom. Onmiddellijk had ze mijn insinuatie door en ze deed geen moeite om te doen alsof dat niet zo was.

‘Ik deed het om je te helpen, Uwe Hoogheid,’ zei ze na een tel.

‘Door privéfoto’s van mij te lekken? Hoe zou dat mij helpen?’

‘Het waren geen privéfoto’s.’ Ze klonk geïrriteerd. ‘Het waren onschuldige foto’s die de suggestie wekten dat er iets meer speelde. Ik zou nooit echt schandalige foto’s hebben gelekt. Maar als ik het niet had gedaan, dan zouden jij en meneer Larsen door zijn gegaan met jullie roekeloze gedrag en zou er wél iets schandaligs naar buiten zijn gekomen. Het was een kwestie van tijd. Dacht je dat ik niet doorhad wat jullie recht onder mijn neus verborgen probeerden te houden? Ik heb deze baan al zo lang juist omdat zulke dingen me opvallen.’

Verdomme. Ik had moeten weten dat Elin achter onze relatie zou komen. Ze had gelijk. We wáren roekeloos geweest, te afgeleid door ons geluk om voorzichtig te zijn. Maar dat maakte niet goed wat ze had gedaan.

‘En het filmpje?’

Ik had Rhys eindelijk over het filmpje van Nikolais receptie van een paar weken geleden verteld. Hij had het niet leuk gevonden dat ik het zo lang geheim had gehouden, maar omdat er niks uit was gekomen, was hij na zo’n vijf dagen eindelijk gekalmeerd. Hij had Christian echter ook gevraagd om onderzoek te doen naar de afzender, en toen ik had ontdekt dat Elin ook achter het filmpje zat, was ik bijna van mijn stoel gevallen.

De verrassingen bleven maar komen.

Mikaela’s blik ging van mij naar Elin en terug. ‘Welk filmpje?’

We negeerden haar en bleven elkaar aanstaren.

‘Het is illegaal om camera’s op te hangen in een privévertrek,’ zei ik.

‘Vooral in het vertrek van iemand van de koninklijke familie.’

‘Prins Nikolai wist van de camera’s af.’ Elin vertrok geen spier. ‘Het hoofd van de beveiliging had hem overgehaald geheime camera’s op te hangen terwijl het huis werd gerenoveerd. Er liepen daar te veel werklui rond. Het was een voorzorgsmaatregel.’

Ik was even stil terwijl ik de informatie verwerkte, voordat ik zei:

‘Chantage is ook illegaal.’

‘Ik heb je niet gechanteerd en dat zou ik ook nooit doen.’ Elin fronste diep.

‘Ik heb je dat filmpje gestuurd in de hoop dat je je relatie met meneer Larsen zou verbreken. Toen je dat niet deed, moest ik de foto’s lekken.’

‘Je hoefde helemaal niets te doen. Je had eerst met mij kunnen praten,’ zei ik kil. ‘Voor iemand die in de communicatie werkt, kun je niet erg goed communiceren.’

‘Dat zou niets hebben veranderd. Je bent koppig, Uwe Hoogheid. Je zou gezegd hebben dat je ermee op zou houden, alleen maar om weer naar hem terug te gaan. Ik moest je dwingen actie te ondernemen. Bovendien was de verslaggever van de Daily Tea, aan wie we de foto’s hebben gestuurd, al aan het rondsnoffen, in de hoop iets te vinden. De beveiliging vond hem op het terrein. Hij was nogal volhardend, net alsof hij een persoonlijke wrok koesterde.’ Elin hield haar hoofd schuin. ‘Hans Nielsen, werkte vroeger bij de *National Express*. Doet die naam een belletje rinkelen?’

Meerdere zelfs. Hans was de paparazzo wiens camera Rhys vorig jaar op de begraafplaats kapot had gemaakt. Blijkbaar was hij op de carrièreladder

omhooggeklommen en koesterde hij een wrok.

Ik dacht terug aan een moment van een paar weken geleden, toen Rhys me had verteld dat hij vermoedde dat iemand in zijn gastenverblijf had rondgekeken toen hij hier nog woonde. Ik durfde te wedden dat dat Hans was geweest, aangezien het was gebeurd vlak voordat Rhys en ik iets hadden gekregen en Elin een fotograaf had ingehuurd om ons te volgen.

Maar dat zei ik niet tegen haar.

‘Maar goed, de foto’s waren voor hem genoeg om niet verder te zoeken,’ zei Elin toen ik geen antwoord gaf. ‘Ik moet zeggen dat achteraf gezien je persconferentie een goed idee was en gisteren was een grote overwinning, dus eind goed, al goed.’

Het was grappig dat ze de persconferentie nu een goed idee vond terwijl ze er destijds zoveel ophef over had gemaakt.

‘Eind goed, al goed?’ herhaalde ik. ‘Elin, je bent achter mijn rug om gegaan, hebt voor een schandaal gezorgd en Mikaela erbij betrokken!’

Mikaela, die tot nu toe met grote ogen van de een naar de ander had gekeken, boog haar hoofd.

‘Ik had een tussenpersoon nodig. De foto’s mochten niet terugleiden naar mij.’ Elin zuchtte diep. ‘Kom op, Uwe Hoogheid, alles is uiteindelijk goed gekomen. Ik heb de pers een klein schandaal gegeven zodat ze niet op een groter schandaal zouden stuiten. Ik heb de koninklijke familie beschermd. Dat is altijd al mijn doel geweest.’

‘Misschien.’ Ik rechtte mijn rug. ‘Ik waardeer wat je de afgelopen jaren voor de familie hebt gedaan, maar ik ben bang dat onze wegen hier scheiden.’

Mikaela slaakte een gillette terwijl alle kleur uit Elins gezicht trok.

‘Ontsla je me? Je kunt me niet ontslaan. Zijne Majesteit...’

‘Heeft mij het recht gegeven om personeelsveranderingen door te voeren die ik noodzakelijk vind,’ maakte ik haar zin af. Ik drukte mijn handen tegen mijn benen om niet te trillen. Elin was een van de weinigen die al zo lang voor het paleis werkte en ik was altijd al een beetje bang voor haar geweest. Maar ook al was ze erg goed in haar werk, ik had iemand nodig die met mij sámenwerkte, niet iemand die achter mijn rug om ging en me dwong dingen te doen. ‘Je bent te ver gegaan en je hebt ons vertrouwen verloren. Dat van mij én van de koning.’

Elin hield haar telefoon vast, haar knokkels nog witter dan haar pak. Uiteindelijk zei ze: ‘Zoals je wilt. Tegen het einde van de week ben ik weg.’

Een spier trok onder haar oog, maar verder toonde ze geen emotie. 'Is er nog iets anders, Uwe Hoogheid?'

Kortaf en doeltreffend, zoals altijd.

'Nee,' zei ik en ik voelde me vreemd genoeg nostalgisch. Elin en ik waren nooit hecht geweest, maar dit was wel het einde van een hoofdstuk. 'Je mag gaan.'

Ze knikte kort en liep weg. Ze was geen dramatisch type en ze kende me goed genoeg om te weten wanneer ik iets meende.

'Jij ook,' zei ik tegen Mikaela.

'Bridget, ik zweer...'

'Ik moet over alles nadenken.' Misschien zou ik haar op een dag wel vergeven, maar haar verraad was nog te vers en niets wat ze nu zei kon door die pijn heen dringen. 'Ik weet niet hoelang het duurt, maar ik heb tijd nodig.'

'Ik begrijp het.' Haar kin trilde. 'Ik wilde je echt alleen maar helpen. Elin was zo overtuigend. Ik geloofde haar eerst niet toen ze zei dat er iets tussen jou en Rhys gaande was. Maar toen dacht ik aan de manier waarop jullie naar elkaar keken en die keer in je kantoor, toen je er zo lang over deed om open te doen... Het was me ineens duidelijk. Ze zei dat je in grote problemen zou komen als...'

'Mikaela, alsjeblieft.' Ik drukte mijn vingers tegen mijn voorhoofd. Dat deed bijna net zoveel pijn als de pijn in mijn hart. Als ik de oude Bridget was, dan zou ik haar misschien hebben vergeven, maar ik kon me dat niet meer veroorloven. Ik had mensen om me heen nodig die ik kon vertrouwen. 'Nu niet.'

Mikaela slikte hard en haar sproetjes staken fel af tegen haar bleke huid. Toch liep ze weg zonder zichzelf nog verder te verklaren.

Ik liet mijn adem ontsnappen. Het gesprek was korter maar wel harder geweest dan ik had verwacht, zelfs na mezelf wekenlang mentaal te hebben voorbereid.

Ik vermoedde dat niets je kon voorbereiden op het moment waarop je iemand moest ontslaan die al zo lang voor je werkte, of waarop je afscheid moest nemen van een van je oudste vriendinnen, en dat in een halfuur tijd.

Ik hoorde hoe Rhys achter me kwam staan. Hij zei niets en legde alleen maar zijn handen op mijn schouders om de spieren daar met zijn duimen te masseren.

‘Ik had gehoopt dat je het mis had.’ Ik staarde naar de plek waar Mikaela had gezeten en voelde het verraad op mijn huid prikken.

‘Prinses, ik heb het nooit mis.’

Ik lachte flauwtjes en de spanning ebde iets weg. ‘Ik kan anders wel een paar momenten verzinnen waarop dat wel het geval was.’

‘O ja? Zoals?’ daagde Rhys me uit, op licht geamuseerde toon.

Ik begon met een lagere stem te praten om hem na te doen. *‘Eén, ik raak niet betrokken bij het persoonlijk leven van mijn cliënten. Ik ben hier om ervoor te zorgen dat je fysiek niks overkomt. Meer niet. Ik ben niet je vriend, vertrouweling of iets anders. Dit zorgt ervoor dat ik objectief kan blijven.’* Toen praatte ik weer normaal. ‘Hoe is dat afgelopen, meneer Larsen?’

Hij stopte met het masseren van mijn schouders en bewoog een hand naar mijn keel. Mijn hart begon sneller te kloppen toen hij zijn hoofd boog om met zijn lippen mijn oor te raken. ‘Plaag je me nou? Heb je nu alweer een lesje nodig om je geheugen op te frissen, Uwe Hoogheid?’

De spanning zwakte nog meer af.

‘Misschien. Als ik jou was, zou ik iets doen aan je manier van lesgeven, meneer Larsen,’ zei ik terwijl ik het spelletje meespeelde. ‘De lessen zouden langer dan een paar uur moeten duren.’

Nog een lach ontsnapte aan mijn keel toen Rhys me optilde en me omdraaide totdat we elkaar aankeken, mijn lichaam om het zijne.

‘Vanaf het moment dat ik je voor het eerst zag, wist ik al dat je voor problemen zou zorgen.’ Hij kneep in mijn billen, hard, maar die staalgrijze ogen stonden zacht terwijl hij me bestudeerde. ‘Je deed wat je moest doen, Prinses.’

Ondanks zijn ruwe stem bood die korte zin me meer geruststelling dan een hele speech van iemand anders zou kunnen.

‘Ik weet het.’ Ik legde mijn voorhoofd tegen het zijne en voelde mijn borst strak worden. ‘Maar er zijn zo weinig mensen hier bij wie ik terecht kan, en ik heb er net twee op één dag verloren.’

Er veranderde te veel te snel. Sommige veranderingen waren goed, sommige waren zenuwslopend. Toch hield ik ze nauwelijks bij.

‘Je hebt mij.’

‘Ik weet het,’ herhaalde ik, zachter dit keer.

‘Mooi. En even dat je het weet...’ Rhys’ mondhoeken draaiden omhoog in een flauw lachje. ‘Ik heb er nog nooit zo graag naast willen zitten als nu.’

Vergeet “persoonlijk betrokken zijn”. Dat is niet goed genoeg. Ik wil in je hoofd zitten, in je hart en in je ziel, verdomme, precies zoals je in de mijne zit. Jij en ik, Prinses...’

‘Tegen de wereld,’ maakte ik zijn zin af. Het strakke gevoel in mijn borst had nu niets meer te maken met Elin en Mikaela.

‘Precies. Je bent nooit alleen, Prinses,’ fluisterde hij tegen mijn mond.

‘Vergeet dat niet.’

Rhys en ik hadden de overwinning van gisteren nog niet officieel gevierd, maar terwijl hij me zoende, realiseerde ik me dat we geen champagne of vuurwerk nodig hadden. Het allerbeste was altijd al geweest als we gewoon samen waren, daar was geen pracht en praal voor nodig, en het allerbeste wat we konden vieren, was gewoon het idee dat we samen konden zijn zonder ons te hoeven verbergen.

Geen schaamte, geen schuldgevoel, geen wet of lastige gesprekken met vrienden die straks ex-vrienden zouden zijn.

Alleen wij.

Dat was alles wat we nodig hadden.

HOOFDSTUK 50

Rhys

‘Je kunt niet naast een koningin zitten als je niet weet welke vork je moet gebruiken. Dan zet je jezelf bij officiële gelegenheden nog voor schut.’ Andreas sloeg zijn armen over elkaar. ‘Heb je het schema niet gezien dat ik je heb gestuurd?’

‘Het zijn. Gewoon. Vorken,’ beet ik hem toe. ‘Ze hebben allemaal dezelfde functie.’

Ik voelde iets bonzen in mijn hoofd. Het hele afgelopen uur hadden we het al over tafelmanieren gehad en ik stond op het punt om Andreas neer te steken met een van zijn geliefde vorken.

Na de stemming was hij vorige week officieel uit het paleis verhuisd en terug naar zijn herenhuis, en we keken nu naar bestek op tafel in zijn keuken.

Ik had hem gevraagd me te helpen me aan te passen aan de koninklijke levensstijl. Diplomatiek protocol, wie wie was in de Eldorraanse gemeenschap enzovoorts.

Ik had er nu al spijt van en we waren nog niet eens klaar met onze eerste les.

Voordat ik iets kon zeggen, ging de deurbel, waardoor Andreas moord met een vork bespaard bleef.

‘Kijk naar het schema,’ zei hij voordat hij opendeed.

Mijn hoofd begon harder te bonzen. Ik had beter iemand van het paleis kunnen vragen om me te helpen. Dat waren humorloze robots, maar bij hen zou ik tenminste niet om de vijf minuten de drang voelen om een moord te plegen.

Ik hoorde vage stemmen, gevolgd door voetstappen.

‘Rhys?’

Ik keek op en zag Bridget met Booth in de deuropening staan. Ik wist niet wie er meer verbaasd was, zij of ik.

‘Wat doe jij hier?’ vroegen we tegelijkertijd.

‘Het lijkt erop dat ik nu de populairste persoon in de familie ben.’ Andreas stapte om Bridget heen. ‘Ironisch.’

Ze liep naar me toe en gaf me een vlugge kus voordat ze een koele blik op Andreas wierp. ‘Jij bent nergens de populairste behalve in je eigen hoofd.’

Ik deed geen moeite om mijn lach te verbergen. Sarcastische Bridget was een van mijn favoriete Bridgets.

Andreas trok een wenkbrauw op. ‘Wil je me dan uitleggen waarom je hier bent, Uwe Hoogheid? Ik dacht dat je het te druk zou hebben om mij een bezoekje te brengen.’

Goede vraag. Bridget hoorde nu een afspraak te hebben om de kroning te plannen.

‘Mijn afspraak is eerder afgelopen, dus ik wilde langskomen om je te bedanken. Daar heb ik niet eerder de kans toe gekregen, maar ik waardeer het dat je Rhys hebt geholpen met Erhall.’ Dat kwam er nogal met tegenzin uit. Bridgets relatie met Andreas was een paar graden opgewarmd sinds ze erachter was gekomen dat hij op zijn eigen gestoorde manier probeerde te helpen, maar ze zouden nooit vrienden worden. Ze verschilden te veel van elkaar en hadden te veel geschiedenis samen.

Er verscheen een duivelse grijns op Andreas’ gezicht.

‘Wees geen lul,’ waarschuwde ik hem.

‘Ik? Nooit,’ zei hij voordat hij zich tot Bridget richtte. ‘Ik waardeer je bedankje, liefstallige nicht. Betekent dit dat je me in de toekomst iets verschuldigd bent?’

Ze kneep haar ogen samen. ‘Nu ga je te ver.’

Andreas haalde zijn schouders op. ‘Het was het proberen waard. Nu je hier toch bent, kun jij misschien de tafelmanieren aan je vriendje uitleggen. Ik heb een perfect schema getekend, maar helaas, dat is niet genoeg.’

Bridgets verwarring maakte plaats voor geamuseerdheid toen ik de situatie uitlegde, waarbij ik de hele tijd boos naar Andreas keek.

‘Hij kent zijn vorken niet,’ zei Andreas toen ik klaar was. ‘Ik probeer een beschaafde inwoner van hem te maken. Stel je voor dat hij een saladevork gebruikt om pasta mee te eten.’ Hij haalde vol walging zijn neus op.

‘Ik ken ze goed genoeg om jou ermee neer te steken,’ zei ik.

Booth lachte in de deuropening.

‘Dat geweld is een ander punt waar we aan moeten werken.’ Andreas dronk zijn whisky op en zette het glas op het aanrecht. ‘Je datet nu een prinses. Je kunt mensen niet meer neersteken.’

‘O, ik geloof dat ze het wel zullen begrijpen als ze zien wie ik heb neergestoken.’

Bridget lachte. ‘Vergeet hem,’ zei ze. ‘Ik help je wel.’ Ze richtte zich tot Booth. ‘Ik red me hier wel. Rhys is bij me. Ik geloof dat er een voetbalwedstrijd is die je wilt zien?’

Voetbal. Geen American football. Nog een van de duizenden dingen waar ik aan zou moeten wennen.

Booths gezicht begon te stralen. ‘Als je dat niet erg vindt, Uwe Hoogheid.’ Aangezien het al laat werd en Andreas geen boodschappen in huis had op melk en eieren na, bestelden we iets te eten terwijl Booth in de woonkamer zijn wedstrijd bekeek en Bridget en Andreas vochten om wie mij goede tafelmanieren zou mogen leren. Uiteindelijk kreeg ik het onder de knie en gingen we door met de verschillende titels. Die waren niet lastig om te onthouden. Na de koninklijke familie kwamen hertogen en hertoginnen, gevolgd door markiezen, graven en baronnen. Eldorra had een hiërarchie vergelijkbaar met die van het Verenigd Koninkrijk.

‘Nu word je alsnog een geschikte prins-gemaal.’ Andreas veegde zijn mond af met een servet en checkte de tijd. ‘Als jullie me nu willen excuseren, ik heb een telefoonafpraak staan met een oude vriend van Oxford. Laat de keuken alsjeblieft heel terwijl ik weg ben.’

‘Goed om te horen. Je weet toch dat ik niet kan leven zonder jouw goedkeuring,’ zei ik ernstig.

‘Inderdaad.’ Hij gaf me onderweg naar buiten een klopje op mijn schouder en mijn irritatie nam nog meer toe.

Ik kon niet geloven dat ik DNA met die gast deelde.

Toen ik me weer naar Bridget had omgedraaid, deed ze tevergeefs haar best om een lach te verbergen.

‘Wat is er zo grappig?’

‘Jij en Andreas. Jullie kabbelen net zoals Nik en ik doen.’ Haar lach werd breder toen ze de verwarring op mijn gezicht zag. ‘Als broers.’

Broers.

Tot dat moment was het nog niet tot me doorgedrongen. Ik wist dat Andreas mijn broer was, maar hij was écht mijn broer. Een echte broer – al was hij dan irritant – die ik regelmatig zag. We hadden continu ruzie, maar misschien was dat iets wat je deed met je broer, zoals Bridget zei.

Ik zou het niet weten. Ik was heel mijn leven al alleen geweest... Tot nu. Ik kreeg een vreemd gevoel in mijn maag.

‘Ik vertrouw hem nog steeds niet helemaal,’ zei ik. Cynisme zat in mijn DNA en ook al had Andreas niks verdachts gedaan sinds ik hem had

geconfronteerd met het feit dat hij mijn broer was, er waren nog maar twee maanden voorbijgegaan.

‘Ik ook niet, maar laten we voor nu optimistisch blijven. Bovendien is het fijn om hier een broer te hebben. Ook al had ik gewild dat hij minder...’

‘Andreasachtig was?’

Bridget lachte. ‘Ja.’

‘Mmm. We zien wel.’

Ik trok haar dichterbij en zoende haar voorhoofd. Ik hoorde Booths voetbalwedstrijd in de woonkamer en onze maaltijden lagen op het keukeneiland, samen met het lege whiskyglas van Andreas en het verfrommelde schema dat hij voor me had getekend.

Het leek niet bepaald op een koninklijke samenkomst, het zag eruit als een normale woensdagavond thuis.

En terwijl Bridget haar armen om mijn middel sloeg en Andreas terugkwam, grommend over een vrijgezellenfeest op Santorini dat was uitgesteld, wist ik eindelijk wat het vreemde gevoel in mijn maag was.

Het was het gevoel dat ik familie had.

HOOFDSTUK 51

Rhys

Drie maanden later

‘Rhys!’ Er verscheen een brede lach op Luciana’s gezicht. ‘¿Cómo estás?’ Met fonkelende ogen bekeek ze Bridget en toen ze weer sprak, klonk haar stem plagend. ‘¿Es tu novia?’

Ik lachte en verstrengelde mijn vingers met die van Bridget. ‘Sí es mi novia.’

‘Ik wist het!’ zei Luciana verrukt. ‘Eindelijk. Kom, ik heb eten voor je.’

Ze leidde ons naar dezelfde tafel waar we tijdens onze laatste reis naar Costa Rica hadden gezeten. Ik kon niet geloven dat dat een jaar geleden was. Sindsdien was er zoveel veranderd.

Shit, de afgelopen drie maanden was er al zoveel veranderd. Bridget en ik konden eindelijk samen zijn en ervan genieten, ook al waren de voorbereidingen voor haar kroning in volle gang en wende ik er langzaam aan om in de schijnwerpers te staan. Ik was niet gek op alle aandacht die ik kreeg, maar ik voelde me er meer bij op mijn gemak dan eerst, en dat was het beste waar ik op had kunnen hopen.

‘Dit was een goed idee.’ Bridget zuchtte van geluk toen Luciana een feestmaaltijd van vlees en rijst kwam brengen. ‘Ik was nodig toe aan vakantie.’

Ik grijnsde. ‘Ik heb altijd goede ideeën.’

Bridget wilde eigenlijk pas na haar kroning op reis gaan, maar ik merkte dat ze veel stress had. Ze moest er even tussenuit. Bovendien kon mijn mond erg overtuigend zijn, vooral als ik die gebruikte voor andere dingen dan praten.

Dit was onze eerste vakantie als een officieel stel en ik had Costa Rica gekozen, niet alleen uit sentimentaliteit, maar ook omdat hier niemand wist of het iets kon schelen dat Bridget een prinses was. Zelfs na alle recente aandacht van de media werd ze hier behandeld zoals iedereen zou worden behandeld: warm, vriendelijk, soms een beetje nieuwsgierig, maar nooit bemoeizuchtig.

‘Vijf dagen in het paradijs,’ zei ik. ‘Zwemmen, zonnebaden, neuken...’
‘Rhys.’

‘Wat, vind je dat schema niets?’

‘Niet zo hard,’ siste ze terwijl haar gezicht dezelfde kleur kreeg als de tomaten op haar bord. ‘Straks hoort iemand je.’

‘Niemand luistert mee.’

Wij waren de enigen op deze reis. Geen Booth, geen team. Er was veel overtuigingskracht voor nodig geweest, maar uiteindelijk was het paleis met mijn plan akkoord gegaan. Ik was nog steeds geschikt om Bridget te beschermen, ook al was ik officieel niet meer in dienst als bodyguard.

Aangezien ik niet meer voor Christian werkte, had ik een paar freelancebaantjes in de beveiliging aangenomen. Ik had het geld niet nodig (Harper Security had érg goed betaald en ik gaf niet veel geld uit), maar ik zou gek worden van verveling als ik niet iets had om mijn dagen mee te vullen.

‘Dat weet je niet.’ Bridget streek een lok haar achter haar oor. Ze droeg een hemdje en een korte broek. Haar huid gloeide al door de zon. Geen make-up of dure kleding en toch was ze nog steeds het prachtigste wat ik ooit had gezien. ‘Er kunnen zeker mensen meeluisteren.’

‘Geloof me. Dat weet ik maar al te goed.’ De mensen het dichtst bij ons zaten drie tafeltjes verderop, met hun blikken vastgeplakt aan de tv, waar een voetbalwedstrijd op te zien was. ‘Zelfs al luisteren ze mee, er is niets mis met neuken...’

‘Rhys.’

Ik lachte, maar probeerde haar niet meer op de kast te jagen, straks zou haar gezicht nog ontploffen van schaamte. Het verbaasde me altijd hoe bedeesd Bridget in het openbaar was vergeleken met hoe wild ze in bed kon zijn. Dat maakte onze seks nog heter, wetende dat ik een kant van haar te zien kreeg die niemand anders zag.

Na de lunch liepen we een beetje rond voordat ik haar ervan overtuigde om terug te gaan naar het huis.

Ik kon niet langer wachten.

‘Ik heb een verrassing voor je,’ zei ik terwijl we de heuvel op reden. Ik kon het niet laten om haar een hint te geven en door te praten leidde ik mezelf af van de zenuwen in mijn buik.

Ik was het niet gewend om zenuwachtig te zijn.

Bridget begon te stralen. ‘Ik ben gek op verrassingen. Wat is het?’

Ik hield één hand op het stuur en verstrengelde mijn andere hand met de hare. ‘Het is geen verrassing meer als ik je dat vertel.’

‘Ik hou van verrassingen waar ik op voorbereid ben,’ zei ze. ‘Een hint?’ Grijnzend schudde ik mijn hoofd. De laatste tijd deed ik dat veel meer. Grijnzen.

De afgelopen maanden was er iets veranderd. De donkere wolk die mijn hele leven al boven me hing, was verdwenen. Zo nu en dan kwam hij nog terug, maar zonnige dagen waren nu de norm, geen onweersbuien.

Dat was... gek. De duisternis was een beschermend schild geweest en zonder dat schild voelde ik me bloot. Kwetsbaar, en zo had ik me nooit willen voelen. Maar op zulke momenten, waarop ik alleen met Bridget was, had ik geen bescherming nodig. Ze had toch al door alle muren van me heen gebroken.

‘We zijn er.’ Ik parkeerde voor het huis. ‘Verrassing.’

Bridget keek langzaam rond. ‘Oké...’ Ze wierp me een verwarde blik toe. ‘Sorry dat ik het moet zeggen, maar we zijn hier al eens geweest, weet je nog? We hebben vanochtend hier onze bagage gedropt. Nummer vier op de bucketlist?’

‘Geloof me, dat is niet iets wat ik ooit zal vergeten.’ Mijn mondhoeken draaiden omhoog door de roze blosjes op haar wangen. ‘Maar dat is niet de verrassing. Dit wel.’ Ik hield de sleutels omhoog. ‘Ik heb het huis gekocht.’

Haar mond viel open. ‘Wat?’

‘Mijn vriend dacht er toch over na om het te verkopen. Hij en zijn familie verhuizen meer richting het zuiden. Dus ik heb het gekocht.’ Hij haalde zijn schouders op.

We zouden in de mooiste hotels over de hele wereld kunnen verblijven, maar ik wilde een plek die alleen van ons was.

‘Rhys, je kunt niet...’ Bridgets blik ging naar het huis. ‘Echt waar?’

‘Ja.’ Mijn grijns werd breder toen ze niet bepaald prinsesachtig gilde en uit de auto sprong.

‘We gaan hier elk jaar heen!’ riep ze over haar schouder. ‘En we hebben meer hangmatten nodig!’

Ik volgde haar naar binnen en een lach rommelde door mijn borst terwijl ze elke kamer binnenliep alsof die een vriend was die ze jaren niet had gezien.

Zo zag ik haar het liefst, wild en zorgeloos, zonder een masker voor haar gezicht en met een stralende lach. Een échte lach.

‘Ik hou van deze plek.’ Ze schoof de glazen deur naar het terras open en zuchtte toen ze het zwembad zag. ‘Perfect.’

‘Waarom denk je dat ik het heb gekocht?’

Een fonkeling verscheen in haar ogen. ‘Rhys, ben je stiekem een romanticus?’

‘Ik weet het niet.’ Ik stak een hand in mijn zak en haalde daar een klein fluwelen doosje uit, waardoor de zenuwen in mijn buik verdubbelden. Bridget hapte naar adem, maar verder werd alles stil: de wind, de vogels, het geraas van de Grote Oceaan in de verte. Het was net alsof de hele wereld zijn adem inhield, wachtend op wat er nu zou gebeuren. ‘Zeg jij het maar.’

Ik opende het doosje en liet een glinsterende diamanten ring zien, die al twee maanden een gat in de lade van mijn nachtkastje had gebrand. Ik wilde wachten tot het perfecte moment. Nu het moment daar was, voelde ik me weer net een achttienjarige die voor het eerst begon aan zijn training in het leger, vastberaden maar doodsbang voor het volgende hoofdstuk in mijn leven.

Een aanzoek was onvermijdelijk. Dat wist ik, dat wist Bridget, en dat wist de hele wereld. Maar dat iets onvermijdelijk was, betekende niet dat het niet belangrijk was, en dit was het belangrijkste moment in mijn leven.

‘Ik ben niet goed met woorden, dus ik hou het simpel.’ Fuck, trilde mijn stem nou? Ik hoopte van niet. ‘Ik heb nooit in de liefde geloofd. Die wilde ik nooit. Ik zag er het nut niet van in en om eerlijk te zijn, ging het prima met me zonder de liefde. Maar toen ontmoette ik jou. Jouw glimlach, jouw kracht, jouw intelligentie en medeleven. Zelfs jouw koppigheid. Je vulde een deel van mijn ziel waarvan ik altijd had gedacht dat het leeg was en je hebt littekens geheeld waarvan ik nooit had geweten dat ze bestonden. En ik realiseerde me... dat het niet zo is dat ik eerst nooit in de liefde had geloofd, maar dat ik die bewaarde voor jou.’

Een halve snik ontsnapte door de hand die Bridget tegen haar mond had gedrukt.

Ik haalde diep adem. ‘Bridget, wil je met me trouwen?’

De vraag was nog niet eens helemaal mijn mond uit voordat Bridget haar armen om me heen sloeg en me kuste. ‘Já. Ja, ja, duizend keer ja!’

Ja. Eén woord, twee letters, en toch vulde het me zo compleet dat ik zeker wist dat ik nooit meer honger zou hebben.

Ik schoof de ring om haar vinger en die paste perfect.

‘Nu kun je niet meer terug,’ zei ik ruw, in de hoop dat ze niet zou horen hoe mijn stem brak. ‘Je zit nu echt aan me vast.’

Bridget snikte nog een keer en lachte half. 'Ik zou het niet anders willen, meneer Larsen.' Ze verstrengelde haar vingers met de mijne. 'Jij en ik.'

Een diep, fijn gevoel verspreidde zich in mijn borst en verwarmde me meer dan de late middagzon ooit zou kunnen.

Ik wist niet wat ik had gedaan om haar te verdienen, maar ze was hier, ze was van mij en ik zou haar nooit meer laten gaan.

'Jij en ik.' Ik pakte haar gezicht vast en liet mijn lippen over de hare glijden. 'Voor altijd.'

EPILOOG

Rhys / Bridget

Rhys

Zes maanden later

‘Zweert u plechtig om te regeren over de mensen van Eldorra volgens hun wetten en gewoontes?’

‘Dat zweer ik.’ Bridget zat in de kroningsstoel, haar gezicht bleek, maar haar hand stevig op het koningsboek terwijl ze haar eed aflegde. Haar grootvader stond naast haar, zijn gezicht ernstig maar trots, en verder was het zo stil in de kathedraal dat de plechtigheid van de ceremonie zwaar op me woog.

Na een planning van maanden was de grote dag eindelijk aangebroken. Over een paar minuten zou Bridget tot koningin van Eldorra gekroond worden en ik, als haar verloofde, zou officieel prins-gemaal worden.

Dat was niet iets waar ik van had gedroomd of waarvan ik had gedacht het ooit te willen, maar ik zou Bridget overal naartoe volgen, van het kleinste, ellendigste dorp tot de grootste kerk. Zolang ik maar bij haar was, was ik gelukkig.

Ik stond naast Nikolai, Sabrina, Andreas en de andere leden van de Von Ascheberg-familie op de voorste rij, het dichtste bij de kroning. De ceremonie vond plaats in de prachtige kathedraal van Athenberg, waar nu duizenden prominente gasten zaten. Staatshoofden, leden van koninklijke families van andere landen, beroemdheden, miljardairs: ze waren er allemaal.

Ik vouwde mijn handen voor me samen, wensend dat de aartsbisschop opschoot. Ik had Bridget de hele dag al niet gesproken en ik kon niet wachten tot het kroningsbal van start zou gaan, zodat we wat tijd alleen hadden.

‘Zult u in al uw oordelen, voor zover u bij machte bent, wet en rechtvaardigheid naar redelijkheid in acht nemen?’

‘Dat zal ik.’

Trots trok door me heen toen ik de sterke, heldere stem van Bridget hoorde.

Ze had haar eed afgelegd en het werd stil in de kathedraal toen de aartsbisschop de kroon van Edvards hoofd haalde en die op het hare zette.

‘Hare Majesteit de Koningin Bridget van Eldorra,’ verklaarde de aartsbisschop. ‘Moge zij lang heersen!’

‘Moge zij lang heersen!’ Ik herhaalde de woorden samen met de andere gasten, mijn borst strak. Naast me boog Nikolai zijn hoofd, zijn gezicht vol emotie, en naast Bridget stond Edvard met een rechte rug, zijn ogen verdacht glanzend.

De aartsbisschop rondde de ceremonie af met een paar zinnen uit het koningsboek, en toen was het gedaan.

Eldorra had officieel een nieuwe heerser en Bridget was de eerste vorstin sinds een eeuw.

Een zachte geladen sfeer verving de stilte en trok door de enorme ruimte en over mijn huid terwijl Bridget opstond voor de processie naar buiten. Gezien de manier waarop de andere gasten verschoven en mompelden, was ik niet de enige die dit voelde.

Het gevoel dat je geschiedenis zag plaatsvinden.

Ik ving Bridgets blik tijdens de processie en ik grijnsde vlug naar haar en knipoogde. Haar mondhoecken draaiden omhoog voordat ze haar lach onderdrukte en ik hield een lach in bij haar poging om serieus te kijken terwijl ze de kerk verliet.

‘Dat was de langste ceremonie ooit.’ Andreas gaapte. ‘Ik ben blij dat ik niet degene ben die daar moest zitten.’

‘Maar goed dat je daar nooit hoeft te zitten dan.’ Mijn relatie met Andreas was de afgelopen maanden veranderd in iets wat op echte vriendschap leek, maar zijn persoonlijkheid liet nog veel te wensen over.

Hij haalde zijn schouders op. ‘C’est la vie. Laat Bridget de last van een land maar dragen terwijl ik leef als een prins zonder die verantwoordelijkheden.’

Nikolai en ik wisselden een blik en we schudden onze hoofden. Terwijl Andreas en ik nooit de kans zouden laten schieten om naar elkaar uit te halen, had ik een minder moeizame relatie met Nikolai. Nog een broer, al was het dan door middel van een huwelijk en niet door bloed, en de helft van de tijd wilde ik hem niet vermoorden.

Na het formele vertrek verlieten de gasten de kathedraal, en al snel stond ik in de balzaal, ongeduldig wachtend tot Bridget er was.

Er waren maar vijfhonderd mensen uitgenodigd voor het bal, tegenover de duizenden mensen voor de kroning, maar het waren er nog steeds te veel. Iedereen wilde mijn hand schudden en me begroeten en ik ging er maar half in mee terwijl ik de deur in de gaten hield. De lessen van Andreas waren tenminste wel van pas gekomen: ik herinnerde me de titels van iedereen en begroette ze zoals het hoorde.

Mijn hart begon sneller te kloppen toen de aankondiging van de zaalwachter door de ruimte klonk. ‘Hare Majesteit de Koningin Bridget van Eldorra.’

Een orkest begon te spelen, de deuren gingen open en Bridget liep binnen. Ze droeg een lichtere jurk dan die ze tijdens de ceremonie aan had gehad, en ze had haar kroon vervangen door een draagbaardere tiara.

Ze zwaaide naar de mensen, en haar lach voor het publiek zat op haar gezicht geplakt, maar toen wij elkaar aankeken, zag ik een speelse glimp in haar ogen verschijnen.

Ik beëindigde het gesprek met de minister-president van Zweden en liep door de menigte. Voor het eerst had ik mijn grote lichaam niet nodig, iedereen ging al uit zichzelf aan de kant toen ze me zagen aankomen.

Dat was het voordeel van het zijn van de toekomstige prins-gemaal, bedacht ik.

Tegen de tijd dat ik bij Bridget was, had ze al tientallen mensen om zich heen staan, die vochten om haar aandacht.

‘Uwe Majesteit.’ Ik stak mijn hand uit en onderbrak een vrouw die haar met haar jurk complimenteerde. Het werd stil. ‘Mag ik deze dans van u?’

Een grijns trok aan haar mondhoeken. ‘Natuurlijk. Dames en heren. Excuseer me.’

Ze pakte mijn hand vast en we liepen weg terwijl zes paar ogen een gat in ons brandden.

Bridget wachtte totdat we buiten gehoorafstand waren voordat ze zei: ‘Goddank. Als ik nog één keer moest luisteren naar Lady Featherton terwijl die mijn outfit bewonderde, dan zou ik mezelf hebben neergestoken met mijn tiara.’

‘Dat kunnen we niet hebben, nee. Ik heb je graag levend.’ Ik liet mijn hand op haar onderrug rusten terwijl ik haar over de dansvloer begeleidde. ‘Dus, je bent officieel koningin. Hoe voelt dat?’

‘Onwerkelijk, maar ook... juist.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen.’

‘Ik begrijp het.’

En dat was ook zo. Ik voelde me ook zo. Ik was natuurlijk niet degene die gekroond was, maar we hadden al zo lang gewacht en gepland dat het gek was om de ceremonie achter de rug te hebben. We hadden ook ruim de tijd gehad om te wennen aan het idee van Bridget als koningin, en nu ze dat eindelijk was, voelde het goed.

We komen altijd daar waar we horen te zijn.

‘Dat weet ik.’ Bridgets ogen glansden van emotie voordat haar gezicht betrok. ‘Maar ik kan niet wachten om deze jurk uit te trekken. Hij is niet zo erg als mijn jurk voor de kroning, maar ik zou nog steeds zweren dat hij tien kilo weegt.’

‘Maak je geen zorgen. Ik trek hem later wel bij je uit.’ Ik boog mijn hoofd naar voren en fluisterde: ‘Ik heb nog nooit een koningin geneukt.’

Een lach borrelde op in mijn keel toen ik het blosje op haar gezicht en nek zag verschijnen.

‘Mag ik je nu geen Prinses meer noemen?’ vroeg ik. “Koningin” rolt niet zo lekker van de tong.’

Ze kneep haar ogen samen. ‘Waag het niet. Ik verbied je om me iets anders dan Prinses te noemen.’

‘Ik dacht dat je die bijnaam haatte.’

Ik draaide haar rond en ze wachtte totdat ze weer in mijn armen lag voordat ze zei: ‘Net zo erg als jij het haat als ik je meneer Larsen noem.’

Dat was vroeger zo. Maar niet meer.

‘Ik maakte maar een grapje.’ Mijn lippen raakten haar voorhoofd. ‘Je zult altijd mijn prinses blijven.’

Bridgets ogen straalden nog meer. ‘Meneer Larsen, als je me laat huilen op mijn eigen kroningsbal, dan vergeef ik je dat nooit.’

Mijn glimlach werd breder en ik kustte haar. Het kon me niets schelen als dat tegen het protocol inging. ‘Dan is het maar goed dat ik de rest van ons leven heb om het goed met je te maken.’

Bridget

Drie maanden na mijn kroning keerden Rhys en ik terug naar de kathedraal van Athenberg voor ons huwelijk.

Dat was net zo groots en luxueus als je zou verwachten van een koninklijk huwelijk, maar ik had samengewerkt met Freja, de nieuwe communicatiesecretaresse, om de receptie zo klein mogelijk te houden. Als koningin kon ik om diplomatieke redenen geen feestje hebben alleen voor

mijn vrienden en familie, maar het was ons wel gelukt om de gastenlijst te verkorten van tweeduizend naar tweehonderd. Dat zag ik als een grote overwinning.

‘Ik ben jaloers,’ zei Nikolai. ‘Jij hoeft maar tweehonderd mensen te begroeten. Mijn handen vielen er bij mijn receptie bijna af.’

Ik lachte. ‘Je hebt het overleefd.’

We stonden bij de toetjestafel terwijl de gasten aten, dronken en dansten. De daadwerkelijke huwelijksceremonie was vlot verlopen, en ook al genoot ik ervan om mijn vrienden en familieleden te zien feesten, ik telde de minuten af totdat ik alleen kon zijn met Rhys, die nu met Christian en een paar van zijn vrienden uit het leger aan het praten was.

Hij had niet verwacht dat zijn oude legermaten zouden komen, aangezien hij ze al zo lang niet had gesproken, maar ze waren er allemaal. De zorgen die hij leek te hebben gehad bij het vooruitzicht om ze weer te zien waren in ieder geval verdwenen. Rhys was aan het lachen en zag er volkomen gelukkig uit.

‘Maar net,’ grapte Nikolai voordat zijn glimlach vervaagde. ‘Ik ben blij dat het is gelukt tussen jou en Rhys,’ voegde hij er zachtjes aan toe. ‘Je verdient het. Toen ik afstand deed van de troon, dacht ik niet... Ik wilde die druk nooit op jou leggen. En toen ik me realiseerde wat het betekende... wat je moest opgeven...’

‘Het is oké.’ Ik kneep in zijn hand. ‘Je deed wat je moest doen. Toen je het me vertelde, was ik van slag, maar het is allemaal goed gekomen. Bovendien geniet ik ervan om koningin te zijn... grotendeels dan. Vooral nu Erhall geen voorzitter meer is.’

Erhall had zijn zetel met een halve punt verloren. Ik zou liegen als ik zei dat dat nieuws me niet heel erg blij maakte.

Ik had me echter wel zorgen gemaakt om Nikolais reactie op de afschaffing van de wet, of hij jaloers zou zijn of niet. Zou hij het erg vinden dat ik en Rhys samen konden blijven én dat ik de kroon kon behouden? Maar hij had me alleen maar gesteund en hij gaf toe dat hij meer genoot van zijn nieuwe leven dan hij had verwacht. Ik geloof dat een deel van hem zelfs opgelucht was.

Nikolai was opgegroeid met het idee dat hij de kroon wilde omdat hij geen andere keuze had gehad, maar nu hij bevrijd was van die verwachtingen, genoot hij van zijn leven. Ondertussen had ik plaatsgenomen op de troon, en de rol was me wel gaan bevallen.

Ironisch, hoe alles was gelopen.

‘Ja, hij was een beetje een sukkel, hè?’ Nikolai grijnsde en wierp een blik over mijn schouder. ‘Ah, het lijkt erop dat mijn tijd erop zit. Ik spreek je later. Ik moet Sabrina redden voordat grootvader haar dwingt onze baby Sigmund te noemen, naar onze overoudoom.’ Hij twijfelde even. ‘Ben je gelukkig, Bridget?’

Ik kneep nog een keer in zijn hand en voelde een slordige mengeling van emoties in mijn keel. ‘Ja.’

Voelde het af en toe alsof het gewicht van de hele wereld op mijn schouders rustte? Ja. Werd ik af en toe boos, gefrustreerd en raakte ik gestrest? Ja. Maar dat gold voor een heleboel mensen. Het belangrijkste was dat ik me niet meer gevangen voelde. Ik had geleerd om de controle over mijn omstandigheden te pakken, in plaats van andersom, en ik had Rhys aan mijn zijde. Wat voor verschrikkelijke dag ik ook had gehad, ik had iemand naar wie ik toe kon, van wie ik hield en die van mij hield. Dat maakte een groot verschil.

Nikolai had vast de oprechtheid in mijn stem gehoord, want zijn gezicht ontspande. ‘Mooi. Dat is alles wat ik moet weten.’ Hij kuste mijn wang voordat hij naar de plek liep waar een vijf maanden zwangere Sabrina bij onze grootvader zat, die zijn dagen nu doorbracht met zich om zijn toekomstige achterkleinkind te bekommeren en een geschikte hobby te vinden om de rest van zijn tijd te vullen.

Een paar weken lang had Edvard Rhys gedwongen om hem te leren tekenen, totdat duidelijk werd dat hij geen artistiek talent had. Sindsdien was hij overgegaan op boogschieten, en ik had het personeel dat hem tijdens de training vergezelde een grote risicobonus moeten geven.

Ik draaide me om zodat ik naar Sabrina kon kijken en een glimlach verscheen op mijn gezicht toen ik Rhys op me af zag komen.

‘Lang niet gezien,’ zei ik plagend. We hadden nog maar één dans samen gehad, voordat we allebei waren opgeëist door verschillende vrienden en familieleden.

‘Herinner me er maar niet aan. Mijn eigen bruiloft en ik zie mijn vrouw nauwelijks,’ gromde hij, maar zijn frons trok weg toen hij me in zijn armen trok. ‘We hadden in het geheim moeten trouwen.’

‘Daar had het paleis wel iets van gevonden.’

‘Fuck het paleis.’

Ik hield een lach in. ‘Rhys, dat kun je niet zeggen. Je bent nu de prins-gemaal.’ In Eldorra bestond de titel van koning-gemaal niet, dus ook al was ik koningin, hij werd prins-gemaal genoemd.

‘Wat betekent dat ik nu meer recht heb om het te zeggen dan eerst.’ Rhys liet zijn lippen over mijn kaak glijden en kippenvel van genot verscheen op mijn armen. ‘Nu we het daar toch over hebben... Wat voor voordelen zitten er vast aan het zijn van een prins-gemaal?’

‘Eh.’ Ik deed mijn best om door de mist in mijn hoofd heen te denken terwijl hij mijn nek kustte. ‘Een kroon, een mooie kamer in het paleis, goede medische zorg...’

‘Saai. Saai. Nog saaier.’

Ik lachte. ‘Wat wil je dan?’

Rhys tilde zijn hoofd op, met een fonkeling in zijn ogen. ‘Ik wil je vooroverbuigen...’

‘Hé jullie, het spijt me dat ik stoer.’ Ava verscheen naast ons. Ze zag er prachtig uit in haar paarse bruidsmeisjesjurk, maar ze keek bezorgd.

‘Hebben jullie Jules en Josh gezien? Ik kan ze nergens vinden.’

‘Ze is bang dat ze elkaar hebben vermoord,’ voegde Alex eraan toe, die achter haar kwam staan.

Ava rolde met haar ogen. ‘Je overdrijft.’

‘Niet echt. Ik zag Jules net nog met een mes.’

‘Ik hoop dat dat niet het geval is. Als er op mijn bruiloft een moord plaatsvindt, dan zou dat me bij de pers geen goede reputatie geven,’ grapte ik. ‘Maar nee, ik heb ze niet gezien. Sorry.’

Toch liet ik mijn blik door de ruimte gaan, voor het geval dat.

Booth, die erop had gestaan om hier als gast te zijn in plaats van beveiliging, was in een gesprek verwickeld met zijn vrouw en Emma, die een paar dagen geleden hiernaartoe was gevlogen zodat we konden bijkletsen voor de bruiloft. Blijkbaar was ze meer van Meadows knuffelachtige karakter en Latex’ grove woorden gaan houden dan verwacht, want ze had beide geadopteerd uit het asiel. Ik was daar blij om, vooral toen Emma me had beloofd om vaak foto’s en filmpjes van ze te sturen.

Steffan danste met Malin. Ik had hem na mijn persconferentie gebeld en me verontschuldigd dat ik hem niet had gewaarschuwd, maar hij had dat helemaal niet erg gevonden. Hij zei dat ik hem juist de moed had gegeven om tegen zijn vader op te staan, en aangezien hij met Malin naar het populairste event van het jaar was gekomen, had alles vast goed uitgepakt.

Christian stond in een donker hoekje met Andreas te praten, maar zijn blik bleef maar naar iets afdwalen – of beter gezegd: naar iémand – op de dansvloer. Ik volgde zijn blik en kromp ineem toen ik Stella zag.

Dat is niet goed. Of misschien schatte ik de situatie verkeerd in.

Zelfs Mikaela was gekomen; ze stond bij een paar oude vrienden van school. Mijn uitnodiging voor haar was een soort witte vlag, ook al zou het nog lang duren voordat ik haar weer zou vertrouwen.

Bijna iedereen die een grote rol in mijn leven speelde was er... op Jules en Josh na.

‘Ik heb ze ook niet gezien,’ zei Rhys.

Ava zuchtte. ‘Bedankt. Ik wilde het gewoon even checken. Sorry dat ik stoorde, en nogmaals gefeliciteerd!’ Ze trok Alex weg, waarschijnlijk om op zoek te gaan naar haar broer en Jules, ook al keek Alex alsof hij nog liever spijkers at.

‘Nou, de sfeer is verpest,’ zei Rhys droogjes. ‘We kunnen niet eens een gesprek voeren zonder gestoord te worden.’

‘Misschien kunnen we beter tot na de receptie wachten, want dit zal blijven gebeuren. Ik zie Freja al op ons afkomen. Tenzij...’ Ik begon zachter te praten en voelde een ondeugende vonk in me opkomen. ‘We ons verstoppen.’

We staarden elkaar een tel aan voordat er langzaam een lach op zijn gezicht verscheen. ‘Die manier van denken bevalt me wel, Prinses.’

Rhys vertrok eerst en glipte ertussenuit met het excuus dat hij naar de wc moest, en al snel erna volgde ik hem. We konden niet lang wegblijven, maar we konden wel een paar momenten voor onszelf stelen.

‘Uwe Majesteit!’ riep Freja terwijl ik langs haar liep. ‘Waar ga je heen? We moeten het hebben over...’

‘De wc. Ik ben zo terug.’ Ik begon sneller te lopen en hield mijn lach in totdat ik bij de kleine zitkamer was waar Rhys op me wachtte.

‘Het is net alsof we weer in het geheim moeten afspreken.’ Ik deed de deur achter me dicht, met een bonkend hart door de opwinding dat ik weer eindelijk alleen met hem was en we iets deden wat we niet mochten doen.

‘Net zoals vroeger,’ zei hij. De lichten waren uit, maar er scheen genoeg maanlicht door de gordijnen om de hoeken van zijn gezicht en de warmte in zijn ogen te zien.

‘Dus, vertel eens.’ Ik haakte mijn armen om zijn nek. ‘Had je als kind verwacht dat je hier terecht zou komen? Met je vrouw verstoppt in een

koninklijke zitkamer op de avond van je bruiloft?’

‘Niet precies.’ Rhys streelde met zijn duim over mijn onderlip. ‘Maar iemand heeft ooit eens gezegd dat we altijd terechtkomen waar we horen te zijn, en dit is waar ik hoor te zijn. Bij jou.’

Niks vlinders. Een hele zwerm aan vogels vloog op in mijn buik, richting de wolken, en ze namen mij met zich mee. ‘Meneer Larsen, ik geloof dat je toch wel een romanticus bent.’

‘Zeg dat maar tegen niemand.’ Hij pakte mijn billen vast en kneep erin. ‘Of ik moet je weer straffen.’

Een lach verliet mijn mond vlak voordat zijn lippen de mijne raakten en al het andere – Freja, de receptie, de honderden mensen die in de balzaal een paar deuren verderop stonden – ophield te bestaan.

Ontvoering, chantage, verraad... onze weg hiernaartoe was allesbehalve gewoon geweest. Ik was geen prinses uit een sprookje en Rhys was geen prins op het witte paard.

Dat wilde ik ook niet.

Want ook al was ons leven geen sprookje, het was wel van ons. En het was voor altijd.

Dank je wel!

Bedankt voor het lezen van *Twisted games*! Als je van dit boek hebt genoten, dan zou ik het erg op prijs stellen als je een recensie achterlaat op je favoriete socialmediaplatform.

Recensies zijn voor een auteur net fooien, en ze helpen allemaal!

Veel liefs,

Ana

Dankwoord

Bedankt aan iedereen voor het lezen van het verhaal van Bridget en Rhys! Dit stel heeft me maandenlang beziggehouden en nu ik ze eindelijk met de wereld mag delen, hoop ik dat je net zoveel van ze houdt als ik!

Ik wil vooral de mensen bedanken die hebben geholpen met de totstandkoming van dit boek:

Bedankt aan mijn proeflezers Brittney, Brittany (met een a), Yaneli, Sarah, Rebecca, Aishah en Allisyn, voor jullie feedback. Jullie hebben geholpen het verhaal te laten schitteren en ik ben jullie erg dankbaar voor jullie eerlijkheid en oog voor detail.

Christa Désir en de rest van het team van Bloom Books: bedankt voor de geweldige kansen, jullie aanmoediging en expertise.

Bedankt aan mijn fantastische agent Kimberly Brower, omdat je dromen laat uitkomen.

Mijn persoonlijk assistent Amber: bedankt dat je me met beide benen op de grond houdt en dat je er altijd voor me bent als ik een extra mening nodig heb. Wat moet ik toch zonder jou?

Amy Briggs, mijn redacteur, en Krista Burdine, mijn corrector: bedankt dat jullie hebben gedeald met mijn altijd veranderende en soms erg strakke deadlines. Jullie zijn geweldig!

Bedankt aan Quirah van Temptation Creations voor de prachtige cover, en de teams van Give Me Books en Wildfire Marketing, omdat jullie van de publicatiedag een droom hebben gemaakt.

En HEEL erg bedankt aan elke lezer en blogger die deze serie zoveel liefde heeft gegeven! Ik kan alle recensies, prachtige kunstwerken en berichtjes bijna niet geloven. Jullie zijn fantastisch.

Xo,

Ana

Over de auteur

Ana Huang schrijft spicy New Adult en contemporary romance. Haar verhalen variëren van luchtig tot erg duister, maar wat ze gemeen hebben: een happily ever after, meeslepende verhalen en bijdehante personages met veel chemistry.

Ana houdt van reizen, warme chocolademelk, en is helemaal weg van meerdere fictieve mannen.

Meer lezen van Ana Huang?

Twisted love is het eerste deel in de steamy Twisted-serie van Ana Huang. Alle delen zijn los van elkaar te lezen.

Alex' leven wordt beheerst door een duister trauma uit het verleden, en hij gaat over lijken op zoek naar wraak. Wanneer zijn beste vriend voor langere tijd naar het buitenland gaat en hem vraagt om een oogje in het zeil te houden bij zijn zus, blijkt dat Alex tegen alle verwachtingen in misschien toch niet zo gevoelloos is als hij dacht. Het is totaal niet de bedoeling dat de zonnige Ava en de afstandelijke Alex close worden. Maar wanneer ze toch verliefd worden, brengt dat hun levens in een stroomversnelling. Er komen vele geheimen aan het licht die voor hen beiden alles kapot zouden kunnen maken.